

Giới thiệu Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương

Thể loại: Cổ đại, hài, sùng.

Converter: ngocquynh520

Độ dài: 123 chương.

Truyện thuyết kể lại rằng, Vì một nữ tử mà Tà Vương đã bức vua thoái vị, tru sát hoàng đế khiến triều Đường biến mất.

Truyện thuyết kể lại rằng, Vì một nữ tử mà Tà Vương đã khiến trăm người cùng chết trong một đêm, máu nhuộm đỏ thẫm hoàng cung.

Nam Cung Tự, là đích nữ của Nam Cung gia, sống cùng ngoại tổ mẫu từ nhỏ ở vùng nông thôn.

Nam Cung Ngọc, là nhị tiểu thư của Nam Cung gia vì thân thể yếu đuối nên từ bé đã được phụ mẫu sủng ái hết sức.

Nam Cung lão gia lại vì tiểu nữ nhi mà bỏ qua đại nữ nhi.

Đường đường là đích nữ của Nam Cung gia lại bị đẩy lên kiệu hoa thành thân với Tà U Vương.

Tà U Vương chính là kẻ giết người thành tính, năm người vợ trước đều chết dưới độc thủ của hắn.

Nếu như nhìn thấy hắn cười khuynh thành thì có nghĩa đại nạn cũng sắp tới.

Nếu không phải suýt chút nữa đã đánh mất cái mạng nhỏ này, nàng thề.

Dù có cho nàng mượn gan hùm mật gấu, nàng cũng không dám đào hôn.

Một câu "Làm nữ nhân của ta" đã tuyên bố nàng không cần phải chết.

Đoạn ngắn thứ nhất:

"Vương gia, thái tử phi sai hạ nhân tát vương phi một bạt tai, dưới con giận dữ, vương phi đã phé mất cánh tay phải của thái tử phi rồi."

"Ha ha ha, làm rất tốt! Không hổ là ái phi của bốn vương."

Mặt thị vệ nào đó toàn là hắc tuyến, tiếp tục nói: "Vương gia... Việc này đã làm kinh động đến thái tử, thái tử nổi giận lôi đình, phái người bắt vương phi đến phủ của hắn, nghe nói muốn dùng nghiêm hình tra tấn vương phi, điều phổ thị chúng, ba ngày sau lại muốn trảm người."

Vị vương gia nào đó dẫn theo ba vạn tinh binh bao vây toàn bộ phủ thái tử, "Phập" một tiếng, một đầu người đầy máu đã rơi trên mặt đất...

Đoạn ngắn thứ hai:

Vào một ngày trăng tròn nào đó...

Trên mái hiên của phủ Tà vương có một bóng dáng thướt tha yếu điệu, chín chiếc lông xù trắng như tuyết phất phơ phía sau người, mái tóc bạc nhẹ nhàng tung bay trong gió.

"Grào--!"

Quần gia sợ tới mức vất chân lên cổ mà chạy như điên đến trong tầm cung của Tà U vương.

"Vương Gia, có yêu quái, có yêu quái..."

"Buồn cười, tiểu yêu ở đâu ra, dám giễu võ dương oai trên địa bàn của bốn vương à!" Vị vương gia nào đó đằng đằng sát khí phủ thêm áo choàng rồi đón gió ra ngoài, lúc nhìn thấy bóng người đang ngược lên trời mà gào, lại dịu dàng nói: "Ái phi à, đừng gào nữa, về phòng ngủ thôi."

Đoạn ngắn thứ ba:

"Phụ thân, nương nói chờ sau khi Cửu nhi lớn lên, nhất định sẽ giúp con tìm một tân lang tuấn tú như Tự ca ca vậy."

Vị vương gia nào đó nghiêm túc nhắc nhở: "Cửu nhi, nghe phụ thân khuyên một câu, tuấn tú cũng không thể có cơm mà ăn, phải tìm một người có quyền thế, biết thế nào là yêu thương người khác như phụ thân. Lại nói tên Đường Uyên Tự kia đã là lão bất tử rồi, còn ca ca cái gì?"

"Nhưng nương nói, cho dù nam nhân khắp thiên hạ có chết sạch cũng không thể tìm được một nam nhân giống phụ thân được."

Khoé môi vị vương gia nào đó hơi giật giật, nghi ngờ hỏi: "Vì sao?"

Một tiểu nam hài đáng yêu đan tay vào trước ngực dựa vào cánh cửa bên ngoài, mở miệng: "Bởi vì nương nói phần lớn các đại nguyên soái, ra trận giết địch không có khả năng lúc nào cũng sẽ thuận buồm xuôi gió, ngộ nhờ ngày nào đó chết thẳng cẳng, chắc chắn sẽ liên lụy toàn bộ người trong nhà phải tuần táng theo."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tân nương “gả” thay!

Edit: Hoang Nguyen

Triều Đường, thành Lạc Dương.

Hoàng hôn dần buông. Ánh nắng chiều nhàn nhạt phủ xuống gạch đỏ ngói xanh óp trên mái cong tuyệt điểm tầng lầu của các cửa hàng mọc san sát nhau nơi ngã tư đường. Chiêng trống vang rung trời, pháo nổ bùm bùm suốt dọc theo từng con phố lớn ngõ nhỏ.

Ở giữa đội rước dâu thật dài là tám kiểu phu lực lưỡng đang đồng lòng góp sức nâng cỗ kiệu to lớn đồ thẫm. Một đường dọc theo phố lớn đi tới, hai bên trái phải đều có binh lính hộ vệ. Mãn kiệu pháp phơ nhịp nhàng theo gió. Vậy mà mười dặm phố dài, dân chúng rối rít cúi đầu không ai dám càn rỡ nhìn người trong kiệu lâu hơn một cái có thể thấy được lai lịch nhà chồng tân nương hẳn không tồi.

Chỉ thấy một Liệt Mã chạy như bay ở trên đường cái mở đường cho kiệu hoa, gõ chiêng trống trong tay hô to: "Tà Vương phi xuất giá, những người không có nhiệm vụ lập tức tránh ra nhường đường."

Không sai!

Hôm nay chính là đại hôn của Đường triều trấn quốc Ma Quân Tà U Vương và Nam Cung Nhị tiểu thư.

Nói đến Nam Cung Nhị tiểu thư này, dân chúng triều Đường đều công nhận là đệ nhất mỹ nữ. Tuy nói nàng từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh nhưng tài múa lại điêu luyện. Năm ngoái ở Bách Hoa hội, không nói tới dung mạo chim sa cá lặn chỉ với một điệu múa, nàng đã làm cho mọi người khen ngợi không dứt. Thậm chí hoàng thượng còn khen tặng đệ nhất hoa khôi.

Vậy mà trời ghen tị hồng nhan, một giai nhân tuyệt sắc như thế, lại bị vợ lẽ gả cho lãnh khốc vô tình khát máu Tà U vương.

Thành Lạc Dương không ai không hiểu, không ai không biết, Tà U Vương là một người lãnh khốc khát máu cỡ nào. Vương phi tiền nhiệm bởi vì nói một câu làm hấn không vui, ngày hôm sau liền chết bất đắc kỳ tử ở trên đường cái. Còn có mấy đời vương phi trước, người sau so với người trước chết càng khó coi hơn. Tất cả đều chết dưới thủ đoạn độc ác của Tà U Vương.

Với tính tình ngạo mạn của Nam Cung nhị tiểu thư, có thể đoán trước thế nào cũng không có kết cục tốt.

Đang lúc mọi người sôi nổi bàn tán có thương xót có tiếc hận vì người trong kiệu thì một Hãn Huyết Bảo Mã từ đằng xa chạy như bay đến. Nam nhân ngồi ở trên lưng ngựa vươn tay về phía đội ngũ rước dâu: "Dừng kiệu!" Đội ngũ nhanh chóng ngừng lại. Không ai kịp thấy nam nhân d.đ/l;q"đ vừa tới xuống ngựa thì nào chỉ thấy sóng lưng y trắng tấp cong gối quý trước kiệu hoa nói: "Nam Cung tiểu thư, chủ tử nhà ta có lệnh mời ngài xuống kiệu đi bộ đến vương phủ để bày tỏ thành ý!"

Là người ngu cũng nghe ra Tà U Vương muốn khiến Nam Cung Ngọc khó xử trước mọi người.

Bên trong kiệu chậm chạp không có tiếng đáp lại. Mành cửa kiệu tuôn rơi rủ xuống, gió nhẹ từ từ phát qua, chuỗi châu phía trên mành kiệu va chạm phát ra tiếng nghe như chuông bạc ma mị mê người.

Bà mai thấy thế vội vàng nói: "Ồ, sao có thể như vậy được? Tân nương xuất giá đều ngồi kiệu lớn được tám người nâng đến cửa nhà phu gia. Nếu phá vỡ quy cũ như thế chỉ sợ điềm xấu! Ngài....." Đang muốn nói tiếp chợt chạm vào ánh mắt sắc bén của nam tử quảng tới, một câu nói cứng rắn liền nghẹn họng làm bà không thốt ra lời.

Trong kiệu hoa, tân nương mặc hi phục, đầu đội mũ phượng, hi khăn che mặt ngồi yên lặng. Không ai nhìn ra vẻ mặt nàng lúc này.

Thấy người trong kiệu khinh thường đáp trả lời nói của mình, đáy mắt Mộ Vấn Thiên thoáng qua vẻ lạnh lẽo nói tiếp: "Nam Cung tiểu thư, xin ngài không nên làm khó tiểu nhân, nếu chọc giận chủ nhân, ngài nên biết hậu quả rất nghiêm trọng."

"Cần rồi!" Đột nhiên từ bên trong kiệu hoa truyền đến tiếng trách giận tràn đầy uy nghiêm. Người trong kiệu hít sâu một hơi, vén bức rèm che, nhấc lên khăn cưới che kín tầm mắt, lộ ra khuôn mặt thanh nhã nhưng lạnh nhạt, cặp mắt trong suốt y hệt như con ngươi của nai con thỏ nhưng lúc này dâng lên vẻ lạnh lùng quyết đoán, liếc mắt nhìn nam tử quý gối trước mặt, cười lạnh nói: "Một tiểu nhân như ngươi lại dám uy hiếp ta trước mặt mọi người. Hôm nay ta coi như là hiểu được, có chủ tử như thế nào, thì có dạng cầu nô tài như thế đó!"

Mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Vị Nam Cung nhị tiểu thư này thật đúng là không biết sống chết, thế nhưng trước mặt mọi người đối với tâm phúc Tà U Vương chỉ cây dâu mà măng cây hòe.

Ngồi ngay ngắn ở trong kiệu lúc này là một thiếu nữ lớn lên có ngoại hình cực kỳ mỹ lệ. Trên người mặc váy dài màu đỏ sẫm, mái tóc dài đen tuyền vấn kiểu Vân La, trên trán là chuỗi ngọc Lưu Tô, trên cổ đeo dây chuyền phi thúy trong suốt, tay mang một đôi vòng ngọc long phượng, làn da mượt mà, bóng mịn giống như ngọc. Dung nhan thanh tú che khuất dưới mũ phượng chi khác Nam Cung Ngọc một điểm duy nhất chính là bên môi nàng có một nốt ruồi mỹ nhân càng làm dung mạo nàng tăng thêm mấy phần yêu mị.

Điều ma ma – ma ma hồi môn của Nam Cung Ngọc lúc này vội vàng cười hi hi tiến lên. Đầu tiên bà vội vàng cung kính xin lỗi Mộ Thiên Vãn, sau đó xoay người nghiêm nghị nói với Nam Cung Tự: d"đ;l"q;d "Tiểu thư, không nên khẩu xuất cuồng ngôn! Người đã quên lúc trước lão gia đã nói gì với người sao? Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu*. Tà Vương muốn người làm cái gì, người y theo hẳn là được rồi."

*: ở nhà theo cha, lấy chồng theo chồng

Nam Cung Tự hung hăng cắn môi. Nàng vừa chào đời liền bị ném cho ngoại tổ mẫu ở nông thôn nuôi dưỡng, mà muội muội cùng mẹ với nàng lại có thể hưởng thụ hết yêu thương sủng ái của hai đảng sinh thành.

Mặc dù coi như bị cha mẹ từ bỏ nhưng hôn nhân cũng không phải do nàng làm chủ.

“Cuộc hôn sự này người gả cũng phải gả, không muốn gả cũng phải gả. Lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, cũng không phải người nói ‘không’ là được!”
- Đây là câu nói đầu tiên phụ thân nàng nói với nàng khi vừa bước vào cửa nhà.

Nàng vừa khóc vừa quỳ trên mặt đất cầu khẩn cha mẹ, hi vọng có thể đánh động lương tâm của họ mà thay đổi tâm ý. Vậy mà bọn họ mặc kệ hạnh phúc cả đời của con gái mình, bắt buộc nàng thay thế Nam Cung Ngọc gả cho Tà U vương khét tiếng máu lạnh vô tình trong truyền thuyết.

Đúng vậy! Một mình nàng tới hy sinh lại có thể đổi lại một nhà an nhạc (bình an vui vẻ). Khó trách cha mẹ nàng làm sao không tính toán như vậy.

Nếu nói là cha mẹ của nàng, chẳng bằng nói là cha mẹ Nam Cung Ngọc.

Nhưng mà..... Duy chỉ có chuyện này, nàng tuyệt đối cũng sẽ không theo.

"Về nói lại cho chủ tử của người, ban đầu hôn sự này là Tà Vương phủ các người chủ động cầu thân, nay lại muốn ta đi bộ đến vương phủ tỏ thành ý không khỏi khiến mọi người ở đây thắc mắc? Trừ phi là chủ tử các người tự mình đến cầu xin ta...ta ngược lại là có thể suy nghĩ một chút."

Chuyện cười! Ban đầu hôn sự này là hần - Tà U Vương ép cưới, nàng đã quá uất ức bị buộc gả cho cho hần; hôm nay muốn khó xử nàng trước mặt mọi người, Nam Cung Tự nàng cũng không phải là kiểu người bảo thì đến đuổi thì đi, như quả hồng mềm tùy ý ai bóp đều được.

Sắc mặt Mộ Thiên Vãn biến hóa, "Nam Cung....."

"Khởi kiệu! Nếu Tà U Vương hỏi tội xuống, tất cả do một mình ta gánh chịu." Nói xong, bàn tay búp sen trắng nõn rút trở về, bức rèm che tuôn rơi rủ xuống.

Đội ngũ rước dâu cũng không dám làm trễ nãi canh giờ, thế nhưng Nam Cung tiểu thư lại ôm tội lên người mình khiến đoàn người cũng không khỏi băn khoăn.

Mặc dù vậy, tám kiệu phu vẫn đồng lòng dốc sức nâng kiệu hoa chậm rãi hướng đến Tà Vương phủ.

Mọi người thăm thò dài, Nam Cung tiểu thư quả thật là người cái gì cũng dám làm, cái gì cũng dám nói nhưng phải biết Tà U Vương cũng không phải là người lương thiện gì, chọc hần nổi giận thì đồng nghĩa với tự rước họa vào thân. Xem ra lát nữa có trò hay để nhìn.

Nam Cung Tự ngồi ngay ngắn ở bên trong kiệu, ngón tay sờ viên mã não chính giữa sợi dây chuyền phi thúy trên cổ. Đây là thứ duy nhất đáng giá ngoại tổ mẫu trước khi lâm chung đưa cho nàng. Nàng là do một tay ngoại tổ mẫu nuôi nấng; trong thời thơ ấu của nàng không hề tồn tại nhân vật gọi là phụ mẫu.

Nàng giống như là một như con rối bị lợi dụng, luôn khao khát được sống một lần vì bản thân.

Từ trong tay áo lấy ra một thanh chủy thủ bén nhọn, đầu ngón tay chỉ nhẹ nhàng phát qua mặt đao, liền bị xẹt qua một đạo vết thương dài và hẹp.

Tà Vương phủ, bên trong thư phòng.

"Bẩm chủ tử, Nam Cung tiểu thư trước mặt mọi người cự tuyệt mệnh lệnh của chủ tử, mở miệng liền nói một mình gánh chịu mọi tội lỗi."

Trên ghế có hoa văn được mạ vàng, một nam tử mặc y phục bằng gấm màu đen đang ngồi. Dưới ánh nến mờ tối không thấy rõ biểu lộ của hần trong giờ phút này, ngón tay thon dài đang cầm bút viết rất nhanh, vẻ mặt chăm chú, hoàn toàn bỏ quên người bên ngoài bình phong.

Hồi lâu, nam tử dừng bút, cầm lên tấu chương hần mới vừa phê chuẩn đưa cho gã sai vặt đang tiến lên nghênh đón.

‘Xuy ’ một tiếng, từ trong bình phong vang lên tiếng cười dịu dàng mà tà mị.

Ngoài bình phong, Mộ Thiên Vãn đang quỳ, trên trán mồ hôi tuôn như tắm. Hắn không nghe lầm chứ? Không sai, đúng là từ trong miệng Tà U Vương truyền tới tiếng cười, làm người ta rợn cả tóc gáy.

Lát sau, tiếng cười tà ác rốt cuộc dừng lại: "Nói tiếp!"

"Nam Cung tiểu thư còn kêu thuộc hạ truyền lời, nói là nếu như ngài tự mình đi cầu xin, nàng có thể suy tính." Khi nói lời này trên người Mộ Thiên Vãn cũng đồng thời xuất mồ hôi lạnh toát toàn thân. Đây là bị cơn lạnh lẽo từ trong bình phong tản mát ra áp sát đến.

"Lá gan cũng không nhỏ." Nam tử rút cuộc gác hạ bút, mười ngón tay trắng nõn thon dài khép lại, chống cằm, ý cười trong mắt dần dần thu lại. Khóe miệng hắn nhếch lên tạo cảm giác sâu xa, âm lãnh mà bí hiểm khó dò. Lâm tỷ nữ bên cạnh không khỏi rung mình một cái.

Hắn tức giận.

Lần này Mộ Thiên Vãn thật chắc chắn, hắn đang rất tức giận.

"Chủ tử bớt giận, thuộc hạ lập tức đi trừ khử nữ nhân cả gan mạo phạm ngài."

Hắn đứng dậy muốn rời đi thì bên trong bình phong từ từ truyền đến một giọng nói dịu dàng tà mị: "Nếu nàng đã sẵn diện như vậy, Bôn vương sẽ thành toàn cho nàng."

Bước chân Mộ Thiên Vãn dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía bóng dáng tôn quý phía trong bình phong, "Ý của chủ tử là muốn....."

"Hư thế!" (bỏ vạ)

Phải biết rằng ở chỗ đại cô dâu mới vừa qua khỏi cửa bị bỏ rơi, đây chính là mất mặt mười tám đời tổ tông, huống chi nàng là bị Tà U Vương bỏ rơi ngay sau sợ rằng không ai dám lấy nàng làm vợ.

Nghĩ tới đây, Mộ Thiên Vãn không khỏi thầm thở dài một tiếng.

Kiểu hoa rất nhanh tới cửa lớn Tà Vương phủ. Hai cột trụ hai bên cửa chính Tà Vương phủ điêu khắc long phượng giương nanh múa vuốt. Cửa chính màu đỏ chói mắt rộng, trên nóc cửa chính treo biển ngạch Thượng Thư ba chữ to mà vàng kim quang lấp lánh ‘Tà Vương phủ’.

Bên ngoài Tà Vương phủ sớm có người đang chờ. Một lão ma ma ước chừng sáu mươi tuổi dẫn đầu, sau lưng dẫn theo một đám nha hoàn già sai vặt đi tới, cầm một chút ngân lượng tùy tiện tiễn đưa đội ngũ rước dâu đi sau đó cúi người xuống vung bức rèm che lên, nói với Nam Cung Tự: "Vương phi, xuống kiệu đi!"

Nam Cung Tự vén khăn hi lên, nâng mí mắt liếc nhìn lão thái bà trước mắt, ánh mắt nhíu nhẹ: "Vương Gia đâu?"

"Thân thể chủ tử khó chịu không thể bái đường nên đã sắp xếp người thay thế Vương Gia bái đường." Lão ma ma nói xong khóe miệng nhếch lên một cái, rõ ràng là nụ cười trào phúng. Đột nhiên lão ma ma cúi người, vươn tay về phía Nam Cung Tự nói: "Vương phi, xin mời!"

Lời này là có ý gì?

Hôm nay là ngày đại hôn của Tà U Vương, hắn thế nhưng không bái đường cũng liền thôi vậy mà còn tìm người thay thế?

Chỉ là suy nghĩ một chút vậy thôi, mình không phải cũng là bái đường thế sao? Bái đường với ai cũng vậy thôi.

Thấy ma ma dẫn đường đi tới đại sảnh vương phủ, hai hàng ghế màu đỏ Đào Mộc ngồi đầy quan lại quyền quý. Từ trên mặt bọn họ lộ ra mấy phần không tin được, hai vị trí cao đường lại không có một bóng người.

Đang ở giữa mờ mịt, nàng được nha hoàn bên cạnh đỡ quỳ xuống giữa đại sảnh, bên cạnh chính là cái gọi là người bái đường thay thế.

"Nhất Bái Thiên Địa ——" Người chủ lễ kéo dài giọng nói hô.

Đầu người bái đường đập mạnh trên đất, Nam Cung Tự nghe một tiếng va đập nặng nề, Ai da.... Chắc là đụng bẻ đầu chứ chẳng chơi.

Ngay sau đó bên tai truyền tới một tiếng nức nở: "Ô ô ô, đau quá đau chết mất!" Tuy không thấy rõ bộ dáng người này nhưng nhìn xuống dưới hi khăn là đôi giày màu đen thì có thể đoán đây là một người đã trưởng thành. Nhưng giọng nói ngơ nghe cùng tiếng khóc nức nở lại giống như một đứa trẻ con.

Nam Cung Tự mạnh mẽ xốc hi khăn liền thấy trước mắt một nam tử mặc áo khoác ngoài màu đỏ, ngang hông không có buộc đai lưng, lỗ mũi đỏ rực giống tên hề, nhìn khuôn mặt ước chừng sắp ba mươi tuổi. Thì ra là một tên ngốc.

Hắn nhìn về phía bà vú sắc mặt cực kỳ lúng túng đứng ở một bên khóc ròng nói: "Mẹ, ta không bái cái gì đường nữa. Chơi không vui chút nào." Nói

xong giận dỗi vút tú cầu trên người xuống đất còn mạnh mẽ đập lên một cái.

Tân khách ngồi ở hai bên trái phải cười ầm ầm thật to, xen lẫn trong đó còn là sự khinh bỉ cực độ.

Lúc này nàng hiểu ra rồi. Chính là Tà U Vương muốn lợi dụng kẻ ngu này để cho nàng mất mặt trước mọi người.

Được rồi! Mất mặt liền mất mặt đi. Mất mặt cũng là mất mặt Nam Cung Ngọc, dù sao nàng chỉ là thay thế Nam Cung Ngọc xuất giá.

Rất nhanh, Nam Cung Tự bị đưa vào bên trong tân phòng.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cái giá phải trả khi đào hôn

Edit: Hoang Nguyen

Trên hành lang, đèn lồng treo trên cao đang lay động theo gió. Ngoài cửa sổ mưa phùn rơi lất phất, nước mưa theo mái hiên nhỏ giọt xuống mặt đất. Từng giọt từng giọt rơi xuống đất giữa những vũng nước đọng tạo thành vô số những vòng tròn đồng tâm vừa như than vãn, vừa như chào đón ở lại.

Bên cạnh chiếc giường rộng rãi bằng gỗ Trầm Hương mắc tấm màn che giường quý giá thêu hoa hải đường bằng chỉ bạc nhẹ nhàng đung đưa theo gió.

Bên cạnh bàn, ngọn nến dán chữ hi đang lập lòe chúc giao tích lạc. Trên giường gỗ lim khắc hoa, một bóng dáng kiều diễm mà nhỏ nhắn đang ngồi.

Bà vai người ngồi ở trên giường run lên từng hồi, hai tay vặn xoắn chiếc khăn trong tay thể hiện rõ nỗi bất an trong lòng.

Nha hoàn canh giữ ở hai bên trái phải đều lộ ra thần sắc bất an, Diêu ma ma cau mày đi qua đi lại trong phòng, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn ra ngoài phòng giống như đang lo lắng chuyện gì.

Khi nghe được tiếng bước chân trên hành lang truyền đến, Diêu ma ma không khỏi căng thẳng, trong lòng bất an hồi hộp nhưng khi cửa phòng mở ra thì vẻ mặt lại tươi cười ra nghênh đón. Bà đứng ở cạnh cửa, hơi hơi quý gối cúi đầu: "Chúng nô tỳ chúc mừng vương gia! Kính chúc Vương gia, Vương Phi sớm sinh quý tử, bạch đầu giai lão." Giọng nói ngọt ngào như ăn mật táo nhưng sắc mặt lại toát ra vẻ bất an.

"Ma ma, người nhầm rồi. Không phải Vương gia, không phải..." Hồ Phách thấy người tới không phải Tà U vương, mà là tâm phúc của Tà U vương - Mộ Thiên Vãn, vội vàng nhắc nhở Diêu ma ma.

Diêu ma ma nâng mí mắt nhìn thấy Mộ Thiên Vãn, tảng đá nặng nề trong lòng mới hạ xuống, nhẹ nhõm thở dài một hơi, cười hỏi: "Mộ gia, có phải thân thể Vương gia không khỏe nên không tới được hay không?"

Mất Mộ Thiên Vãn cũng lười liếc về phía bà, trực tiếp lướt qua Diêu ma ma nhìn người ngồi ở trên giường đang đội khăn hi, không nói hai lời từ trong lòng ngực lấy ra một phong hưu thư đặt lên bàn: "Phụng mệnh chủ tử chi mệnh đặc biệt đưa tới thư hưu thê. Mời Vương Phi ký tên rồi lập tức mang theo người của người rời khỏi Vương Phủ."

Nghe vậy, vẻ tươi cười trên mặt Diêu ma ma nháy mắt cương cứng lại ở bên miệng, gì? Làm sao vừa vào cửa không đến mấy canh giờ, liền tuyên bố bị bỏ? Tà U vương đầu tiên là cho cô dâu mới cùng tên ngọc bái đường, sau đó là đưa tới một phong hưu thư. Đây rõ ràng là khinh người quá đáng!

"Mộ gia, tiểu thư nhà ta nói sao cũng là thân trong sạch gả tiến Vương Phủ, một phong hưu thư đây chính là muốn hủy cả đời tiểu thư nhà ta nha! Ngài xem như vậy được không; ngài giúp tiểu thư nhà ta cầu xin Vương gia, lão gia nhà ta nhất định sẽ không bạc đãi người." Diêu ma ma nhất thời khó thở, đã quên giờ phút này tân nương ngồi ở trên giường là một hàng giả.

Mộ Thiên Vãn lạnh lùng liếc nhìn Diêu ma ma, hừ lạnh nói: "Tâm ý chủ tử nhà ta đã quyết cho dù là hoàng thượng cầu tình cũng chưa chắc có thể thay đổi." Nói xong, ánh mắt nhìn về tân nương d/d";q"d từ ngồi ở trên giường không nói được một lời: "Thỉnh Nam Cung tiểu thư đừng làm tiểu nhân khó xử! Nếu người không muốn ăn đau khổ, thỉnh tự mình ký tên đi!"

"Người.... Đi ra ngoài trước đi. Lát nữa ta sẽ ký."

Không đúng! Mộ Thiên Vãn phát giác không ổn, con người lóe lên tia sắc bén liền biến mất. Mối mong nhếch nhẹ, bước từng bước tới gần giường lại bị Diêu ma ma ngăn cản: "Mộ gia, tiểu thư nhà ta đã đồng ý ký tên. Xin ngài cho nàng một chút thời gian. Ngày mai, sáng mai chắc chắn giao hưu thư cho ngài!"

"Tránh ra!" Tay Mộ Thiên Vãn hất mạnh Diêu ma ma ra làm bà ngã trên mặt đất, bộ pháp như mũi tên phóng ra, rất nhanh đứng ở trước giường mạnh mẽ xóc hi khăn lên. Đập vào mắt y lúc này là khuôn mặt đầy tàn nhang khác xa so với dung nhan tuyệt sắc mà hắn đã từng thấy trước đây, này..... Rõ ràng chính là nha hoàn hồi môn Linh Nhi.

Điều ma ma thấy sự tình càng không thể vẫn hồi, vội vàng cùng hai nha hoàn bên cạnh quỳ trên mặt đất, cầu xin hấn: "Mộ gia, xin ngài thương xót. Trăm ngàn lần đừng nói cho Vương gia chuyện tiểu thư nhà ta đào hôn. Mạng của chúng nô tỳ đều nằm ở trong tay ngài đó!"

Linh Nhi phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, lưng lạnh run, khóc nói: "Mộ gia tha mạng! Nô tỳ cũng là bị buộc mới giả mạo tiểu thư, cầu xin ngài khai ân." Nói xong, đầu không ngừng đập mạnh xuống sàn nhà.

Ánh mắt Mộ Thiên Vấn cực kỳ lạnh lẽo. Từ trên cao nhìn xuống một đám nô tỳ ma ma đang quỳ gối khóc lóc cầu xin, lạnh mặt nói: "Đào hôn vốn là từ tội, khi Vương phạm thượng* tội nặng thêm một bậc. Ta cho các người thời gian một ngày chuẩn bị hậu sự đi!" Bỏ xuống câu nói lạnh như băng, đẩy cửa đi ra ngoài.

*Khi Vương phạm thượng: giống khi quân phạm thượng: ý là khi dễ, coi thường bề trên

Tĩnh Tâm các

"Khởi bẩm chủ tử, hưu thư đã đưa đi, nhưng Vương Phi đã không biết tung tích!"

Nam tử đang ngồi trên ngọc tháp ở Tĩnh Tâm các, ngón tay thon dài trắng nõn đang khảy đàn màu bạc. Bởi vì nghe xong thủ hạ bẩm báo, ‘băng’ một tiếng dây đàn bị đứt, mi tâm nhíu lại, mắt đen từ từ mờ ra, đáy mắt hiện lên vẻ giận dữ vô cùng, môi mỏng lạnh lùng mím chặt mang theo thị huyết phẫn nộ.

Hắn tưởng rằng với giấy hưu thư này nàng nhất định sẽ khóc lóc quỳ lạy trên mặt đất cầu xin hấn, nhưng mà hấn trăm triệu lần không nghĩ tới, nàng thế nhưng đào hôn.

Còn chưa bao giờ có người dám ngỗ nghịch xác xược trước mặt hấn như vậy, Nam Cung Ngọc nàng (Nam Cung Tự) là người đầu tiên.

"Nữ nhân chết tiết!" Hắn giận dữ đứng dậy, xoay người chấp tay sau lưng, ánh mắt nhìn mưa phùn rơi ngày càng dày đặc, con người toát ra vẻ lạnh lùng thị huyết. Thật lâu sau, hấn ra lệnh: "Truyền khẩu dụ bốn vương, phạm là của hồi môn đi theo từ nha hoàn, bà tử đến cả bà mối ở bên trong, ban thưởng một ly rượu độc. Nam Cung viên ngoại dung túng con gái khi quân phạm thượng, tội không thể tha thứ. Tịch thu tài sản, chém đầu thị chúng (giết làm gương), ba ngày sau chấp hành!"

"Nữ nhân chết tiết!" Hắn giận dữ đứng dậy, xoay người chấp tay sau lưng, ánh mắt nhìn mưa phùn rơi ngày càng dày đặc, con người toát ra vẻ lạnh lùng tàn nhẫn. Thật lâu sau, hấn ra lệnh: "Truyền khẩu dụ bốn vương, phạm là của hồi môn đi theo từ nha hoàn, bà tử đến cả bà mối đều ban thưởng một ly rượu độc. Nam Cung viên ngoại dung túng con gái khi quân phạm thượng, tội không thể tha thứ. Tịch thu tài sản, chém đầu thị chúng (giết làm gương), ba ngày sau hành hình!"

Mộ Thiên Vấn cau mày, nhìn sườn mặt lạnh lẽo của chủ tử, da đầu căng thẳng, cúi đầu ôm quyền tuân lệnh nói: "Dạ!"

"Không cần —— hu hu, Vương gia tha mạng!" Trong phòng tân hôn, nha hoàn cùng ma ma đang quỳ cầu xin tha mạng. Thần sắc các nàng kích động, trong ánh mắt mang theo vẻ hoảng sợ, quỳ rạp người đập đầu cầu xin tha mạng nhưng không ai được toại nguyện. Từng người từng người bị bóp miệng đỏ vào hạc đỉnh hồng. Bộ dáng khi chết cực kỳ đáng sợ: ánh mắt đều là trợn ngược thật to, đó là chết không nhắm mắt.

Bà mối bị ép uống độc rượu xong, máu đỏ cuộn cuộn từ miệng phun ra không ngừng, đầu đón thống khổ bò ra cửa tạo thành một vệt máu thật dài trên sàn nhà. Cuối cùng độc tố xâm nhập lục phủ ngũ tạng, chết ở trên hành lang.

Nam Cung phủ luôn luôn phong cảnh vô hạn cũng khó trốn một kiếp. Gia sản bị tịch thu, Nam Cung lão gia, phu nhân cùng tất cả hạ nhân ở bên trong ước chừng có bảy mươi mấy người đều bị áp giải vào địa lao, ba ngày sau chém đầu.

Một đêm kinh động toàn bộ thành Lạc Dương, việc này cũng bởi vậy kinh động hoàng thượng. Tục ngữ nói: “Thanh quan khó xử việc nhà”, hoàng thượng hấn cũng chỉ là khuyên nhủ mà thôi, mọi việc vẫn do Tà U vương quyết định. Dù sao nhờ có Tà U vương mà người Cao Ly mới có thể an phận thủ thường nhiều năm như vậy.

Bức họa dán ở trên tường bị gió thổi lên một góc, hơi hơi tung bay. Dân chúng chung quanh vừa chỉ trỏ về phía bức họa dán trên bảng thông báo vừa nghị luận rất nhộn nhịp.

Nam Cung Tự mặc một bộ y phục hồng nhạt, bên ngoài là áo choàng lông cáo có nón, len vào trong đám người chật chội, tầm mắt dừng ở trên bức họa. Nàng không nhìn lầm, bức họa mỹ nhân kia đúng là nàng.

Lại thấy tại cửa thành, binh lính cầm bức họa trong tay. Những người nào muốn ra khỏi thành đều phải trải qua kiểm tra mới có thể ra thành.

Nam Cung Tự cúi đầu đi ra khỏi đám người. Theo tình hình hiện tại, cửa thành canh gác nghiêm ngặt nếu nàng liều lĩnh còn chưa ra khỏi thành đã bị bắt. Suy nghĩ mãi, cuối cùng nàng quyết định chọn một nhà trọ bình dân hẻo lánh để dừng chân.

Tiểu nhị quán trọ dẫn nàng đến phòng lầu hai phía tây có cửa sổ ngó xuống ngã tư đường.

"Ai, Nam Cung viên ngoại cũng không biết tạo nghiệt gì lại có con rể máu lạnh như vậy. Nam Cung tiểu thư đào hôn làm hại toàn bộ Nam Cung gia diệt môn." Một nam tử mặc đồng phục bộ khoái lên tiếng, giọng nói không lớn nhưng lại rõ ràng mà đi vào tai Nam Cung Tự.

Nam Cung Tự đi vào phòng, buông hành lý, ngồi trên ghế, hỏi tiểu nhị: "Tiểu nhị, vừa mới nghe vị bộ khoái kia nói vì Nam Cung nhị tiểu thư đào hôn mà toàn bộ người nhà Nam Cung bị chém đầu, việc này là thật hay giả vậy?"

"Ngài chắc là từ xa đến đây?" Tiểu nhị thấy cô gái che mặt gật gật đầu tiến lên vừa châm trà vừa nói: "Khó trách người không rõ chuyện này. Nam Cung gia cũng thật đáng thương. Việc này phải nói từ Nam Cung nhị tiểu thư: Nam Cung tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân thành Lạc Dương. Năm kia đại thọ sáu mươi của Thái Hậu đương nhiên không thể thiếu Nam Cung tiểu thư khiêu vũ giúp vui, cũng tại khi đó nàng bị Tà U vương coi trọng, còn tới cửa xin cưới. Cũng không biết sao đêm động phòng hoa chúc Nam Cung tiểu thư thế nhưng đào hôn. Vì thế Tà U vương giận dữ ngút trời ban thưởng rượu độc cho nha hoàn và ma ma hồi môn ngay cả bà mối cũng khó thoát khỏi cái chết còn tổng giam bảy mươi mấy người Nam Cung gia vào địa lao, ba ngày sau sẽ chém đầu."

Nghe vậy, biểu tình trên mặt Nam Cung Tự không chứa một tia gợn sóng, nghiêng mặt nhìn về cửa sổ thấy binh lính đang qua lại tuần tra ở ngã tư đường, khóe miệng ngấn một chút ý cười.

Có lẽ, nếu cha mẹ lúc trước có thể đối xử nàng tốt một chút thôi, cho dù là bé nhỏ không đáng kể, nàng cũng sẽ không chút do dự chui đầu vô lưới.

Nhưng là..... Con người Nam Cung Tự trầm xuống. Từ khi nàng biết được một lần nữa mình lại bị cha mẹ chọn lựa làm vật hy sinh, Nam Cung Tự nàng đã không phải nữ nhi bọn họ cho nên bọn họ sống hay chết không quan hệ với nàng.

Trong đầu suy nghĩ như vậy nhưng bàn tay nắm chặt nỗi giận xanh đã muốn bán đứng nàng.

Nếu đi trở về, với tính cách của Tà U vương chắc chắn sẽ dùng tất cả biện pháp tra tấn nàng.

Tiểu nhị như muốn nhìn xuyên qua cái khăn che mặt màu tím, tựa hồ nhìn thấu cái gì lại thấy nàng ngăn người không biết đang suy nghĩ gì liên tục giọng nói: "Cô nương, cô còn cần thứ gì nữa không?"

"Được rồi, nơi này không còn chuyện của người nữa. Lui ra đi!" Nam Cung Tự hồi phục lại như thường, từ trong thất lung lấy ra một lượng bạc đưa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị nhận được tiền liền vui vẻ nhanh chóng đi ra ngoài.

Bây giờ trong thành nơi nào cũng đều dán bức họa truy nã nàng, nếu là tiếp tục lưu lại chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt.

Ánh trăng màu bạc nhàn nhạt chiếu xuống đất, khắp nơi vang tiếng con dê mèn kêu thê lương bi ai. Trên mái hiên, một bóng dáng màu đen như con dơi khinh công nhẹ nhàng mà lạnh lẽo như mũi tên, do đội nón mà không rõ dung mạo của nàng mà mái tóc dài đen nhánh sau lưng bị gió thổi ngược bay dựng đứng lên.

Thấy binh lính tuần tra ở ngã tư đường, Nam Cung Tự nhanh chóng tránh bên cạnh mái hiên, lấy ra bản đồ trong lòng ngực, cẩn thận nghiên cứu một hồi lâu rồi quyết định từ sau cửa thành đi ra ngoài.

Lúc nàng đang đứng dậy thì bên kia mái hiên "vút" một tiếng, một mũi tên bay thẳng về phía bả vai nàng đâm vào làm hai chân nàng khụy xuống, cả người ngã ra sau, trước mắt màu đen càng lúc càng lớn.

"Phù phù" một tiếng, nam nhân ngồi ở trên lưng ngựa nhanh tay tiếp được người từ trên trời giáng xuống. Trong lúc mơ mơ màng màng, đập vào mi mắt đang hé ra là đôi môi mỏng khêu gợi có một chút độ cong thật sâu, muốn mở to mắt để thấy rõ bộ dáng người nọ, nhưng mê mang đục ngầu dần dần ăn mòn ý thức của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Mạng của bọn họ ta lưu lại

Tà Vương điện —— tịnh tâm các

Gió thổi làm rèm cửa sổ nâng lên một góc, ánh mặt trời màu vàng chiếu vào song cửa sổ đang mở rộng, hắt vào bên trong phòng lên bên trên chiếc giường lớn được điêu khắc từ gỗ cây trắc, bên giường treo màn tơ lụa, khắp màn đều được thêu từ sợi châu rơi của hoa hải đường, theo gió nhẹ nhàng đong đưa.

Một nữ tử nằm ở trên giường cả người nhuốm máu, lông mày chau tại một chỗ, lông mi đen nhánh nồng đậm khẽ phát run, gương mặt thanh tú thanh nhã bởi vì sốt cao mà ửng hồng, đôi môi đỏ mọng đầy đặn khêu gợi khẽ mở ra, thỉnh thoảng từ trong miệng khạc ra nước lợ giống như sương mù, một bên tay đang chảy máu rú xuống ở bên giường, máu theo đầu ngón tay thon dài 'tạch tach tach' nhỏ trên sàn nhà, nhìn qua thương thế rất nghiêm trọng.

"Chủ tử, nếu tiếp tục như vậy nữa sợ rằng nàng sẽ không chịu được qua sáng mai, hay là ta đi mời ngự y tới đây?" Mộ Thiên Vấn thấy một nữ tử nằm ở trên giường đang ở trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, vội vàng hướng người nam tử đang dựa cửa sổ mà nói.

Hoa mai theo gió nhẹ lướt qua bàn tay của người nam tử kia, phấp phới mà bay lên, đôi mắt hẹp dài màu hổ phách ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Mộ Thiên Vấn, đôi môi lạnh bạc chứa đựng một nụ cười lạnh lùng: "Không giết nàng đã coi như là khai ân, nơi này không có chuyện của ngươi, lui ra đi!"

Lông mi của Mộ Thiên Vấn nhấc lên, ôm quả đấm: "Vâng" một tiếng liền đi ra ngoài.

Hiên Viên Dật xoay người ngồi ở trên giường, nâng người đang nằm thoi thóp ở trên giường lên mà ôm vào lòng, đầu ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt trắng nõn thanh tú, dừng lại ở môi nàng có cái nốt ruồi đen nho nhỏ, đôi môi lạnh bạc nhàn nhạt nhếch lên tựa như cười mà không phải cười, "Thì ra là như vậy....."

Đôi môi đỏ mọng của Nam Cung Tự cau lại, trên vai Nam Cung Tự có một cổ nóng rực giống như là loại cảm giác đau đớn khắp toàn thân, nàng đau đến mức từ trong cơn ác mộng mà tỉnh lại.

Một tay nàng bụm bả vai sớm đã mất cảm giác, trên vai nàng còn có mũi tên đang cắm vào, đang lúc nàng lảo đảo: "Đau quá đau....." Đột nhiên sau gáy của nàng truyền tới một cổ nhiệt ấm áp, nóng đến toàn thân, da thịt của Nam Cung Tự căng thẳng lên, gò má của nàng chợt ửng hồng.

"Ngươi đã tỉnh." Bên tai nàng truyền đến một giọng nói đặc trưng của nam nhân, giọng nói mê người vẫn còn lượn lờ ở bên tai nàng.

Nam Cung Tự từ trên giường nhảy lên, ánh mắt nàng nhìn trên người của nam tử đang nằm trên giường, nam tử mặc một loại y phục làm từ loại tơ bạc Phiên Nhiên hoa lệ, dáng người lười biếng nằm ở trên giường êm, dáng người thon dài. Đầu tóc đen nhánh cong cong quẹo quẹo khoác lên giường êm, gương mặt giống như được điêu khắc nhìn rất sâu sắc, lông mày nhìn giống như được điêu khắc từ dây đeo trán bằng vàng của Phượng Hoàng, dưới lông mày là một đôi mắt hổ phách Câu Hồn Nhiếp Phách(hồn xiêu phách lạc), đôi môi mỏng hấp dẫn chứa đựng một nụ cười nhạt. Nở nụ cười là liên nhãn mảy, không khỏi làm cho người khác có cảm giác lạnh đến tận xương.

Nàng lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của nam nhân, nhìn ánh mắt của hắn không phải hoa si(mê gái ó bạn), mà là ** trắng trợn ghen tỵ.

Đáy mắt Nam Cung Tự khẽ chấn động, khóe môi Hiên Viên Dật khẽ mở, tầm mắt hắn nhìn vết máu trên vai nàng đang không ngừng chảy máu, đuôi lông mày hắn nhàn nhạt, không nói hai lời đứng dậy bước nàng đến gần bên giường, "Khàn ——" một tiếng, hắn chợt xé y phục trên người của Nam Cung Tự, Nam Cung Tự lộ ra làn da thịt trắng như tuyết.

Da đầu Nam Cung Tự bắt đầu căng thẳng, thân thể theo bản năng mà căng thẳng lên, đôi tay ôm trước ngực, hướng giữa giường mà co rút lại. Nhìn vẻ mặt khinh bỉ của hắn đang từ từ buới tới gần nàng, Nam Cung Tự lắp bắp nói: "Ngươi... Ngươi nghĩ muốn làm cái gì? Đừng tưởng rằng ngươi đã cứu ta một mạng, ta liền sẽ lấy thân báo đáp. Ngươi..... Umh umh ——"Đột nhiên miệng nàng bị cái môi mỏng khô gọi cứng rắn của cái khuôn mặt kia ngăn chặn, Nam Cung Tự kinh ngạc, cơn mắt từ từ phóng đại, hai tay vô lực đánh vào lồng ngực rắn chắc của Hiên Viên Dật. Chỉ thấy trước mắt là một đôi mắt thâm thúy, hiện lên một tia không rõ ý cười, hắn..... Hắn muốn làm cái gì?

Là hắn bắn nàng bị thương, nàng còn nghĩ hắn là ân nhân cứu mạng của nàng? Ngụ ngôn!

Một tay nắm đôi tay không an phận của Nam Cung Tự để ở trên đỉnh đầu, tay còn lại nắm đầu mũi tên, chợt hắn rút tên ra.

"Ồ umh....." Ấn đường của Nam Cung Tự nhú lên, giọng gầm nhẹ mang theo chút khàn khàn, hắn ép hôn nàng, một trận đau tê tâm phế liệt(xé rách tim gan) thanh âm phát ra từ trong cổ họng nhưng nàng cứng rắn nuốt xuống bụng.

Máu đột nhiên bắn lên xiêm y của hắn, Nam Cung Tự cả người tức giận nhưng khi được hắn ấm áp ôm trong ngực thì nàng bây giờ giống như loại khí cầu mềm vậy.

"Đau quá....."

Giọng nói giống như con muỗi rất nhỏ, nhưng âm thanh lại cứng rắn nện Hiên Viên Dật có thể nghe.

"Ngoan, đắp cái này lên liền hết đau." Bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng như nước của một nam nhân, từng tia ấm áp xông vào bên trong lòng của Nam Cung Tự.

Hắn lấy ra một chai thuốc ẩm sắc từ trong ngực, bột màu trắng rắc vào trên vết thương, trong đau đớn còn mang theo man mát lành lạnh.

Nam Cung Tự từ từ khôi phục ý thức, phát hiện trên người nàng bọc vài màu trắng, Nam Cung Tự nâng mí mắt nhìn về phía cửa sổ nơi mà một nam tử đang đứng, hiểu kỳ nói: "Ngươi là ai? Tại sao muốn dùng cái loại phương thức này cứu ta?" Nàng cúi đầu, đầu ngón tay rơi vào trên môi của nàng, trong nháy mắt mặt nàng ửng đỏ.

Hiên Viên Dật chợt xoay người, ánh mắt sâu nhìn nữ tử ở trên giường, gần từng chữ một: "Bởi vì ngươi là do Bồn vương dùng tám người khiêng đại kiệu mà thú(cưỡi) người về!"

Hắn..... Hắn chính là người trong truyền thuyết tình tình cổ quái, diện mạo cực kỳ khó coi là Tà U Vương?

Quả thực là —— nói vậy!

Trước mắt vị này là Tà U Vương, dáng người thon dài thật đẹp, làm cho nàng phải sinh lòng ghen tỵ.

Chỉ là, rất nhanh Nam Cung Tự khôi phục cảm xúc của mình lại, đáng lẽ hẳn nên hận nàng mới đúng chứ? Hận nàng đào hôn để cho hắn mất hết mặt mũi, tại sao hắn không bắt nàng tới Tông Nhân phủ hung hăng hành hạ một phen?

Đột nhiên những từ này được nói ra từ trong miệng của Nam Cung Tự: "Thả ta đi!"

Lông mày Hiên Viên Dật hơi nhíu, khẽ mím môi, đôi môi mỏng nhàn nhạt nâng lên, giống như Nguyệt Cầu một loại mê người, hắn dùng đôi chân thon dài đi đến trước mặt nàng, bàn tay nắm cầm của nàng, nâng cằm của Nam Cung Tự lên.

"Mệnh của phụ thân, phụ mẫu người đều do người, nghĩ sai thì hỏng hết, đi hay là ở, do người quyết định."

Ý của lời này đến người ngu còn hiểu, phụ thân, phụ mẫu nàng bây giờ đang ở trong tay hắn, quyết định của nàng liên quan đến chuyện sống chết của họ.

Đúng là đã ra ngoài dự đoán, đôi môi đỏ mọng của nàng cười sâu hơn mấy phần, lạnh lùng nói: "Bọn họ là sống hay chết, cùng ta không có bất cứ quan hệ gì."

Ngay từ lúc nàng bước ra khỏi cái nhà kia, vào kiểu hoa, nàng cùng nhà Nam Cung đã không có bất kỳ quan hệ gì, cho nên nàng chọn rời đi.

Hiên Viên Dật hơi sững sờ, tiếp theo đôi mắt thâm thúy đôi, môi hiện lên một nụ cười không rõ, buông lỏng tay ra, "Như người mong muốn!" Đột nhiên đáng người hắn thẳng tắp, hướng về phía thị vệ đang canh giữ ở ngoài mà ra lệnh một tiếng: "Người đâu! Mang cả nhà Nam Cung ban thưởng Bạch Lăng(lụa mỏng màu trắng), ngay lập tức chấp hành."

"Dạ!"

Thị vệ tuân lệnh xoay người muốn rời đi, giọng nói truyền đến từ sau lưng mà ngăn lại: "Chậm đã!"

Hiên Viên Dật nghiêng đầu nhìn về phía người trên giường, môi của hắn nhẹ nhàng cong lên, đường cong nâng lên nhất mặt hoàn mỹ, ý vị sâu xa nói: "Thế nào, đổi ý sao?"

Nam Cung Tự cúi đầu, trán mềm mại bị mái tóc che phủ, cặp mắt giả giả, sống lưng run lẩy bẩy, "Nếu như..... Ta lưu lại mạng của bọn họ, có tính là ta đã trả sạch cho bọn họ vì đã để lại cho ta cái mạng này hay không?"

Đáy mắt của Nam Cung Tự khẽ chấn động nhưng tất cả đều thu hết vào trong tầm mắt của Hiên Viên Dật, hắn không chút do dự nói: "Coi như!"

Nàng hung hăng cắn môi dưới, nhớ tới dù sao trên người nàng đang mang dòng máu của bọn họ, nếu như bởi vì nàng mà bọn họ chết, có lẽ đời này nàng sẽ không tha thứ cho mình.

"Mạng của bọn họ ta lưu lại!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thử yêu người

Edit: Phong Nguyệt

Đuôi lông mày Hiên Viên Dật giật lên, hắn xoay người từ hông áo lấy ra một lệnh kim bài, phía trên có khắc dòng chữ Tà U vương, hắn đưa cho thị vệ tiến lên nghênh đón: "Truyền lệnh xuống, hôm nay Bồn vương Động Phòng Hoa Chúc, Bồn vương cao hứng xóa bỏ tội danh, đặc xá nhà Nam Cung vô tội được thả ra, những tài sản đã tịch thu của nhà Nam Cung đều vật quy nguyên chủ!"

Mí mắt Thị vệ nâng lên không thể tin tưởng nhìn Hiên Viên Dật, hắn không nghe lầm chứ? Hai chữ ‘ đặc xá ’ thế nhưng được nói ra từ trong miệng của Tà U Vương, bọn thị vệ ngớ ngẩn, nhận lấy lệnh bài, ôm quyền đáp một tiếng: "Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Liền đi ra ngoài phòng.

Bên trong phòng lập tức yên tĩnh lại, ‘ phốc ’ một tiếng, khuôn mặt nho nhã tuyệt mỹ nở ra nụ cười mê người, tiếng cười lạnh lẽo tỏa ra trong không khí mang theo sự mê hoặc lòng người mà phân tán ra, con mắt thâm thúy màu hổ phách gọn lên từng tầng từ tầng sóng lớn, cứ như vậy nhìn chăm chăm nàng.

Người thiếu niên trước mặt này nở nụ cười khiến cho Nam Cung Tự không nhận được rằng mình một cái, tâm tư của nàng có chút mờ mịt.

Hắn đi tới, mỗi bước chân đều đi rất nhẹ nhàng, nhưng thật giống đang giẫm lên quả tim của nàng, nhịp tim bỗng nhảy rộn lên.

"Ái phi, chuyện nhà đã nói xong rồi, có phải nên nói một chút chuyện riêng của chúng ta hay không?" Một chân Hiên Viên Dật quỳ gối trên giường, một chân đứng trên mặt đất, hắn giơ tay phải lên, dọc theo hướng mặt của nàng vói tới, tay nâng cằm nàng lên, dùng sức nâng lên, bây giờ nàng đang đối mặt với cặp mắt mập mờ bất định của hắn.

Tin đồn, Tà U vương cười một tiếng khuynh thành, hẳn là đại họa sắp xảy ra.

Trong đầu nàng thoáng qua cảnh tượng mình đang sống sờ sờ lại bị hấn hành hạ cho tới chết, khóe miệng Nam Cung Tự hưng hăng co rút lại, nàng thề, coi như nàng mượn gan hùm mật gấu, nàng cũng không dám chạy trốn.

Thân là nhị đồ đệ của Thái Ất chân nhân, mà bị chết theo kiểu như thế, chuyện này mà truyền tới tai sư đệ sư muội, thì người làm Nhị Sư Tỷ này đúng là thất bại mà.

"Sư phụ, xin tha thứ cho đồ nhi bất hiếu này, kiếp sau con sẽ làm trâu làm ngựa hiếu kính với người!" Ai bảo nàng thua bởi cái tính máu lạnh vô tình của Tà U vương? Hấn muốn giết nàng giống như bóp chết một con kiến nha.

Tiếng cười dịu dàng từ trong miệng hấn thật thấp phát ra, không một chút che đậy mặc dù âm thanh rất nhỏ.

Hiên Viên Dật đột nhiên chăm chú nhìn nàng, khẽ gọi mập mạp môi: "Làm nữ nhân của ta!"

Mí mắt của Nam Cung Tự chớp chớp, không dám tin nhìn hấn, năm chữ, chuyện này nàng không cần phải chết sao?

Nhưng lúc nàng nghe hiểu những lời hàm nghĩa này thì, bỗng chốc mặt xoạt lên tia màu đỏ, nàng hưng hăng cắn cánh môi, dưới ánh nến, long mi nhỏ dài dày đặc che khuất cặp mắt dữ tợn đi.

Hồi lâu, Nam Cung Tự ngẩng đầu lên nói từng chữ: "Vậy ngươi còn không bằng giết chết ta đi!"

Hiên Viên Dật ngẩn người, lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên hấn bị nữ nhân cự tuyệt, trái tim xẹt qua cảm giác khác thường, đó là cảm giác mất mát.

"Lý do!"

"Bởi vì ngươi không yêu ta, ta cũng không yêu ngươi." Nam Cung Tự không chút do dự nào nói, nàng không hy vọng giao mình cho một nam nhân mà nàng không yêu, cho nên nàng thà rằng hi sinh để giữ sự trong sạch.

Tay Hiên Viên Dật dừng lại một chút, yêu, từ lúc nào,? Cái từ này đối với hấn mà nói đã từ lâu không hề tồn tại nữa rồi.

Hiên Viên Dật chậm rãi đứng lên, nhìn về phía tỷ nữ đang canh giữ ở ngoài phòng nói: "Người đâu!"

Quả nhiên..... Hấn đang tức giận.

Nha hoàn Linh Hương mặc áo màu hồng cộc tay vấy ngấn đi vào, khẽ khẽ nhún người: "Vương Gia!"

Giữa lúc Nam Cung Tự chắc chắn mình phải chết thì những lời nói này được nói ra từ trong miệng của hấn: "Vương phi bị trọng thương, đi truyền ngự y tới đây, lại phái mấy người tới hầu hạ vương phi!"

Nam Cung Tự không dám tin lời nói này của hấn, hấn thề nhưng không giết nàng, ngược lại còn phái người hầu hạ nàng.

Thấy hấn đi ra ngoài, Nam Cung Tự đột nhiên nói: "Tại sao không giết ta?"

Hiên Viên Dật dừng lại, quay đầu lại lẳng lặng nhìn người trên giường, Hiên Viên Dật hít thở: "Bỏ vương muốn thử yêu ngươi!" Hấn nhàn nhạt nói xuống những lời này, bước đi ra ngoài.

Ánh mắt Linh Hương quý dị nhìn về phía Nam Cung Tự, sừng sốt nửa khắc sau, đối diện với người trên giường đang nửa quỳ gối nói: "Chúc mừng vương phi, chúc mừng vương phi được Vương Gia cưng chiều."

Thân thể Nam Cung Tự bị tề liệt nằm ở trên giường, đôi môi đỏ mọng đầy đặn từ từ thở dài một cái, tựa hồ may mắn vì nàng còn sống.

Nhắm mắt lại, trong đầu nàng tất cả đều là khuôn mặt mê người của hấn.

Nam nhân chết tiết, như thế đùa giỡn nàng.

Ngày hôm sau

Sáng sớm màn cửa bốn phía ở trên cao đang cuốn lên, ánh nắng ban mai mờ nhạt chập chờn, hai cây hoa quỳnh nở ra che khắp nơi, chính giữa đặt lư hương có khắc hoa văn màu vàng kim, từng luồng từng luồng sương mù màu trắng nhàn nhạt mang theo hương thơm của cây từ đàn chậm rãi tiêu tán.

Trên tấm bình phong có vẽ một cung nữ đang xem hoa lê, được điêu khắc từ cây đàn hương mà ở trên giường mỹ nhân đang ngủ say, dáng người linh hoạt pho ra, xuyên qua màn lụa như ẩn như hiện, khiến cho người khác phải suy nghĩ, trên bốn cây cột treo lơ lửng đèn lồng màu đỏ Tường Vân Thụy Thú.

Trên hành lang truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng cùng tiếng va chạm xột xột xoạt xoạt của y phục, cửa bị Thụy ma ma đẩy ra, sau lưng còn có mấy tỷ nữ, họ tiến lên thổi tắt cây nến bên trong lồng đèn.

"Vương phi, người nên rời giường rửa mặt thay y phục." Thúy ma ma nghiêng người, đứng ở bên ngoài tấm bình phong nhẹ giọng kêu.

Nghe một tiếng ưm, Nam Cung Tự lật người, ánh mặt trời rực rỡ xuyên thấu qua cửa sổ khúc xạ ở trên gương mặt thanh tú của nàng, hình như người trên giường vẫn không muốn tỉnh lại.

Thúy ma ma lúc đầu chò, bà gọi thêm mấy tiếng, có thể thấy được người trên giường chậm chạp không đáp lại, "Thất lễ." Nói xong, Thúy ma ma vòng qua tấm bình phong đi vào, khẽ sùng sốt, người nằm trên giường mặc dù có đắp chăn, nhưng không thể che giấu dáng người mị hoặc mê người.

Đột nhiên dẫn tới một luồng khí lạnh lẽo ở trên người Nam Cung Tự, Nam Cung Tự ần mi tâm, cặp mắt mở ra vẫn còn lờ mờ, nhìn về phía bán mặt cứng đờ của Thúy ma ma, phát hiện trong tay Thúy ma ma đang ôm cái chăn, Nam Cung Tự ngồi dậy, ôm hai tay lại run lập cập, trời đang rất lạnh, giành chăn của nàng làm cái gì chứ? Nam Cung Tự không vui nói: "Làm cái gì? Người đang làm cái gì hả?"

Thúy ma ma cũng không để ý lời nói của nàng..., mang chăn đưa cho tỷ nữ, hướng về nàng khẽ khẽ nhún người: "Vương phi, đã là giờ Mẹo rồi, người nên đi Từ Đường bái tế lão Vương gia cùng Thái phi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Trở về phủ

Edit: Phong Nguyệt

Nam Cung Tự ngủ chưa đã, dáng người nàng lười biếng dựa trên ghế trước bàn trang điểm, mặc cho nha hoàn trang điểm làm dáng đầy đủ cho nàng.

Thúy ma ma hướng về phía một đũa nha hoàn bên cạnh nháy mắt, nha hoàn hiểu ý, đi tới, lấy một quả ngọc giới trong hộp gắm đeo vào ngón tay vô danh của Nam Cung Tự, nhẹ giọng nói: "Vương phi, cái ngọc giới này tượng trưng cho thân phận tôn quý, cho nên vô luận thế nào người cũng phải mang."

Nam Cung Tự nâng tay phải lên, nhìn viên ngọc giới óng ánh trong suốt, chỉ thấy chính giữa khảm một viên đá quý màu đỏ, ở ngoài phòng ánh mặt trời khúc xạ vào, hết sức chói mắt.

Rất nhanh nha hoàn đã làm xong, chỉ thấy người trong kính mặc áo lông hoa mai đoàn án tuyết, ba búi tóc đen dùng một ngọc trâm chi tinh xảo đặc sắc vấn lên, ngọc trâm khảm mấy viên Mã Nãi, trên trán rủ xuống chuỗi ngọc Lưu Tô, mi tâm còn vẽ một đoá hoa mai, sống mũi cao thẳng xuống dưới là đôi môi mềm mại đầy đặn, ánh nắng chiếu xuống càng dâng lên một cảm giác mê người sáng bóng.

Nam Cung Tự lẳng lặng nhìn mình trong kiếng, nhũ nhũ mảy, đáy mắt nổi lên vẻ chán ghét.

Cũng bởi vì gương mặt này cùng Nam Cung Ngọc giống nhau như đúc, nàng sao có thể bị cha mẹ một lần nữa lựa chọn hy sinh vì thứ kia chứ.

"Vương phi, người nên đi Từ Đường dâng hương." Thúy ma ma nhắc nhở.

Rất nhanh, Thúy ma ma dẫn đường, bên trong tứ hợp viện có một gian thạch đại Từ Đường, trong đường bài biện chừng trên trăm linh bài, ở chính giữa trung bài trên trăm linh bài trong đó có hai linh bài cỡ lớn, chữ phía trên là dùng Kim vượt qua, ở chính giữa đường có đặt một lư hương Thanh Đồng Đình, phía trên cắm đầy hương.

Thúy ma ma cầm nhang ở trên bàn lên để nhen lửa, xoay người đưa cho Nam Cung Tự, cung kính khom lưng đứng ở một bên.

Nam Cung Tự hít vào một ngụm khí lạnh, 'phù phù' một tiếng quỳ gối trên nệm êm, phía trên ma ma phân phó, trên mặt đất dập đầu sáu cái.

Dâng hương xong, Thúy ma ma mang nàng đi tản bộ trong Vương Phủ, rất nhanh tới buổi trưa đã đi hết một vòng, Thúy ma ma cũng không vội phân phó phòng bếp chuẩn bị bữa ăn trưa, mà là phân phó nha hoàn chuẩn bị quà tặng.

"Vương phi, theo tục lệ, ngài vừa qua khỏi cửa một ngày, chủ tử phải đi cùng với Vương Phi về nhà mẹ đẻ để bái kiến Nam Cung lão gia cùng phu nhân, nhưng mà chủ tử công việc bề bộn, cho nên....." ^

"Cho nên, ta không cần thiết phải trở về." Nam Cung Tự đột nhiên nói, cắt đứt lời nói của Thúy ma ma, liền chữ 'nhà' cũng trực tiếp bỏ đi được, thay vì nói là nhà của nàng, chẳng bằng nói đó là nhà của Nam Cung Ngọc. Cho nên hẳn có trở về hay không, Nam Cung lão gia cùng phu nhân trước sau gì cũng sẽ không để ở trong lòng, có thể nói ước gì nàng không nên quay lại.

Thúy ma ma nghiêm mặt: "Coi như chủ tử không thể cùng Vương Phi về nhà, ngài cũng phải một thân một mình về nhà mẹ đẻ, đây là quy củ của Vương Phủ."

"Không thể từ chối được sao?" Lòng này Nam Cung Tự nhần lại, nhìn Thúy ma ma.

Nghe vậy, Thúy ma ma trưng bày gương mặt như cá chết, không chút do dự nói: "Xin Vương Phi đừng làm khó lão nô."

Trên mặt tuyết ở chính viện của Vương Phủ có in dấu chân thật sâu, dấu chân biến mất ở trước đài Yêu Nguyệt.

Nam Cung Tự ngồi ở trên băng đá bên trong đình Yêu Nguyệt, hai tay đóng băng của nàng được nha hoàn ôm đưa tới lò sưởi, trong miệng hắc ra một đoàn sương mù. Liếc nhìn Thúy ma ma, nhìn về mặt bà ấy lúc này giống như thiếu nàng 100 vạn tệ vậy.

Một gã sai vặt mặc xiêm y màu xanh lam đi vào, uất ức nói: "Thúy ma ma, cổ kiệu đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

Thúy ma ma khẽ hướng gã sai vặt gạt đầu hài lòng một cái, xoay người hướng về phía Nam Cung Tự cúi người nói: "Vương phi, cổ kiệu đã ở ngoài cửa chờ đợi, có thể lên đường."

Nam Cung Tự thở dài một cái, nếu không thuận theo, liền lấy quy củ ra nói chuyện, bây giờ chủ tử không dễ làm nha!

Trước cửa Vương phủ ở đỉnh đầu có cấm tú làm thành kiệu mềm, bốn gã Cẩm y vệ chia làm ở hai bên kiệu.

Chính lúc này bão tuyết rơi xuống, Nam Cung Tự khoác áo choàng khảm lông gấm, trong tay ôm lò sưởi ngồi ngay ngắn ở bên trong kiệu, thị vệ dẫn ở phía trước gõ chiêng trống, "Vương phi đi ngang qua, những người không có nhiệm vụ xin tự động tránh ra ——"

Thân thể của nàng lay động một hồi, cổ kiệu chậm rãi lơ lửng giữa không trung hướng con đường trên phố mà đi qua, bốn bề màn cửa của cổ kiệu theo gió khẽ phát động.

Dân chúng trên đường đi đứng ở trên đường phố chia làm hai bên, rồi rút dùng ánh mắt khác thường nhìn cổ kiệu, chấp đầu bên tai nhỏ giọng thì thào.

Một người khác không biết nói: "Đây là phu nhân nhà nào, lại phô trương lớn như vậy?"

"Ồ, người không có nghe tiếng gõ chiêng trống sao, đó là Vương phi của Tà U Vương đấy? Không ngờ Nam Cung tiểu thư mạng thật là lớn, đêm tân hôn lại dám đào hôn, Vương Gia chẳng những không trách tội, còn miễn xá cho nhà Nam Cung."

Nam Cung Tự lẳng lặng ngồi ở bên trong kiệu, quai hàm hai sợi mực ti theo gió phấp phới lên, sắc mặt bình tĩnh không chứa gợn sóng, giống như chưa từng nghe dân chúng nghị luận.

Xuyên nhìn qua rèm cửa mỏng, mắt nàng nhìn về phía trước, Nam Cung phủ chỉ cách có một trăm mét con đường, tâm nàng thật chìm mấy phần.

Cổ kiệu ở phía tây đến trước cổng phủ rồi ngừng lại, bên ngoài kiệu liền truyền tiếng nói hỗ phách của nha hoàn: "Vương phi, đã đến rồi, nên xuống kiệu rồi."

Nam Cung Tự đi ra, trước mắt nàng nhìn thấy tòa dinh thự trước cửa đặt hai con sư tử đá, cửa chính đỉnh lên, trên tấm bảng có ba chữ thượng thư cường tráng mạnh mẽ "Nam Cung phủ", nhưng lại sai lệch một góc, đây là những cảnh tượng ngày qua đây sao, thì ngược lại có chút vắng vẻ, rất rõ ràng là tịch biên gia sản mà tạo thành.

Được nha hoàn dìu đỡ, chân nàng bước vào cửa chính Nam Cung phủ, Từ quân gia đang trong đại viện quét tuyết, thấy người tới là Nam Cung Tự, mới đầu có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh thu liễm lại cảm xúc, cúi người nói: "Nhị tiểu thư, lão gia cùng phu nhân đang nổi nóng, khuyên người đừng nên đi vào."

"Cần rồi!" Ánh mắt sắc bén của Nam Cung Tự đột nhiên trừng mắt về phía Từ quân gia, "Bỏ cung muốn gặp người nào, há cho nô tài nhà người ngăn trở?!"

Ánh mắt Từ quân gia nhìn Nam Cung Tự lộ ra vẻ khinh thường, phách lối cái gì chứ? Bất quá chỉ là một đích tiểu thư thất sủng mà thôi, nếu không phải Nhị tiểu thư liều chết không gả cho Tà U vương, Nam Cung Tự nàng sẽ có hôm nay sao?

"Tiểu nhân không dám, chỉ sợ tiểu thư đi vào sẽ tự tìm mất mặt."

"Thật sao?" Khóe môi Nam Cung Tự nhếch lên ý cười nhợt nhạt, rốt cuộc là ai tự tìm mất mặt? Thu hồi ánh mắt, đột nhiên nói, "Và miệng hắc cho Bôn cung!"

Nha hoàn hổ phách được lệnh, không nói hai lời tiến lên tát vào mặt của Từ quân gia.

Nam Cung Tự kéo làn váy dài lên đi vào, chỉ thấy trong đại sảnh bố trí đỉnh đầu La Hán giương, ngồi một nam một nữ, bọn họ chính là cha mẹ ruột thịt của nàng, Nam Cung Ngạo cùng Mộ Dung phương, mà hai bên mấy vị Di nương đang ngồi cùng con của thứ nữ.

Bọn họ đang nói chuyện, thấy người tới là Nam Cung Tự, đại sảnh trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Nam Cung Ngạo vừa nhìn thấy Nam Cung Tự, mặt lập tức căng thẳng lên, tay đập bàn kêu rên nói: "Người còn có mặt mũi trở lại? Cút ra ngoài cho ta, lão phu không có loại đứa con bất hiếu này!"

Mộ Dung Tô ngồi một bên cầm nước trà lên từ tay của người làm đưa tới, khẽ nhấp một miếng, lúc này mới lơ đãng nói: "Lão gia, nó là người ở nông thôn vừa mới đi ra ngoài, người cần gì phải vì nó mà nổi giận!"

Nghe một chút, đây chính câu nói từ cha mẹ ruột thịt của mình nói đấy.

Người khác nghe, cũng sẽ hoài nghi nàng có phải là con ruột của họ không.

Nam Cung Tự không giận cũng không nóng nảy, nàng từng bước ra khỏi cái cửa nhà này, nàng dùng hạnh phúc cả đời đổi lấy mạng của bọn hắn, từ lúc đó Nam Cung Tự nàng đã không phải là nữ nhi của bọn họ nữa.

"Nam Cung lão gia, chẳng lẽ người cứ như vậy đối đãi với ân nhân cứu mạng cho cả nhà Nam Cung phủ sao?" Long mây đuôi cong lên, nụ cười vẫn như cũ, "Đừng quên, mạng của các người là ta cứu."

Nghe vậy, "Người thử lặp lại lần nữa!" Nam Cung Ngạo đứng dậy, ngón trỏ run rẩy chỉ vào Nam Cung Tự nổi giận nói: "Người phản phải hay không? Cái mạng của người vẫn còn là lão phu cho, nếu không phải đưa con gái bất hiếu nhà người không để ý người nhà an nguy, khur khur cố chấp đào hôn, chúng ta như thế nào lại bị Tà U vương nhốt vào địa lao? Người còn mặt mũi nói ra lời nói này hả."

"Nam Cung lão gia là người hay quên rồi, mới vừa rồi là ai nói không có người nữ nhi này? Ban đầu là ai nói chỉ cần Bồn cung ra khỏi cái nhà này, sống hay chết cùng nhà Nam Cung không hề có quan hệ? Bây giờ muốn nhận thân thích." Khóe môi Nam Cung Tự cười gần sâu hơn mấy phần, đáy mắt sắc sảo lóe lên một cái rồi biến mất, khóe môi đỏ mọng giật giật, "Đã muộn!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Lập uy

Edit: Phong Nguyệt

"Nam Cung lão gia là người hay quên rồi, mới vừa rồi là ai nói không có người nữ nhi này? Ban đầu là ai nói chỉ cần Bồn cung ra khỏi cái nhà này, sống hay chết cùng nhà Nam Cung không hề có quan hệ? Bây giờ muốn nhận thân thích." Khóe môi Nam Cung Tự cười gần sâu hơn mấy phần, đáy mắt sắc sảo lóe lên một cái rồi biến mất, khóe môi đỏ mọng giật giật, "Đã muộn!"

Nam Cung Tự nói một câu làm sắc mặt của Nam Cung Ngạo xanh mét, huyết áp nhất thời tăng vọt, lui về phía sau một bước, nặng nề ngã trên giường La Hân.

Liễu di nương thấy thế, vội vàng giành với Mộ Dung Tô, tiến lên vỗ nhẹ nhẹ trên ngực của hắn, lấy nước trà từ tay nha hoàn bưng tới trước mặt Nam Cung Ngạo, dịu dàng nói: "Lão gia, uống ly trà xin bớt giận, cùng với loại nha đầu không có dạy dỗ này lão gia tức giận là không đáng." Nói xong, ánh mắt đảo vòng, âm thầm nhìn về hướng Nam Cung Phùng nhi từ cửa bà, nháy mắt ra hiệu.

Nam Cung Phùng hiểu ý, đây là cơ hội tốt để hắn biểu hiện ở trước mặt cha, hắn phô trương thanh thế(có tỏ vẻ ra mình có tài) nói: "sao người có thể nói chuyện với cha như vậy?"

"Xin người đừng nhận bậy, hắn là cha người, không phải cha của Bồn cung." Ánh mắt Nam Cung Tự thản nhiên nhìn Nam Cung Phùng tràn đầy địch ý, Nam Cung Tự nàng không nợ bọn họ, cho nên nàng không cần thiết phải ăn nói khép nép, càng không cần thiết xem sắc mặt của bọn họ.

"Luôn mồm luôn miệng nói Bồn cung, người cho rằng người là ai? Cũng không suy nghĩ một chút Nam Cung Tự người có được ngày hôm nay, đều là cha ban cho, nếu không bây giờ người vẫn còn ở Ngu gia thôn trải qua cuộc sống nghèo khổ. Không biết cảm ơn thì cũng thôi đi, còn nói năng lỗ mãng không có giáo dục, đúng là không có giáo dưỡng! Nào còn là đáng vẻ của một tiểu thư khuê các?" Nam Cung Phùng khinh bỉ trách cứ.

Nam Cung Ngạo giận đến phát run, trợn mắt nhìn.

Đúng nha! Nàng có được hôm nay đều là người cha này ban tặng, nghe một chút tới đây, đây là câu người nên nói sao? Bọn họ còn có mặt mũi để nói ra những lời ấy sao, cuộc sống trước đây nàng đều ghi nhớ hết, nàng cùng bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau, bọn họ cho phí sinh hoạt cũng có thể đếm trên đầu ngón tay, nếu không phải dựa vào bà ngoại kiếm tiền từ việc may y phục, sợ là tổ tông hai người đã sớm chết đói.

Nam Cung Tự nhìn về phía thị vệ canh giữ ở ngoài phòng lạnh lùng nói: "Người đâu! Tứ thiếu gia nhà Nam Cung Dĩ Hạ Phạm Thượng Bồn cung, kéo ra ngoài đánh một trăm trượng."

Nam Cung Phùng giận dữ giậm chân: "Ta xem người dám!"

Rất nhanh thị vệ đứng ở ngoài phòng đi vào, tuân lệnh nói: "Dạ!" Tiến lên bắt được Nam Cung Phùng.

Hắn làm phải dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, phù phù một tiếng Nam Cung Ngạo quỹ gối trước mặt Nam Cung Ngạo uất ức nói:

"Cha, người nên vì hài nhi mà làm chủ!"

"Nói một câu đánh một trăm, nói hai câu đánh hai trăm, người cứ việc nói!" Ánh mắt Nam Cung Tự sắc bén hung hăng trừng mắt về phía hấn, "Hai trăm!"

Nghe trong miệng Nam Cung Tự lẩm bẩm phát sinh số lượng từ từ, sắc mặt Nam Cung Phùng đã đen nhưng so với đáy nồi còn đen hơn, bị lời nói của nàng uy hiếp mạnh mẽ, hấn nghẹn họng, chỉ đành ngoan ngoãn im lặng, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Nam Cung Ngao.

Hương Di Nương đã sớm nhìn Nam Cung Phùng không vừa mắt, ý vào hấn là con trai duy nhất của lão gia, cùng với mẹ hấn trong phủ cần bao nhiêu hung hăng cần quấy thì có bấy nhiêu hung hăng cần quấy, hấn nên bị trừng trị thích đáng, liền thêm mắm thêm muối nói: "Lão gia, hôm nay Tự nhi đã là vương phi, Phùng nhi lên tiếng mạo phạm vương phi, vậy thì đồng nghĩa với mạo phạm Tà U Vương, nếu chuyện này mà truyền tới tai Vương Gia, thì không phải là trượng đánh đòn gián như vậy, đây chính là tội mất đầu." Nói xong, bà làm động tác tự vẫn(tự sát).

Nam Cung Phùng bị ánh mắt sắc bén của Nam Cung Tự cùng giọng nói uy nghiêm, cộng thêm Hương Di Nương đã kích, trong lòng hấn hoảng hốt, vội vàng hướng Nam Cung Ngao nói: "Cha, hài nhi tự nhận là mình không có nói sai cái gì, hài nhi không phục! Cha nên vì hài nhi mà làm chủ..." ~~~

Liễu di nương giận dữ giậm chân, hai mắt tròn tròn chỉ vào Hương Di Nương: "Theo lời nói của người, Phùng nhi nhà ta nên đáng đánh?"

"Ồ, ta đây cũng là vì suy nghĩ cho nhà Nam Cung mà thôi!" Trên mặt Hương Di Nương lộ ra nụ cười ôn nhu.

Thiếu chút nữa Nam Cung Ngao nổi đóa, hung hăng đập bàn, giận dữ hét: "Tất cả các người im miệng hết cho lão phu!"

"Bốn cung không có ranh rỗi mà nghe chuyện nhà các người, người đâu!" Ngón trỏ của nàng chỉ về hướng Nam Cung Phùng, rồi hướng về phía thị vệ ra lệnh nói, "Theo lệnh Bốn cung mang Tứ thiếu gia xuống đánh ba trăm trượng."

Thị vệ được lệnh, mạnh mẽ tiến lên kéo Nam Cung Phùng ra ngoài phòng.

Chỉ nghe ngoài phòng truyền đến tiếng đánh vang dội và tiếng cầu xin của Nam Cung Phùng.

Giờ phút này Nam Cung Ngao giống như bị lửa nhóm lên, máu nóng sục sôi, Nam Cung Phùng chính là một kẻ thù sinh, làm sao chịu được ba trăm côn? Nha đầu này là cố tình muốn đoạn tuyệt hương khói nhà Nam Cung mà, "Cánh đã mọc cứng cáp rồi, không quản được người nữa rồi? Nhà Nam Cung sao có loại đứa con gái bất hiếu, thật là gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh mà!"

Ánh mắt Mộ Dung Thị nghiêm túc trừng mắt về phía Nam Cung Tự, nổi giận nói: "Người là cố tình muốn chọc tức chết cha người mới cam tâm sao? Cùng là một người từ trong bụng mẹ sinh ra, làm sao người cùng Nhị muội người lại có sự khác biệt lớn như vậy, ta sao lúc đầu lại không bóp chết người chứ?"

Đúng nha! Cùng là một người từ trong bụng mẹ sinh ra, hơn nữa còn là sinh đôi, tại sao Nam Cung Ngọc lại được bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay như viên ngọc, còn nàng lại bị bọn họ vứt bỏ như 'rác rưởi'?

Nàng mong chờ trong mười sáu năm được họ nhìn dù chỉ một lần, nhưng tại sao? Tại sao Nam Cung Ngọc lại có thể được bọn họ sủng ái, trong mắt bọn họ nàng là ôn thân, là tai tinh(tai họa), ngay cả một người xa lạ cũng không bằng.

Nàng không biết mình đã làm sai điều gì, tại sao cha mẹ lại đối xử độc ác với nàng như vậy.

Nam Cung Tự nổi giận, đột nhiên nàng nâng tầm mắt lên, lộ ra ánh mắt nồng nặc oán hận cùng tức giận mà nhìn bọn họ: "Bóp chết ta? Bắt đầu từ lúc ta ra đời người nên bóp chết ta đi, đáng tiếc người bây giờ không còn cơ hội nữa rồi. Còn có! Các người nên nhớ, bây giờ Bốn cung là Vương Phi được Tà U Vương cưới hỏi đăng hoàng, nếu các người còn dám nói năng lỗ mãng, đừng trách Bốn cung vô tình." Nam Cung Tự phất tay áo đi ra ngoài phòng, đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu quét mắt nhìn toàn bộ mọi người bên trong phòng: "Bốn cung có thể không giết các người, cũng có thể tùy thời muốn mạng của các người." Dứt lời, bóng lưng của nàng biến mất ở trong tầm mắt bọn họ.

Hồ Phách canh giữ ở ngoài phòng, cầm áo choàng trong tay khoác lên trên người Nam Cung Tự, thấy sắc mặt nàng có chút không đúng, không khỏi nói: "Vương phi, ngài thế nào rồi? Có phải khó chịu ở chỗ nào hay không?"

"Không có gì, trở về thôi!" Trên mặt Nam Cung Tự lộ ra nụ cười khổ sở, lắc đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Lại dám, rời khỏi Bốn Vương

Edit: Phong Nguyệt

Trở về Vương Phủ, trên người Nam Cung Tự mặc áo tơ trắng kiện đơn bạc màu trắng, tựa vào bên cửa sổ dựa mình lên gối, đầu tóc đen nhánh như mực đen lượn quanh ở trên giường, còn một đầu băng gạc (vải mỏng) dài rơi xuống mặt đất.

Ở Vương Phủ đã hơn nhiều tháng rồi, vết thương trên vai cũng đã khỏi, chỉ là thời tiết thay đổi thì xương quai xanh thấp thoáng lại phát đau, về sau còn để lại di chứng.

Thời gian này nàng phải chịu nhiều oan ức, Nam Cung Tự nàng muốn khóc lóc kể lể với cha mẹ, làm sao nàng không muốn có nơi để quay về đó chính là nhà mẹ đẻ của mình? Nhưng cha mẹ lại lạnh lùng lời nói thì vô tình, Nam Cung Tự than nhẹ một tiếng, ánh mắt cũng âm trầm thêm mấy phần.

"Cục cục cục" một con chim bồ câu màu xám tro đậu ở bên cửa sổ, cắt đứt suy nghĩ của Nam Cung Tự, tầm mắt nàng rơi vào dưới chân chim bồ câu có lá thư, cặp mắt kia vốn âm trầm trong nháy mắt sáng lên mấy phần, nàng nhận ra con chim bồ câu này, là sư huynh chăn nuôi chim bồ câu, cũng là phương thức để hắn truyền tin.

Nam Cung Tự tiến lên bắt được chim bồ câu, lấy ra lá thư, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tâm nàng hoảng hốt, liền tranh thủ cho chim bồ câu cất cánh bay đi.

"Vương phi!" Linh Hương bùng một chén cháo tổ yến đi vào, nâng mí mắt liếc nhìn vẻ mặt không thích hợp lắm của Nam Cung Tự, tầm mắt rơi vào tấm băng gạc (vải mỏng) rơi là tả, "Nha! Tại sao người lại tháo băng gạc ra chứ, ngự y bảo là sau hai tháng mới có thể tháo ra." Nói xong, nàng lấy chén cháo đặt ở trên bàn nhỏ, tiến lên nâng Nam Cung Tự, "Vương Gia biết người thích ăn cháo tổ yến, đặc biệt từ Hàm Dương Thành mua được tổ yến thượng đẳng, ngài nếm thử một chút."!

Trong một tháng này, nàng gặp Tà U vương cũng chỉ có hai lần, nhưng hắn đi đánh trận chiến thắng về sẽ mang một chút ly kỳ trân bảo cho nàng, Nam Cung Tự nàng không có cảm kích, hắn chỉ biết cho nàng vật chất gì đó, nhưng không biết nàng chân chính muốn là cái gì.

Nam Cung Tự ngồi ở trước bàn, nàng nhận lấy cháo tổ yến, khẽ nhấp một ngụm nhỏ, lạnh nhạt nói: "Được rồi, nơi này không có chuyện của người, lui ra đi!"

"Vâng!" Linh Hương hơi quỳ gối đáp một tiếng.

Thấy bóng lưng nàng rời đi, Nam Cung Tự mới từ lưng áo trong lấy ra lá thư lúc nãy: Tự, nghe nói người bị buộc gả cho Tà U vương, sư phụ biết được chuyện này, đặc biệt phái ta xuống núi đón người trở về Võ Đang, tối nay giờ tý hẹn gặp ở Nguyệt Hồ.

Trông mặt Nam Cung Tự âm trầm xuống, đừng nói là đi ra ngoài, ngay cả bước ra cái cửa phòng cũng phải được Lão Vu Bà cho phép, muốn đi ra ngoài nói dễ như vậy sao? Người người hâm mộ nàng vì được ăn cơm ngon mặc áo đẹp, nhưng họ lại không biết tình cảnh bây giờ của nàng, giống như sống ở trong địa lao, không có tự do.

Bất quá, nàng sao có thể để người khác định đoạt nàng như tượng gỗ? Chân ở trên người nàng, hắn có thể quản nàng được sao?

‘Đừng! Đừng! Đừng! ——’ con đường rộng rãi vắng vẻ vang lên tiếng chiêng, một dáng người lưng gù từng bước xuất hiện ở trên đường phố cảm đèn lồng đi tới, "Thời tiết hanh khô, cẩn thận cùi lừa" lão già đi qua ngõ nhỏ bên trong phố lớn hết lớn.

Nha hoàn đã sớm nghiêng người dựa vào bên giường ngủ gà ngủ gật, Nam Cung Tự mang giày, đẩy cửa sổ ra quét mắt xung quanh viện, thấy bốn phía không có người nào, hai chân đạp nhẹ ở trên cửa sổ, thân thể nhẹ nhàng phóng người nhảy lên trên mái hiên.

Đột nhiên một thanh kiếm sắc bén phóng tới ở sau lưng của nàng, bên tai truyền tới giọng nói của Hồ Phách: "Vương phi, đã trễ thế này, người còn muốn đi đâu?"

Tuy nói kiếm của đối phương là ngăn chặn ở eo nàng, nhưng không có sát khí, không cần nghĩ cũng biết là Hồ Phách, là hắc phái tới để giám thị nàng.

Tầm mắt của Nam Cung Tự nhanh chóng đảo quanh, môi đỏ mọng cười sâu hơn mấy phần, chỉ thấy giữa năm ngón tay của nàng chẳng biết lúc nào đang kẹp độc châm vừa ốm vừa dài, độc châm Vút Vút phóng về hướng của Hồ Phách.

Hồ Phách sử dụng kiếm để ngăn cản độc châm, đuổi theo Nam Cung Tự đột nhiên sương mù phân tán ra, chờ sương mù tan đi, người đã sớm không thấy bóng dáng.

Hậu hoa viên, một dáng người cao gầy phảng phất bóng người trong suốt ở trên mặt hồ, gió nhẹ khẽ phất qua, nhộn nhạo lên từng vòng gợn sóng.

"Chủ tử, nô tỳ vô năng, khiến Vương Phi bỏ trốn..... Chỉ là nô tỳ ở trên người Vương Phi rắc một chút bột huỳnh phấn, tin tưởng đi theo bột huỳnh phấn có thể tìm ra tung tích của Vương Phi." Hồ Phách nửa quỳ ở trên thêm đá, ôm nắm đấm cúi đầu nói, nhìn như rất bình tĩnh, nhưng nhìn kỹ thì thân thể nàng khẽ run là có thể nhìn ra, giờ phút này nàng đang sợ.

Hiên Viên Dật cầm trong tay là thức ăn gia súc chiếu xuống trên mặt hồ, tay cầm khăn lông ướt mà gãi sai vật đã đưa mà lau tay, đôi mắt hẹp dài thâm thúy mang theo sự lạnh nhạt xa cách mà nhìn vào Hồ Phách, trầm giọng nói: "Đuổi theo!"

"Nô tỳ tuân lệnh!" Hồ Phách đáp một tiếng, thoáng như một làn khói giống như không có bóng người nào tồn tại.

Mộ Thiên Vấn đứng ở phía sau lưng hắn đột nhiên nói: "Chủ tử, theo thuộc hạ biết, Vương Phi cũng không có học qua võ công, chính là một cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt mà thôi, Vương phủ thủ vệ sâm nghiêm, nếu là người võ công cao cường đi nữa cũng chưa chắc có thể chạy thoát khỏi

Vương phủ, nhưng vì sao Vương Phi lại có thể dễ như trở bàn tay thoát khỏi Hồ Phách mà chạy ra khỏi Vương phủ?"

"Cô gái yếu đuối?" Hiên Viên Dật nhàn nhạ cách xa lông mi hơn nhú lại, khẽ mím môi đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng nhếch lên, giống như câu loạn mê người, trong tay cầm tấm lụa gấm mỏng phủ đá ngọc rủ xuống hai bên, cười nhạt nói: "Người đã đánh giá thấp ái phi của bản Vương."

Hoa tuyết trên không trung bay theo chiều gió, nhỏ nhỏ như lông vũ trắng, vừa giống như thồi roi cánh hoa lê, nhiều vô số.

Hồ nước trôi nổi kết thành từng khối từng khối giống như khối băng long lanh như chiếc gương loại sáng, gió nhẹ nhẹ nhàng thổi phát qua, không khỏi cho người khác một cảm giác dựng đứng tóc gáy.

Dưới bóng cây, một nam tử mặc trường bào Lam Bạch đan xen, trong tay cầm một thanh bảo kiếm, sống lưng nghiêng dựa vào thân cây, đầu tóc đen nhánh như mực theo gió phấp phới bay lên, trên vai còn có con tiểu hồ ly mập phi đang nằm, thỉnh thoảng dùng móng vuốt lông ở lỗ tai.

"Sur huynh!" Từ nơi không xa trên mái hiên truyền đến giọng nói dịu dàng dễ nghe.

Tuyệt Trần thu lại cảm xúc, ánh mắt đảo quanh, nhìn về hướng người nào vừa phát ra giọng nói, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng: "Tự Nhi."

Vừa mới nói xong, tiểu hồ ly màu hổ phách mắt lóe ra tia sáng chói mắt, thân thể mũm mĩm nhảy lên, nhảy vào ngực của Nam Cung Tự, dùng đầu cọ vào cằm của nàng.

"Tiểu Hồ?" Nam Cung Tự sững sờ nhìn vật nhỏ đang ở trong lòng nàng nũng nịu, khoe miệng nàng hung hăng mãnh liệt co rút, nâng mí mắt lên trừng mắt về phía khuôn mặt đang cười híp mắt kia, "Sur huynh, làm sao huynh mang tiểu hồ đến?"

Nói đến con tiểu hồ ly này, nàng liền một bụng đau khổ, cứ hàng năm Võ Đang sẽ cử hành đại hội võ lâm, chủ nhân của con tiểu hồ ly này vốn là của Tiêu Dương Vương, đột nhiên mất tích, cũng không biết chuyện gì xảy ra, thế nhưng con tiểu hồ ly này lại ở trong phòng của nàng, nàng đuổi nó nhưng nó sống chết thế nào cũng không chịu đi, suốt nửa Tiêu Dương Vương nói nàng là kẻ trộm. Sau đó Tiêu Dương Vương thấy nó thích nàng, liền lòng từ bi đưa cho nàng, cả ngày lẫn đêm, mặc kệ là nàng đi đâu nó sống thế nào cũng đều đi theo nàng, khiến cho nàng toàn thân từ trên xuống dưới đều có mùi của con tiểu hồ ly này.

Thật vất vả nàng làm cho nó ngất đi rồi đưa cho sư huynh nuôi, nào biết hôm nay sư huynh lại đưa nó đến đây.

Tuyệt Trần đưa tay nhẹ nhàng vuốt trán của nó, trong mắt lại cười nói: "Tự Nhi, ta cũng là hết cách với nó rồi, người đi mấy tháng, tên tiểu tử này liền giận dữ không ăn, ta đây cũng không phải sợ nó đói bụng, mà mang nó đến." Nói xong, nụ cười trong mắt hắt từ từ phai đi, ánh mắt chăm chú nhìn Nam Cung Tự, "Tự Nhi, hắn có làm khó dễ người hay không?"

Nam Cung Tự lắc đầu nói: "Không có, hắn đối với ta rất tốt!"

"Rất tốt?" Ánh mắt của Tuyệt Trần âm thầm thêm mấy phần, đột nhiên đôi tay đặt lên vai của Nam Cung Tự, nghiêm túc nói, "Tự Nhi, người lựa chọn ở lại nơi này hay là đi theo ta?"

Đáy mắt Nam Cung Tự hiện lên một tầng gợn sóng, lần đầu tiên nàng thấy sư huynh lo lắng cho mình, đã vậy còn chăm chú nhìn mình.

"Thế nào? Người sống thiếu kiên nhẫn đến như vậy sao? Thế nhưng dám trốn khỏi Bôn vương vậy còn ở bên ngoài gặp người khác!" Sau lưng nàng đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lẽo giống như từ trong điện Diêm Vương vọng ra.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Vương Gia, phải biết thương hoa tiếc ngọc chứ!

Edit: Phong Nguyệt

Chân mày của Nam Cung Tự cau lại, ánh mắt nàng nhìn về phía Hiên Viên Dật đang cười trên lưng ngựa, "Xin Vương Gia nghỉ lại, không có chứng cứ thì đừng nói thần thiếp ăn vụng, phá hủy danh tiếng của thiếp là nhỏ, nếu như chuyện này truyền tới tai của dân chúng, sợ là sẽ phá hủy danh dự của người đứng đầu như vương gia."

"Nói bậy!" Sắc mặt của Hiên Viên Dật bởi vì những lời nói này lại âm thầm thêm mấy phần, lông mày cong lên tức giận, gương mặt tuần tử kia cũng sắp biến thành đáy nồi, cảm giác phổi cũng sắp nổ tung, kẻ đầu sỏ có tình gây chuyện giờ dùng ánh mắt vô tội nhìn hắn, làm cho hắn không có chỗ để xả cơn tức giận, hắn chỉ đành phải mang cơn tức giận xả hết trên người của Tuyệt Trần vậy(cái này gọi là “giận cá chém thớt” ó:D), ngón trỏ hướng về phía thị vệ rồi chỉ về hướng nam nhân bên cạnh Nam Cung Tự, ra lệnh một tiếng: "Người đâu! Mang kẻ không biết chết sống này áp giải vào đại lao cho Bôn Vương, ba ngày sau điều phủ thị chúng, xử trảm!"

Mạc Thiên Vấn được lệnh, hắt dẫn một đám thị vệ đi tới, lại bị Nam Cung Tự ngăn cản, "Vương phi, xin người không nên làm khó tiểu nhân."

"Vương Gia, nếu như ngươi có ý muốn xử tử hần, đã như vậy thì thần thiếp khẩn cầu Vương Gia cũng ban cái chết cho thần thiếp luôn đi." Nam Cung Tự không yếu thế chút nào đón(nghênh tiếp) ánh mắt sắc bén của Hiên Viên Dật, dù sao giờ nàng cũng không thể tránh khỏi cái chết, Nam Cung Tự nàng bây giờ cũng không sợ chọc giận hần.

Tuyệt Trần hơi sững sờ, Tự Nhi thế nhưng vì hần ngay cả mạng cũng không cần, trong lòng hần kích động một hồi, hần che trước mặt của Nam Cung Tự, "Chuyện này không liên quan đến Tự Nhi, muốn giết cứ giết ta!"

Hiên Viên Dật nhanh chóng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, lập tức bước nhanh về phía trước, một chưởng nhắm tâm hướng trước ngực Tuyệt Trần mà đánh tới, một cỗ lực lượng mạnh mẽ chưởng Tuyệt Trần bay ngã dưới gốc cây, Hiên Viên Dật bắt được cổ tay của Nam Cung Tự, "Ngươi phải nói rõ ràng với Bốn vương, hần là người nào, tại sao ngươi có thể vì hần ngay cả mạng cũng không cần? Mạng của ngươi là của Bốn vương, ngươi chỉ có thể vì Bốn vương mà hy sinh tánh mạng, còn hần thì không xứng với ngươi."

Mộ Thiên Vãn đứng ở một bên giờ phút này hần không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, Hần đứng là lần đầu tiên nhìn thấy có người cùng Vương Gia tranh cãi.

Nam Cung Tự vừa nghe, trong lòng hừ lạnh một tiếng, "Mạng của ta là sự phụ cùng bà ngoại cho, ta cùng Vương Gia không có bất cứ quan hệ gì." Nếu như không phải có ngoại tổ mẫu, nàng đã sớm chết đói, nếu như không phải có sự phụ, nàng sớm đã bị lang(sói) xé thành mảnh nhỏ.

Cho nên, mạng của nàng không thuộc về hần.

"Nam — Cung — Ngọc!" Mấy chữ cứng rắn này từ trong kẽ răng của hần ép ra ngoài, không khó nhìn ra giờ phút này hần tức giận vô cùng, ngọn lửa không tên kèm theo cảm giác ghen tức ở trong lòng thiêu đốt.

Lông mày của Nam Cung Tự nhíu lại càng sâu, nàng ghét cái tên này, vô cùng ghét.....

"Vương Gia mời người nghe rõ ràng, ta tên là Nam Cung Tự, là người đang đứng ở trước mặt người, cũng không phải là nữ tử trong lòng của người, còn người mà Vương Gia nói là Nam Cung Ngọc đã sớm bỏ trốn mất dạng rồi." Bây giờ nàng cũng không có gì để giấu diếm nữa rồi, nàng trước sau đều chết, chẳng thà nói ra toàn bộ, Nam Cung Tự nàng phải khiến cho toàn bộ nhà Nam Cung chôn theo cùng nàng.

Tiểu Hồ ly trong ngực của Nam Cung Tự cả người lông dựng lên, lộ ra hai hàm răng sắc bén, tức giận trợn trừng mắt nhìn Hiên Viên Dật, giống như đang nói: ‘ Dám khi dễ chủ nhân của ta, Tiểu Hồ liêu mạng với ngươi. ’ chột thân thể mũm mĩm nhảy lên, móng vuốt sắc bén hướng hần mà tập kích tới.

Mí mắt của Hiên Viên Dật lười phải nâng lên, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, ngón tay thon tóm lấy lỗ tai của Tiểu Hồ ly, nhét trên người của Mộ Thiên Vãn, tiểu hồ ly chột dùng móng vuốt sắc bén cào trên gương mặt tuấn mỹ của Mộ Thiên Vãn xẹt qua mấy vết đỏ, mặt Mộ Thiên Vãn muốn có bao nhiêu vạch đen liền có bấy nhiêu vạch đen.

"Ta biết rồi!" Ba chữ nhàn nhạt từ trong miệng hần bật thốt lên, trong giọng nói không chứa tí gợn sóng nào.

Nam Cung Tự liền giật mình, mắt bỗng chốc sáng lên, "Ngươi biết?"

Hiên Viên Dật nhẹ gãi tay phải lên, nâng cằm Nam Cung Tự, khuôn mặt ngọc của Nam Cung Tự được nâng lên, đôi mắt màu hổ phách thâm thúy nhìn vào môi nàng gợn trên có nốt ruồi, ngón trỏ thon dài theo môi của nàng chuyển qua phía trên nốt ruồi, môi mỏng lạnh nhạt nói: "Mặc dù ngươi không phải là nữ nhân mà Bốn vương thú, vậy thì như thế nào? Từ khi ngươi bước vào vương phủ, từ lúc đó Bốn vương đã thử yêu ngươi, ngươi nhất định phải là nữ nhân của Bốn vương, nhất định cái mạng này của ngươi phải thuộc về Bốn vương." Giọng nói bá đạo xen lẫn cung chiêu cùng hứng thú.

Nghe giọng điệu hần nói hình như không có ý định giết nàng, cũng không có ý muốn thả nàng.

"Nhưng ngươi không có cách nào chi phối được ta, bởi vì ta không yêu ngươi." Nam Cung Tự không chút do dự nói.

Một khi không biết yêu người khác, lại vọng tưởng từ trên người khác lấy được yêu? Buồn cười.

Nam Cung Tự nàng tuyệt không làm con cừu nhỏ mặc người chém giết, ngay cả chết nàng cũng không sợ, như thế nào lại sợ hãi hần?

Hiên Viên Dật nhếch miệng lên mang theo một chút ý cười, trong lòng ghen tức lập tức tiêu tán, hần từ trước đến giờ không thích có người không vâng lời hần, nhưng duy chỉ có nữ nhân này, hần cực kỳ khai ân. ánh mắt sắc bén nhìn về phía nam nhân đang nằm trên đất, đáy mắt xẹt qua sát khí, ánh mắt mạnh mẽ(hung ác) nhìn về phía Tiểu Hồ ly đang ra sức chống cự công kích Mộ Thiên Vãn, hần đột nhiên rút bảo kiếm ngang hông ra, mũi kiếm chột hướng Tiểu Hồ ly bổ tới.

Hần nhanh chóng dừng lại động tác, khẽ cau mày, nhìn về phía nữ nhân đang che trước mặt Tiểu Hồ ly, hần lạnh lùng nói: "Mau tránh ra!"

"Không" Nam Cung Tự không yếu thế chút nào nói, nàng nhìn ánh mắt của hần trong đó chỉ toàn là sự khinh bỉ(khi dễ), Tiểu Hồ ly nhảy qua vai nàng co lại thành một đống, run lẩy bẩy, đến Tiểu Hồ ly cũng không bỏ qua, người đàn ông này lòng dạ thật đúng là hẹp hòi.

"Thế nào? Ngươi rất để ý tín vật đính ước mà hần đưa cho? Được, ngươi càng để ý, Bốn vương càng muốn làm thịt con Hồ ly này."

"Vương Gia, phải biết thương hoa tiếc ngọc chứ!"

Chương 9: Phế tay Thái Tử Phi

Edit: Phong Nguyệt

"Người....." Hiền Viên Dật nổi đóa, tức giận đặng đặng nói, "Không giết nó cũng được, nhưng nam nhân kia phải chết!" Ngay tức khắc hướng mũi kiếm về phía Tuyết Trần.

Nam Cung Tự quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói: "Xin Vương Gia ban cái chết cho thần thiếp."

Ánh mắt của Hiền Viên Dật một mảnh yên tĩnh, cũng không có người nào có thể nhìn thấu sự bình tĩnh trong cặp mắt của hắn rốt cuộc đang cất dấu cái gì, trên người lộ ra hơi thở biểu hiện tâm trạng của hắn bây giờ rất là không vui.

Nửa đêm canh ba chạy ra khỏi vương phủ, trên chóc nam nhân cũng không nói đi, thế nhưng vì nam nhân kia ngay cả mạng cũng không cần. Nam nhân kia có gì tốt chứ? Thân phận chỉ là một thứ dân, còn võ công quả thực là không chịu nổi một chiêu của hắn, thật không biết nàng coi trọng hắn ở điểm nào? ^_~* Diễn*Đàn*Lê*Quý*Đôn*^_~!

Chỉ là, Nam Cung Tự cùng nam nhân hẹn hò cũng tốt, vì nam nhân không muốn sống cũng được, dù sao nàng cũng không phải là nữ nhân hắn muốn thú, danh hiệu Vương Phi kia chỉ là hư danh thôi, hắn có cái gì đáng để tức giận?

Nhưng mà trên thực tế, hắn rất giận, hơn nữa còn cực kỳ tức giận, hắn chưa từng phải trải qua cơn tức giận như thế này.

"Những lời nói kia thu hồi hết cho Bốn vương, người dám can đảm lấy tánh mạng ra uy hiếp Bốn vương, như vậy ta liền ngũ mã phanh thây hắn."

"Hiền Viên Dật!" Nam Cung Tự hung hăng trừng mắt về phía hắn, từ trong kẽ răng nện ra ba chữ.

"Lớn mật, dám gọi thẳng tên của vương gia, người không cần mạng phải hay không?" Mộ Thiên Ván đứng ở một bên làm bộ mặt lạnh, lạnh lùng nói.

Ánh mắt sắc bén của Hiền Viên Dật trừng mắt về phía Mộ Thiên Ván, Mộ Thiên Ván hiểu ý, cúi đầu im lặng.

Hắn tự tay nâng mặt của Nam Cung Tự, cặp mắt thâm thúy đe dọa nhìn nàng, lông mày cong lên, hỏi "Thế nào, không phục?"

Nam Cung Tự hung ác nói, "Không sai! Ta không phục, hơn nữa ta còn muốn giết ngươi!" Mơ hồ trong giọng nói còn có tiếng nghiến răng.

Môi mòng của Hiền Viên Dật mím chặt thành một đường thẳng, "Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội này." Nói xong, chỉ thấy ngón tay thon dài ôm eo của nàng, chợt vác Nam Cung Tự trên vai, Hiền Viên Dật liếc nhìn Tuyết Trần miệng đầy máu, ánh mắt từ từ chuyển thâm(khắc sâu, mình nghĩ chắc là khắc sâu khuôn mặt của Tuyết Trần thì phải), "Người còn quay trở lại trên chóc ái phi của Bốn vương, ta liền cắt ngươi thành tám khúc ném vào trong hồ làm mồi cho cá." Bỏ xuống những lời này, xoay người rời đi mặc cho nữ nhân trên vai đang giãy giụa, nghênh ngang rời đi.

"Tự Nhi..... Khụ khụ." Tuyết Trần bị hắn chưởng đến vỡ xương sườn, cật lực từ trên mặt đất đứng lên, không ngờ Tà U Vương võ công lại cao cường như thế, một chưởng làm xương sườn của hắn bị vỡ, nếu mà ra tay nặng hơn, chỉ sợ mạng hắn đã không còn rồi, gương mặt nhìn Nam Cung Tự bị Tà U Vương mang đi.

Trở lại vương phủ, Tà U Vương giận dữ, hạ lệnh cấm túc Nam Cung Tự cả đời.

Chân trước của nàng một bước ra khỏi cửa phòng, phía sau thì lại có một đám người mặc y phục dạ hành người bịt mặt theo sát.

"Vương Gia....." Hồ Phách vội vã đi vào bên trong thư phòng.

Hiền Viên Dật ngồi ở trên ghế, tay cầm bút lông, vẻ mặt chuyên tâm, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt nhìn về phía Hồ Phách, hỏi "Xảy ra chuyện gì?"

"Vương Gia, vương phi đã một ngày chưa có ăn gì rồi, nói là....." Hồ Phách không dám nói tiếp.

Mí mắt Hiền Viên Dật nâng lên trừng mắt về phía Hồ Phách, dùng giọng điệu ra lệnh nói: "Nói!"

"Vương phi nói nếu như chủ tử ngài không thu hồi mấy người kia, Vương phi liền muốn tuyệt thực." Hồ Phách nhỏ giọng nói.

Hiền Viên Dật sững sờ một chút, nàng lại lấy cái chết ra ép hắn thu người về, vẫn còn vì điều này mà muốn tuyệt thực, hắn không nhịn được bật cười, "Theo ý tứ của nàng mà làm đi, phái bọn họ vụng trộm giám thị nàng cũng được." Nàng không thuận theo, vậy giám sát ngầm vậy, dù sao cũng phải vững vàng xem chừng nàng.

Hồ phách lại nhỏ giọng nói: "Nhưng..... Vương phi còn nói, nếu ngài nghĩ vụng trộm phải người giám thị Vương phi, Vương phi liền tự thân động thủ."

Nghe vậy, Hiên Viên Dật tay cầm bút lông run lên, một vết mực rơi xuống trên giấy Tuyên Thành, nữ nhân này chẳng lẽ là giun đũa trong bụng hắn? Hắn kĩ càng đắn đo một hồi lâu, liền nói: "Cũng được, truyền khẩu dụ của Bồn vương, để cho bọn họ lập tức biến mất khuất tầm mắt của Vương phi."

"Chủ tử....."

Hiên Viên Dật rốt cuộc không nhịn được nói: "Còn có chuyện gì?"

Hồ Phách giờ tay lên xoa xoa mồ hôi trên trán, nhỏ giọng lại nói: "Chủ tử, Vương phi nói ở trong Vương phủ buồn chán, muốn đi ra ngoài hoạt động gân cốt một chút."

Hiên Viên Dật không nhịn được khoát tay thuận miệng nói: "Thuận theo nàng đi!" Đội hân phản ứng kịp, muốn thu hồi những lời này, thì Hồ Phách đã sớm không thấy bóng dáng.

Hai bên đường phố các cửa hàng san sát nhau, trời sắp tối ánh chiều tà nhân nhật chiếu vào những gạch ngói đỏ xanh lá, tạo nên sắc màu tươi đẹp lên bên trên các lầu mái cong, trước mắt là khoảng không gian của sự ồn ào làm tô thêm cảnh đêm của thành Lạc Dương càng tăng thêm mấy phần mờ lung và ý thơ.

Tiếng người huyên náo, mọi người ồn ào tập trung bên các cửa tiệm, Nam Cung Tự đi qua đi lại không dứt trên đường, Hồ Phách một tắc cũng không rời hết sức theo sau lưng nàng.

"Vương phi, ở đây nhiều người rất hỗn loạn, người không nên ở lâu."

Hồ Phách vừa mới nói xong, Nam Cung Tự đột nhiên dừng bước chân lại, tầm mắt nhìn một tiệm đồ cổ có treo một Thanh Ngọc kiếm, sắc màu óng ánh trong suốt, điêu khắc tinh xảo, nàng nhìn một cái liền chọn trúng Thanh Ngọc kiếm này, đáng người mềm mại đi vào trong tiệm.

Thấy người tới trên người mặc y phục bằng chất vải cực tốt chắc hẳn là người có nhiều tiền, chương quỹ trưng bộ mặt nụ cười nồng nhiệt chòn đón, thân thiện mà nói: "Phu nhân, xin hỏi người cần mua đồ gì?"

Nam Cung Tự nâng tay phải lên, ngón trỏ nhẹ nhàng chỉ Thanh Ngọc kiếm, đang mở miệng nói muốn mua, đột nhiên từ phía sau một nữ tử đi tới, trên người nàng mặc một y phục lam từ sợi bông lụa mỏng quý giá, bên ngoài khoác áo choàng Phù Dung, sau lưng còn có một nha hoàn, đưa tay lấy Thanh Ngọc kiếm đang treo ở trên tường, trừng mắt nhìn Nam Cung Tự, nhìn về phía chương quỹ: "Chương quỹ, kiếm này Bồn cung muốn."

Hồ phách không vui nói: "Thật xin lỗi, thanh kiếm này là phu nhân nhà ta nhìn thấy trước."

"Điều dân lớn mật!" Tỷ nữ bên người của nữ nhân kia đột nhiên lên tiếng, ánh mắt hung hăng trừng mắt về phía Hồ Phách, "Người không biết sống chết, dám can đảm giành đồ mà Thái tử phi nhìn trúng?"

Thái tử phi cầm kiếm giờ cao lên, trước sau như một(2 mặt) đều tạo thần thái kêu ngạo giống như từ trên cao nhìn xuống.

Ấn đường Nam Cung Tự hơi nhíu, cười lạnh nói: "Ta tưởng là chó nhà ai mà ngông cuồng như vậy, thì ra là Thái tử phi thất sủng nuôi chó."

"Cần rồi! Lại dám lên tiếng châm chọc Bồn cung?" Ánh mắt Thái tử phi ngầm quan sát, ánh mắt sắc bén của nàng nhìn như Mẩu Dạ Xoa(giống cái nhìn của mẹ kế á), bởi vì Thái tử lạnh nhạt nên nàng rất tức giận, lại bị lời nói của nàng(NCT) đã kích, không thể nghi ngờ là lừa giận trong lòng nàng(Thái tử phi) lại tăng thêm, hướng về phía nha hoàn bên cạnh: "Phán, trừng trị thích đáng một kẻ không biết trời cao đất rộng!"

Phán được lệnh, vung ống tay áo kéo lấy đầu đen nhánh tỏa sáng của Nam Cung Tự, nàng căn bản cũng không có kịp tránh né, một cái tát hướng trên mặt nàng(NCT) bặt tới, tức giận nói: "Đồ không có mắt, dám can đảm lên tiếng mạo phạm Thái Tử phi, hôm nay ta phải xé rách cái miệng này của ngươi."

Đáy mắt Hồ Phách âm lãnh lên chợt lóe lên rồi biến mất, chợt tiến lên bắt cổ tay mảnh khảnh của nha hoàn Phán, "Ta xem ngươi là chán sống rồi, lại dám ra tay đánh Tà Vương phi?"

Tà Vương phi?

Nàng chính là Nam Cung Ngọc là nữ nhân của Tà U Vương?

Da mặt Thái Tử phi run lên, hồi tưởng lại Tà U Vương ngay trước mặt Thánh thượng giết bảy Hoàng Tử, nàng không khỏi lạnh run một chút, ngộ nhờ Tà U Vương biết nàng đánh nữ nhân tân sủng của hắn, sợ rằng đến lúc đó dù có Thái tử ra mặt, cũng chưa chắc có thể giữ được mạng của nàng.

Trong lòng lo lắng đánh trống một hồi, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười ngênh đón chịu tội nói: "Bồn cung không biết là Tà Vương phi, nếu có chỗ đắc tội xin Tà Vương phi đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, Ngọc kiếm này coi như là Bồn cung bồi lễ."

Chuyện cười! Nam Cung Tự nàng bị đánh một cái tát giờ liền muốn như vậy dàn xếp ổn thỏa?

Nàng lớn như vậy còn chưa bao giờ bị người khác bạt tay, đây là lần đầu tiên, Nam Cung Tự nổi giận.

^_^* Diễn*Đàn*Lê*Quý*Đôn*^_^!

Hai mắt nàng nâng một tầng hàn băng, đe dọa nhìn Thái Tử phi: "Nếu là ta giết ngươi, lại hướng ngươi chịu tội, ngươi còn có thể đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân hay không?"

Thái tử phi tâm không khỏi rung mình, là người ngu cũng biết nàng đang nổi giận, tuy nói thân phận nàng(NCT) nhỏ hơn nàng, nhưng nàng(NCT) có nui dựa là Tà U Vương người người sợ hãi, nữ nhân này không chọc được. Dưới tình thế cấp bách, Thái tử phi vung tay tát trên mặt của nha hoàn Phấn, "Bồn cung liền thay ngươi tát cái tát này, nếu Tà Vương phi còn cảm thấy chưa đủ hả giận, vậy thì ta giao nha hoàn này tùy Tà Vương phi xử lý."

Phấn trong lòng kêu oan, nhưng lại sợ hãi Thái Tử phi, không thể làm gì khác hơn là ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mình nuốt, quỳ trên mặt đất run lấy bấy, ý vị cầu xin tha thứ: "Vương phi tha mạng, nô tỳ biết sai rồi."

Bớt giận? Khỏe miệng Nam Cung Tự hơi nhếch lên, cúi người xuống, đưa tay nâng tiểu nha hoàn lên, nụ cười vẫn như cũ nói: "Ngươi yên tâm, Bồn cung ăn oán rõ ràng, không giết ngươi! Nhưng là, cái tay tát vào mặt Bồn cung, vậy thì phải phết cái tay kia."

Nói xong! Nàng cầm Thanh Ngọc kiếm, ‘ rắc rắc ’ một tiếng, bên tai truyền đến tiếng kêu thê thảm "A ——" Gương mặt thanh tú dính loang lổ vết máu.

Phấn ngăn người, lấy lại tinh thần, phát hiện đôi tay mình vẫn còn, nhìn về phía người đang lăn lộn trên mặt đất với vẻ mặt đau đớn, làm nàng giật mình.

Chỉ thấy Thái Tử phi bị chặt đứt một cánh tay, trên đất dính vũng máu, trên mặt đất khô sò lăn qua lộn lại.

Người đi ngang qua bị một màn này dọa sợ đến sắc mặt cũng trắng bệch, trong miệng thì thầm: "A —— giết người, giết người."

Không có giết người đâu! Chỉ là chém đứt cánh tay của Thái Tử phi thôi mà.

Thái tử phi khổ sở che chỗ bị chặt, ngón trở run lấy bấy chỉ Nam Cung Tự, vẻ mặt khổ sở, trong lòng thì ngập tràn lửa giận, "Rõ ràng người ra tay đánh ngươi..... Phấn! Người tiện nhân này, tại sao muốn chém đứt tay của Bồn cung....." Nói xong, Thái tử phi hung hăng cắn môi dưới, loại đau này từ từ lan tràn tới toàn thân.

Ánh mắt của Nam Cung Tự từ trên cao nhìn xuống, nụ cười vẫn như cũ nói: "Không sai, đánh Bồn cung là nha hoàn của ngươi, nhưng con chó này tát Bồn cung là do ngươi sai khiến, nàng(nha hoàn Phấn) mới dùng tay phải tát Bồn cung, ta liền phết tay phải của chủ nhân con chó này, đây cũng là hợp tình hợp lý, ta nói đúng chứ? Thái tử phi ~" Cuối cùng, giọng nói âm ngoan tăng mấy phần.

"Ta nhờ vào! Đừng tưởng rằng có Tà U Vương che chở ngươi, Bồn cung không dám làm gì ngươi, Bồn cung muốn giết ngươi!" Thái tử phi hung tợn nói, mấy chữ cuối cùng là từ trong kẽ răng ép ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tà U Vương bức vua thoái vị

Edit: Phong Nguyệt

Bên trong Nguyễn Tâm Các, ánh trăng đỏ thắm dịu dàng len lỏi qua khung cửa gỗ, ánh sáng yếu ớt rọi lên trên đàn cổ, rèm cửa màu tím bay theo gió còn có những cánh hoa từ ngoài cửa sổ bay vào, nhẹ nhàng lướt nhẹ qua từng dây đàn, lư hương dâng lên từng luồng khói hương lượn lờ, rèm cửa cuộn lại, khắp căn phòng đều tràn ngập hương thơm.

Hiên Viên Dật lười biếng tựa trên nệm êm, ngón tay thon dài gầy nhẹ lên bình ngọc, nước rượu trắng trong suốt liên tục không ngừng tràn vào chén nhỏ, bốn phía nồng nặc mùi rượu, hoa mai theo gió phấp phới bay lên, chậm rãi rơi vào trong chén, tạo nên lịch sự tao nhã.

Tiếng bước chân đi trên hành lang làm cắt đứt suy nghĩ của hắn, chỉ thấy Mạc Thiên Ván đẩy cửa vào, ôm quả đấm quý gối ở bên ngoài tám bình phong, bầm báo nói: "Bẩm Vương Gia, Vương Phi và Thái Tử Phi xảy ra tranh chấp ở gian tiệm đồ cổ....."

Không chờ hắn nói xong, người trong tám bình phong nhàn nhạt lên tiếng giọng nói dịu dàng tà mị nói: "Nói điểm chính!"

"Dạ, bởi vì Thái Tử Phi sai hạ nhân tát Vương Phi một bạt tai, dưới con giận dữ, Vương Phi đã phết mất cánh tay phải của Thái Tử Phi rồi."

"Ha ha ha....." Từ trong tám bình phong đột nhiên truyền ra tiếng cười lớn không chút kiêng kỵ, tiếng cười không giống như cười lạnh, mà ngược lại nghe nhẹ nhàng khoan khoái, "Được, làm tốt lắm! Thật không hổ là ái phi của Bồn Vương."

Bên trên thái dương của Mộ Thiên Ván hiện lên mấy vạch đen, Vương Gia như thế còn cười được, Vương Phi đã thương đương kim Thái Tử Phi, không chừng cũng là quốc mẫu tương lai, chuyện này nhất định sẽ kinh động tới Thánh Thượng.....

Đột nhiên suy nghĩ tới một chuyện, liền tiếp tục nói: "Vương Gia, chuyện này vì vậy mà kinh động tới Thái Tử, Thái Tử nổi giận lôi đình, phái người bắt Vương Phi mang về phủ Thái Tử, nghe nói muốn nghiêm hình tra khảo Vương Phi, điều phổ thị chúng, ba ngày sau liền muốn trảm..... Vương phi....." Nói xong lời cuối cùng rồi im bặt, bởi vì lúc này về mặt nồng nặc sát ý của ai đó từ trong tấm bình phong lan tràn ra, hắn không nhận được rằng mình một cái, suy nghĩ của hắn có chút mờ mịt.

Nụ cười trên mặt Hiên Viên Dật từ từ đọng lại trên bờ môi, nụ cười trong mắt từ từ tích tụ âm lãnh, hắn đứng dậy truyền mệnh lệnh xuống dưới: "Truyền khẩu dụ của Bồn Vương, lập tức điều động ba vạn tinh binh ở cửa thành, bao vây phủ Thái Tử lại."

Nghe vậy, Mộ Thiên Vấn sững sờ không kịp phản ứng, hắn không nghe lầm chứ? Vương Gia như thế vì một nữ nhân không tiếc điều động binh lính?

"Vương Gia đây là muốn....."

"Nếu Hắc dám làm mất một cọng tóc nữ nhân của Bồn Vương, Bồn Vương liền thay Thánh Thượng phế Thái Tử." Hiên Viên Dật lạnh lùng nói.

Mộ Thiên Vấn do dự nói: "Vương Gia..... Như vậy không tốt đâu? Bây giờ ba vạn tinh binh đang đóng quân ở ngoài cổng thành là dùng để canh giữ Hoàng Thành, nếu là biết Vương Gia điều động binh mã, là vì vương phi, thứ nhất liền dao động lòng quân, hai sợ là sẽ khiến dân chúng cho là ngài muốn mưu triều soạn vị, phá hỏng danh dự của Vương Gia, xin Vương Gia nghĩ lại!" Hắn nói năng hùng hồn.

"Bồn vương tự có chừng mực, người hôm nay nói nhiều rồi, chính mình đi lãnh năm mươi hèo." Giọng nói của Hiên Viên Dật nói ra không có nửa điểm tình cảm, lạnh như từ Địa phủ vọng về.

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Mặc dù Mộ Thiên Vấn không đồng ý cách làm của Vương Gia, nhưng hắn đi theo Vương Gia đã vài chục năm, biết Vương Gia không phải là một người không phân biệt phải trái, liền không có khuyên tiếp nữa, tự mình lui ra đi lĩnh năm mươi hèo.

Hắn không phải không phân biệt được chuyện nặng chuyện nhẹ, theo hắn biết, Thái Tử ý vào được Hoàng Thượng sủng ái nên tùy ý làm bậy, không những trắng trợn cướp đoạt dân nữ, còn câu kết với bang Phi Hồ để cướp quan ngân, điều này cũng đã vậy đi, hắn lại lên lúc lấy Kim quốc để mua binh khí, nếu ngày Thái Tử lên ngôi làm Hoàng Thượng, những năm gần đây Hiên Viên Dật hẳn nhọc nhằn khổ sở vì giang sơn xã tắc Đường triều nếu mà giao cho Thái Tử quản lý chắc chắn sẽ bị hủy trong chớp lát.

Cho nên..... Con mắt Hiên Viên Dật từ từ âm trầm, hắn lợi dụng cơ hội lần này, phế Thái Tử ngu ngốc.

Phủ Thái Tử

Bức tường ngoài viện màu trắng, liễu xanh xung quanh rủ xuống, ba gian lầu cửa thủy hoa (một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc có bốn trụ lững, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu), hành lang bốn phía khúc khuỷu. Đường đi trong viện quanh co, núi đá như được tô điểm thêm, mái hiên ngoài điện phủ Thái Tử treo tám biển "Thái tử điện".

Cây cột ngọc Thạch Điện trong điện đứng thẳng, vách tường gạch đá màu trắng bốn phía tất cả đều gọt giũa mà thành, hoa lan hoàng kim được tạc trên đá trắng vẻ đẹp kinh diễm, rèm cửa màu xanh theo gió mà tung bay, trong đầu Nam Cung Tự hiện lên ba chữ: Tên phả của.

Chỉ thấy nam tử mặc một áo bào màu vàng từ ngoài phòng đi vào, mặt hắn hình chữ quốc, tướng mạo thô cuồng lại mang theo mùi thuốc súng nồng nặc, cầm rập rập râu ria, nhìn ước chừng tuổi hắn sắp ba mươi tuổi, nhưng tuổi thật của hắn chỉ là mới đầu hai mươi, nếu không phải người này thân mặc trang phục xa hoa, thật không nhìn ra hắn có điểm nào có khí chất hoàng thất.

Thái tử Đường Uyên Tông kéo áo bào màu vàng lên rồi ngồi ở chủ vị, theo sát là Thái Tử Phi yếu đuối từ ngoài phòng đi vào, ánh mắt hung ác tràn đầy sát khí trợn mắt nhìn Nam Cung Tự, rồi nhìn về phía Đường Uyên Tông mặt khóc ra nước mắt, quỳ trên mặt đất khóc rờn nói: "Thái Tử, ngài nên vì nô tì mà làm chủ nha! Ô ô, cái tay của nô tì bị chặt là chuyện nhỏ, nếu như ngài nếu không xử tử nàng ta, chỉ sợ người ngoài sẽ nói ngài sợ hãi Tà U Vương, Thái Tử ngài về sau ở trước mặt Văn Võ Bá Quan mà có thể ngóc đầu lên được." Sắc mặt biến đổi quả thật so với quần còn nhanh hơn.

Đường Uyên Tông nghe những lời này, lông mày đuôi của hắn bởi vì không vui mà nhăn lên? Hắn đường đường là Thái Tử điện hạ, là Hoàng Tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất, Tà U Vương hắn cũng chỉ là một Vương Gia nhỏ nhỏ thôi, há có quân vương nào mà sợ quân thần? Nói ra còn không bị những kẻ thù hắn không đội trời chung và lão thần từ cười đến rưng rưng?

Hồi tưởng lại Tà U Vương trước mặt phụ hoàng nhiều lần đều làm cho hắn khó chịu, lại thấy tay Thái Tử Phi bị nữ nhân của Tà U Vương chém đứt, hắn càng thêm quyết định phải ban cái chết cho Nam Cung Tự, nhờ vào đó hướng Văn Võ Bá Quan mà tuyên thệ từ trước tới giờ hắn không để Tà U vương ở trong mắt.

"Tà Vương Phi, người có biết tội của người không?"

Nam Cung Tự không phải người ngu, theo nàng biết Thái Tử cùng Tà U Vương đôi đầu, hắn hỏi nàng có biết tội, nếu nàng đáp biết tội, Thái Tử chẳng những sẽ không cực kỳ khai ân, mà ngược lại sẽ có cái cớ giết nàng. Nếu nàng liều chết không nhận tội, nhiều đời mắt đã thấy hết chuyện đã xảy ra, thái tử chắc chắn nhờ vào đó làm cái cớ nói nàng không biết hối cải, ban thưởng nàng từ tội.

Trước sau đều phải chết, Nam Cung Tự định không trả lời mà chỉ hỏi lại: "Thử hỏi Thái Tử điện hạ, nếu như người bị ta bạt một bạt tai trước mặt văn võ bá quan, người sẽ làm như thế nào?"

Nữ nhân này chẳng lẽ là tính toán ngay trước mặt Văn Võ Bá Quan đánh hắn một bạt tai chứ? Nghĩ đến cảnh kia, Đường Uyên Tông hung dữ mà nói: "Bản Điện Hạ sẽ cắt người thành tám khúc, ném vào đảo Ngạc Ngư làm mồi cho cá." Mấy chữ cuối cùng từ trong kẽ răng cứng rắn nện ra, thấy Nam

Cung Tự trong miệng phát ra âm thật thấp mà nghe hình như là tiếng cười, nhíu mày nói, "Chết đến nơi người còn cười được."

Thật không biết Thái Tử này đầu óc là dùng cái gì làm nên, trúng bẫy rập của nàng vậy mà còn hồn nhiên không biết.

Nam Cung Tự cười lạnh nói: "Bồn cung cười là ngài không có đức tính độ lượng, chém một cánh tay thì cũng thôi đi, tội gì muốn đuổi tận giết sạch đây? Ngài nói Bồn cung có phải là rất độ lượng hay không?"

Nghe vậy, sắc mặt Đường Uyên Tông đột nhiên trắng bệch, trong nháy mắt mới phản ứng kịp ý lời nói này của nàng, chợt đập bàn, bật người đứng dậy, ngón trở run lấy bấy chỉ vào Nam Cung Tự, đặng đặng sát khí nói: "Người lại dám trêu Bần Điện Hạ, đừng tưởng rằng được Tà U Vương cung chiều người...người liền vô pháp vô thiên, Bần Điện Hạ hôm nay không thể không giết người!" Nói xong, hất rút bảo kiếm ở ngang hông của Cẩm y vệ, hướng Nam Cung Tự đi tới.

Nam Cung Tự nụ cười vẫn như cũ nói: "Nếu là Thái Tử hôm nay giết không được Bồn cung thì tính sau đây?"

"Lão tử liền theo họ người!" Giọng nói thô lỗ từ trong miệng Đường Uyên Tông hung tợn phát ra.

Chỉ thấy hất đưa bảo kiếm trong tay lên hướng Nam Cung Tự mà bổ tới, khoe miệng nàng ý cười nhợt nhạt, bóng dáng nhanh chóng chợt lóe, bản lĩnh hết sức nhanh nhẹn, Đường Uyên Tông rơi vào khoảng không, giậm dứ lời đình, bảo kiếm trong tay chém loạn xạ, đừng nói là muốn giết nàng, chỉ là như vậy chặt tới chặt lui, đều làm cho hất một môi thờ hồng hộc.

"Dừng tay!" Từ bên ngoài đại điện truyền đến một loại âm thanh âm trầm.

Nam Cung Tự thấy Hiên Viên Dật liền té xuống đất, Đường Uyên Tông cầm bảo kiếm trong tay hướng trước mặt nàng mà bổ tới, ‘ keng ’ một tiếng, tay Đường Uyên Tông bị tên đâm thủng cứng rắn dính trên cây cột, đau đớn mà hô to.

"Thái tử điện hạ....."

"Thái tử điện hạ....."

Hiên Viên Dật sai bước đi về chỗ của Nam Cung Tự, khẽ cau mày, chỉ thấy đầu đen nhánh của Nam Cung Tự tóc dài xoắn xết không chịu nổi, trên mặt còn rõ dấu năm ngón tay, cặp mắt trong suốt như nước trong như thủy tinh long lanh, rục rịch góc đầu dậy.

"Vương Gia..... Bọn họ đều không phải là người tốt, ý vào người đồng thể mạnh khi dễ ta." Ngón trở Nam Cung Tự chỉ về phía mọi người trong đại điện, uất ức cùng cực nói.

Trong đại điện mọi người ríu rít nhìn mình một cái, Tà U Vương Phi rõ ràng chính là bóp méo sự thật.

Hiên Viên Dật nhìn gương mặt đầy nước mắt của nàng đang chảy xuống hất khẽ co rút đau đớn, loại cảm giác này..... Làm hất rất không thoải mái, rất tức giận.

Ngoài phòng một ngọn lửa gọi vào trong tầm mắt Đường Uyên Tông, hất nhìn được nỗi đau, cả giận nói: "Tà U Vương người thật to gan, lại dám vì một nữ nhân mang binh bao vây phủ Thái Tử, còn bắn tên đá thương Bần Điện Hạ, trong mắt người có còn vương pháp hay không? Như người vậy sẽ khiến nhiều người tức giận."

Hiên Viên Dật không nhìn sự hiện hữu của hất, tay phải lạnh lẽo nhẹ nhàng phát qua má phải của nàng, cái loại cảm giác nóng rục kia lan tràn ở trong lòng bàn tay hất, ánh mắt dịu dàng trong nước nhìn Nam Cung Tự nói: "Cái người nữ nhân này thật đúng là không khiến người ta tỉnh tâm nha!" Hất đứng dậy, nhìn về phía mặt của Thái Tử Gia nào đó mà hỏi tội, trông mắt sắc bén giống điều hâu bắn ra tia lạnh khát máu, vờn tay nhận lấy bảo kiếm mà Mộ Thiên Vân đã đưa, gần từng chữ một, "Bồn vương chính là vương pháp!"

Đường Uyên Tông thấy hất cầm bảo kiếm trong tay, mới nhận ra là phụ hoàng ban cho hất Thượng Phương Bảo Kiếm, mọi người đều biết Thượng Phương Bảo Kiếm quyền lực chính là chém hôn quân, chém xuống quần thần, cái này rõ ràng muốn bức vua thoái vị.

"Người..... Lấy công làm tư, Bần Điện Hạ không phục!"

Hiên Viên Dật nhếch miệng lên một vệt nhàn nhạt đường cong, từ hông áo trong lấy ra một đạo thánh chỉ: "Thánh chỉ giá lâm, thái tử Đường Uyên Tông....."

Nam Cung Tự nhanh chóng ngắt lời hất, cười lạnh nói: "Vương Gia sai lầm rồi, mới vừa Thái Tử nói hôm nay nếu giết không được thần thiếp, hất liền theo họ của thần thiếp!"

"Hả?" Hiên Viên Dật nhìn đầy mắt nàng xẹt qua một tia giao hoạt, mím môi cười một tiếng, như mong muốn của nàng nói: "Thái tử Nam Cung Uyên Tông tiếp chi ——"

"Người....." Đường Uyên Tông giận đến run lấy bấy, về mặt hung ác trừng mắt về phía Nam Cung Tự, nhưng bởi vì trong tay Tà U Vương nắm giữ thánh chỉ, chỉ đành phải nhẫn nhục quỳ trên mặt đất, từ trong kẽ răng cứng rắn nặn ra chữ: "Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế."

"Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế triệu viết: Thái tử Đường Uyên Tông cầu kết với thổ phỉ cướp quan ngân, cầu kết với nước Kim tự mình sản xuất binh khí, văn võ cả triều bách quan ríu rít thượng tấu buộc tội Thái tử, khi quân bùng bít người trên, liên lụy hoàng gia hậu duệ, thái tử phạm pháp xử như thứ

dân, vốn tội đáng cử tộc, nhưng bởi vì gây họa tới Hoàng thất, trẫm đứng là không đành lòng, huy bỏ Thái tử Đường Uyên Tông, ban cho cái chết, khâm thử ——" Hiên Viên Dật tuyên đọc xong, thấy cả người Đường Uyên Tông sống xoài trên mặt đất, khỏe miệng lại tràn ra nụ cười lạnh, "Tiếp chi đi!"

"Không thể nào, cái này không thể nào, phụ hoàng không thể nào làm như vậy." Đường Uyên Tông lắc đầu không dám tin nói, chột nâng mí mắt trừng mắt về phía Hiên Viên Dật, "Nhất định là ngươi, nhất định là ngươi ở trước mặt phụ hoàng vu oan ta...ta muốn gặp phụ hoàng."

"Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội này." Dứt lời, chỉ thấy con mắt Hiên Viên Dật nụ cười từ từ phai đi, cầm lên Thượng Phương Bảo Kiếm nhấn tâm hướng trên cổ Đường Uyên Tông ‘phập’ một tiếng, máu chột văng khắp nơi, phù phù một tiếng, Đường Uyên Tông ngã xuống đất bỏ mình, đầu rơi trên mặt đất, con mắt mở thật lớn.

Thái Tử Phi thấy đầu của Thái tử ở dưới chân của nàng, không khỏi hoang mang sợ hãi thét chói tai: "A ——" hôn mê bất tỉnh.

Hiên Viên Dật thu hồi bảo kiếm đưa cho Mộ Thiên Vãn, lạnh lùng nói: "Thái tử đã chết, phù Thái tử người đều phải chôn theo, người đâu! Bắt tất cả bọn họ lại cho Bồn Vương." Giọng nói lạnh lẽo không chút tình cảm, xoay người ôm lấy Nam Cung Tự, thu hồi con mắt lệ khí, thay thế là dịu dàng như nước, vừa đi vừa đặt cánh môi dính vào bên tai nàng nói, "Cái kết quả này, ngươi có thỏa mãn không?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tung hoành không muốn sống

Edit: Phong Nguyệt

Móng tay nhỏ dài nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt tuần mỹ của Hiên Viên Dật, cười nói: "Vương Gia, người giết ái tử của Hoàng thượng, chẳng lẽ người không sợ Hoàng Thượng hỏi tội xuống sao?"

"Bồn vương có thể nâng hân ngồi lên long ý, cũng có thể tùy thời kéo hân xuống." Hiên Viên Dật nhàn nhạt khinh thường nói, tầm mắt hân rơi vào trong ngực nữ nhân, ánh mắt dâng lên một chút sắc khí nhu hòa, "Ái phi chẳng lẽ đang lo lắng cho Bồn vương?"

Nam Cung Tự nghiêm túc lắc đầu nói: "Ta ước gì Vương Gia chết sớm, sớm đầu thai." Tránh cho nguy hại nhân gian.

Lông mày nam nhân như ngọn núi sục xuống, hài hước cười nói: "Bồn vương thế nào cam lòng để ngươi tuổi còn trẻ mà phải ở quả phụ đây?"

"Trong thiên hạ nam nhân còn nhiều, sợ gì mà không tìm được người thứ hai giống Vương Gia." Nam Cung Tự nhẹ nhàng nói, giống như chưa từng nhìn đến vẻ mặt không vui của hân.

Được, ngươi được đẩy Nam Cung Tự, ngươi chính là như vậy báo đáp ân nhân cứu mạng của mình sao, ngươi có còn lương tâm hay không? Chính mình điều động ba vạn binh mã, cố gắng càng nhanh càng tốt chạy tới cứu ngươi, tới câu cảm ơn cũng không có.

Lại không ngừng rửa hân chết sớm một chút, lại còn có ý nghĩ vui vẻ với người mới, nếu đổi lại người Vương Phi trước, sợ là chết một trăm lần cũng không đủ hân hả giận.

Hiên Viên Dật cảm giác lông mày của mình sắp dựng lên, phôi sắp nổ tung, hung ác nói: "Nếu Bồn vương chết thật, Nam Cung Tự ngươi đừng nói tái giá, ngay cả quả phụ cũng làm không được, bởi vì ngươi phải chết theo!" dieendaanleequydonn

Chết đối với nàng mà nói cũng không đáng sợ, đáng sợ là cùng người này sống cả đời.

Nam Cung Tự cười nói: "Vương Gia ngài yên tâm, ta sẽ sống lâu trăm tuổi."

Hiên Viên Dật mím chặt môi, ý vị sâu xa nói: "Nếu muốn sống lâu trăm tuổi, vậy ngươi nhất định phải học được là lấy lòng Bồn vương."

"Khiến Vương Gia thất vọng, ta là người, không phải ‘chó’." Cậu sẽ cụp đuôi lấy lòng người, Nam Cung Tự nàng sẽ không nhìn sắc mặt người khác, nếu khiến nàng trải qua cuộc sống không yên ổn, nàng cũng sẽ không dè cho hân tốt hơn.

"Ngươi....." Hiên Viên Dật thiếu chút nữa nổi đóa, hân nói một câu, nàng liền chống đối một câu, cái này đã lướt qua ranh giới cuối cùng của hân rồi, nhưng là..... Rất kỳ quái, hân chẳng những không cảm thấy tức giận, ngược lại còn có loại cảm giác nói không nên lời, có lẽ nàng là người đầu tiên dám dùng giọng điệu, thái độ như vậy nói chuyện với hân.

Nam Cung Tự mơ hồ chú ý tới khi đi ngang qua bọn người kia, bọn họ rồi rít dùng ánh mắt địch ý nhìn chằm chằm nàng, đó là hận muốn bắt nàng mà nuốt sống.

Cái này cũng khó trách rồi, ai bảo bọn họ nhao nhao lấy toàn bộ gia sản đánh cược Nam Cung Tự nàng không sống qua được ngày thứ ba, nhao nhao

đặt tiền rửa nàng chết sớm một chút, nàng cứ không như bọn họ tính, sống đến một trăm tuổi để chọc tức chết bọn họ mới được. Đã qua hai tháng rồi, nàng chẳng những không có chết ở trong tay Tà U Vương, mà còn được hẳn cực kỳ sung ái.

Vừa tới cửa chính của Vương Phủ, vẻ mặt Dư quân gia tươi cười chòn đón, liếc nhìn Nam Cung Tự, cười đối với Tà U Vương nói: "Vương Gia, Lục Cô Nương ở Ngưng Hương Uyển chờ ngài đã lâu."

Thái độ Hiên Viên Dật chán động không nhỏ, hướng về phía Nam Cung Tự nói: "Ồ trong phòng chờ ta." Nói xong, bỏ lại nàng nghênh ngang rời đi.

Dư quân gia sợ Nam Cung Tự hiểu lầm, liền vội vàng giải thích: "Vương phi ngài ngàn vạn lần đừng hiểu lầm Vương Gia, Lục Cô Nương đã cứu vương gia một mạng, cho nên....."

Lời còn chưa nói hết, Nam Cung Tự liền cứng rắn cắt đứt lời nói của Dư quân gia, tỏ rõ lập trường nói: "Những chuyện này cùng Bồn cung không có bất cứ quan hệ gì, người không cần thiết giải thích." Dứt lời, nàng liền hướng về phòng mình mà đi.

Không sai, nàng không có ý định cùng hắn sống hết cả đời, cho nên nàng sẽ không can thiệp chuyện sinh hoạt tư nhân của hắn.

Muốn trở về phòng của nàng thì phải đi qua Ngưng Hương Uyển, khi đi ngang qua Nam Cung Tự vô tình nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, nhưng kì lạ nàng nhìn thấy nữ nhân kia từ trong túi giấu lấy ra một viên thuốc, đưa cho Hiên Viên Dật, "Người yên tâm, chỉ cần người làm theo lời ta, độc trong người người không tới ba năm sẽ tốt."

Nghe những lời này, Nam Cung Tự dừng lại bước chân, nàng tò mò nhìn Tà U Vương luôn luôn làm theo ý mình, cũng sẽ không để người khác khống chế? Nàng càng hiếu kỳ, nữ nhân này dùng cách nào mà khống chế được hắn.

Hiên Viên Dật môi mím chặt lên, nhận lấy thuốc mà nàng đưa tới mà nuốt vào, sát ý trong đáy mắt dần dần tuôn trào, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, "Ta biết rõ nên làm như thế nào." Giọng nói nhạt như nước hoàn toàn giống như vô sắc vô vị.

Khi hắn còn là một hoàng tử chạy trốn thì bị nữ nhân này cứu, nhưng nàng lại hạ độc hắn, rồi dùng thuốc giải uy hiếp hắn làm một chuyện mà hắn không muốn làm.

Từ lâu cái chết hắn đã sớm khám phá, nhưng trên lưng hắn còn mang Huyết Hải Thâm Cừu của gia tộc, khi hắn còn chưa báo thù được, hắn không thể chết được!

Hắn thử qua rất nhiều phương pháp từ trên người nữ nhân này lấy thuốc giải bí truyền, nhưng nữ nhân này quá狡 hoạt rồi, lại đốt thuốc giải bí truyền đó, để cho hắn không thể không nghe lời của nàng.

Nam Cung Tự đứng ở ngoài phòng khoe môi nâng lên, thì ra Hiên Viên Dật hắn cũng là người sợ chết.

"Vậy thì tốt, ta liền trong phủ chờ tin tức tốt của người." Chỉ thấy nữ nhân kia người mặc xiêm y màu xanh chậm rãi đứng dậy, cúi đầu ghé vào bên lỗ tai hắn dịu dàng nói, "Dật, đừng làm cho ta thất vọng!" Dứt lời, nàng liền nghênh ngang bước đi. die,n; da.nlze.qu; ydo/nm

Mộ Thiên Ván thấy sắc mặt của Hiên Viên Dật có chút không thích hợp, cau mày, thận trọng nói: "Vương Gia..... Người không sao chứ?"

Hiên Viên Dật nâng mí mắt nhìn về phía Mộ Thiên Ván, lạnh lùng nói: "Bồn vương giống như là người xảy ra chuyện gì sao?"

Mộ Thiên Ván bị ánh mắt sắc bén của hắn trừng cả người không khỏi toát mồ hôi lạnh, nhỏ giọng thì thầm "Giống như....."

"Lục Cô Nương xin dừng bước!" Một giọng nói thanh thúy dễ nghe trên hành lang yên tĩnh mà vang lên.

Lục Nhã dừng lại bước chân, nhìn về phía Hồ Phách, chân mày cột nhả nâng: "Chuyện gì?" Lời còn chưa nói hết, liền bị phẫn nộ hương phả vào mặt làm bất tỉnh nhân sự.

Tà Vương phủ có một mật đạo nhưng không có người nào biết, hai bên vách tường treo từng chiếc đèn lồng mờ nhạt, chột vụt sáng mà lóe ra.

Đi thẳng đến chỗ sâu nhất, liền có thể thấy trên giá gỗ cao lớn, đang trói một cô gái uể oải, Hồ Phách lấy một thùng nước đá chọt giội trên mặt nàng, "A ——" kèm theo bên tai là tiếng rít chói tai, Nam Cung Tự lấy khăn nhét vào trong miệng nàng.

"Ồn ào chết đi được...!" Nam Cung Tự nhàn nhã ngồi ở trên ghế, nhấp máy nước trà, lúc này mới đề ly xuống nói: "Lục Cô Nương, Bồn cung biết không mời nổi người, cho nên không thể làm gì khác hơn là dùng thủ đoạn này tới bắt người."

Thấy mặt nàng đen lại ‘ hừ ’ một tiếng, quật cường quay mặt, nụ cười trên môi của Nam Cung Tự vẫn như cũ nói: "Chỉ cần Nhị cô nương dâng hoàng mang thuốc giải đưa cho Bồn cung, Bồn cung đương nhiên sẽ không bạc đãi người, nhưng nếu người không giao ra, muốn lấy trứng chọi với đá, Bồn Cung không thể làm gì khác hơn là đắc tội."

Thấy nàng lại ‘ hừ ’ một tiếng, không lên tiếng?

Nam Cung Tự cầm Thiết ấn trong lòng đi tới, nắm mái tóc như tơ của Lục Nhã, ở trước mặt nàng khoa tay múa chân, cười nói: "Nếu như người còn nói những lời nói mạnh miệng, Bồn cung sẽ không thương hương tiếc ngọc nữa." Nói xong, đáy mắt âm ngoan mấy phần, "Nói! Thuốc giải ở đâu?"

Hồ Phách mặt xám lại nói: "Vương phi, người nhét khăn vào miệng của Lục Cô Nương, nàng trả lời thế nào vấn đề của người?" Chiều này vô dụng, Vương Gia sớm thử qua, hình như Lục Cô Nương không sợ bị uy hiếp, chết sống gì cũng không chịu giao ra thuốc giải.

"Người vọng tưởng! Ta thà chết cũng sẽ không nói cho người biết thuốc giải ở nơi nào, nếu như người thật là vì Dật mà lo nghĩ, người tốt nhất là thả ta ra, nếu không một tháng sau độc phát tác mà chết." Lục Nhã hung tợn uy hiếp nói, nàng không phải người ngu, nếu giao ra thuốc giải, theo tính tình của Tà U Vương nàng đoán chừng phải chuẩn bị hậu sự cho mình, nàng nhận định chỉ cần nàng liều chết không giao ra thuốc giải, Nam Cung Tự chắc là sẽ không dám làm gì nàng.

Nam Cung Tự nghe vậy, lông mày đuôi rất có hứng thú nửa cong lên, cười lạnh nói: "Cái chiều này đối với hần hữu dụng, nhưng mà đối với ta lại không dùng được."

Lục Nhã ngăn người, hừ lạnh nói: "Người cứ giả bộ đi, người buộc ta lấy ra thuốc giải là muốn cứu hần chứ gì, người cho ta là người ngu?"

"Người sai lầm rồi! Thứ nhất ta ước gì hần chết sớm một chút, như thế nào lại cứu hần đây? Buộc người lấy ra thuốc giải là ta muốn uy hiếp hần." Nụ cười trên môi của Nam Cung Tự từ từ phai đi, mục đích của nàng rất đơn giản, sử dụng mệnh hần đổi sự tự do cho nàng.

Hồ Phách môi run run, còn tưởng rằng lương tâm của Vương Phi phát hiện, biết Vương Gia tốt, nào ngờ Vương Phi nghĩ cầm thuốc giải uy hiếp Vương Gia.....

"Người cho rằng ta sẽ tin lời nói của người sao? Thuốc ở đây, người chết thuốc hủy."

"Thật sao?" Sắc mặt của Nam Cung Tự lạnh mấy phần, Thiết ấn nhấn tâm hướng tới tám da thịt mềm trên mặt mà ấn xuống, bên tai truyền tới tiếng kêu như mô heo, từ trong tay áo lấy ra một cây chủy thủ, mũi dao để ở trên cổ nàng, nụ cười trên mặt của Nam Cung Tự càng thêm nồng, "Cho người cơ hội lần thứ hai, là muốn mệnh? Hay vẫn là tiếp tục mạnh miệng?"

Này, mềm yếu mà đối cứng rắn, lấy cứng rắn đối với sự hung ác, sự hung ác luôn luôn sợ chết, ngược lại nàng phải xem Lục Nhã nàng ta mạnh miệng tới khi nào.

Đứng ở một bên Hồ Phách nhìn một màn này không khỏi rung mình một cái, không ngờ Vương Phi bình thường nhìn dịu dàng động lòng người, khi tức giận thật đúng là không thua với Vương Gia.

Ấn đau khổ Lục Nhã bị Nam Cung Tự hù dọa như vậy, tâm không khỏi sợ sệt, nàng cũng là một người tham sống sợ chết, biết rõ một dao kia rắc rắc đi xuống, dù là Đại La Thần Tiên cũng không cứu được nàng, "Đừng..... Ta nói! Ta nói!" Hai chữ cuối cùng từ trong kẽ răng nặn ra.

Nam Cung Tự từ hông áo trong lấy ra một viên thuốc cứng rắn nhét vào trong miệng Lục Nhã, nụ cười thật ngọt ngào, "Đây là Hạc Đình Hồng, nếu như người dám trêu Bồn cung, một tháng sau người sẽ chảy máu đến chết, cái này gọi là ăn miếng trả miếng."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Vương Gia, xin ấn dấu

Trong sương phòng, màn cửa bốn phía trên cao đang cuộn cuộn lên, ánh trăng mập mờ, hai góc hoa quỳnh nở che khắp nơi, hương thơm nhàn nhạt từ rễ cây đàn hương tràn ngập khắp trong phòng, ánh trăng xuyên vào cửa sổ được điêu khắc hình hoa tạo thành những vệt nhỏ đen.

Nam Cung Tự lười biếng nằm ở trên giường, trong ngực ôm một con hồ ly trắng như tuyết, mắt lim dim buồn ngủ.

Trên hành lang yên tĩnh có tiếng bước chân ngày càng gần, ‘kẽo kẹt’ cửa bị đẩy ra một tiếng thanh thúy vang lên, người tới chính là Hiên Viên Dật, ánh mắt của hần vẫn nhìn chung quanh, tầm mắt rơi vào trong tấm bình phong có nữ nhân đang nằm uể oải, hần cố hít một ngụm khí lạnh, bước đi tới trước giường hẹp, khóe miệng cong lên trên tức y hệt nụ cười, cúi người.

Nam Cung Tự mở cặp mắt sáng suốt từ từ, đập vào mi mắt là khuôn mặt tuần dật đậm nhả, cau mày nói: "Có chuyện gì sao?"

Hiên Viên Dật động tác hơi chậm lại, nâng tay phải lên vuốt nhẹ trên mái tóc của Nam Cung Tự, dịu dàng cười nói: "Nghe nói Ái Phi vì Bồn vương mà lấy được thuốc giải?" Nói xong, nụ cười càng thêm nồng hậu, cúi đầu xuống hôn trên trán nàng một cái, "Bồn vương biết nàng sẽ không nhẫn tâm để ta đi tìm cái chết."

Nam Cung Tự nhướn lông mày (tỏ vẻ khinh thường), hướng hần liếc mắt: "Vương Gia, người chết hay không chết có quan hệ gì với ta?" Nàng lười biếng đứng dậy tựa trên đầu giường, từ dưới gối lấy ra một phong thư đã sớm viết xong, trong mắt hần hiện ra bức thư, âm thanh nhát nói: "Vương Gia nếu thật muốn sống lâu trăm tuổi, như vậy xin ở phía trên ấn dấu."

"Người vọng tưởng!" Trên người Hiên Viên Dật tỏa ra hơi thở âm trầm, ánh mắt lóe qua sắc khí bén, đoạt lấy lá thư từ trong tay nàng, xé thành mảnh nhỏ, tung lên đầy trời, giấy từ từ rơi xuống mặt đất, giờ phút này sắc mặt của hần đen có thể so với đáy nồi, hần nâng cằm Nam Cung Tự, giờ tay vuốt

nhẹ lên gương mặt thanh tú của nàng, như đỉnh đóng cột nói, “ Nam Cung Tự người từ khi bước vào Vương Phủ một khắc kia, đời này nhất định là người của Bôn Vương, chết cũng là hồn ma của Bôn vương, người đừng nghĩ tới việc mà hưu thư, không phải vậy.....” Nói xong, lực đạo trong tay lại tăng thêm mấy phần.

“Vương Gia tính dùng sức mạnh sao?” Nam Cung Tự mở mắt như nai con thanh thuần, chớp chớp mắt, ánh mắt vô tội nhìn hấn.

“Người mà cũng biết sợ hãi?” Đôi mày thanh tú của Hiên Viên Dật cột nhũ, cái này gọi là cổ tình chọc giận nữ nhân kia đã dùng ánh mắt vô tội nhìn hấn, làm con tức giận của hấn không có chỗ xả.

Nam Cung Tự lười biếng duỗi cái eo, xoay người nhắm mắt lại, trong miệng lầm bầm nói: “Đêm đã khuya, thân thể này không chịu được sự giày vò của Vương Gia, mệt nhọc, cũng mệt mỏi, xin Vương Gia tự động rời đi! Nhớ đóng cửa lại.”

Hiên Viên Dật thiếu chút nữa nổi đóa, “Được, rất tốt!” Hấn không tin không có Nam Cung Tự nàng hấn không lấy được thuốc giải chặc, xoay người một cước đá văng cửa chính, đi ra ngoài.

“Đi ra đi!” Hai mắt Nam Cung Tự từ từ mở ra, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt nhìn bóng người đang núp ở phòng bên.

Chỉ thấy sắc mặt Lục Nhã phát run từ phòng bên đi ra, đến gần bên giường, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, “Vương phi, xin người nhất định phải cứu ta...ta không muốn chết.”

Hôm nay nàng đã giao thuốc giải cho Nam Cung Tự, tương đương với việc giao tính mạng cho nàng ta, bây giờ đối với Vương Gia đã không tạo thành bất cứ uy hiếp gì, theo tính tình của Tà U Vương, chắc chắn là ăn tươi nuốt sống nàng, nghĩ tới đây, cả người nàng nhin không được mà sợ run cả người.

Nam Cung Tự dựa trên giường, ngón trỏ nâng mấy sợi tóc đen ở trước ngực, lạnh nhạt nói: “Bôn Cung đã nói, chỉ cần người giao ra thuốc giải, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người.” Dừng một chút, nàng giơ tay phải lên, đầu ngón tay nhỏ dài êm ái xẹt qua vết sẹo ở má phải của Lục Nhã, trong mắt hiện lên một chút ý cười, “Duy nhất có thể cứu người chỉ có chính người, chỉ sợ cái biện pháp này người không làm được.”

“Chỉ cần có thể bảo vệ mạng này, làm cái gì ta đều nguyện ý!”

Nam Cung Tự thất thanh cười, mới vừa rồi nàng còn tuyên bố cho dù chết cũng sẽ không giao ra thuốc giải, hôm nay lại giống như con chó một dạng nằm trên mặt đất cầu xin nàng, Lục Nhã nàng ta là một người rất sợ chết, “Bên cạnh Bôn Cung đang cần người, nếu như người muốn sống, liền ở lại bên cạnh Bôn Cung, nghe ta sai khiến.” Nói xong, trên mặt nàng nụ cười dần dần dày. ^

Sắc mặt Lục Nhã càng ngày càng xanh mét, gì? Nàng đường đường là đại tiểu thư của Phủ Tướng Quốc, phụ mẫu coi nàng như hòn ngọc quý, từ trước tới nay luôn là người khác hầu hạ nàng, mười ngón tay không dính nước nàng hôm nay cư nhiên luân lạc tới hầu hạ người khác? Tà U Vương lợi hại nàng biết, hôm nay cũng chỉ có Nam Cung Tự có thể cứu nàng một mạng, đang đầu tranh tư tưởng, nàng cúi đầu ôm quyền nói: “Nô tỳ nguyện ý đi theo Vương Phi.”

Trong hành lang của Vương Phủ, ngọn đèn dầu lượn lờ, màn lụa trắng giương lên, tỷ nữ cùng gã sai vặt đều lui xuống, Hiên Viên Dật nằm nghiêng người ở trên cao, giờ phút này hấn cực kỳ tức giận, nín một bụng hỏa, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám không vâng lời của hấn, hấn cũng chưa từng trải qua con tức giận như vậy.

Hiên Viên Dật liếc nhìn Mộ Thiên Vãn đang đứng hộ vệ một bên, chỉ thấy hấn giơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán, Hiên Viên Dật mím môi nói: “Nóng lắm à?”

Mộ Thiên Vãn trên trán hiện ra ba vạch đen, trời đang rất lạnh làm sao nóng, rõ ràng là bị hấn(HVD) làm giảm nhiệt nên toàn thân hấn mới sinh ra mồ hôi lạnh, kể từ khi Vương Gia từ trong phòng của Vương Phi đi ra ngoài, cả người bao phủ một tầng khí âm trầm từ địa phủ, làm người ta không khỏi sợ hãi.

“Vương Gia thay đổi.”

Hiên Viên Dật lấy nước trà từ tay thị tỷ nữ đưa tới, hương thơm từ lá trà nhẹ nhàng bốc lên, lông mày nhướng lên hứng thú nói: “Nói nghe một chút.”

“Trước kia Vương Gia chưa bao giờ hiểu được thương hoa tiếc ngọc, lại càng không hiểu được thương người, nếu người nào dám can đảm không vâng lời của Vương Gia, đó chính là con đường chết, liền lấy Tiền Nhiệm Vương Phi trước nói đi! Nàng đã nói một câu khiến ngài không xuôi tai, ngày hôm sau liền chết thảm.....” Mộ Thiên Vãn nói say sưa ngon lành thì đột nhiên bị ánh mắt sắc bén của Hiên Viên Dật trợn mắt nhìn tới, lời đến khóe miệng liền cứng rắn nghẹn ở trong cổ họng, khóe miệng hung hăng nạnh liệt co rút lại, Vương Gia tức giận.....

Hiên Viên Dật nụ cười nhuộm thắm(toan tính cái gì đó), trong mắt lại cực kỳ âm lãnh, nấp máy môi: “Bôn vương nghe rất thú vị, thế nào? Sao không tiếp tục nói?”

Hấn tức giận.

Mộ Thiên Vãn lần này không dám phán đoán, Vương Gia giận thật.

“Vương Gia bớt giận, thuốc hạ nhất thời nóng lòng nhanh miệng, nói sai, thuốc hạ tự mình đi lĩnh hèo.”

Thấy hấn xoay người muốn rời đi, Hiên Viên Dật trong mắt lo lắng được giảm bớt, một con đại mãng xà quấn quanh ở trên cổ của hấn, nâng cằm, nghiêng đầu, ngón trỏ thon dài nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của con mãng xà, ý vị sâu xa nhìn chằm chằm Mộ Thiên Vãn nói: “Nói tiếp, bằng không Bôn

Vương mang người chặt ra, đút cho nó ăn.”

Mộ Thiên Văn sợ đến phải lùi lại một bước, con măng xà này mỗi ngày đều nhìn chăm chăm hắn, ước gì ăn được hắn, trong lòng không khỏi hoảng sợ. Hắn xoa xoa mồ hôi trên trán, hắng giọng một cái, kinh hồn bạt vía nói: “Dạ! Kể từ Nam Cung tiểu thư gả vào Vương Phủ, Vương Gia trở nên, chẳng những tính tình thay đổi tốt hơn, còn hiểu được thương người.” Đó là chỉ đối với một mình Vương Phi, Vương Gia tức giận, bọn họ làm hạ nhân chính là nơi để Vương Gia trút giận, đúng là khổ không thể tả!

“Nói thật hay! Thương.” Lời nói này làm cho hắn vui liền cười nói: “Con măng xà này là Hoàng tử Tây Vực tặng cho Bôn vương làm sủng vật, Bôn Vương liền thương nó cho người”

Sủng vật?..... Là sủng vật, rõ ràng chính là quái vật mới đúng.

Thấy Mộ Thiên Văn lắc đầu một chút rồi một chút gật đầu, Hiên Viên Dật cau mày nói: “Nói tiếng người!”

“Tâm ý của Vương gia thuộc hạ nhận, chỉ là con măng xà này hình thể to lớn, nếu là mang về nhà sợ sẽ dọa người trong nhà Nhị lão, cho nên xin Vương Gia thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Mộ Thiên Văn quý trên mặt đất thành khăn nói, ngoài miệng nói là sợ hù dọa người nhà, thật ra thì chân chính là hắn sợ.

(Haizz)..... Mỗi ngày không chỉ đoán tâm ý của Vương Gia, còn phải lo lắng đề phòng con măng xà này, gần vua như gần cọp, hắn thật là mệnh khổ!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tù nhân này, Bôn cung muốn

Edit:Phong Nguyệt

Bên trong phòng, gió lạnh thổi bay một góc rèm cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào nửa khung cửa sổ đang mở rộng, bên trong phòng chiếc giường lớn được chạm khắc hoa Hồng Mộc, phía trên giường gỗ có treo tấm màn tơ lụa, màn lụa được thêu từ sợi bạc hoa hải đường ngọc châu, theo gió nhẹ nhàng đong đưa.

Đôi mắt Nam Cung Tự hơi lay động, môi đỏ mọng thỉnh thoảng mím lại.

Thúy ma ma làm bộ mặt như không thấy đi vào bên trong tấm bình phong, chợt vén áo da đang đắp trên người nàng, nhỏ giọng nói: "Vương phi, người nên rời giường để vào cung."

Nam Cung Tự mở cặp mắt sáng suốt, theo bản năng lấy mu bàn tay ngăn cản ánh sáng chói mắt, nhìn qua khe hở của năm ngón tay nhìn thấy Thúy ma ma, môi đỏ mọng mím chặt lên, đưa tay ôm lấy Tiểu hồ ly đang rút ở trong chăn, bàn tay vuốt ve bộ lông bóng loáng êm ái của Tiểu hồ ly, "Tiểu Hồ, thật ồn ào!"

Thúy ma ma không chút nào để ý lời của nàng..., làm bộ mặt nói: "Vương phi, đã giờ thìn (7h-9h sáng), nên vào cung thỉnh an Thái hậu."

Hai mắt hơi thu lại, vẫn lẳng lặng nhìn Tiểu hồ ly dựa vào trong lòng mình.

"Vương phi....."

"Thúy ma ma, người biết Bôn cung ghét nhất cái gì không?" Môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, nàng nâng hai mắt lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thúy ma ma, thấy bà không trả lời, liền lại nói, "Bôn cung ghét nhất đang ngủ mà bị người khác đánh thức, người nhiều lần phạm vào đại kị của Bôn cung, phải bị tội gì?" Giọng nói êm dịu, lại xen lẫn một phần sâu sắc uy nghiêm.

Thúy ma ma quý trên mặt đất, "Vương phi bớt giận, lão nô chỉ làm việc theo quy củ của Vương phủ, nên đã vô ý mạo phạm Vương phi."

Bà biết rất rõ ràng, vị Vương phi trước mặt này với mấy vị Vương phi trước kia có chút bất đồng, người chủ nhân này không dễ chọc.

Lại còn rất được Thái hậu yêu thích, hơn nữa địa vị ở trong Vương Phủ cũng không phải là người khác có thể so sánh, nàng là người nữ nhân đầu tiên được Vương Gia sủng ái, cũng là người đầu tiên dám chọc giận Vương Gia mà lại bình yên vô sự.

"Quy củ? Ha ha." Lòng mày Nam Cung Tự nửa điệu cong lên, trong miệng phát ra tiếng cười thật thấp, hướng về phía Hồ Phách nhẹ giọng nói, "Hồ Phách, Thúy ma ma Dĩ Hạ Phạm Thượng, theo gia quy Vương Phủ đáng phải tội gì?"

Lão hồ ly này mỗi lần cũng lôi quy củ ra nói chuyện, hồn nhiên không để nàng ở trong mắt, nên phải trừng trị thích đáng.

Hồ Phách hơi sững sờ, nhìn mắt Thúy ma ma, cúi đầu nói: "Thúy ma ma Dĩ Hạ Phạm Thượng, theo quy củ của Vương Phủ phải chịu 50 gậy."

Thúy ma ma nghe vậy, bà tuổi đã cao, còn sức đâu chịu 50 gậy, cái này rõ ràng là muốn lấy mạng già của bà. Thúy ma ma run lấy bầy quỳ trên mặt đất cầu xin nói: "Vương phi bớt giận, lão nô sai rồi, 50 cây gậy vạ lần không được."

Mí mắt của nàng hạ xuống, nhẹ xoa đầu Tiểu hồ ly, nhàn nhạt hỏi "Thúy ma ma, người ở vương phủ được bao nhiêu năm rồi?"

"Bẩm Vương Phi, đã hơn ba mươi năm."

"Nên thay mới rồi." Nam Cung Tự lơ đãng nói, cười rất dịu dàng, cố tình bọc lộ nụ cười âm lãnh lẫn lộn làm Thúy ma ma sợ hãi không khỏi phải rùng mình một cái.

"Ta....."

"Hồ Phách, Bồn cung nhìn bà ta chường mắt, lấy chút bạc đuổi bà ta ra ngoài phủ." Án đường của Nam Cung Tự nhấn nhẹ, phủ thêm áo khoác nhìn Thúy ma ma thoáng qua.

Thúy ma ma hung hăng cắn môi dưới, bà ở Vương phủ đã hơn ba mươi năm, rất được Vương gia tin cậy, nàng nói một câu chường mắt rồi đuổi bà đi ra ngoài?

"Vương phi, người không có quyền làm như vậy!" Bà không phục nói.

Nam Cung Tự ngồi ở trước bàn trang điểm, trong tay cầm lược chải lộn tóc mềm mại trước ngực, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt nhìn Thúy ma ma sau gương, đang muốn nói cái gì, từ ngoài phòng đột nhiên truyền đến một giọng nói mang theo sự dịu dàng: "Ái phi."

Thúy ma ma vừa nhìn thấy Hiền Viên Dật, khóc quỳ trước mặt hắn nói: "Vương Gia, ngài nên vì nô tài mà làm chủ! Lão nô cũng chỉ làm theo quy của Vương Phủ, Vương Phi liên không phân tốt xấu liên đuổi lão nô đi....."

Mí mắt Hiền Viên Dật lười phải ngẩng lên nhìn bà ta một cái, rồi nhìn sau lưng Nam Cung Tự, "Ái phi....."

"Vương Gia là muốn thay bà ta cầu xin?" Nam Cung Tự cứng rắn ngắt lời hắn, xuyên qua kính đối diện là khuôn mặt tuần dật của hắn.

Nam nhân khoe miệng cười mỉm, lông mày nhướng lên phụ họa theo nàng, "Cũng không phải, cắt bà ta thành tám khúc Bồn vương cũng không có ý kiến, lời người nói trong Vương phủ này chính là mệnh lệnh."

Nghe lời này cả người Thúy ma ma không khỏi run, nước mắt ở trong hốc mắt rơi xuống, cực kỳ uất ức.

"Hả?" Mối do dự Nam Cung Tự nhấp nhẹ, hảo một câu Vương phủ cho nàng định đoạt, nhìn đáy mắt của hắn có một chấn động nhỏ, nàng hình như nhìn thấu cái gì đó. "Lời này là lời Vương Gia nói, nhưng nếu thiếp muốn bỏ người, chắc hẳn Vương Gia cũng sẽ không có ý kiến gì chứ?"

Nghe vậy, động tác trong tay Hiền Viên Dật khẽ run, nữ nhân này cố tình chọc giận hắn, tuyệt đối là cố ý, hắn nhìn.

"Không tính."

"Vương phi, cổ kiện đã chuẩn bị xong rồi, có thể lên đường." Lục Nhã từ ngoài phòng đi vào, vừa thấy Hiền Viên Dật sắc mặt đột nhiên khó coi.

Hiền Viên Dật nghe tiếng nói nhìn lại, một cái trùng mắt về phía nữ nhân đứng ở trước lưng Nam Cung Tự, ánh mắt sắc bén trong nháy mắt dâng lên, dường như muốn ăn tươi nuốt sống. "Người....."

Thấy hắn từng bước hướng Lục Nhã áp sát tới, Nam Cung Tự đứng dậy, cười yếu ớt nói: "Vương Gia, quên nói cho người biết một tiếng, nàng ta đến bước đường cùng nên phải nương nhờ vào thần thiếp, mạng của nàng chính là mạng của thiếp đấy, kính xin Vương Gia hạ thủ lưu tình."

Được, người được đẩy Nam Cung Tự, không trách được hắn phái người lục tung khắp phủ Tướng Quốc lật đến đỉnh trời cũng không tìm được Lục Nhã, hóa ra là nàng núp ở dưới mí mắt mình.

"Ái phi chẳng lẽ muốn dưỡng hổ?"

Đuôi lông mày Nam Cung Tự nháy lên, "Vương Gia sợ thần thiếp không thuần phục được Hồ?"

Hiền Viên Dật môi mỉm cười một cái, "Bồn vương sợ người nuôi Hồ sau này nó sẽ phản."

"Vương Gia đừng lo lắng, thần thiếp sẽ nuôi con Hồ này, sẽ không thả Hồ về rừng."

Hắn nhìn nữa, "Chỉ cần nàng giao thuốc giải ra đây, Bồn vương tuyệt sẽ không làm khó nàng ta."

Nam Cung Tự cười nói: "Sợ là Vương Gia sẽ róc xương lóc thịt nàng ta, nàng ta cũng không phải là không giao thuốc giải, mà bởi vì nàng ta chỉ nghe lời nói của thần thiếp."

Lục Nhã bị nàng hạ độc, nàng ta sống hay chết chỉ một câu nói của nàng.

Con mắt Hiền Viên Dật nhanh chóng tràn đầy lửa giận, cũng không thể để cho nàng uy hiếp hấn được, mang tức giận dẫu trong lòng, trừng mắt nhìn Lục Nhã, không thể nhịn được nữa trước uy hiếp của nàng đằng đằng sát khí đi ra ngoài."Vương Gia đi thông thả, không tiễn." Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói mềm mỏng, hấn tức giận đến mức thiếu chút nữa muốn lột da người đứng phía sau Mộ Thiên Vần.

Mộ Thiên Vần mơ hồ cảm nhận một luồng sát khí cho nên toàn thân lạnh toát, nếu đổi lại vị Vương Phi trước...như vậy chộc giận người, Vương Gia sớm một đao chém chết nàng.

Khóe miệng Hồ Phách hiện lên nụ cười khô sò, đáy mắt đều là ước ao ghen tị, được Vương Gia cưng chiều so với lên trời còn khó hơn, Vương Phi thật đúng là đang ở trong phúc mà chẳng biết hưởng.

Một chiếc xe ngựa đã sớm ở trước cửa chính Vương Phủ chờ.

Người Nam Cung Tự mặc một áo lông chồn tuyết, trong ngực ôm một con Tiểu hồ ly lười biếng, tóc đen thui được búi lên theo kiểu thượng xuyết đơn giản nhưng không làm mất dáng vẻ của một tiểu thư khuê các, trên trán có chuỗi ngọc, eo nhỏ có buộc dây tơ lụa có đính một lục lạc, mỗi bước đi đều tạo ra một âm thanh dễ nghe.

Xe ngựa chạy trên đường phố ồn ào náo nhiệt, trên mặt tuyết in dấu vết của bánh xe.

"Đại nhân oan uổng quá." Từ trên ngã tư đường truyền đến tiếng la oan của cô nương, ánh đường của Nam Cung Tự nhú lại, nàng vén bức rèm che mới nhìn rõ, một cô nương mặc y phục tử từ trên cổ mang gông xiềng, đi chân không, bị quan sai áp giải tới pháp trường, dáng đi trên mặt tuyết đều in dấu chân thật sâu nhưng tất cả dấu chân đều lưu lại vết máu.

"Chậm!" Một tiếng giống như nước suối giọng nói hanh thúy vang lên.

Khâm sai áp tải tù phạm đưa tay ngừng giữa không trung, theo sát sau lưng là đội ngũ quân lính cũng ngừng lại, lông mày hấn nhăn lại nhìn từ xa có một cô nương, liền nhận ra là trước đây cô nương kia đã gả cho Tà U Vương chính là Nam Cung Tự, vội vàng ôm quyền nói: "Vi thần tham kiến Vương Phi."

Mí mắt của Nam Cung Tự lười phải nhìn hấn, nhìn xe từ phía trước, ánh mắt lại nhàn nhạt nhìn thân nhếch nhác của cô nương kia, "Nàng phạm vào tội gì? Vì sao kêu oan?"

Khâm sai đại nhân đi tới cung kính nói: "Hồi bẩm Vương Phi, cô nương này chính là người Hung Nô, phụng mệnh Vương Gia, giải nàng ta tới pháp trường chém đầu răn chúng."

Khuôn mặt đầy nước mắt, oan uổng nói: "Vương phi, cầu xin người cứu ta...ta tuy là người Hung Nô, nhưng cho tới bây giờ ta cũng chưa từng giết người!"

"Vương phi, cô nương này gian trá giao hoạt, từng giết chết không ít binh lính của thần, người ngàn vạn lần chớ bị nàng ta lừa."

"Người thật sự không muốn chết?" Nam Cung Tự không để ý đến lời nói của Khâm sai đại thần, nâng mí mắt nhìn cô nương kia.

.....

.....

Khâm sai đại nhân hướng Tà U Vương tố cáo "Vương Gia, Vương Phi trước mặt mọi người mang tội phạm quan trọng triều đình đi, còn để lại câu nói cho Vương Gia, nói là phạm nhân này Vương Phi muốn."

"Là giống cái hay là giống đực?" Hiền Viên Dật đột nhiên nói.

Khâm sai đại nhân ngăn người nói: "Là giống cái...."

"Nha..... Như vậy!" Ái phi thể nhưng mở miệng muốn nhân vật quan trọng, vậy thì đưa cho nàng đi.

"Khuỵ....." Hấn giọng một cái, Hiền Viên Dật nghiêm nghị nói, "Người không phải là Thánh Hiền, ai có thể không sai lầm, người làm mất tội phạm quan trọng của triều đình chuyện đó Bốn vương không truy cứu nữa, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, lui ra đi!"

Khâm sai đại nhân nhìn Vương Gia cổ làm ra dáng vẻ, mặt xạm lại, rõ ràng chính là lấy công làm tư, Vương Gia đã chịu thua thiệt đã vậy còn có thể nói ra những lời hiền ngang lắm liệt, không hổ là Tà U Vương nha!

.....

Mọi người, tết Trung Thu vui vẻ(lời tác giả).

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Một cước đạp công chúa xuống hồ

Edit: Phong Nguyệt

Như Nguyệt cảm kích quỹ gối bên trong buồng xe, "Tạ ơn Vương Phi đã cứu mạng, Như Nguyệt nguyện theo Vương Phi dù có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ."

"Người tên là Như Nguyệt đúng không?" Đôi tay lạnh lẽo của Nam Cung Tự đang ôm lò sưởi, hướng Lục Nhã ánh mắt ra hiệu.

Lục Nhã hiểu ý, tiến lên dịu Như Nguyệt khắp người đầy thương tích.

Như Nguyệt nhỏ giọng nói: "Dạ, đúng vậy, đó là tên của Như Nguyệt."

"Tên rất đặc biệt." Hai mắt Nam Cung Tự hơi thu lại, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu hồ ly đang nằm trên đầu gối của nàng, "Người không cần tạ ơn Bồn cung, cũng không cần vì Bồn cung mà nhảy vào dầu sôi lửa bỏng. Bồn cung tán thưởng hành động của người, nếu như người muốn làm việc cho Bồn cung, ngày sau ta nhất định không bạc đãi người." Xác thực, hành động của nàng ta rất khá, giết nhiều binh lính như vậy, mặt không đỏ tím không đập so với Đậu Nga còn lợi hại hơn.dddlllequyd9on

Người bên cạnh nàng đều là tai mắt của Tà U Vương, nàng đoán không ra hắn đang nghĩ cái gì, không chừng ngày nào đó nàng chọc giận hắn, đến lúc đó chẳng phải khó bảo toàn tánh mạng sao, cho nên nàng muốn tìm người thật lòng thần phục làm người của nàng.

Nghe vậy, Như Nguyệt thoải mái, âm thầm nghĩ ngợi, thấy Tà Vương phi là nhân vật lợi hại, nhanh chóng sửa lời nói: "Có thể vì Vương Phi làm việc là vinh hạnh của nô tỳ."

Khỏe miệng Nam Cung Tự mỉm cười, đôi tay trắng nõn vén rèm xe lên một chút, hướng về phía Hồ Phách đang cười trên lưng ngựa nhỏ giọng nói: "Hồ Phách."

Hồ Phách kéo chặt yên ngựa, nhanh chóng quay mặt qua, "Vương phi, có gì phân phó?"

"Bắt đầu từ hôm nay nàng chính là người của Bồn cung, người mang nàng về Vương phủ trước, rồi an bài chỗ ở cho nàng ta."

Trên mặt Hồ Phách lập tức hiện lên vẻ do dự, cau mày nói: "Nhưng Vương Gia....."

"Không cần nhiều lời, Vương Gia nếu trách tội xuống, Bồn cung tự mình gánh." Nói xong, nàng rút tay trở về, rèm ngọc mảnh rũ xuống, mảnh chuỗi hạt châu phát ra tiếng chuông bạc êm tai.

"Vâng"

Xe ngựa chạy trên phố lớn ước chừng đi nửa canh giờ, đi tới trước cửa chính Hoàng cung thì ngừng lại, Nam Cung Tự nhắc màn kiệu lên một góc, ánh sáng chói mắt phản quang từ góc phòng xuyên bắn qua đây, ánh mặt trời sáng chói chiếu rọi trên mái hiên, xanh thẫm dưới bầu trời, mái hiên trên đỉnh điện Hoàng Thành màu vàng kim lưu ly, cực kỳ huy hoàng.

Xuống xe ngựa, chỉ thấy một người mặc y phục công công màu xanh dương đậm bộ mặt chất đồng nộ cười tiến lên đón, "Tà Vương phi, mời người tới bên này."

Trên mặt của Nam Cung Tự mang ý cười nhợt nhạt, "Làm phiền công công."

Được công công dẫn đường, một đường vòng rất nhiều ngõ, trước mắt hành lang điều quanh co giống như vĩnh viễn không cách nào đi tới cuối đường.

"Đứng lại!" Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói chói tai của nữ nhân

Nam Cung Tự theo bản năng nghiêng đầu sang để nhìn, chỉ thấy một người mặc y phục sa tơ màu vàng thêu hoa gấm đang đi tới, sau lưng dẫn một đám cung nữ, thái giám, đi về phía nàng.

Chỉ nghe bên cạnh Tô công công cung kính hướng nàng ta khẽ cúi chào nói: "Gặp qua Đại công chúa."

Thì ra nàng ta chính là người cùng Hòa thượng có tư tình, tiếng xấu lan xa Tĩnh Hợp Công chúa, nàng nhìn lên, đích xác là một mỹ nhân, nhưng lại khó có thể che giấu một thân lệ khí(tàn ác).

Lông mày đuôi của Nam Cung Tự cong lên, "Đại công chúa, người tìm ta có chuyện gì sao?" Ngay cả việc hành lễ cùng lời nói khách sáo nàng cũng miễn, dứt khoát nói.

"Hừ!" Ánh mắt Đại công chúa lạnh lẽo, rên lên một tiếng, trước sau như một thần thái đều ngạo mạn giống như từ trên cao nhìn xuống nàng, "Đại công chúa là để người gọi sao? Thấy Bồn cung còn không mau quỹ xuống?" Ánh mắt bén nhọn làm cho người khác nhìn qua giống như một Mẩu Dạ Xoa,

hình như không có phong thái của người Hoàng thất, ngược lại có loại cảm giác ý thế hiệp người.

Nàng ghen tỵ Nam Cung Ngọc có khuôn mặt đẹp, hâm mộ Nam Cung Ngọc nàng có thể khiến Tà U Vương yêu mến, hơn nữa nàng oán hận Thái hậu đã đổi Nam Cung Ngọc toàn là sủng ái.

Nam Cung Tự không phải người ngu, tự nhiên biết Đại công chúa là cố tính tìm đến gây sự, khẽ khom gối nói: "Thỉnh an Đại công chúa."

Đại công chúa chỉ vào cây quạt roi trên mặt đất, cố ý gây khó khăn nói: "Nhặt lên cho Bồn cung."

"Vâng" Tô công công tiến lên muốn nhặt lên, lại bị Đại công chúa dùng chân hung hăng dẫm lên cây quạt, nổi giận nói: "Cầu nô tài, xen vào việc của người khác!" Nói xong một cước hung hăng đạp trên bụng Tô công công, từ trên cao nhìn xuống chỉ vào Nam Cung Tự nói: "Nhặt lên."

"Vâng" Nam Cung Tự khom lưng tiến lên nhặt cây quạt lên, trong tay áo lấy ra một bọc giấy len len nhét trên người của Đại công chúa.

"Dor bản." Đại công chúa cười lạnh, vút cây quạt trên mặt đất lần nữa.

Đáy mắt của Nam Cung Tự dâng lên một tia cười lạnh không dễ dàng phát hiện, mỉm cười yếu ớt nói: "Thần thiếp nên đi thỉnh an Thái hậu, cáo từ." Dứt lời, xoay người liền hướng Cầm Nguyệt cung đi tới.

Đột nhiên từ nơi không xa trên cây Nguyệt Quế truyền tới âm thanh 'ong ong ong', những tiếng thét từ sau lưng nàng hét lên một tiếng: "A —— Người đâu, cứu mệnh với."

Lục Nhã hiếu kỳ quay đầu nhìn lại, khoe miệng hung hăng mãnh liệt co rút, chỉ thấy Đại công chúa đang ôm đầu chạy bởi vì có một đám ong mật đang truy đuổi mãnh liệt, cung nữ bị dọa đến mức lui về phía sau mười mấy bước, Lục Nhã nhìn một cái liền nhận ra nàng ta bị hạ độc bằng ong mật, chỉ cần bị loại độc này dính trên người lập tức sẽ bị trúng độc, nếu không kịp thời giải độc, độc phát bỏ mình, vị Vương phi này rõ ràng là muốn mệnh của công chúa.

Khoe miệng của Nam Cung Tự mỉm cười, đáng đời!

Đại công chúa ôm đầu chạy như điên, hướng về phía Nam Cung Tự hung dữ mà nói: "Là nguoi, nhất định là nguoi ở trên người ta động tay chân. A —— đau chết Bồn cung rồi, người đâu, mau tới, mau đuổi những con ong mật này đi."

"Có chứng cứ không?" Khoe miệng của Nam Cung Tự nhếch lên, đáy mắt giễu cợt lóe lên, "Đại công chúa muốn mình ướt như chuột lột? Hay là muốn mạng sống?" dddllequyd9on

"Nói nhảm!" Mặt Đại công chúa sát khí đằng đằng nhìn nàng chằm chằm, không hiểu Nam Cung Tự nàng nói lời này là có ý gì, chỉ biết là những con ong mật này đốt nàng gần giống như đầu heo, "Đương nhiên là muốn sống."

"Hả?" Nụ cười trên mặt Nam Cung Tự thật nồng hậu, "Như vậy thất lễ." Nói xong, chỉ thấy nàng nhấc chân phải lên hung hăng hướng bụng Đại công chúa đá tới, con mắt Đại công chúa co lại, chột roi xuống hồ nước.

Cung nữ cùng thái giám chỉ biết mở to hai mắt, xem đến choáng váng.

Mặt hồ Liên Y trong xanh phẳng lặng gọn sóng, Liễu Như Tiềm vùng vẫy trên mặt hồ tạo đầy bọt nước, "Khụ khụ, cứu mệnh với, người đâu mau tới cứu ta!"

Một màn trò này bị Hoàng hậu đi ngang nhìn thấy, nhất thời cũng muốn tăng máu, mắt cũng sáng lên, một bộ dáng muốn ăn thịt người, bà bước đi tới, hướng về phía bọn thái giám đang đứng sững sờ cả giận nói: "Khôn kiếp, đứng lý ra đó làm cái gì, còn không mau đi cứu công chúa?"

Rất nhanh Đại công chúa được cứu lên bờ, nàng chột phun nước hồ từ trong miệng ra, tấm gương mặt mỹ lệ sưng lên giống như đầu heo, khóc quỳ gối trước mặt Hoàng hậu, chỉ vào Nam Cung Tự uất ức nói: "Mẫu hậu, là nàng ta, là tiện nhân này ở trên người nhi thần động tay động chân, lúc đó còn đưa tới đám ong mật, còn đá nhi thần vào trong hồ nước, ô ô..... Mẫu hậu, người phải làm chủ cho nhi thần!"

Hoàng hậu đau lòng nhìn gương mặt nữ nhi mình sưng lên giống mặt đầu heo, giờ phút này bà giống như bị lửa nhóm lên, máu nóng sục sôi, đầu tiên là hại chết hoàng nhi của bà, hiện tại Đại nữ nhi của bà lại bị cái tiện nhân này khi dễ, bất luận hôm nay như thế nào bà cũng không trôi nổi con tức giận này, hướng về phía ma ma bên cạnh ra lệnh một tiếng: "Người đâu, bắt con tiện nhân này tới Tông Nhân phủ cho Bồn cung, Bồn cung muốn chặt nàng ta thành trăm mảnh." Cuối cùng bốn chữ từ trong kẽ răng hung ác phát ra.

Ma ma được lệnh, vung ống tay áo tiến lên bắt được Nam Cung Tự, trên hành lang truyền đến âm thanh sâu sắc uy nghiêm: "Dừng tay!"

----- Lòi ngoài mặt -----

Lễ quốc khánh vui về o(n_n)o, Tổ Tổ dự định nằm ở nhà để ngủ, mọi người đang làm cái gì đấy?

Vì sao không nhắn tin? Để lại nhiều dấu móng tay cho Tổ Tổ a, chứng minh mọi người vẫn tồn tại, hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Bóp méo sự thật

Cầm Nguyệt cung nguy nga lộng lẫy, bốn phía màn cửa theo gió mà đung đưa, mười mấy ngọn đèn lồng treo lơ lửng, bốn phía trên vách tường là hoa văn màu tranh mỹ nữ án xạ hương (Con xạ, con hươu xạ. Một giống thú giống như con hươu mà bé, không có sừng, lông đen, bụng có một cái bóng da to bằng cái trứng gà, gọi là xạ hương dùng để làm thuốc, giá rất đắt) tràn ngập trong phòng.

Thái hậu dặt tay Nam Cung Tự ngồi trên giường ở trong điện, Hoàng hậu ngồi ở phía bên phải trên ghế mang theo vẻ mặt tà ác.

Giờ phút này trên mặt Đại công chúa sung lên giống như đầu heo, dưới sự điều khiển của cung nữ mà đi vào, ‘phù phù’ một tiếng quỳ trên mặt đất, trừng mắt khéo léo liếc Nam Cung Tự đang ngồi ở bên cạnh Thái hậu, đó là hận muốn nuốt sống nàng, nhưng bởi vì có Thái hậu che chở, nàng chỉ được một cái là khóc rống lên nói: “Hoàng nữ nãi, người phải vì Tình nhi mà làm chủ! Nàng ta đầu tiên là phế tay Thái Tử phi, hiện tại lại đi khi dễ con, người hãy nhìn gương mặt của con, đều là nàng ta làm hại. Làm vậy cũng thôi đi, lại đá con vào hồ nước, Hoàng nữ nãi, người không thể khoan dung với nàng ta được.”

Lục Nhã không vui phân bác: “Vương phi nhà ta chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ đá công chúa vào trong hồ nước.”

Hoàng hậu dậm chân giận dữ, hai mắt tròn tròn chỉ vào Lục Nhã: “Theo ý người, công chúa đáng bị đá vào hồ nước?”

Lục Nhã bị nét mặt đàng đàng sát khí của Hoàng hậu dọa cho giật mình, cúi đầu trầm mặc.

Khỏe miệng Nam Cung Tự cong nhẹ, chứa đựng nụ cười mỉa mai, trên mặt lộ ra một bộ dạng Tiểu Bạch Thỏ bị dọa làm cho sợ sệt, mở mắt thanh thuần như nai con Bambi, vô tội giống như đứa bé đơn thuần chắc phát, “Hoàng nữ nãi, lúc ấy không biết tại sao những con ong mật kia lại đuổi theo Đại công chúa không tha, Ngọc nhi sốt ruột muốn cứu người nên mới đá Đại công chúa xuống hồ nước, lúc ấy con còn hỏi Đại công chúa là muốn người ướt như chuột lột, hay là muốn mạng sống. Đại công chúa tự mình nói là muốn mạng sống, nếu người không tin có thể hỏi Tô công công.”

Thái hậu nghe vậy, đuôi lông mày nhướng lên, hướng về phía Tô công công trầm ngâm hỏi “Chuyện này có thật không?”

Tô công công sớm đã không vừa mắt Đại công chúa, đương nhiên lựa chọn đứng về phía Nam Cung Tự, nhỏ giọng nói: “Hồi bẩm Thái hậu quả thật là có chuyện này.”

“Tình nhi người còn có gì muốn nói? Ngọc nhi cứu người một mạng, người ngược lại bóp méo sự thật?” Ánh mắt Thái hậu nhìn Đại công chúa đều là thất vọng, ánh mắt rơi vào sắc mặt khó coi của Hoàng hậu, nói: “Hoàng hậu, không phải ai gia ở trước mặt vẫn bói không nể mặt người, chỉ là người thân là người đứng đầu Hậu cung, không phân tốt xấu liền muốn hỏi tội Ngọc nhi, người thật là khiến cho ai gia quá thất vọng rồi, haiz.”

Bỏ Tats sống nha! Nam Cung Tự còn kém chưa quỳ lại Thái hậu.

Đại công chúa bị Thái hậu nói một câu nhất thời cứng họng, mới chợt hiểu ra mới vừa rồi Nam Cung Tự hỏi nàng một câu kia là có dụng ý, rõ ràng nàng ta là đầu sỏ gây ra chuyện, bây giờ trong mắt người khác nàng ta trở thành ân nhân cứu mạng của mình, sắc mặt Đại công chúa giận đến trắng bệch.

“Dạ, xin nghe Mẫu hậu dạy bảo.” Hoàng hậu đề áp lửa giận trong lòng, vốn là Thái hậu vì chuyện của Thái tử mà có thành kiến với bà, hôm nay lại cho bà lấy công làm tư, trùng bày rập của người ta mà vẫn hồn nhiên không biết. Có thể oán người nào? Chỉ oán cái Đại nữ nhi này không bằng trí tuệ của Nam Cung Tự.

Đại công chúa nghe vậy, tức bực dậm chân nói: “Mẫu hậu, tại sao người không giúp nhi thần.....”

Ánh mắt sắc bén của Hoàng hậu trừng mắt về phía Đại công chúa, lạnh lùng nói: “Nói gì? Nói muốn để cho người mẫu hậu này lấy công làm tư xử tử nàng?” Nói xong hung hăng tròn mắt nhìn mắt Nam Cung Tự, nhìn về phía Thái hậu nói: “Nhi thần xin được cáo lui trước.” Xoay người liền sát khí đàng đàng phát tay áo rời đi.

“Mẫu hậu...” Đại công chúa nhìn bóng lưng Mẫu hậu mình, giận đến mặt cũng đỏ lên, lòng không phục đối với Thái hậu nói: “Nhi thần cáo lui.” Dứt lời, trừng mắt nhìn Nam Cung Tự liền đi ra ngoài.

Khỏe miệng của Nam Cung Tự cong lên, sự uất ức trên mặt đã sớm không còn, nhìn bóng lưng Đại công chúa, trong ánh mắt đều là sự khinh bỉ, giễu cợt không cần che giấu nữa.

Thái hậu là một người thông minh, đương nhiên biết cả sự tình chân tướng, chỉ là Đại công chúa này quá mức điêu ngoa, nên phải bị trừng trị thích đáng.

“Ai gia mấy ngày không thấy con, Tà U Vương đối đãi con có tốt không?”

“Nhị hoàng tử, Lục hoàng tử đến ——” Vừa mới nói xong, từ ngoài điện truyền đến giọng the thé của thái giám.

Chỉ thấy hai dáng vẻ nhanh nhẹn của nam tử đi vào, đồng nói: “Thịnh an Hoàng nữ nãi.”

Về mặt tươi cười của Thái hậu về giờ tay lên nói: “Được, được, đều đứng lên đi!”

Đứng ở bên phải là nam tử mặc y phục cẩm bào màu xanh lam, tuổi chừng vừa hai mươi, cả người xem ra rất tao nhã lịch sự, khuôn mặt thanh tú nho nhã mang theo nụ cười, thế nhưng ánh mắt lại lạnh nhạt vô cùng.

Còn lại một nam tử đứng ở bên trái thì hoàn toàn khác biệt, hình dáng sắc bén, ngũ quan xinh xắn nhưng trên mặt lại có vết đao hẹp dài, cả người tản ra một cỗ khí phách vương giả.

Nam Cung Tự đứng dậy, ánh mắt hơi thu lại, hướng hai vị Hoàng tử khề khề nhún người, “Thỉnh an hai vị Hoàng tử.”

Đường Uyên Tự hơi ngần ra, ánh mắt nữ nhân này nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh nhạt xa cách, giống như là ánh mắt lạnh lùng của một người xa lạ, tâm hắn trầm xuống, khề gật đầu, ngồi ở trên ghế mà cung nữ đưa tới.

“Ngọc..... Tà Vương phi xem ra khí sắc không tệ, không biết Tà U Vương đối đãi người có tốt không?” Hắn đột nhiên hỏi.

Nam Cung Tự ngược mắt lên nhìn Đường Uyên Tự một cái, mặc dù trên mặt hắn là nụ cười, nhưng nàng nhìn trong ánh mắt hắn có mấy phần âm trầm, rất rõ ràng, hắn cùng Nam Cung Ngọc có quen biết, hơn nữa còn rất quen nữa là đằng khác. “Nhờ Điện hạ quan tâm, Vương Gia đối đãi ta rất tốt.”

Đường Uyên Tự nhận trà động tác hơi chậm lại, giương mắt nhìn về phía Nam Cung Tự, khóe môi gật gật, chứa đựng nụ cười khổ sở, “Hắn thật đối đãi với người thật tốt hả?”

“Đó là đương nhiên!” Từ bên ngoài điện truyền đến một giọng nói dõng dạc từ tính dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Làm tổn thương nữ nhân của ta, chết!

Edit: Phong Nguyệt

"Đó là đương nhiên!" Từ ngoài điện truyền đến một giọng nói cực kì dịu dàng, chỉ thấy người tới là Tà U Vương, thân thể hắn mặc một trường bào màu đỏ, chân thon dài thong thả ung dung bước vào, khề hướng Thái hậu khom người nói: "Vi thần thỉnh an Thái hậu."

Khách quý, thật là khách quý đến nha!

Nếu không phải Hoàng thượng đích thân triệu kiến hắn, sợ rằng một năm 365 ngày cũng không thấy được bóng dáng hắn.

Thái hậu vội vàng ra lệnh cho Tô công công dọn ghế tới, lại để cho cung nữ mang điểm tâm cùng nước trà ra, cười nói: "Miễn lễ, nhanh ngồi xuống đi!"

Khóe miệng của Nam Cung Tự khề co rút, ánh mắt kia là gì nha, thật giống như nàng đã làm sai chuyện gì mà mình không nhận ra.

"Không cần, thời gian cũng không còn sớm, ái phi nên theo Bôn vương trở về phủ có phải hay không?" Ánh mắt sắc bén của Tà U Vương khéo léo liếc Nam Cung Tự đang ngồi cạnh Thái hậu, ý cười trên khóe môi từ từ nhạt dần, hình như chưa từng đề Thái hậu ở trong mắt.dddllquydon

Nụ cười trên mặt Thái hậu có chút gượng ép, nhưng thấy Tà U Vương khàn trương vì Nam Cung Ngọc (Nam Cung Tự), xem ra bà lo lắng là dư thừa rồi, lấy tay Nam Cung Tự đặt trong lòng bàn tay của mình, vui mừng vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng. "Nếu Tà U Vương tới đón con...Con theo hắn trở về phủ đi! Có rảnh rồi thường đến thăm Ai gia."

Đường Uyên Tự lấy nước trà mà cung nữ đưa tới, khề nhấp một miếng, trên mặt nhìn rất bình tĩnh, giờ phút này trong ánh mắt hắn là sự dữ tợn khó mà che dấu.

"Vâng"

Bông tuyết theo gió cuộn cuộn bay lên đầy trời, xanh vàng rực rỡ, trên mái hiên Hoàng Thành phủ một tầng lớp tuyết dày đặc, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới, bức rèm theo gió phát ra tiếng chuông bạc thanh thúy dễ nghe, thị vệ canh giữ ở ngoài cửa thành tự động tránh ra, con đường một cái đã trở nên rộng rãi, trên mặt tuyết lưu lại dấu vết bánh xe thật dày.

Nam Cung Tự ngồi ngay ngắn ở bên trong buồng xe, môi đỏ như son hắc ra một ngum sương mù giống như nước lọc, thổi hơi nhẹ vào hai tay sắp đóng băng của mình.

Hiên Viên Dật ngồi dựa vào bên cửa sổ, hai mắt hơi thu lại, con mắt thâm thúy màu hổ phách, tựa như dưới ánh mặt trời đóng băng, lạnh thấu xương, giống như chỉ liếc mắt liền có thể đóng băng người kẻ bên.

Vậy mà, khi ánh mắt rơi vào tấm thân mềm mại của Nam Cung Tự thì nét mặt lại vô cùng dịu dàng.

Bàn tay ấm áp đột nhiên đặt ở trên lưng lạnh lẽo của Nam Cung Tự, trái tim lạnh lùng bỗng đập một nhịp, trịnh trọng nói ra lời cảnh cáo: "Không có sự cho phép của Bồn vương về sau không cho phép nàng đến gần Nhị Hoàng tử."

Lông mày của Nam Cung Tự hơi nhíu lại, "Tại sao?"

Tại sao? Nàng thật khờ hay là giả ngốc? Cả thành Lạc Dương mọi người đều biết Nam Cung Ngọc cùng nhị hoàng tử Đường Uyên Tự quan hệ không tầm thường, nhưng mà hần thiếu chút nữa đã quên rồi, bây giờ người ngồi ở trước mặt hần không phải là Nam Cung Ngọc, mà là Nam Cung Tự.

Nhưng mà..... Ánh mắt Hiên Viên Dật chuyển thâm, môi mím chặt thành một đường thẳng: "Bồn vương không thích hần." Năm chữ thật đơn giản nhưng lộ ra là nồng nặc ghen tức.

Nam Cung Tự cố gắng dấu vẻ mặt nghi ngờ, khóe miệng chứa đựng một chút ý cười, "Ừ."

Đáy mắt Hiên Viên Dật hiện lên một chút kinh ngạc khó che dấu, hần không nghe lầm chứ? Nàng mới vừa trả lời ‘ ừ ’, đây là lần đầu tiên nàng thuận theo ý của hần.

Từ lúc nào, hần bắt đầu vì nàng mà im hơi lặng tiếng, từ lúc nào, hần bắt đầu muốn lấy được tình yêu của nàng, từ lúc nào, hần có trái tim lạnh lùng kiên cường mà vài lần vì nàng mà rung động.

"Nhưng mà..... Chân là ở trên người Nhị Hoàng tử, nếu hần tự động tìm tới thần thiếp, vậy thần thiếp có nên đóng cửa không tiếp sao?" Nam Cung Tự đột nhiên nói. dddllquydon

Khóe mắt Hiên Viên Dật giựt giựt, ánh mắt dịu dàng đã sớm không còn nữa, bá đạo giờ tay lên nắm cầm Nam Cung Tự, nâng nhẹ khuôn mặt ngọc, con mắt thâm thúy đe dọa nhìn nàng, giống như xung quanh tất cả đều là bóng tối, chỉ dung nạp được một mình nàng.

Kéo mặc Nam Cung Tự gần mặc mình khoảng cách hai người bây giờ rất gần, có thể nghe được hơi thở của đối phương truyền đến, làm trái tim hần khản trương mà sinh ra phiền muộn.

"Tự, ta....."

Gió bên tai xẹt qua, tóc đen rủ xuống trên vai phấp phới bay lên, một mũi tên lao về phía má Nam Cung Tự vùn vụt mà lao đến, dính trên buồng xe ngựa, cặp mắt sâu trong suốt co lại, khuôn mặt trắng nõn mềm mại xẹt qua một vết thương hẹp dài, máu theo mặt nhỏ xuống ở trên ngón tay của Hiên Viên Dật.

Xe ngựa đột nhiên "Phanh" một cái kịch liệt lay động, ngay sau đó, mấy tiếng “Bang bang” liên tục vang lên, mấy chục mũi tên như mưa bụi vùn vụt mà lao đến.

Ngón trở thon dài của Hiên Viên Dật nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt Nam Cung Tự, đầu lưỡi liếm nhẹ vết máu dính ở trên ngón tay, vẻ mặt lạnh nhạt được hần che dấu, môi lạnh bạc mím lại thành một đường, hàm răng màu trắng bạc ở ánh sáng có vẻ trắng hếu, mang theo sự phẫn nộ và khát máu.

"Chờ ta ở đây." Hần quay mặt, ánh mắt nhu tình đã không còn nữa, mà trên người tản ra một cỗ sát khí làm người ta không khỏi phải rùng mình.

Chỉ thấy Hiên Viên Dật vén màn xe lên, một mũi tên vùn vụt mà lao đến, hần dễ như trở bàn tay đưa tay nhanh chóng nắm mũi tên này, lấy mũi tên đâm xuyên tim phu xe, trong mắt toát ra sự khát máu, từ trong rừng cây u ám bay vọt ra hơn mười bóng dáng giống như con dơi.

Mấy chục người áo đen tay cầm bảo kiếm, bộ pháp nhẹ nhàng nhanh chóng hướng xe ngựa áp sát tới, mấy chục người ánh mắt lạnh lùng vung trường kiếm từ trên trời giáng xuống.

Hiên Viên Dật rút bảo kiếm ngang hông, tung người bay lên, trường bào màu đỏ trên không tạo một đường cong tuyệt mỹ, "Làm tổn thương nữ nhân của ta, chết!" Nói xong, vung kiếm mà đánh tới chỉ để lại một bóng dáng hào hoa phong nhã.

Hơn mười người mặc áo đen giống như con kiến rơi trên mặt đất, bề ngoài người mặc áo đen liều chết nhưng bên trong họ bắt đầu e dè, có người trực tiếp bị cắt thành hai, Hiên Viên Dật giết hết mười người áo đen giống như là bóp chết một con kiến bình thường đơn giản, không cần tốn nhiều sức.

Hai chân Hiên Viên Dật chậm rãi rơi trên mặt tuyết, lông mày hơi nhíu lại, lồng ngực đau nhức dữ dội, đau đớn lan tràn khắp toàn thân, khóe miệng trào ra một ngụm máu, che ngực quý một chân trên đất, "Đáng chết." Nhỏ giọng mắng, ở thời khắc này thể nhưng độc lại phát.

Chỉ thấy hàng loạt người áo đen lần lượt từ trong rừng cây bay vọt ra, bao vây Hiên Viên Dật thành từng đoàn.

"Giết!" Dẫn đầu là một nam tử mặc áo trắng mang mặt nạ đưa bảo kiếm trong tay lên, ra lệnh một tiếng, hơn mười thanh kiếm nhanh chóng hướng Hiên Viên Dật đánh tới.

Hiên Viên Dật gượng chống đỡ thân thể, đưa bảo kiếm trong tay lên, tuy nói độc tố đã phát tán, nhưng hần vẫn ngoan cố, người áo đen chết dưới kiếm của hần đếm không hết.

Một thanh kiếm lạnh lẽo thừa dịp hấn không chú ý từ phía sau đâm thật sâu trên vai của hấn.

"Vương Gia ——"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Làm tổn thương nam nhân của ta, chết!

Edit: Phong Nguyệt

Huyết sắc nhanh chóng tràn ra, theo miệng vết thương mà chảy ra, con mắt sâu của Hiên Viên Dật co lại, người áo đen chỉ mũi kiếm về hướng Nam Cung Tự, rất rõ ràng, bọn họ nhắm về phía nàng.

Môi mòng của hấn mím chặt thành một đường thẳng, nhin đau, vung bảo kiếm trong tay lên bảo hộ ở trước mặt nàng, chọt chém đứt sợi dây ngựa, ý bảo nàng ngồi trên lưng ngựa.

Từng bước từng bước ép sát người mặc áo đen, hấn không sợ hãi, không lùi bước, mà là lựa chọn bảo vệ nàng.

"Ta đếm tới ba, người liền cưỡi ngựa rời đi."

"Ngu ngốc." Môi đỏ mọng của Nam Cung Tự khẽ nhúc nhích, mái tóc phủ xuống trán như một bóng ma, ánh mắt toàn là ảm đạm.

Ánh mắt của Hiên Viên Dật sững sờ nhìn nàng, cau mày, dùng giọng điệu ra lệnh nói: "Mau lên ngựa!" dđđđlêquýĐôn

"Ta không đi!"

"Người....." Chân mày Hiên Viên Dật nhíu sâu hơn, một chân quỳ trên đất, che miệng, máu từ khe hở ngón tay giữa chảy ra giọt máu, độc đã lan ra khắp toàn thân, hơn nữa sau lưng lại bị thương, sợ là không chống đỡ được nữa rồi.

Chỉ thấy hơn mười thanh kiếm lạnh lẽo hướng hấn chém tới, "Không cần." Giọng nói nhàn nhạt từ miệng Nam Cung Tự phát ra, chỉ thấy hơn mười thanh kiếm bị gãy lìa ra, hóa thành lưỡi dao rơi trên mặt tuyết.

"Tự?" Con mắt Hiên Viên Dật phóng đại, người đứng ở trước mặt hấn toàn thân phát ra một cỗ ánh sáng, cả người lơ lửng giữa không trung, cặp mắt kia vốn là trong suốt như đầm nước bây giờ trở nên trống rỗng vô hồn, đầu tóc đen nhánh được bao bọc trong ánh sáng lập tức biến thành màu bạc, theo gió phấp phới bay lên, hai bên tai toàn là lông lá, từ làn váy chậm rãi mọc ra chín cái đuôi trắng như tuyết, trong miệng lầm bầm nói: "Không...không nên....."

Người áo đen bị một màn này dọa sợ trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, lưỡi dao trên mặt tuyết lơ lửng giữa không trung, ánh trắng phản xạ xuống lưỡi dao lập tức phản quang, gào thét hướng mười mấy tên áo đen đánh tới.

Nam Cung Tự hai chân chậm rãi rơi trên mặt tuyết, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương nhìn từng người áo đen té trên mặt tuyết ở trước mặt nàng.

Trên đùi của Nam tử mặc áo trắng trúng một đao, khắp khễnh hướng về phía sau mà đi, trên mặt tuyết đều lưu lại vết máu của hấn, xuyên thấu qua mặt nạ, trong mắt là sợ hãi khó có thể che giấu.

Bóng người Nam Cung Tự nhanh chóng biến mất, giống như tia chớp.

"Làm tổn thương nam nhân của ta, chết!" Giọng nói dịu dàng vang bên tai của nam tử mặc áo trắng, âm thanh phát ra lạnh lẽo, cặp mắt đen kia quá mức sắc bén, thân thể nhỏ nhắn có một loại hơi thở lạnh lẽo, đôi tay trắng nõn như ngọc tàn nhẫn bóp cổ nam tử mặc áo trắng, đường cong trên môi nàng từ từ nhếch sâu lên, "Kéo kẹt" một tiếng, đầu của nam tử bị tay nàng gỡ xuống, để trên mặt đất.

Lúc đó, trên mặt Nam Cung Tự dính đầy vết máu, ánh mắt trống rỗng vô hồn, phảng phất giống như là bị thao túng như con rối, hồn nhiên như là biến thành người khác.

Hiên Viên Dật nhìn trước mặt mình là bóng hình xinh đẹp lạnh lẽo, trước mắt từ từ bị bóng tối ăn mòn.

Nàng xoay người kinh ngạc nhìn nam nhân nằm trên mặt tuyết không nhúc nhích, trong ánh mắt trống rỗng hiện lên một mảng yên tĩnh, từ phía sau truyền tới một âm thanh: "Hấn đã chết."

Nam Cung Tự xoay người nhìn về phía rừng rậm từ trong bóng tối đi ra là một con Thạc đại Bạch Hồ (con cáo khổng lồ, ta chính edit ra như vậy nhưng mà ta nghĩ lại nên để vậy tốt hơn), chỉ dừng lại trong mười giây, tầm mắt rơi vào khuôn mặt tuấn dật, môi đỏ mọng mím chặt lại: "Ta biết rất rõ."

Nàng ngồi xổm người xuống ôm lấy nửa thân thể lạnh lẽo của hắn, vén mái tóc bên tai lên, cúi đầu xuống, đôi môi hồng đặt lên đôi môi mỏng khiêu gợi của Hiên Viên Dật, vang lên bên tai là giọng nói kích động của Bạch Hồ: "Cơ Nhi, ngươi điên rồi phải không? Ngươi vất vả mới đầu thai chuyển thành người, thật vất vả sống lại, nhưng ngươi vì nam nhân này hy sinh nội đan, hẳn đáng giá để ngươi làm vậy sao?"

"Có đáng giá hay không ta không biết, nhưng là....." Ánh mắt của Nam Cung Tự từ từ chuyển thâm, "Khi hắn chưa đồng ý chuyện hưu thư, hẳn không thể chết được."

Khóe mắt của Bạch Hồ hung hăng co giật, gì? Còn tưởng rằng nàng vì yêu tên tiểu tử này, mới có thể hy sinh nội đan của mình, thì ra cứu hắn là vì chuyện hưu thư?

"Nhưng....."

"Gia gia đừng ngăn chặn ta." Đôi tay Nam Cung Tự ôm lấy thân người của hắn khuôn mặt càng phát ra lạnh lẽo, khóe miệng cười càng sâu, môi đỏ mọng lạnh bạc tách đôi môi mỏng của Hiên Viên Dật ra, một cỗ khí lưu trong cơ thể liên tục không ngừng truyền vào trong miệng hắn.

Sáng sớm, gió mát nhẹ thổi, tấm màn mỏng theo gió cuốn lên thành một góc, hoa từ ngoài cửa sổ rơi vào bên trong, mùi thơm ngát xông vào mũi.
dddllêquýĐôn

Bên trong phòng, trên giường gỗ rộng lớn, có một thiếu niên tuấn kiệt, lông mày của nam nhân hơi nhíu lại, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu rọi vào, Hiên Viên Dật lười biếng mở ra cặp mắt vẫn còn lờ mờ, nhìn bốn phía, thân thể khẽ tựa trên đầu giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, hắn chợt mở mắt ra, phát hiện sau lưng thương thế giống như kỳ tích đã khỏi, thân thể so với trước kia khỏe hơn rất nhiều, hôm qua giống như là một con ác mộng vậy, nhưng là..... Ánh mắt của Hiên Viên Dật chuyển thâm, không đúng, đây không phải là mộng.

"Người đâu!"

Mộ Thiên Vãn canh giữ ở ngoài phòng vội vã đi vào, thấy Vương Gia tỉnh lại, hắn kích động tiến lên phía trước nói: "Vương Gia, người hôn mê suốt hai ngày hai đêm, cuối cùng đã tỉnh lại rồi."

"Tự nhi đâu?" Hiên Viên Dật nhíu mày nói.

"Vương gia, Tự nhi là vị nào thế?" Về mặt của Mộ Thiên Vãn vô cùng nghi hoặc hỏi.

Hiên Viên Dật mặt căng thẳng giống như cá chết, hắn nôn nóng, giận dữ hét: "Khốn kiếp, Bỏn vương nói là Vương phi, nàng đi đâu?"

Nghe vậy, da đầu của Mộ Thiên Vãn căng thẳng, phịch một tiếng quỳ một chân trên đất, thanh âm run rẩy áp ứng nói: "Vương..... Phi nàng.... Nàng...."

"Khốn kiếp!" Ánh mắt của Hiên Viên Dật trong nháy mắt lạnh thêm mấy phần, nằng nặc từ phòng bên vọt ra, hướng Mộ Thiên Vãn thỉnh thoảng khề đầu lườm ra, ánh mắt kia là hận muốn nuốt hắn, "Nói! Vương phi ở đâu, nếu như ngươi dám lừa Bỏn vương, đừng trách Bỏn vương chặt ngươi đứt cho nó ăn."

Sống lưng Mộ Thiên Vãn run lấy bầy, nhắm mắt một hơi nói: "Vương phi nàng trúng cổ độc, thuộc hạ đi cứu người vào thời điểm đó Vương phi đã bất tỉnh nhân sự, ngr y cũng bó tay hết cách, nói là..... Nói là vương phi sợ là chịu không nổi qua ngày mai."

Cổ độc là của Miêu gia là loại độc lợi hại nhất, chỉ cần người nào trúng loại độc này, dù có Hoa Đà tái thế, chỉ sợ cũng không cứu được. dddllêquýĐôn

Hiên Viên Dật tiến lên đưa tay nắm xiêm áo của Mộ Thiên Vãn, kéo hắn lơ lửng giữa không trung, ánh mắt đầy tơ máu, "Ngươi..... Nói gì?"

"Vương Gia bớt giận, Vương Gia bớt giận." Mộ Thiên Vãn bị sát khí của Hiên Viên Dật làm toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, cổ họng chậm rãi nuốt nước miếng xuống, chưa từng thấy qua Vương Gia vì nữ nhân mà kích động như thế, cái này là lần đầu tiên nha, haizz, đáng tiếc là hồng nhan bạc mệnh.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hấn khốc

Edit: Phong Nguyệt

Trán của Hiên Viên Dật nổi đầy gân xanh, hung hăng ném Mộ Thiên Vãn xuống đất, phát tay áo cát bước nghênh ngang rồi đi.

Chỉ thấy ánh mắt sắc bén của con nường xà kia, thân thể chập chập quần chặt lấy Mộ Thiên Vãn, thỉnh thoảng khề ra đầu lườm.

Trên trán Mộ Thiên Vãn hiện ra ba đường vạch đen, đi đứng run lấy bầy, đưa tay hướng về phía bóng lưng của Hiên Viên Dật thì thầm nói: "Vương

Gia....." Không được bỏ thuốc hạ mà đi như vậy——

Dường Tâm Các

Bức rèm theo gió lay động tiếng chuông bạc phát ra âm thanh dễ nghe, trên tấm bình phong có họa tiết tranh một mỹ nữ, tấm chăn trên giường được họa tiết hình hoa, nữ nhân nằm nghiêng trên giường với vẻ mặt không thích hợp, sắc mặt nàng tái nhợt, vết thương hẹp dài trên má phải tràn ra máu đen, đôi mày thanh tú nhũn chặt thành một chỗ, búi tóc bên tai bị mồ hôi làm thấm ướt, mấp máy môi một cái, trong miệng thở khê ra một ngụm không khí giống như nước lọc, hai tay nắm chặt chăn giường, nhìn qua rất đau đớn.dddân lê quỳ đôn

Tiểu hồ ly bò tới trên vai nàng, cặp mắt trong suốt lóe ra nước mắt, thỉnh thoảng dùng móng vuốt mập béo gãi gãi trên bả vai của nàng.

Ngoài phòng mười mấy tên ngự y đi qua đi lại, trừ lúc đầu thờ dài, trên mặt còn có mấy phần lo lắng, nếu Vương phi không sống được, đầu của bọn họ chắc sẽ chuyển chỗ, chuyện này làm cho các Ngự y lo lắng, rồi rít chấp đầu ghé tai nhau mà thương lượng đôi sách, nhưng kết quả "Ai ——" chính là lắc đầu.

Vương phi đã hôn mê hai ngày hai đêm rồi, hiện tại thỉnh thoảng còn khạc ra máu đen, Hồ Phách vội muốn chết, hướng về phía ngự y nói: "Các người có thể đến phòng nghiên cứu tìm cách mà cứu Vương phi?"

Mấy vị ngự y nhìn nhau một cái, trong miệng đều phát ra "Ai ~" theo sát lắc đầu, Hồ ngự y thấy thế nói: "Vương phi trúng cổ độc, loại độc chất này độc nhất là rết, con bò cạp, Hắc Hồ xà, Hắc Quả Phụ (ta chẳng hiểu đoạn này nữa chắc là thành phần thuốc độc ấy ^-^), hơn nữa độc đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, sợ rằng....."

"Chỉ sợ cái gì?" Từ ngoài phòng truyền đến một giọng nói âm lãnh giống như đến từ Điện Diêm Vương, người tới chính là Hiên Viên Dật, hần tháo bỏ áo choàng trên người xuống ném vào mặt của nha hoàn, cặp mắt sâu như chim ưng sắc bén âm lãnh quét mắt về phía mấy vị Ngự y, trên người lộ ra một cỗ sát khí làm người khác phải rùng mình.

Trong không khí, lan tràn sát khí nồng nặc.

Tâm của mấy tên Ngự y không khỏi ‘lộp bộp’ một cái, nhắm mắt quỳ trên mặt đất, đồng thanh nói: "Vương Gia bớt giận, bọn hạ thần đã bó tay hết cách, xin Vương Gia bớt đau buồn!" Giọng nói tựa như rất bình tĩnh, nhưng mồ hôi lạnh trên trán cùng hai tay run rẩy đã bán đứng bọn họ, không sai, giờ phút này bọn họ rất sợ, chỉ sợ chọc giận Vương Gia, sợ bị roi đầu.

Bốn chữ cuối cùng cứng rắn nện vào màng nhĩ trong của Hiên Viên Dật, đầu nổ một cái trống không, hai quả đấm giấu trong tay áo phát ra ‘kéo kẹt’ giòn vang, ánh mắt sắc bén giống như một cây đao, trong lòng không khỏi hiện lên lửa giận.

Tại sao tim của hắn lại khó chịu như vậy, giống như bị dao găm từng một nhát xẹt qua, như vậy mà bận tâm.

"Phế vật!" Môi mỏng hé mở, âm thanh không lớn, trong giọng nói lại mang theo sự lạnh lẽo.

Các Ngự y run run đôi chân quỳ trên mặt đất, ý vị mà nói: "Vương Gia bớt giận, Vương Gia bớt giận."

Môi mỏng của Hiên Viên Dật mím chặt thành một đường thẳng, răng màu bạc trắng hàm răng lộ ra ánh sáng có vẻ trắng hếu, ánh mắt liếc qua chỗ của Hồ Phách rồi cất bước vào phòng.

Chỉ thấy Hồ Phách rút bảo kiếm ngang hông lên, không chờ Ngự y kịp định thần, "Rắc rắc" mấy tiếng, đầu người rơi, mấy chục bộ thi thể không đầu ‘bùm’ một tiếng té quỵ dưới đất, trên nền gạch khắp nơi nhiễm một bãi máu đỏ tươi, làm cho nha hoàn, gã sai vặt bị dọa đến run cầm cập.

Hắn ngồi ở trên giường, chậm rãi rũ rèm mắt xuống, nhìn nữ nhân trên giường đang thoi thóp, đuôi lông mày nhăn lại thành một chỗ, hắn vươn tay muốn lau vết máu đen trên mặt của nàng, khi chạm được vào gương mặt nóng bỏng của nàng, nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay lan tràn đến đáy lòng của hắn, cuối cùng trong lòng lại từ từ bốc cháy lên, làm lòng ngực của hắn đau đớn khó chịu.

Nàng là người đầu tiên dám thị uy với hắn, không nhìn đến sắc mặt của hắn mà ngang nhiên dám đào hôn, cũng là lần đầu tiên hắn không trách cứ nàng, thậm chí là quan tâm, yêu thương nàng.

Trong trí nhớ, hắn là một Hoàng tử của đất nước sắp bị diệt quốc, hắn cùng Cẩm y vệ liều chết từ trong chiến loạn mà chiến thắng đi ra, hắn vẫn còn sống, nhưng vì vậy mất đi tất cả. Tâm hắn vốn bị đóng băng, vì nữ nhân này mà dao động, đến cuối cùng, hắn còn lại một người.....

"Tự....."

"Khởi bẩm Vương Gia, từ trên người áo đen tìm được một khối kim bài." Từ ngoài phòng đột nhiên truyền đến giọng nói của Cẩm y vệ.

Hồ Phách đi vào, đưa khối kim bài cho Hiên Viên Dật, "Vương Gia, đây là kim bài của Đại công chúa."

Hiên Viên Dật nắm thật chặt kim bài trong tay, mạnh mẽ bóp vỡ khối kim bài cứng rắn như đá, trong mắt toát ra âm lãnh, mấp máy môi: "Truyền khẩu dụ của Bốn vương, mang binh tới thẳng Tây Cung, bắt giữ Đại công chúa cho Bốn vương, nếu ai dám ngăn cản, giết không tha ——" Trong giọng nói lộ ra ý lạnh thấu xương.

"Vương Gia..... Nếu là Hoàng thượng ngăn cản?" Khóe miệng của Hồ phách hung hăng mãnh liệt co rút, Vương Gia trước đây không lâu mới vừa giết

Hiên Viên Dật không giận mà cười, cánh môi tron bóng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong, đột nhiên, bàn tay ấm áp của hắn chạm vào gương mặt của Nam Cung Tự, "Làm không được, làm tiếp, cho đến khi ngươi thích ăn mới thôi."

Thân thể Nam Cung Tự từ từ cứng ngắc lên, không phải lời hắn nói làm nàng cảm động, mà khi bàn tay ấm áp của hắn chạm vào gương mặt của nàng thì rất đau, rất đau.....

Nàng nhanh chóng từ dưới cái gối lấy cái gương đồng, chỉ thấy trên má phải gương mặt thanh tú tuyệt mỹ có một vết sẹo hẹp dài xấu xí, chung quanh mớ hồ hiện lên mấy vết phỏng nước, đáy mắt của nàng có chút rung rung, nàng dùng nội đan cứu sống hắn, nàng đã dự liệu được cái kết quả này, có lẽ đối với nàng mà nói gương mặt này bị hủy lại là chuyện tốt.

Bởi vì, nàng ghét gương mặt này, vô cùng ghét.....

Hiên Viên Dật thấy vẻ mặt của nàng có cái gì không đúng, không nói một lời, không lẽ nàng bị đá kích? Nghĩ đi nghĩ lại lòng càng thêm lửa đốt: "Ta thật có lỗi....."

"Vương Gia, người không cần thiết phải tự trách, càng không cần thiết vì ta mà chịu trách nhiệm. Ta cứu người một mạng, người vừa cứu ta một mạng, huề nhau. Ban đầu ta là dựa vào gương mặt này làm phi của người, hôm nay mặt đã bị hủy, người tùy thời có thể bỏ ta." Nam Cung Tự mất đối mặt với cặp mắt thâm thúy, gần từng chữ một.

Người hắn muốn thú không phải nàng, nàng chỉ là người thay thế để gả cho hắn, hắn không cần thiết phải tự trách, càng không cần vì nàng mà chịu trách nhiệm.

Kiếp trước quá yêu, kiếp này nàng không tin tưởng vào tình yêu nữa.

Ở trong mắt nàng, nam nhân đều không phải là đồ tốt, nữ nhân chỉ là để nam nhân lấy về nhà làm ấm giường mà thôi.

Đáy mắt của Nam Cung Tự có chút dao động nhỏ nhưng tất cả đều thu vào trong tầm mắt của Hiên Viên Dật, thuận tay từ trên bàn cầm một cây chùy thủ đặt trên khuôn mặt, "Nếu như phá hủy gương mặt này, có thể làm ngươi ở lại." Hắn mấp máy môi, "Ta nguyện ý!"

Lông mi của Nam Cung Tự khẽ phát run, hắn nói những lời này làm lòng nàng nhói một cái, người đàn ông này..... Kẻ điên, thế nhưng vì nàng mà muốn phá hủy gương mặt này, nàng đưa tay nắm lấy chùy thủ trên tay của hắn, nhìn hắn chăm chăm "Đừng!" Chợt miệng lại gần bên lỗ tai hắn, dịu dàng nói, "Nếu như người muốn phá hủy gương mặt này, ta không dám cam đoan bên ngoài sẽ không treo hoa ghẹo nguyệt nha."

Ý của nàng là..... Ánh mắt của Hiên Viên Dật nghi ngờ dần dần nở nụ cười.

"Vương Gia, Đại công chúa đã dẫn tới." Từ ngoài phòng truyền đến giọng nói của Hồ Phách, phá vỡ không khí mờ ám.

"Mang vào!"

Rất nhanh Hồ Phách đi vào, thị vệ trời Đại công chúa mang tới, "Quý xuống!" Ánh mắt sắc bén của Hồ phách trùng mắt nhìn về mặt vênh vào hống hách của Đại công chúa, một cước hung hăng đạp trên đầu gối của Đại công chúa, hai chân của Đại công chúa chợt ngã sòng xoài trên mặt đất.

"Lớn mặt! Các ngươi muốn tạo phản phải không? Thân thể của Bồn cung chính là ngàn vàng, nữ nhi của Đương Kim Thánh Thượng, há có thể quỳ trước mặt quân thần? Trong mắt các ngươi có còn vương pháp hay không? Trong mắt có Bồn cung hay không?" Đại công chúa giận đến cả người run lập cập, lời nói không yếu thế chút nào.

Nghe lời nói của Đại công chúa thẳng khí hùng hồn, 'phốc' một tiếng giống như một loại tiếng cười, khoe miệng sâu kín của Nam Cung Tự phát ra, khoe miệng lộ ra nụ cười, "Vương pháp? Ở trong mắt Đại công chúa vương pháp có thể tùy thời giết người, nói cách khác Bồn cung muốn róc xương lóc thịt của ngươi, cũng không có tội, là như thế này đi, Vương Gia?" Nói xong, ánh mắt nhu tình rơi vào trên người của Hiên Viên Dật. dddd lê quý đồn

Đại công chúa ghen hờn không nói gì, trong mắt muốn phun ra lửa, nói dóc! Quả thực là nói dóc, dường như lời nói nàng ta nói ra đều là sự thật.

Nhìn đáy mắt có chút dao động nhỏ của Nam Cung Tự, Hiên Viên Dật thoải mái, môi mỏng nâng lên tạo thành một đường cong, dịu dàng dò hỏi: "Ái phi nói có lý, vậy theo ý của ngươi là, là muốn róc xương lóc thịt của Đại công chúa? Hay là ném vào trong ao bò cạp?"

Tà U Vương yêu thích gương mặt quyến rũ của Nam Cung Tự, hôm nay.... Mặt của nàng ta đã bị hủy, vì sao Tà U Vương vẫn còn sùng ái nàng(NCT)? Nàng niu nàng ta giống như tiểu bảo bối trong lòng bàn tay, (** I Đại công chúa ghen tỵ hãm mộ nha!)

Nam Cung Tự nghe vậy, vỗ tay bảo hay, "Vương Gia nói cực phải, Đại công chúa lòng dạ ác độc, nếu là một đao chém xuống như vậy thì thật là lãng phí một cách vô ích, lòng dạ nàng ta(ĐCC) giống như con bò cạp, hay là để nàng ta làm bạn với bò cạp trong ao, ném thử một chút độc cực mạnh của bò cạp vậy, những con bò cạp độc chất kia đang rầu không có đồ gặm!" Nụ cười thật nồng hậu.

Hiên Viên Dật lộ ra một màn ý vị sâu xa mỉm cười, bàn tay ấm áp vuốt nhẹ má nàng, "Được, cứ theo ý tứ của ái phi mà làm."

Nghe những lời nói của Nam Cung Tự, Đại công chúa muốn học máu, kẻ điên, hai kẻ điên, lại muốn ném nàng vào trong ao bò cạp? Nàng coi như là từ trên người nàng ta nhìn thấu.

"Hò dô! Ngươi phạm sai lầm cho là trầm không biết sao? Đã vậy ngươi còn có mặt mũi bóp méo sự thật, hoàng hậu dạy dỗ ngươi như thế hả? Còn không mau hướng Hiền Viên ái khanh chịu tội?" Hoàng thượng sầm mặt, ánh mắt thất vọng khinh bỉ trùng trùng về phía Đại công chúa, nha đầu này ai

Quy tắc tranh tài do Hoàng thượng quy định, trên cành Dương Liễu treo một cái hoàng bào, trên đỉnh đóng một đồng tiền to bằng cái bát, mũi tên thứ nhất phải bắn trúng hoàng bào treo trên cành cây liễu, mũi tên thứ hai bắn đứt dây đỏ trên hoàng bào, ở thời điểm hoàng bào rơi xuống đất, liền bắn mũi tên thứ ba bắn vào tâm lỗ đồng tiền.

Ặc, quy tắc tranh tài tuy là từ trong miệng Hoàng thượng nói ra, nhưng cái chủ ý này cũng là do Nhị hoàng tử Đường Uyên Tự ra đề.

Nam Cung Tự không phải người ngu, cao như vậy dù tài bắn cung có cao hơn nữa cũng không có cách nào bắn trúng, hẳn làm như vậy muốn nàng biết khó mà lui, âm thầm sắp xếp mọi chuyện, làm người hòa giải, đáng tiếc, nàng cố tình không đồng ý cách của hắn, mạng của Đại công chúa nàng chắc chắn phải có được!

Các vị Hoàng tử, Công chúa ngồi ở trong lầu cổ, ăn điểm tâm, cắn hạt dưa, trận đánh cuộc vô luận là phương nào thắng, đối với bọn họ mà nói cũng chỉ là một cuộc biểu diễn ngẫu hứng mà thôi, dĩ nhiên! Phần lớn người ước gì Đại công chúa thua trên tay Nam Cung Tự, ai bảo Đại công chúa bình thường làm nhiều chuyện thất đức như vậy?

"Nhị Hoàng huynh, người đánh cuộc người nào thắng?" Bát hoàng tử Đường Uyên Lâm cầm trên tay ly ngọc vuốt vuốt, ánh mắt không chút để ý nhìn về phía nữ tử che mặt khéo léo ngồi ở bên cạnh Tà U Vương, hiện ra sự linh hoạt, da trắng nõn, không tẻ!

Đường Uyên Tự chú ý tới ánh mắt bất nhả của Bát hoàng tử, "Khụ!" Rõ ràng đang hắng giọng nói: "Tất cả đặt cược năm trăm lượng."

Bát hoàng tử nhếch mày, quả nhiên là Nhị ca, hai người tất cả đặt cược năm trăm lượng, nói cách khác mặc kệ phương nào thắng, bạc sẽ không ra bên ngoài, chỉ biết nhét vào trong túi áo bọn họ. Nhưng mọi người đều biết Nam Cung nhị tiểu thư chưa học qua tài bắn cung bao giờ, đặt cược ở trên người nàng..... Không đáng tin cậy. Hắn hướng về phía công công đưa một túi bạc: "Bát hoàng tử đánh cuộc trên người Đại công chúa."

Lời này không nhẹ không nặng rơi vào tai của Nam Cung Tự, nàng hé miệng mà cười khê, những thú vui cuộc sống thường ngày của hoàng thân quốc thích chính là đặt cược đánh bạc, bọn họ chỉ biết là Nam Cung Ngọc không hiểu được bắn cung, nhưng bọn họ hẳn nhiên không biết người mang danh hiệu Tà Vương phi tài bắn cung của nàng cũng không phải là dạng xoàn, bọn họ lần trước đánh cuộc nàng không chịu được ba ngày, kì này lại đặt cược tất cả lên trên người Đại công chúa, rất tốt! Lão nương để cho các người từ Phú Nhị Đại thua đến nghèo rớt mồng tơi.

Ánh mắt của Nam Cung Tự long lanh như nước chớp chớp nhìn hắn, "Vương Gia, người đánh cuộc bao nhiêu tiền?"

Hiên Viên Dật ngẩn người, ánh mắt nhu tình chậm chậm hướng về phía Nam Cung Tự, hé miệng cười nói: "Ái phi, nói chuyện đặt cược tiền bạc sẽ làm mất đi tình cảm? Ở trong mắt Bồn vương, ái phi đã là người thắng rồi."

Lời này nghe làm sao kỳ cục như vậy? dddân lễ quý đôn

Ngón tay thon dài của Nam Cung Tự ở trên bờ môi mỏng khơi gợi về một vòng tròn, "Vương Gia, nghe nói trại lính cần bạc gấp, nếu như người tin tưởng thần thiếp..., liền đánh cược toàn bộ gia sản vương phủ vì thần thiếp, như thế nào?" Nếu để cho người khác chiếm được tiện nghi, chẳng thà tự mình kiếm lời.

Mộ Thiên Vãn đứng ở một bên mí mắt run lên, gì? Vương phi lại muốn Vương Gia đánh cược toàn bộ gia sản vương phủ cho nàng, mặc dù nói không biết Vương phi lấy đâu ra tự tin, nhưng ngộ nhờ thua, toàn bộ người trong vương phủ từ trên xuống dưới cùng nhau đi ăn gió Tây Bắc rồi, không được, kiên quyết không được.

"Vương Gia, chuyện này vạn lần không được!" Hắn chợt lắc đầu nói.

Hiên Viên Dật liếc mắt về phía Mộ Thiên Vãn, không chút để ý nói: "Bồn vương đều là người của nàng, hướng chi là cả Vương phủ này?"

Lời này không biết xấu hổ mà nói ra người khác mà nghe được đó là ** trắng trợn hiểu lầm, mặt Nam Cung Tự đột nhiên ửng hồng, phản bác: "Xin Vương Gia chú ý lời nói!"

"Hả?" Lòng mày của Hiên Viên Dật hơi cong lên, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Nam Cung Tự, miệng nhếch lên tạo thành một đường cong thật sâu, bờ môi bóng loáng như nước, còn ánh mắt của các tiểu thư quan lại ghen tỵ hâm mộ, nâng cằm Nam Cung Tự lên, kê miệng lại gần bên tai nàng, dịu dàng nói, "Ái phi là cảm thấy hữu danh vô thực, nàng nói những lời này giống như là uất ức vậy? Nếu không..... Chờ sau khi cuộc tranh tài kết thúc, vì phu sẽ bồi thêm tình cảm."

Tai Nam Cung Tự giống như là bị lửa thêu mà nóng rực, cái hơi thở ấm áp kia phả ra trên cổ nàng, làm cho cả người nàng nổi lên một tầng da gà, như thể mập mờ, thật là khôn khéo.

"Vương gia cần thận thân thể nhu nhược, chớ mạnh tay bê hoa."

"Khụ khụ!" Hoàng thượng lúng túng hắng giọng một cái, hướng về phía Tô công công nói: "Bắt đầu đi!"

"Dạ!" Tô công công nhỏ giọng lên tiếng, ánh mắt hướng về phía Thái giám đứng ở dưới cây dương liễu ra hiệu.

"Tùng Tùng Tùng ——" tiếng trống được thái giám đánh mà vang lên, chỉ thấy người ra sân là Công chúa, nàng mặc một y phục bằng tơ lụa đai lưng bó sát người, tóc đen dài mượt buộc lên rất gọn gàng, nhưng lại không cách nào che giấu một thân nồng nặc phấn vị.

Da mặt Mộ Thiên Văn run run, đây chính mấy tháng lợi nhuận đều không có lương tháng nha! Đáng thương nói: "Vương Gia có thể thương lượng một chút không?"

"Không thể!" Hiên Viên Dật bất thình lình nói.

Mộ Thiên Vãn hóa đá ngay tức khắc, ở trong gió ngồn ngang.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Phản bội Bồn cung, hậu quả rất nghiêm trọng

Nam Cung Tự để mũi tên trong tay xuống, lạnh nhạt xoay người đi vào trong lều, lông mày nhăn nhẹ, tầm mắt rơi vào sắc mặt xám trắng của Đại công chúa, đáy mắt thoáng qua tia độc ác, ý cười trên khóe môi sâu hơn mấy phần, toàn thân tỏa ra sát khí凛冽 hiện ngay trên ánh mắt: vì ai một đời ngông cuồng.

Đại công chúa, muốn ta chết? Ha ha, vậy thì ta đưa ngươi lên đường trước.

Đường Uyên Tự nhìn ánh mắt của Nam Cung Tự, trừ không dám tin bên ngoài không biểu hiện gì hết, về mặt ý vị không rõ ràng, “Nàng thắng!”

“Nàng vốn không biết bắn cung, làm sao hôm nay lợi hại như vậy, nhất định là có người bên trong động tay động chân, Bồn cung không phục!” Đại công chúa thế nào cũng không tin Nam Cung Tự 【 Nam Cung Tự 】 bắn được cung tên, nghĩ thầm nhất định là nàng giờ trò gì.

Nam Cung Tự không giận mà cười, nụ cười mê người, vẫn không khỏi làm Đại công chúa bối rối, nghĩ ăn vạ đúng không! Không có việc gì, ánh mắt của mọi người đều đã nhìn thấy mọi chuyện, “đàn lê quý tôn Đại công chúa nói những lời này sẽ làm cho nhiều người tức giận đấy, mọi người ở đây đều nhìn hết tất cả quá trình, chẳng lẽ bọn họ nhìn lầm? Giấy trắng mực đen trên giấy viết rất rõ ràng, người thua mặc cho đối phương xử trí, hơn nữa Hoàng thượng cùng nhiều người ở đây làm chứng, chẳng lẽ Đại công chúa muốn kháng cự hay sao?”

Nàng nói xong những câu có lý, mọi người không hện mà cùng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nam Cung Tự từng bước từng bước ép sát Đại công chúa, nhìn mỗi bước đi đều rất nhẹ nhàng, như muốn giẫm lên trái tim của Đại công chúa, đè ép nhịp tim, trái tim của nàng ta giống như có ai bóp chặt, không thở nổi.

“Ngươi..... Ngươi muốn làm gì.....”

Ánh mắt trong suốt hiện lên nụ cười nồng đậm, ánh mắt như thanh đao như muốn xuyên qua đáy lòng công chúa, để cho nàng bối rối, không khỏi lui về phía sau.

Nam Cung Tự dừng lại bước chân, lười biếng ngồi ở trên ghế bên cạnh Tà U Vương, hướng về phía Mộ Thiên Vãn nhạt giọng nói: “Cho ta mượn tay giết nàng, Bồn cung sợ bản tay.” Nói xong nhìn về phía Hiên Viên Dật, mỉm cười cười yếu ớt nói: “Vương Gia, chúng ta đi thôi!”

Trong mắt Hiên Viên Dật mang theo ý cười, môi mỏng lạnh nhạt nói: “Được!”

Khi hai người xoay người hướng bên ngoài lều đi ra thì sau lưng truyền đến tiếng thét chói tai thê thảm của Đại công chúa, nhất thời máu đỏ tươi văng khắp nơi, máu phun ra làm cho các vị Hoàng tử và Công chúa hai bên đều hoang mang lo sợ, sắc mặt của vị Hoàng đế bấy giờ là trắng bệch, cả người thờ thẫn ngồi trên Long Y, nhìn Đại công chúa còn mở cặp mắt tròn vo.

“Ái phi không phải nói muốn ném Đại công chúa vào trong ao bò cạp sao?” Hiên Viên Dật đột nhiên nói.

Nam Cung Tự dừng lại bước chân, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Hiên Viên Dật, “Chẳng lẽ Vương Gia không biết con bò cạp không ăn thịt người sao? Điểm thông thường này mà cũng không hiểu, không biết Vương gia làm sao mà lãnh đạo được thiên quân vạn mã.” Dứt lời, nàng kéo làn váy thật dài lên đón gió đi ra ngoài.

Khóe miệng Hiên Viên Dật khẽ co rút, lại dám coi rêu hấn?

Được, rất tốt, rất tốt! Tội nay Bồn vương sẽ để cho ngươi ném thử một chút cái gì gọi là thông thường.

Nhìn bóng hình càng xa càng xinh đẹp kia, khóe miệng nam nhân nào đó cười sâu hơn mấy phần.

Đêm đã buông xuống.

Ngoài cửa sổ những bông hoa tuyết rơi xuống, giống như trăm ngàn con bướm bướm tựa như bay về phía cửa sổ, ở trên cửa sổ mà nghịch ngợm, lại nhẹ nhàng bay về hướng bên cạnh.

Người Nam Cung Tự mặc một y phục ống tay áo váy ngắn, lười biếng gối đầu tựa lên trên cửa sổ, trên người khoác một cái áo choàng lông ngỗng trắng

như tuyết, tay trắng nõn cầm quyển sách, ánh mắt hơi thu lại, không nhìn ra trên mặt nàng có bất kỳ biểu cảm gì.

Bên ngoài tấm bình phong, chỉ thấy sắc mặt Lục Nhã phát run quỳ trên mặt đất, trên mặt hiện ra là tái nhợt, trên môi hiện rõ thâm đen, rõ ràng cho thấy là bị trúng độc.

“Vương phi, cho nô tì thêm một cơ hội, cứu nô tì”

“Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết!” Giọng nói của Nam Cung Tự không có nửa điểm tình cảm, ở vào cái đêm Đại công chúa hành thích nàng, Lục Nhã lựa chọn vứt bỏ nàng mà chạy, lại bị trúng độc của nàng, nàng có thể đi bao xa? Đến cuối cùng độc cũng phát ra, giờ giống như con chó bỏ lại đi cầu nàng?

“Vương phi, nô tì biết sai rồi, thật biết sai rồi, xin người cho nô tì thêm một cơ hội, nô tì thật sự chưa muốn chết.” Lục Nhã dập đầu, viên mắt còn ẩm ướt, nàng còn trẻ, còn chưa có lập gia đình, còn chưa có sanh con, nàng không cam lòng cứ như vậy mà chết.

Từ ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân nhẹ, theo sát truyền đến giọng nói của Mộ Thiên Vãn: “Vương phi, Vương Gia hỏi ngài có dùng bữa tối hay không.”

Nam Cung Tự để cuốn sách xuống, lười biếng duỗi lưng một cái, bụng thì đang đánh trống biếu tình vang dội, phát hiện chính mình từ lúc tỉnh dậy cũng chưa từng ăn cơm, nàng bĩu môi nói: “Đói bụng.”

Đói bụng? Nói như vậy còn chưa có ăn.

Mộ Thiên Vãn cười nói: “Như vậy xin Vương phi theo tiểu nhân đi một chuyến đến Yêu Nguyệt Các, cùng Vương Gia dùng bữa tối!”

Đôi mày thanh tú của Nam Cung Tự cong lên như có điều suy nghĩ, đáy mắt dâng lên có một tia mờ ám, xem ra Vương Gia nhà nàng không hẳn nại được nữa muốn xuất chiêu, nàng sao nhẫn tâm bỏ qua một phen ý tốt của hắn được?

Lục Nhã thấy nàng đi ra, khổ sở tiến lên ôm lấy bắp chân của nàng, khóc lóc cầu khẩn nói: “Vương phi, cứu nô tì, cầu xin người cứu nô tì!”

Ánh mắt của Nam Cung Tự hơi thu lại, tầm mắt nhàn nhạt nhìn vào gương mặt làm cho nàng chán ghét, lông mày nhíu lên, “Bồn cung đã cho người một cơ hội, là người tự mình lựa chọn buông tha cơ hội lần này.” Bỏ xuống những lời này, nàng nhẫn tâm hướng bụng Lục Nhã mà đá tới, nàng thống hận nhất là sự phản bội, có một số việc bỏ lỡ, cũng chưa có hối hận, cho nên nàng sẽ không cho nàng ta cơ hội lần thứ hai.

Lục Nhã ôm bụng đang đau nhói, ánh mắt giống máu gà thể hiện lên sự khát máu, nghĩ thầm thuốc giải nhất định là ở trên người nàng, trước sau đều chết, nàng phải liều mạng!”Tiện nhân, mau giao thuốc giải ra đây!” Nói xong, nàng liền từ trong tay áo nhanh chóng lấy ra một cây chủy thủ, hướng về phía sau lưng của Nam Cung Tự đâm tới.

Đáy mắt của Nam Cung Tự âm lãnh đột nhiên lách mình sang một bên, bóng dáng tựa như tia chớp nhanh chóng tiến tới, sống lưng của Lục Nhã chợt cứng ngắc, chủy thủ trong tay đánh rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng giống như tiếng chuông thanh thủy dễ nghe, thanh trường kiếm từ phía sau để ở trên cổ nàng, “Phản bội Bồn cung, hậu quả rất nghiêm trọng.” Một cổ lạnh phát ra phun trên gáy Lục Nhã.

Máu đỏ tươi như suối phun ra văng khắp nơi, khoe môi của Lục Nhã tràn ra tia máu, sắc mặt dữ tợn, cả người chậm rãi té trên vũng máu hung hăng co quắp ba cái, rồi liền chết.

Một màn này được Như Nguyệt đẩy cửa vào mà thấy được, lông mày nàng hơi run rẩy, da đầu không khỏi căng thẳng, đây không phải là tỷ nữ thân cận của Vương phi sao?

Nam Cung Tự bỏ bảo kiếm dính máu trong tay xuống, không chút để ý ánh mắt của Như Nguyệt đang nhìn, lạnh nhạt nói: “Lấy đầu của nàng xuống, đưa đến phòng của Vương Gia!”

Như Nguyệt chợt nuốt nước miếng xuống, gật đầu, giống như là con gà con đang mổ thóc.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Hiên Viên Dật sử dụng nam nhân kế

Nam Cung Tự đi theo sau Mộ Thiên Vãn hướng Yêu Nguyệt Các đi tới, trong tay Như Nguyệt xách bọc màu trắng chứa đầu của Lục Nhã, trên hành lang lưu lại vết máu dài thật quý dị, gãi sai vật, nha hoàn đi ngang qua nhìn thấy sợ hãi lùi về phía sau ba bước, sắc mặt tái nhợt.

Mộ Thiên Vãn đột nhiên dừng lại bước chân, tầm mắt nhìn vào tay của Như Nguyệt đang xách cái bọc đang nhỏ giọt máu, phía sau cái hành lang dài có vẻ vô cùng âm u, cả người hắn không nhịn được run lập cập, do dự nói: “Vương phi, làm như vậy có chút không ổn?” Vương Gia mời Vương phi đi qua dùng bữa, nàng lại mang đầu người theo.....

“Rất ổn!” Nam Cung Tự xem thường nói, trong tay ôm tiểu hồ ly đang ngủ, bộ dáng nhẹ nhàng đi tới Yêu Nguyệt Các.

Bên trong phòng bốn bề màn cửa thật cao cuộn cuộn xoắn lên, trên lư hương khói hương tràn ra như sương mù, mỏng như cánh màn lay động. Hiên Viên Dật lười biếng nghiêng người dựa vào giường La Hán, người mặc trường bào màu tím, cổ áo khê mở rộng, lộ ra làn da trắng nõn cùng lồng ngực cường tráng, hô hấp chậm rãi phập phồng. Ánh mắt màu hồ phách hiện lên một chút nhu hòa ánh sáng lộng lẫy, cánh tay trắng nõn thon dài cầm ly ngọc, đôi môi lạnh lẽo hấp dẫn khẽ nhấp một ngụm rượu, vẻ mặt dị thường mê ly yêu nghiệt.

Cả người Nam Cung Tự liền sững sờ, người nam nhân trước mắt này mọi động tác đều nhẹ nhàng, nàng không dám đảm bảo sẽ trực tiếp nhào tới ăn hắn.

Xem ra vị Vương Gia này vốn định dùng nam nhân kẻ mê hoặc nàng, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Động tác uống rượu của nam nhân này hơi chậm lại, tầm mắt hài hước rơi vào trên người của Nam Cung Tự, “Tự nhi, tôi đây ném thử một chút tài nấu nướng của vi phu.”

Ặc, hần hình như không được bình thường?

Hiện tại cũng đôi giọng gọi nàng là ‘Tự nhi’, trừ Ngoại Tổ mẫu cùng sư phụ gọi nàng như vậy, từ xưa tới nay chưa từng có ai thân mật gọi nhũ danh của nàng như vậy.

Mặt của Nam Cung Tự ửng hồng, vội vã lúng túng dời ánh mắt, ánh mắt nhìn vào bữa tiệc trên bàn lớn, mùi thơm bốc lên, nhìn qua có vẻ rất ngon, nàng đói bụng, ánh mắt dần dần tụ tập thành chất vấn “Vương Gia, người dám thề rằng món ăn này là do ngài làm? Không cần người khác giúp?” Tiểu hồ ly không hện mà cũng gật đầu tỏ vẻ không tin.

Hiên Viên Dật sững sờ một chút, đuôi lông mày cong lên, cắn răng nói: “Nàng biết vi phu vì làm mấy món ăn này rất khổ cực không? Nàng nhìn đôi tay của vi phu xem.” Nói xong đưa đôi tay ra vết thương chổng chắt mười ngón tay, ra trận giết địch cũng không có những vết thương này.

Mộ Thiên Vấn đầu tiên là ngẩn người, không nhận được che miệng cười trộm, vẫn là lần đầu tiên thấy Vương Gia uất ức, có thể đùa như vậy.

“Ồ!” Mí mắt của Nam Cung Tự đều lười không nhấc lên, ngồi ở một bên trên ghế, rất thom, chắc hẳn mùi vị nhất định không tệ.

Thấy nàng tập trung chú ý trên bàn rượu và thức ăn, căn bản không có ý định quan tâm tay hắn, con tức giận lập tức dâng lên, nín nửa ngày, khắc ra một câu: “Nam Cung Tự, lương tâm của ngươi bị chó ngậm trong mồm tha đi rồi sao? Chẳng lẽ cũng không biết quan tâm tới Bôn vương một cái hay sao?”

Mí mắt của Nam Cung Tự hướng hần liếc mắt, thật là nhìn không thấu nam nhân này đang suy nghĩ gì, có lúc bá đạo, có lúc sâu không lường được, thỉnh thoảng còn có chút tùy hứng, như một đứa con nít hướng nàng tranh công.

Nàng đưa tay cầm cái bọc trắng từ tay của Như Nguyệt đưa tới để trước mặt hắn, “Vương Gia, đây là đích thân ta tặng người lễ vật.”

Hiên Viên Dật ngẩn người, tầm mắt cảm động rơi vào cái bọc màu trắng, còn dính nhiễm bãi máu lớn, hần tự tay mở ra, chỉ thấy một đôi mắt tròn vo lật lên trên, bên mép vết máu còn chưa ngừng chảy, hần đã sớm nghĩ là đầu người, Ếc..... Quà tặng này, rất đặc biệt.

“Ái phi đã có thành ý như vậy, Bôn vương liền bỏ qua chuyện cũ.” Nụ cười của hần nồng đậm, nhắc tới làm nàng chướng mắt liền ném cho Mộ Thiên Vấn, âm thanh nhạt nói: “Đút cho chó ăn.”

Khỏe miệng của Mộ Thiên Vấn hung hăng co rút, người cũng đã chết rồi, còn phải ném cho chó ăn, nhìn Lục Nhã có kết quả bi thảm, xem ra sau này hần không chỉ phòng Vương Gia cùng con nặc xà kia, còn phải lo lắng đề phòng học được lấy lòng vị Vương phi này, không biết ngày nào đó hần chết không biết làm sao chết.

Hiên Viên Dật phủ thêm áo choàng, run lập cập ngồi ở trước mặt của Nam Cung Tự, mười ngón tay khép lại kéo căng, mặt mong đợi nhìn nàng nói: “Tự nhi, ném thử một chút như thế nào?”

Nam Cung Tự gấp một miếng thịt đúng như hần mong muốn, nhưng đối tượng ăn là tiểu hồ ly nằm trong ngực nàng, thân hình Hiên Viên Dật cứng lại, tiểu hồ ly nhai thịt say sưa ngon lành, lộ ra khuôn mặt hạnh phúc, chột nhảy ở trên bàn gặm ăn.

Môi mông của Hiên Viên Dật mím chặt thành một đường, chột đưa tay nắm cổ của tiểu hồ ly, hung tợn uy hiếp nói: “Còn ăn nữa thử một chút xem, có tin Bôn vương tra tấn ngươi rồi, rồi nướng ngươi hay không hả.” Tiểu hồ ly như thế bị hần hù dọa, trong con mắt lóe ra nước mắt, thiếu một chút khóc, hần thoải mái cười to lên, “Ha ha, thế nào? Biết sợ, tránh sang một bên đi, chó phá hư chuyện tốt của Bôn vương.”

Ánh mắt của Tiểu hồ ly hiện lên tia nguy hiểm, cả người lông dựng thẳng lên, khi dễ ta đây nhỏ yếu đúng không? Ta đây với ngươi liều mạng, móng vuốt sắc bén bắt chặt tất cả hướng tới gương mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Dật mà quào ba cái.

Da mặt của Hiên Viên Dật run lên, gương mặt tuấn mỹ lưu lại ba đường vết đỏ, sắc mặt âm trầm xuống, đôi tay nắm cổ tiểu hồ ly, ánh mắt kia hận muốn ăn tươi nuốt sống nó.

Đáy mắt âm lãnh của Nam Cung Tự lóe lên rồi mất, từ trong tay hần nhanh chóng cứu thoát tiểu hồ ly đáng yêu, khinh bỉ trừng mắt liếc hần một cái, “Hiên Viên Dật, ngươi không cần tùy hứng có được hay không?” Cũng chỉ ăn đồ ăn hần làm, sao hần kích động như vậy?

“Bồn vương nơi nào tùy hứng, thức ăn này nó không thể ăn, không nó sẽ.....” Phát xuân(nảy sinh lạc thú o($\geq v \leq$)o~)hai chữ cuối cùng hẳn không nói ra miệng, mục đích chưa đạt được, hẳn phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Vương Gia, người cam chịu số phận đi

“Không nó sẽ như thế nào?” Nam Cung Tự chán ghét nhú nhú mày, trong lòng tám chín phần nghi ngờ hẳn bỏ cái gì trong rượu và thức ăn, chỉ là nàng không có trực tiếp phơi bày, bởi vì nàng muốn biết hẳn có đáng giá để nàng hy sinh nội đan hay không, nếu như hẳn dám can đảm lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, như vậy.... Ánh mắt trong suốt hiện lên tia nguy hiểm.

“Không có..... Không có gì.” Hiên Viên Dật đột nhiên không dám nhìn thẳng ánh mắt của nàng, hẳn hốt hoảng mở miệng, ánh mắt không lý do tự chủ nhìn sang một bên, đáng chết! Vì cái gì hẳn cảm thấy làm chuyện này thật có lỗi với nàng.

Đang lúc hẳn do dự liền thấy Nam Cung Tự gấp một miếng thịt chậm xé nhỏ nuốt, cặp mắt trong suốt chưa kịp hạnh phúc lập tức nheo lại, nhìn trên mặt nàng lộ ra vẻ hài lòng, tim của hẳn khẽ co rút, cảm giác tội ác bỗng nhiên cảm thấy tăng thêm mấy phần, môi mỏng mím chặt lên, “Đừng ăn.....”

Nam Cung Tự nhìn chỗ sâu trong đáy mắt hẳn đang gọn sóng, xem thường nói: “Tại sao, mùi vị rất tốt!”

Hiên Viên Dật nâng mí mắt sững sờ nhìn nàng, ánh mắt âm thầm từ từ hiện lên ánh sáng óng ánh, như một đũa con nít kích động nói: “Có thật không? Nàng không có dụ ta đấy chứ?” Đây chính là lần đầu tiên hẳn xuống bếp, làm 99 lần mới làm ra hình dạng món ăn, nhưng hẳn thật không ngờ nàng hài lòng đồ ăn của hẳn làm.

Nam Cung Tự gấp miếng thịt cá đưa lại gần miệng hẳn, trên mặt hiện ra nụ cười ôn nhu, “A! Há miệng.”

Mộ Thiên Vãn đẩy cửa đi vào, sững sờ nhìn Vương Gia đang há miệng ăn đồ ăn Vương phi đưa tới, không khỏi kinh ngạc nói: “Vương Gia, người không phải là ghét nhất ăn cá sao?” Mặt trời từ phía tây mọc lên sao, hẳn đi theo Vương Gia ước chừng mười năm, trong Vương phủ son hào hải vị đều có, chính là duy nhất không có cá, chỉ vì Vương Gia không thích ăn cá, cho nên đây là lần đầu tiên hẳn thấy Vương Gia ăn thịt cá.

Hiên Viên Dật che miệng lại nhai khẽ, mùi vị ngay cả mình đều cảm thấy rất tốt, xem ra lúc trước hẳn làm thất bại 98 lần không uống, liếc nhìn mặt kinh ngạc của Mộ Thiên Vãn, gương mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười ôn nhu, trong mắt tràn ra hạnh phúc sáng bóng, “Trước không thích, không có nghĩa là hiện tại không thích.”

Biết bao lâu, biết bao lâu không nhìn thấy Vương Gia cười? Hẳn đi theo Vương Gia từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Vương Gia cười dịu dàng như thế, như vậy vô hại, Mộ Thiên Vãn trong mắt lóe ra kích động, hít mạnh nước mũi một cái, nức nở nói: “Vương Gia thích là tốt rồi.” Hướng về phía Nam Cung Tự khẽ khẽ nhún người, “Như vậy Vương Gia liền làm phiền Vương phi hầu hạ.” Xoay người liền đi ra ngoài.

Khóe miệng của Nam Cung Tự không ngừng co rút, hẳn mới vừa nói lời kia giống như phó thác một đứa bé không hiểu chuyện cho nàng vậy, không nhìn được cười nói: “Vương Gia, người nên hiểu chuyện đi, không thôi người bên cạnh vì người lo lắng đấy.”

Hiên Viên Dật nghe lời này, có chút xấu hổ, che miệng ho nhẹ hai tiếng, hẳn làm sao để cho người khác quan tâm sao? Đột nhiên biểu hiện trên mặt từ từ cứng ngắc lại, hẳn mới vừa dường như đã ăn, cảm thấy trong lòng giống như bị lửa thiêu đốt một cỗ nóng rực, loại cảm giác nóng rực này dường như muốn da thịt của hẳn, gương mặt tuấn mỹ trắng nõn lúc này hiện lên một tầng đỏ tươi.

Ha ha, xem ra dược hiệu đã có tác dụng, khóe miệng của Nam Cung Tự cười sâu hơn mấy phần, muốn bỏ thuốc nàng, làm ơn! Loại thuốc này đối với nàng căn bản không có tác dụng gì, nhiều nhất là làm ấm áp thân thể thôi, nhưng mà đối với một phạm nhân như hẳn mà nói, dược kia đương nhiên có hiệu lực, tuy là trong cơ thể hẳn có nội đan, nhưng hẳn dù sao cũng là người phạm **, làm sao mà chịu được dược mạnh như vậy?

Hiên Viên Dật nhìn Nam Cung Tự nhàn nhã ăn, cùng với một bộ dạng chú mèo ham ăn, trên mặt không có bất kỳ biến hóa dị thường, nghi ngờ nói: “Tự nhi, nàng..... Làm sao nàng không có việc gì?”

“Vương Gia hi vọng thần thiếp có chuyện gì sao?” Nam Cung Tự buông đũa trong tay xuống, đưa mặt lại gần mặt hẳn, ngón trỏ êm ái phất qua càng làm cho gương mặt hẳn thêm nóng rực, rất nóng, giống như bị lửa thêu nướng, “Nhanh như vậy liền uống say, Vương Gia thật đúng là tửu lượng không cao!” Nụ cười thật dịu dàng.

“Tự nhi, đừng như vậy, ta sợ sẽ.....” Hiên Viên Dật vốn bị dược hiệu làm cho toàn thân khó chịu, lại bị nàng như vậy đùa giỡn, càng khó kiềm chế lại trong lòng cái loại ham muốn mãnh liệt **, hẳn hung hăng cắn môi dưới, không được, tuyệt đối không được.

Nam Cung Tự đứng dậy, đi qua ngồi ở trên người hẳn, một tay choàng qua cổ của hẳn, một tay kia là nắm cằm, môi đỏ mọng ghé vào tai hẳn, hơi thở ấm áp giống như lông vũ êm ái phả trên mặt, ánh mắt hẹp dài hiện lên nụ cười hài hước, “Vương Gia sợ sẽ như thế nào đây?”

Suy nghĩ một chút dám thả thuốc dụ ta? Ha ha, được, tối nay nhìn lão nương huấn luyện người như thế nào.

“Tự nhi, không cần, ta biết sai rồi còn không được sao?” Trong truyền thuyết Tà U Vương khát máu lạnh lùng, bây giờ bày ra bộ mặt uất ức nũng nịu giống như là tiểu oán phụ, hắn một đôi anh minh, thế nhưng hừ ở trên tay nữ nhân này, nhưng hắn thật không ngờ tên Mộ Thiên Vãn kia thế nhưng hạ thuốc mạnh như vậy, trong lòng là hận muốn nuốt sống Mộ Thiên Vãn.

Trên hành lang, Mộ Thiên Vãn bị một cổ sát khí không biết từ đâu đến làm cho thân thể run run, “A!” Hắn bao bọc hai cánh tay nổi da gà lại, hắt hơi một cái, nghe từ trong phòng Vương Gia truyền đến âm thanh mềm mại, trong lòng không khỏi tự hỏi, được này rất mãnh liệt? Hắn ước chừng xuống phân lượng đủ để hạ gục một con trâu, chắc hẳn bây giờ Vương phi đã ở trong lòng của Vương gia.

Đầu ngón tay của Nam Cung Tự chạm vào lồng ngực rắn chắc vẽ một vòng tròn, khoe mỗi hiện lên nụ cười tà ác, nhưng mà trên mặt lại cố làm vẻ không hiểu hỏi “Vương Gia, nói cho ta biết nhanh lên, người làm sai chuyện gì rồi?”

Trên trán của Vương Gia nào đó nổi gân xanh, bị nữ nhân này chạm vào càng làm cả người càng thêm khó chịu, hắn tức giận, đứng phắt dậy, đẩy nữ nhân trong ngực mềm nhũn ngã trên giường, cả người đè trên người nàng, đưa tay vuốt mái tóc trên quai hàm nàng, ánh mắt thâm thúy mê ly đe dọa nhìn nàng, trong miệng thổi ra một ngụm hơi thở giống như nước lọc y hệt sương mù, phả ra trên gương mặt trắng nõn như ngọc.

“Nữ nhân, đừng lướt qua ranh giới cuối cùng của Bồn vương, còn nói lời như vậy nữa, Bồn vương sẽ ăn người sạch sành sanh.”

Đôi môi đỏ mọng của Nam Cung Tự nhấp máy, đôi tay bưng lấy gương mặt cực nóng của nam nhân kia, cười đến càng thêm quyến rũ, hơi có mùi vị xấu xa, “Vương Gia ở trong rượu và thức ăn hạ được, mục đích không phải là muốn muốn thân cận để thiếp ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ, không phải sao? Tại sao đột nhiên đổi ý?”

“Không sai, ta là muốn lấy được người.” Hiên Viên Dật che hai mắt, môi mỏng khẽ nhúc nhích, “Nhưng làm như vậy sẽ để cho người ghét, để cho người bị thương tổn, cho nên ta đổi ý.”

Lông mi Nam Cung Tự hơi run rẩy, lòng của nàng bỗng bị hấn ghim chặt đến không thờ nổi, là nữ nhân nào khi nghe những lời này cũng làm cho xúc động, bao gồm có nàng ở bên trong.

“Vương Gia muốn trói buộc ta sao?”

“Tự.....” Ánh mắt của Hiên Viên Dật âm trầm trong nháy mắt sáng lên, ý của lời này là phải.....

Đôi tay của Nam Cung Tự vuốt ve trên ngực hấn, môi đỏ mọng nhấp máy, chợt đẩy hấn ra, hướng ngoài phòng đi ra ngoài.

Hiên Viên Dật nhếch nhác tựa vào trên giường, nhìn bóng lưng nàng rời đi, trên mặt hiện ra nụ cười khổ sở, xem ra là hấn nghĩ hơi nhiều.

Chính hấn đang cắn răng cố nén, “Rầm rầm” một thùng nước giá rét lạnh thấu xương chợt đổ xuống đầu hấn, cả người hấn sững sờ, bên tai vang lên giọng nói dịu dàng dễ nghe của Nam Cung Tự: “Tình táo được chút chưa?”

Hiên Viên Dật da mặt run lên, chợt nâng mí mắt trừng mắt về phía Nam Cung Tự, cắn răng nói: “Nữ nhân, người điên rồi phải hay không? Hôm nay lạnh như vậy, thế nhưng dội nước vào người của vi phu, người nở lòng như thế sao?” Thật không biết nữ nhân này có tâm không hay bị chó ngậm trong mồm tha đi rồi, lại không có tim không có phổi lộ ra nụ cười, cả người hấn run lập cập.

Nửa đêm.....

“Tự nhi, vi phu lạnh quá, ôm chặt ta!”

“Tự nhi, vi phu khát nước, hôn ta!”

Một nữ nhân nào đó phát điên, Nam Cung Tự cố mở đôi mắt thâm quầng ra, ngón trỏ điểm tắt cả huyệt đạo của nam nhân, cười nói: “Vương Gia, người cam chịu số phận đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sài quận chúa

Edit: Phong Nguyệt

Một trận gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào bên trong phòng, phất nâng màn cửa mỏng màu tím, dập tắt cây nến, ngoài cửa sổ trên nhánh cây hai con chim sẽ nhảy riu ra riu rít, trên ngọn cây những quả tuyết cầu đang lăn xuống, mặt trời như quả tuyết màu hồng từ phía đông đám mây tràn ra ánh sáng, bao phủ chặt ních tuyết trên mái hiên, phản chiếu vô căn phòng tối tăm.

Mặt trời lên cao

Hiên Viên Dật lười biếng lật người, thuận thể ôm cơ thể người nào đó héo rút(khô héo, ý chỉ chị TỰ' đấy, bị quãng cả đêm sao không lại được hihi) trong chăn, một luồng không khí ấm áp phả lên má trái Nam Cung Tự, mang theo cảm giác mê người tê dại, đầu khẽ thấp, hôn trên trán nàng một cái, gương mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười dịu dàng.diandanequydon

Hai mắt Nam Cung Tự khép chặt, ấn đường hơi nhú, vùi mặt chôn thật sâu vào lồng ngực ấm áp của hắn, một cổ mùi hương Bạc Hà thoang thoảng xông vào mũi, cái miệng nhỏ nhắn mềm mại đỏ tươi, um một tiếng, động tác này vô ý thức, khiến nam nhân nằm kế bên nhịp tim không khỏi gia tốc.

Khôe môi của hắn cong lên, ngón trỏ êm ái xẹt trên gương mặt mềm mịn, dừng lại ngay trên vết sẹo thật sâu, hồi tưởng lại cái kia đêm, đáy mắt xẹt qua một tia trong suốt, nữ nhân này nhìn như yếu đuối, lại có lực lượng cường đại, năng tính tình quật cường để cho hắn vừa yêu vừa hận.

"Cốc cốc cốc ——" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Ấn đường Hiên Viên Dật hơi nhú, cẩn thận từng li từng tí thu lại cánh tay đang bị nàng đè, phủ thêm áo choàng, đẩy cửa nhìn về phía quán gia, "Chuyện gì?"

Quán gia cười bấm báo nói: "Vương Gia, Sài quận chúa ở Vân Nam chạy đến thăm ngài, người đã chờ ở đại sảnh."

Trong hành lang

"Dật ca ca!" Hiên Viên Dật còn đang đi trong hành lang, liền từ trong phòng truyền đến giọng nói dịu dàng dễ nghe, người nọ đã nhảy đến bên cạnh hắn, nũng nịu ôm cánh tay hắn, cau mày uất ức nói: "Dật ca ca, vì sao huynh không tới Vân Nam thăm Khê nhi?"

Nữ tử Khê nhi này là con gái một của Tiêu Dương Vương là ân sư của hắn, số tuổi ước chừng mười lăm tuổi, người mặc một y phục dân tộc thiểu số vật áo trước thêu hình hoa nhỏ, ba ngàn sợi tóc đen uốn thành khăn trùm đầu, chuỗi hạt trong suốt nhỏ bé rung động phát ra tiếng chuông bạc lạnh lạnh dễ nghe, diện mạo cực kỳ tinh xảo, da thịt mềm mịn, da dẻ vô cùng mịn màng, nhìn qua như nước trong veo, ngây thơ hồn nhiên.

"Công việc bề bộn, không có rảnh, lão nhân gia sư phụ ông ta thân thể tốt không?" Ánh mắt Hiên Viên Dật từ từ hiện lên ý cười, theo thói quen giơ tay lên cưng chiều sờ đầu của nàng.

"Dật ca ca, lão nhân gia cha ta thân thể cường tráng! Thịnh vượng còn có thể cùng dừng sĩ đấu vật!" Sài Khê Nhi nhảy nhót kéo cánh tay của Hiên Viên Dật ngồi xuống ghế, hai chân treo ở giữa không trung, cười nói, "Địa phương Đại Đường có thật nhiều chuyện vui đùa! So với Vân Nam chơi khá hơn nhiều." diandanequydon

"Đúng rồi, làm sao muội một thân một mình tới Đại Đường? Sư phụ đồng ý?" Hiên Viên Dật thu lại nụ cười trên mặt, nhẹ giọng hỏi.

Nụ cười trên mặt Sài Khê Nhi từ từ đọng lại trên bờ môi, nâng mí mắt, chăm chú nhìn Hiên Viên Dật nói: "Dật ca ca, thật ra thì ta lần này tới không phải du sơn ngoạn thủy, mà là chỉ vì huynh mà đào hôn."

Hiên Viên Dật lấy nước trà lên mà nha hoàn đưa tới, hơi sững sờ, "Nói rõ đi?"

"Dật ca ca, huynh trước trả lời ta một vấn đề, huynh có thích ta hay không?"

Nhìn nàng có vẻ chăm chú, ánh mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, trầm ngâm chốc lát, hắn buông ly trà trong tay xuống, thân thể khẽ tựa vào trên ghế dựa.

"Khê nhi, muội ở trong mắt ta chỉ là quan hệ huynh muội, không hơn không kém!" Hiên Viên Dật lười biếng khép lại ánh mắt, nhàn nhạt nói, lời nói nhẹ nhàng hiện tại làm cho nàng không còn mặt mũi nào.

Sài Khê Nhi nghe vậy, cúi đầu xuống, trong hốc mắt hiện ra nước mắt, đôi tay dùng sức xoắn khăn thêu, hung hăng cắn môi dưới, tùy hứng nói: "Dật ca ca, muội không muốn làm muội muội của huynh, muội không muốn! Khê Nhi chỗ nào không tốt, muội có thể đổi."

Hiên Viên Dật hơi sững sờ, tiếp theo trong mắt hiện lên ánh cười, lạnh nhạt nói: "Muội rất tốt."

"Vậy tại sao Dật ca ca không thích muội?"

"Bởi vì ở trong mắt ta trừ ‘nàng’ ra, không còn chỗ cho những nữ nhân khác."

Sài Khê Nhi nheo mắt, nàng? Nàng là người nào? Hốc mắt ướt át, tim như bị đao cắt.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn một khắc kia, nhất định thể không lấy ai ngoài hắn, vì hắn cùng mà nàng cùng cha trở mặt, vì hắn đào hôn, vì hắn không ngại cực khổ đường xa xôi đi tới Đại Đường, nhưng hắn lại vô tình cự tuyệt nàng.

Nàng không cam lòng, nàng không cam lòng!

"Vương Gia....." Mộ Thiên Vấn vội vã đi vào, liếc nhìn Sài Khê Nhi đang ngồi ở một bên, bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi.

"Khê Nhi, muội đi đường tới đây chắc hẳn cũng mệt rồi." Hiền Viên Dật nhìn về phía Hồ Phách nói: "Mang Quận chúa đến Đông Suông uyển nghỉ ngơi."

"Dạ!" Hồ Phách hiểu ý, tiến lên đối diện với Sài Khê nhi chỉ hướng ngoài phòng nói: "Quận chúa, mời đi bên này!"

Sài Khê Nhi thấy hẳn có ý muốn đuổi nàng đi, không vui từ trên ghế nhảy xuống, ủy khuất dậm chân, âm thanh mềm mại: "Dật ca ca chê muội chướng mắt, muội đi, muội đi là được chứ gì!" Nói xong bước nhanh hướng ngoài phòng mà đi.

"Nói, chuyện gì!" Hiền Viên Dật lười biếng khép lại ánh mắt, nhàn nhạt nói.

"Vương Gia, quân ngân(tiền bạc) bị thổ phi đoạt đi."

Hiền Viên Dật chợt mở mắt ra, đáy mắt dâng lên vẻ âm lãnh cực kì lạnh lẽo, "Theo lệnh Bôn vương tìm ra sào huyệt của bọn hắn, diệt!"

"Nghe nói đám thổ phi có người đứng sau chỉ điểm....."

"Buồn cười! Là ai ngông cuồng như vậy dám can đảm cấu kết với bọn thổ phi cướp quân ngân?" Trong ánh mắt Hiền Viên Dật hiện lên tia lạnh lẽo, tinh mịch như đầm nước, mang theo sóng gió mãnh liệt đi qua, "Đi, tìm ra kẻ sai khiến đứng đằng sau, nếu là nam thiến, nữ đưa vào kỹ viện!"

diendanequydon

Mộ Thiên Vãn trên mặt lộ ra vẻ do dự, "Nhưng chỉ điểm bọn thổ phi cướp đi quân ngân cũng không phải ai khác, mà là Vương phi."

"A, đi nói cho Vương phi, nàng muốn bao nhiêu bạc tự đi lấy, không cần khách khí!" Ái phi muốn tiền, sẽ đưa cho nàng, dù sao triều đình mỗi tháng cũng sẽ phát bổng lộc, quân doanh có rất nhiều bạc.

Khóe môi Mộ Thiên Vãn khẽ run lên, Vương Gia thật đúng là rộng rãi, cái kia chỉ có chừng một vạn lượng bạc, cũng không biết Vương phi cướp quân ngân làm cái gì.

Dưới cây mai, Nam Cung Tự ngồi trên xích đu, nhàn nhã dập dòn.

Như Nguyệt từ hành lang đi tới cung kính bên người nàng, nhỏ giọng nói: "Vương phi, đã làm xong theo ý của ngài."

"Rất tốt!" Tầm mắt Nam Cung Tự rũ thấp xuống, nhẹ nhàng vuốt ve trán của tiểu hồ ly.

"Đúng rồi, Nhị hoàng tử phái người đưa thiệp mời, nói là muốn hẹn Vương phi du ngoạn Tây Hồ."

Đuôi lông mày Nam Cung Tự nhíu lên, tầm mắt rơi vào tấm thiệp mời màu đỏ mà Như Nguyệt dâng lên, nhớ tới đêm đó Vương Gia ngăn cản vạn dân không cho phép nàng gặp Nhị hoàng tử, trái tim như quặn thắt lại, môi đỏ mọng bĩu một cái: "Không đi!"

Trên mặt Như Nguyệt lộ ra vẻ khó xử, "Nhưng Nhị hoàng tử đã phái người mang kiệu đến đang ở ngoài cửa chờ."

"Vừa đúng trả lại thiệp mời cho hắn, tránh khỏi ngượng đi một chuyến."

Vừa mới nói xong, tiểu hồ ly trong ngực chợt mở mắt, giống như đã phát hiện cái gì, từ trên người nàng nhảy xuống, hướng về phía Sài Khê đúng lúc đi ngang qua mà nhào tới.

"Tiểu Hồ?" Sài Khê nhi một cái nhận ra tiểu hồ ly mà trước đó cha đã nuôi, kỳ quái? Nghe cha nàng nói mang Tiểu Hồ đưa cho nữ đệ tử của Thái Ất chân nhân, làm sao xuất hiện ở Vương phủ.

Hồ Phách ngăn người nói: "Quận chúa làm sao biết sủng vật của Vương phi?"

"Vương phi?" Sài Khê Nhi cả người lền ngậy ngốc tại chỗ, bắt được cánh tay của Hồ Phách lắc lư hai cái, cảm xúc kích động nói: "Ngươi nói bậy cái gì..... Dật ca ca lúc nào nạp phi? Tại sao ta không biết?"

Hồ Phách lạnh nhạt nói: "Quận chúa bớt giận, Vương Gia ba tháng trước đã thành hôn với thứ nữ Nam Cung Ngọc của nhà viên ngoại Nam Cung."

"Đang nói chuyện gì về Bôn cung vậy?" Giọng nói dịu dàng dễ nghe sâu kín truyền đến.

Hồ Phách thấy người tới chính là Nam Cung Tự, nghiêng người hơi quỳ gối nói: "Hồi Vương phi, thuộc hạ đang cùng Sài quận chúa nói Vương Gia đã thành hôn rồi."

Tầm mắt Nam Cung Tự rơi vào trên vai Sài Khê nhi có tiểu hồ ly, lông mày đuôi rất có hứng thú nửa cong lên, "Vị này là?"

"Vị này là con gái một của Tiêu Dương Vương ân sư của Vương gia, Sài quận chúa." Hồ Phách nói.

Thì ra là nữ nhi của Tiêu Dương Vương, không trách được Tiểu Hồ đối với nàng thân thiết như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26-1: Học chó sủa

Edit: Phong Nguyệt

Ánh mắt quý dĩa của Sài quận chúa quan sát Nam Cung Tự, nửa nhướng mi, trên mặt quái gở nói: "Người chính là Nam Cung Ngọc?" Nói xong, nàng nhanh chóng giơ tay lên gạt cái khăn che trên mặt Nam Cung Tự ra, khăn che mặt từ từ rơi xuống mặt đất, đập vào mắt là khuôn mặt trái xoan trắng nõn tinh xảo, lông của nàng nhất thời xông lên một cỗ ghen tỵ, nhưng lúc Nam Cung Tự đối diện với mặt nàng thì lòng ghen tỵ giống như trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là ánh mắt giấu cợt khinh bỉ và nồng nặc khiêu khích.

"Nguyên lai là một nữ nhân xấu xí a, không trách dùng khăn che mặt sợ người khác nói mình xấu." Sài quận chúa khuôn mặt ngây thơ thuần khiết thoáng qua tia độc ác, từng bước đến gần nàng mà tới, "Xấu xí, chỉ bằng người mà cũng dám cướp đi Dật ca ca của ta? Ha ha, ta khuyên người đừng nằm mơ, thức thì một chút liền cách xa Dật ca ca ra một chút, không thì tự gánh lấy hậu quả!"

Thật không nghĩ ra, Dật ca ca làm sao coi trọng loại nữ nhân này, nếu hẳn tìm nữ nhân so với nàng đẹp mắt hơn, nàng cũng không còn lời nào để nói, nhưng nữ nhân này đáng đáp cũng quá xấu đi? Căn bản không có tư cách cùng nàng đánh đồng, càng không có tư cách làm Vương phi của Dật ca ca. diendanlequydon

Dật ca ca là của nàng, Vương phi cũng chỉ có thể là nàng Sài Khê Nhi.....

Như Nguyệt thấy khăn che mặt của Vương phi bị Quận chúa trước mặt mọi người lấy xuống, còn chê cười cảnh cáo Vương phi, này rõ ràng chính là cố ý bói móc, tiến lên vì Nam Cung Tự bất bình nói: "Quận chúa, lời này của ngài là có ý gì? Dù sao nói Vương phi cũng là nữ chủ nhân của Vương phủ này, há lại để cho Quận chúa ở nơi này đối với Vương phi nói năng lỗ mắng?"

Lời này của Như Nguyệt coi như là đánh vào trên lưỡi dao, nữ chủ nhân, người xấu xí, nàng xứng sao? "Cái tên cầu nô tài này, phẩm chất ti tiện!" Sài quận chúa ‘vọt’ một cái nổi giận, giơ tay lên muốn tát trên mặt của Như Nguyệt, lại bị Nam Cung Tự một phát bắt được, nàng hung tợn trừng mắt về phía Nam Cung Tự, "Buông tay!"

Môi đỏ mọng của Nam Cung Tự cong lên, ánh mắt đáng hiện lên tia nguy hiểm, mặc kệ đối phương là người nào, không có ai có thể tổn thương người của nàng.

"Nếu Bồn cung không buông tay thì sao?"

Sài quận chúa cảm thấy từ trên tay nàng truyền đến một cỗ lực mạnh mẽ, trên mặt nàng cười đến dịu dàng, thì cỗ lực liền tăng thêm mấy phần, đau đến sắc mặt nàng tái nhợt.

"Đau..... Người mau buông tay."

Nàng nóng nảy, nàng có cảm giác cổ tay nàng sắp bị bóp nát.

Môi của Nam Cung Tự hiện lên nụ cười chế nhạo, từ từ thấm vào trong ánh mắt.

"Học hai tiếng chó sủa nghe một chút, có lẽ Bồn cung mở tâm, liền nói lỏng tay."

Gi? Học chó sủa?

Sắc mặt Sài quận chúa muốn đen bao nhiêu thì đen bấy nhiêu, đang lúc nàng nghĩ một tiếng cự tuyệt thì xương truyền đến một tiếng ‘kéo kẹt’, gãy xương.....

"A.... Đừng.... Ta học, ta học!" Giọng nói nàng mềm nhũn ra, khuôn mặt đỏ lên, "Gâu Gâu——"

Một cơn gió lạnh không để lại dấu vết bao trùm lên âm thanh rất nhỏ, đỉnh đầu bay qua một đàn quạ.

Án đường Nam Cung Tự hơi nhíu, trong ánh mắt không khỏi mang theo tia đùa giỡn, nhìn về phía Như Nguyệt nói: "Như Nguyệt, người mới vừa có nghe được tiếng chó sủa hay không?" diendanlequydon

Như Nguyệt thoải mái, thu liễm lại nụ cười trên mặt, trong ánh mắt có mấy phần hả hê.

"Hồi bẩm Vương phi, nô tỳ không nghe thấy tiếng chó sủa."

Trong mắt Nam Cung Tự nụ cười từ từ phai đi, trông mắt hẹp dài mang theo u ám đe dọa nhìn Sài quận chúa.

"Không nghe thấy, phải làm gì đây?"

Sài quận chúa nhìn không ra hi nộ của nữ nhân này, nhưng phút chốc nụ cười trên mặt nàng ta phai đi, nàng luống cuống, sợ.

"Gâu Gâu——"

Tiếng chó sủa vang dội quanh viện, bọn hạ nhân rối rít che miệng cười trộm, đáng đời! Ai bảo nàng chọc Vương phi.

Đứng ở ngoài viện Hiên Viên Dật thấy tất cả mọi chuyện, ánh mắt thâm thúy hiện lên nụ cười không dễ dàng phát giác.

Xem ra cũng chỉ có ái phi của hần mới có biện pháp trị được nha đầu này.

"Khê Nhi?" Từ ngoài viện truyền đến giọng nói dịu dàng tà mị, Hiên Viên Dật từ ngoài viện đi vào, hần nhìn Sài quận chúa nhưng tầm mắt rơi vào trên người Nam Cung Tự, con mắt trũng gió tình hiện ra, đôi chân thon dài bước chân tới trước mặt của Nam Cung Tự, hần vươn tay vòng qua ôm eo nhỏ nhắn của nàng, nụ cười thật dịu dàng, "Ái phi cũng ở đây a, không ngờ các người nhanh như vậy đã quen biết nhau, thật là ngoài ý muốn nha."

Nghe vậy, sắc mặt Sài quận chúa xám trắng, nhìn bọn họ thân mật như vậy, trong lòng xông lên một cỗ chua chát ghen tức, siết chặt hai nắm tay, móng tay thật sâu nắm vào trong lòng bàn tay, cặp mắt trong suốt thuần khiết như nai con giống như ánh mắt dâng lên một tầng sương lệ, uất ức nói: "Dật ca ca huynh bị nữ nhân này lừa rồi, nàng mới vừa khi dễ muội, còn buộc muội học tiếng chó sủa!"

Khi dễ nàng? Không biết là người nào chọc trước người nào, tôn chỉ của nàng là: người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu chọc ta thì ta phải chọc người.

Một cơn gió lạnh phát qua, mái tóc trên trán hần theo gió phiêu dật lên, đôi mắt hẹp dài mang theo vẻ sâu u ám nhìn về phía Sài quận chúa, "Khê nhi, người mới vừa nói cái gì, ta nghe không rõ."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26-2: Học chó sủa (2)

Edit: Phong Nguyệt

Sài quận chúa ủy khuất dậm chân, giọng nói mềm mại: "Dật ca ca, muội nói nữ nhân này khi dễ muội....."

Thân thể nhỏ nhắn của Nam Cung Tự rúc vào trong ngực của Hiên Viên Dật, dịu dàng nói: "Vương Gia, Sài quận chúa nói ta khi dễ nàng!"

"Thật sao?" Nụ cười của hần từ từ hiện lên, Sài quận chúa nhìn không ra hi nộ của người nam nhân này, chỉ cảm thấy cái loại hàn khí âm trầm lạnh lẽo cùng khinh bỉ làm nàng không còn mặt mũi nào nữa, "Khê nhi, rốt cuộc là ai khi dễ ai trước?"

"Muội....." Sài quận chúa vốn đã đuối lý, càng cảm thấy lời này của Hiên Viên Dật là có ý ám hiệu cho nàng, "Nàng..... Không có khi dễ muội."

Trong mắt của Hiên Viên Dật lo lắng lập tức biến mất, bàn tay để trên đầu Sài quận chúa, khẽ xoa mấy cái, lại làm cho đầu nàng một hồi tê dại.

"Hồ Phách, đưa Quận chúa về phòng nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai phái người đưa muội ấy trở về."

Sài quận chúa nhìn nụ cười của Hiên Viên Dật, nhưng đáy mắt lại lạnh nhạt vô cùng, chỉ vào chóp mũi của Nam Cung Tự ghen ngào chất vấn: "Dật ca ca, muội nơi nào không bằng cái nữ nhân xấu xí này hả? Luận thân phận nàng là gì, muội xinh đẹp hơn nàng căn bản cũng không có tư cách so với muội, nàng rốt cuộc có chỗ nào tốt?"

Môi đỏ mọng của Nam Cung Tự mím chặt thành một đường thẳng, ánh mắt chứa đầy sát ý, nếu Sài quận chúa dám can đảm nói thêm câu ‘xấu xí’ nữa, nàng liền lập tức ra tay phết nàng.

"Chát" một tiếng thanh thúy vang lên, tiếng vang vọng trong biệt viện, gương mặt thanh tú trắng nõn má phải hiện ra năm dấu vết.

Môi mọng của Hiên Viên Dật mím chặt lại, nụ cười trong mắt nhạt dần, thay vào đó là âm lãnh y hệt như Địa phủ, "Nuốt hai chữ xấu xí này về cho Bồn vương!"

Hần tức giận.

Lần này Sài quận chúa không có đoán sai, hần bị chọc giận rồi.

"Dật ca ca..... Huynh đánh muội? Huynh thế nhưng vì nàng đánh muội?" Sài quận chúa che má phải sưng đỏ, rất rõ ràng hần xuống tay không nhẹ, trong

mất bởi vì uất ức cùng nước mắt tích đầy tia máu, hung hăng cắn môi dưới, Dật ca ca thay đổi rồi, trước kia mặc kệ năng làm cái gì, hẳn luôn thông cảm năng, tuyệt sẽ không xuống tay đánh năng.

Dật ca ca thế nhưng vì cái nữ nhân xấu xí này đánh năng, năng hận thấu nữ nhân này, hận thấu.

"Vương Gia, nam nhân đánh nữ nhân khó coi!" Nam Cung Tự cau mày nhẹ giọng nói.

"Lời tuy như thế, nhưng là có vài nữ nhân mắc lỗi, đáng đánh!"

Lời nói Hiên Viên Dật hiện lên trong đầu Sài quận chúa từng lần một tái diễn, thật sâu năng đau nhói lòng.

Trên mặt Sài quận chúa huyết sắc đều hiện ra hết, ánh mắt hung ác trợn mắt nhìn nữ nhân nép vào trong ngực của Dật ca ca, "Dật ca ca, muội chán ghét huynh, muội chán ghét huynh!" Năng dậm chân, nén lệ hướng ngoài viện chạy đi.

Hiên Viên Dật vươn tay vòng qua hông của năng, đẩy mắt thoáng qua chưa bao giờ có vẻ thương tiếc, lại gần bên tai năng, dịu dàng nói, "Ái phi, người yên tâm, Bôn vương sẽ chữa khỏi vết thương trên mặt của người."

"Nếu như Vương Gia có tiền dư vì ta trị mặt, chẳng bằng mua mấy đầy tớ nam nhân cho ta hưởng dụng." Nam Cung Tự cau mày, hồi lâu cho ra một câu nói như vậy.

Hiên Viên Dật sững sờ, trên người lộ ra hơi thở biểu hiện hẳn không vui, đẩy mắt một mảnh tỉnh mạch, "Nam Cung Tự, người tốt nhất bỏ ý niệm này đi."

"Như vậy, sẽ để cho Vương Gia người tới thỏa mãn ta **!" Nụ cười trên môi Nam Cung Tự dần dần dày, đôi tay lạnh lẽo bụng lấy gương mặt tuấn mỹ, năng sắp không chịu nổi, năng đưa nội đan cho nam nhân này, năng bây giờ suy yếu vô cùng, cho dù là đi lại đều có cảm giác vô cùng khó chịu, năng cần tinh khí của nam nhân này.

"Ừm....." Ánh mắt Hiên Viên Dật co lại, đôi môi đỏ mọng mềm mại ngậm trên miệng hẳn, cặp mắt xanh đen từ từ biến thành màu đỏ, từng cổ một khi lưu từ trong miệng hẳn tràn vào trong cơ thể năng.

Ánh mắt của Hồ Phách không hề chớp mắt nhìn chăm chăm một màn này, mặt lập tức đỏ lên, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hiên Viên Dật cảm giác cả người dùng sức không được, mềm nhũn ra, được Nam Cung Tự đỡ, hẳn cau mày nói: "Ái phi, người đã làm cái gì đối với ta?"

Ánh mắt đỏ tươi của Nam Cung Tự từ từ biến mất, bỗng nhiên cảm thấy trên người chảy xuôi một cỗ lực lượng cường đại, là hấp thu tinh khí của nam nhân này.

"Không có gì, chỉ là hấp thu tinh khí của Vương gia, ngủ một giấc liền hết chuyện."

Ngày hôm sau

Mặt trời lên cao

Nam Cung Tự lười biếng lật người, mơ mơ màng màng mở cặp mắt ra, phát hiện người bên cạnh sớm không thấy bóng dáng, thấy Hồ Phách dẫn một đám nha hoàn đẩy cửa đi vào, năng ngáp một cái, hỏi "Vương Gia đi đâu?" diendanlequydon

Hồ Phách ở sau lưng nha hoàn đi tới nháy mắt, bọn nha hoàn rồi rút lui người ra, lúc này mới nói: "Hồi Vương phi, sáng nay từ biên cảnh truyền đến tin tức, nói là Lý tướng quân bị người Kim giết, trại lính Quân Long không chủ, Vương Gia liền dẫn ba vạn quân mã ở ngoài thành đi biên cảnh." Nói xong tiến lên đỡ Nam Cung Tự ngồi ở bàn trang điểm, tiếp tục nói, "Vương Gia thấy ngài không có tỉnh lại, không đành lòng quấy rầy, liền dặn dò thuộc hạ, nói chừng ba tháng chắc chắn chiến thắng trở về, nói ngài đừng lo lắng."

"A, thật sao?" Nam Cung Tự không chút để ý cảm lực trên bàn lên, cắt tia mái tóc trước ngực, tầm mắt nhìn qua gương đồng rơi vào trên người Mộ Thiên Ván ở ngoài cửa, hẳn lúc này phải nên theo Vương Gia xuất chinh chứ, giờ như thế nào như chó giữ cửa? Ngần người, đuôi lông mày nhảy lên, "Đi, bắt hẳn cho Bôn cung."

Hồ Phách nhìn phương hướng năng chỉ nhìn ra ngoài, thoải mái, "Dạ!" Đáp một tiếng, xoay người hướng về phía Mộ Thiên Ván vẫy vẫy tay.

Ánh mắt Mộ Thiên Ván trong lúc vô tình bay tới trên người Hồ Phách, thấy năng ngoác tay, xem xét bên cạnh không có người nào, theo bản năng chỉ chớp mũi chính mình, chỉ thấy Hồ Phách gật đầu một cái, hẳn lập tức mở cò trong bụng. Hồ Phách làm việc ở bên cạnh Vương gia, như vậy nhìn trúng hẳn, chỉ tiếc người ta chưa từng để ý hẳn, lúc này lại chủ động tìm hẳn, đúng là cho hẳn niềm vui. Nhưng thấy Vương phi ở bên trong không dám đi vào, hướng Hồ Phách phát tay một cái, chính là muốn gọi năng ra ngoài.

Hồ Phách trợn mắt nhìn Mộ Thiên Ván một cái, đúng như hẳn mong muốn bỏ đi ra ngoài, làm bộ mặt nói: "Vương phi có lời muốn nói với người, người còn đứng lý ở đây làm cái gì?"

Trong lòng của Mộ Thiên Ván dâng lên một cỗ lạnh lẽo, hóa ra hẳn tự mình đa tình, thảm thán trong lòng một tiếng, đi vào, hướng về phía Nam Cung Tự chấp tay nói: "Vương phi ngài tìm thuộc hạ?"

"Ừ." Nam Cung Tự đáp một tiếng, cầm ngọc trâm từ bên trong hộp gắm lên cài trên mái tóc, lúc này mới nói, "Làm sao ngươi không đi theo Vương Gia, ngược lại ở chỗ này làm chó giữ cửa vậy?"

Lời này nghe sao chói tai như vậy? Những lời từ trong miệng Vương phi nói ra hẳn cũng không trông cậy những lời nói tốt đẹp gì. Hồi tưởng lại lời nói của Vương Gia trước khi đi ngàn cân vạn dặm để cho hắn nhìn chăm chăm từng cử động của Vương phi, cách hai ba ngày thì phải dùng chim bồ câu truyền tin bẩm báo, chẳng lẽ lúc Vương phi đi nhà xí, nói chuyện với người nào cũng phải chi tiết bẩm báo sao? Đúng là một bụng khổ nha!(tiểu Mộ Thiên Vãn này thật dễ thương nha...cười cười gian manh)

"Hồi Vương phi, Vương Gia để thuộc hạ ở lại để bảo vệ ngài, cho nên sẽ không đi theo." Mộ Thiên Vãn nhỏ giọng nói.

Nam Cung Tự dĩ nhiên biết Vương Gia cho Mộ Thiên Vãn ở lại là có dụng ý, không phải là sợ nàng thừa cơ chạy trốn sao, ha ha, nếu nàng thật lòng muốn trốn, đối với công phu mèo quào của hắn canh nàng như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chỉ muốn biết ngươi là ai

Edit: Phong Nguyệt

Như Nguyệt đi vào, liếc nhìn Hồ Phách cùng Mộ Thiên Vãn, đứng ở sau lưng Nam Cung Tự, lại gần bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Vương phi, có vị công tử đưa tờ giấy muốn nô tỳ đưa cho ngài, nói là người xem tự sẽ hiểu."

Đuôi lông mày của Nam Cung Tự nhăn nhè, ánh mắt nhìn vào tờ giấy mà Như Nguyệt đưa tới, nàng cầm tờ giấy lên, chỉ thấy trên tờ giấy viết sáu chữ phụ đề(chữ thuyết minh ó bạn) nhúc nhít, ‘ Bệnh tình sư phụ nguy kịch ’.

Lông mày rậm mảnh khẽ phát run, lòng của nàng như bị cái gì đó ghim chặt hít thở không thông.

Nàng không nói hai lời trở người đứng dậy, cầm áo choàng giắt trên bình phong lên, hướng về phía Hồ Phách trầm ngâm nói: "Lập tức chuẩn bị xe ngựa, Bốn cung phải đi xa nhà một chuyến."

Mộ Thiên Vãn không khỏi cau mày, làm bộ mặt, tiến lên đưa tay ngăn cản đường đi của nàng: "Vương Gia có lệnh, không có sự cho phép của Vương gia, trừ Vương phủ ra Vương phi nơi nào cũng không thể đi, xin Vương phi không nên làm khó thuộc hạ."

"Cần rồi!" Ánh mắt của Nam Cung Tự trợn lên, liếc mắt về phía Mộ Thiên Vãn, "Bốn cung không muốn làm khó ngươi, cũng xin ngươi đừng làm khó Bốn cung, tránh ra!"

"Vương Gia có lệnh, không có sự cho phép của Vương gia, trừ Vương phủ ra Vương phi nơi nào cũng không thể đi." Mộ Thiên Vãn mặt không đổi sắc lặp lại, nhìn như rất bình tĩnh, nhưng con mắt của hắn không dám nhìn thẳng đôi mắt của nàng, chỉ nhìn thẳng vào vách tường.

Xem ra hắn muốn ăn quả cân chứ nhất quyết không nhường đường, Nam Cung Tự nhú mày nói: "Chủ nhân của Vương phủ là ai?" diendanlequydon

"Vương Gia!"

"Nữ chủ nhân của Vương phủ là ai?" Nam Cung Tự lại nói.

"Vương phi!" Mộ Thiên Vãn theo bản năng trả lời.

Nam Cung Tự hướng hắn liếc mắt, "Vậy là được rồi, Vương Gia không có ở đây, Bốn cung định đoạt."

Mộ Thiên Vãn suy nghĩ một chút, dường như lời nói này của nàng cũng có chút ít đạo lý, nhưng hắn để Vương phi ra khỏi Vương phủ, nhớ tới trước khi đi Vương Gia ngàn cân vạn dặm, còn có con mắng xà kia nhìn chăm chăm theo dõi hắn, hắn không khỏi rung mình một cái, trên mặt lộ ra vẻ do dự, "Nhưng....."

"Ngươi dám can đảm nói một câu nói nhảm, có tin Bốn cung trước thiên người sau mới bẩm báo, thiên người, đưa ngươi tiến cung làm thái giám?" Ánh mắt của Nam Cung Tự lạnh hẳn đi, hung ác nói.

Mộ Thiên Vãn sợ run cả người, theo bản năng dùng đôi tay bảo vệ sinh mạng phía dưới, không tiền đồ yếu thế lắc đầu một cái, hắn là con một, chín đời Mộ gia phải có người nối dõi, tuy nói lệnh của Vương Gia như núi, nhưng trước mắt là bảo vệ sinh mạng mới là điều quan trọng nhất.

Trong miệng Nam Cung Tự phát ra giọng nói dễ nghe giống như tiếng suối chảy trong trẻo như chuông bạc, vỗ nhẹ bả vai của Mộ Thiên Vãn, ánh mắt như có ý nhìn Hồ Phách một cái, lại gần bên lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: "Chỉ cần ngươi chịu nghe lời Bốn cung, Bốn cung tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi." Dứt lời, đón gió hất vào mặt đi ra khỏi phòng.

Hồ Phách đầu tiên là ngăn người, Vương phi mới vừa dùng ánh mắt ấy nhìn nàng làm cái gì? Cuối cùng dùng ánh mắt khinh bỉ trừng mắt nhìn Mộ Thiên Vãn, "Phế vật!" Hừ một tiếng, nắm bảo kiếm đi ra ngoài.[diendanlequydon](#)

Như Nguyệt nhìn bóng lưng của Hồ Phách rời đi, đến gần mặt âm trầm của Mộ Thiên Vãn, cau mày quan tâm nói: "Mộ gia, người không cần quan trọng hóa vấn đề? Hồ Phách tỷ cũng thiệt là, biết rõ trong lòng ngài có tỷ, vẫn như thế đối với ngài, không có việc gì! Cô nương tốt nhiều vô số, hà tất treo cổ trên một thân cây đây?"

Mộ Thiên Vãn nâng mí mắt chán ghét trừng mắt nhìn Như Nguyệt, đáy mắt lộ ra khinh thường, tức giận nói: "Phiên bà(tức là bà già), chớ ở trước mặt ta giả mù sa mưa*, gia ta khinh thường!"

*Giả mù sa mưa: là lời nói nói ra không thật,gia dối,vờ vĩnh

"Người được đẩy Mộ Thiên Vãn, nói người nào là phiên bà hả? Tốt bụng an ủi người...người không cảm kích thì cũng thôi đi, cần gì xuất khẩu(mở miệng) đá thương người?" Như Nguyệt bị hấn chọc tức mặt đỏ lên, "Chà trách Hồ Phách tỷ không thêm đề mắt tới người, đồ lòng lang dạ sói!" Hừ một tiếng, tiểu cô nương một cước hung hăng giẫm trên chân của hắn, nghiêng đầu bêu môi đi ra ngoài.

Mộ Thiên Vãn ôm đùi nhảy ba cái, nhìn bóng dáng của Như Nguyệt rời đi, không khỏi ai oán nói: "Ta đây là trêu ghẹo ai rồi?"

Bên ngoài Vương phủ

Hồ Phách người mặc y phục bó sát người váy ngắn, thân áo treo một thanh bảo kiếm, dắt một chiếc xe ngựa đi tới, hướng về phía Nam Cung Tự nói: "Vương phi, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, có thể lên đường."

Nam Cung Tự người mặc y phục lụa mỏng thêu hình hoa mai, trên cổ thon dài trắng nõn có quàng khăn, tóc đen thui búi tóc hình hoa bách hợp, trên trán có đồ trang sức treo một khối tuyết có màu vàng kim Lư Tô, trên mặt che khăn mỏng, khăn bên má phải thêu đóa hoa mẫu đơn, trên eo nhỏ thon dài treo lưng lửng một chuỗi lục lạc, khi đi đều phát ra tiếng chuông thanh thúy dễ nghe.

Ở chỗ Hồ Phách, có khoảng hai người nâng đỡ nàng lên xe, xe ngựa chạy chậm rì trên đường phố, chậm rãi hướng cửa thành Lạc Dương mà đi.

Nam Cung Tự ngồi ngay ngắn ở bên trong xe ngựa, hai tay gần như đóng băng đưa trước lò sưởi, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh sư phụ bị bệnh nguy kịch, vừa mất tập trung lơ tay làm lò sưởi rơi trên mặt đất, tấm thảm bị đốt cháy, phát ra một mùi khó ngửi

Như Nguyệt thấy thế, liền vội vàng tiến lên dập tắt lửa, thấy Vương phi cầm tờ giấy, suốt dọc đường tâm tình của Vương phi có chút không tập trung, không khỏi quan tâm nói: "Vương phi, ngài không sao chứ?"[diendanlequydon](#)

Sư phụ bị bệnh nguy kịch, thân là đệ tử mà sư phụ sủng ái nhất, lại không thể ở bên cạnh hiếu kính khi sư phụ bệnh, có thể không quan trọng hơn sao? Khóe miệng Nam Cung Tự nở nụ cười chua xót, im lặng không lên tiếng nhắc rèm cửa sổ lên, trước mắt không ngừng xẹt qua cảnh sắc quen thuộc, lòng của nàng lại chìm như biển rộng như loại dề nên.

Nhớ năm đó nàng bảy tuổi Ngoại tổ mẫu(bà ngoại) bị nhiễm phong hàn, đến trong nhà không có cơm để ăn, làm gì có tiền mời đại phu cho Ngoại tổ mẫu? Nàng tình cờ nghe Nguru Đại thẩm cách vách nhà nói trên núi có thảo dược trị bệnh phong hàn, chỉ là nơi này xuất hiện sói ăn thịt người, không ai dám lên núi.

Mất nhìn thấy Ngoại tổ mẫu bệnh ngày càng nặng, ở trong ký ức của nàng, trừ Ngoại tổ mẫu ra nàng không còn người thân nào khác, nàng không thể mất đi Ngoại tổ mẫu.

Chính là ý chí như vậy cho nàng dũng khí, thân thể nhỏ nhỏ cồng kềnh, cầm dao găm lên núi hái thuốc.

Vất vả lắm nàng mới tìm được thảo dược thì đột nhiên từ trong rừng rậm chỗ sâu nhào tới vài con sói xám hung thần ác sát, nàng bị dọa sợ đến ngã sõng xoài trên mặt đất không thể động đậy, khi nàng cho là mình cái chết cận kề thì kỳ tích xuất hiện.

Một đạo kiếm quang chói mắt trong khoảnh khắc đó chém đầu sói xám thành hai khúc, máu tươi văng trên mặt nàng, khuôn mặt hiền lành tươi cười chiếu vào tầm mắt, là một đạo sĩ, hắn ngồi xổm xuống, giờ tay lấy khăn nhẹ nhàng lau vết máu trên khuôn mặt của nàng.

Hắn đối với nàng hỏi "Đưa bé, làm sao người một mình chạy lên trên núi chơi vậy? Nơi này rất nguy hiểm."

Nam Cung Tự cong môi đỏ mọng lên uất ức nói: "Ta không có chơi, Ngoại tổ mẫu bị bệnh, ta lên trên núi hái thuốc."

Đạo sĩ kia đầu tiên là ngăn người, ngay sau đó sờ sờ chòm râu trên gương mặt của mình, trong mắt toát ra vẻ tán thưởng, "Khó có được một tiểu nha đầu hiểu chuyện như vậy, nể tình người có lòng hiếu thuận, bản thân liền ngoại lệ thu người làm đồ đệ, sẽ cứu Ngoại tổ mẫu người một mạng."

Từ đó về sau, nàng liền bị Thái Ất chân nhân thu làm đồ đệ, học một thân bản lĩnh, rất được bốn vị trưởng lão trong Võ Đang coi trọng.

Sau đó nàng bị phụ thân, phụ mẫu không có tim không có phổi lừa gạt xuống núi, bị buộc gả cho Tà U Vương làm Vương phi, sau này nàng liền sẽ không còn thấy sư phụ.....

Cũng oán cái tên Hiền Viên Dật mang binh đám chua này, chỉ sợ nàng đi ra ngoài sẽ trêu chọc nam nhân, cả ngày nhìn nàng giống như nhìn một phạm

nhân, nếu không nàng đã sớm trở về Võ Đang thăm sư phụ.

Nam Cung Tự thu ánh mắt, đầu nhẹ nhàng nghiêng dựa vào bên cửa sổ, cũng hít một hơi không khí lạnh, sư phụ thân thể luôn luôn rất cường tráng, tại sao đột nhiên bệnh tình nguy kịch? Chuyện đột nhiên xảy ra, dọc con đường để cho nàng mang theo tràn đầy áy náy cùng lo lắng.

Xe ngựa đột nhiên lay động mãnh liệt, "Thở phi ——" Bên ngoài xe ngựa truyền đến Hồ Phách kéo chặt dây cương.

Nam Cung Tự từ từ mở mắt ra, hướng về phía Như Nguyệt nói: "Đi xem một chút đã xảy ra chuyện gì."

"Dạ!" Như Nguyệt vén rèm xe lên đi ra, không bao lâu lại vội vã trở về, "Vương phi, là Nhị hoàng tử."

Án đường (điểm giữa hai đầu lông mày) của Nam Cung Tự hơi nhíu, đáy mắt hiện lên một vệt sáng, đã đuổi kịp tới nơi này, xem ra là phải gặp qua Nhị hoàng tử rồi.

Nàng vung màn xe lên đi ra ngoài, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía người nam nhân ngồi trên lưng ngựa ngăn cản ở trước xe ngựa, "Đây không phải là Nhị hoàng tử Đường Uyên Tự sao? Ngăn cản xe ngựa của Bôn cung, có chuyện gì sao?" diendanlequydon

Đường Uyên Tự mặc một y phục màu đen gấm thừng, đầu bó chuỗi ngọc quan, đôi mắt hẹp thon dài hiện ra vẻ kì lạ, vẻ mặt đạm bạc mà an tĩnh, ánh mắt tự nhiên thanh thản nhìn về hướng Nam Cung Tự nói: "Ngọc nhi, vì sao phải trốn tránh ta?"

Ngọc nhi? Lông mày của Nam Cung Tự cong lên, xem ra Nhị hoàng tử cùng Nam Cung Ngọc có quan hệ thật đúng là không cạn, trên khuôn mặt tràn ra nụ cười nhàn nhạt, "Lý do rất đơn giản, bởi vì Vương Gia không thích Bôn cung gặp người."

"Người rất dễ ý hấn?" Đường Uyên Tự nhếch miệng lên nụ cười trào phúng, bốn tháng trước, nữ nhân này đối với hấn tình ý sâu đậm, trong nháy mắt hướng tới trong ngực của nam nhân khác, coi hấn như người xa lạ lạnh lùng xa cách. diendanlequydon

Nam Cung Tự không chút do dự nói: "Rất dễ ý!"

Trong mắt Đường Uyên Tự lạnh mấy phần, nhảy xuống lưng ngựa, đôi chân thon dài bước tới bên cạnh xe ngựa, đưa tay một phát bắt được cổ tay của Nam Cung Tự, Hồ Phách, Như Nguyệt thấy thế tiến lên muốn ngăn trở, bị hấn chưởng đả thương ngã trên mặt đất, cứ như vậy lời nàng hướng trong rừng rậm đi tới.

Đáng chết! Nếu không phải là nàng giao nội đan cho Hiên Viên Dật, thân thể vẫn còn ở trạng thái điều dưỡng, bằng hấn dễ dàng mang nàng đi như vậy sao?

Hấn dừng lại bước chân, đặt Nam Cung Tự dưới bóng cây, đôi tay thon dài ôm eo mảnh khảnh thon nhỏ của nàng, khóe môi hiện lên nụ cười thật sâu, cúi đầu xuống.....

Khi mái tóc trên trán của hấn rơi vào trên trán của nàng trong nháy mắt đó, Nam Cung Tự tức giận, dám bóp bánh bao (eo ôi) của lão nương, chột một quyền cứng rắn nện trên gương mặt tuần mỹ của hấn, hung tợn đe dọa nói: "Dừng đến ta một lần nữa, có tin ta thiếu người hay không."

Khi một quyền rơi xuống, gương mặt tuần mỹ lộ ra vẻ mặt khó che giấu là khiếp sợ, hấn nhíu nhíu mày, rất xác định nói: "Người không phải là Ngọc nhi!" Ngọc nhi đối với nàng không nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy, nàng không đối với hấn đảm bảo ra quyền như vậy. diendanlequydon

Lông mày của Nam Cung Tự hơi cong lên, thản nhiên nói: "Muốn biết Ngọc nhi của người ở đâu không?"

Ánh mắt thâm thúy của Đường Uyên Tự nhìn chằm chằm người trước mắt này đôi mắt bại lộ ra bên ngoài, mấp máy môi: "Chỉ muốn biết người là ai!" Hấn không quan tâm chân chính Nam Cung Ngọc ở đâu, hấn chỉ quan tâm nữ nhân làm cho hấn động tâm là ai thôi.

"Ta không có cái nghĩa vụ nói cho người biết, người cũng không cần thiết biết ta là ai." Ánh mắt của Nam Cung Tự nhàn nhạt nhìn hấn, lấy tay gạt ra khỏi cánh tay của hấn, hướng phương hướng lúc này mà đi.

Nhìn bóng hình xinh đẹp gầy gò của Nam Cung Tự, môi mỏng của Đường Uyên Tự hé mở, trong mắt lộ ra vẻ thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Câu Hồn Sứ Giả (gọi tắt là thần chết)

Edit: Phong Nguyệt

Khu vực Thanh Cốc ở phía Tây Nam là địa phương non xanh nước biếc, Huyện Thanh Cốc nằm cách đó không xa trong núi lớn, ngọn núi gọi là ‘Thiên Từ Sơn’, có một tòa đạo quan, được đặt tên là Võ Đang, là do Thái tổ hoàng đế Đường Tông xây dựng.

Võ Đang là do người võ lâm dưới triều nhà Tần kính ngưỡng Huyền Dịch đạo trường mà thành lập nên, hiện nay đã có hơn ba trăm năm lịch sử, được đặt ở giữa sườn núi Thiên Từ Sơn.

Ánh tà dương màu đỏ sẫm từ phía tây chiếu vào ngọn núi, bầu trời xanh thăm thẳm cùng với khối đám mây màu trắng đang di chuyển, ánh nắng chiều chiếu rọi trên ngọn núi hiện ra màu đỏ tươi, bao phủ tất cả trên ngọn núi.

Xe ngựa đi lên ngọn núi cao chót vót, càng lên đi càng chậm, đến núi Võ Đang, sắc trời đã gần đến tối.

Trên núi cách đó không xa truyền đến tiếng trống, âm thanh vang vọng trong sơn cốc.

Nam Cung Tự vén màn cửa sổ lên, trước mặt chính là mùi hương của Hoa Huệ Lan, tầm mắt nhìn Hoa Huệ Lan cùng Hoa Mai vàng nở đầy trên núi, trong mắt nàng hiện lên một chút ánh sáng nhu hòa lộ lầy, giống như đánh hơi mùi vị được về nhà.

Rất nhanh xe ngựa chậm rãi ngừng lại, Hồ Phách nhắc màn xe lên nhìn về phía Nam Cung Tự nói: "Vương phi, đã đến." diendanlequydon

Nam Cung Tự nhảy xuống xe ngựa, đập vào mi mắt là một cầu thang dài không thấy đuôi, không khỏi làm nàng nhớ tới tiểu sư đệ ban đầu vì lên núi bái sư học nghệ, từ nơi cầu thang này quỳ đến trước cửa đạo quan, sư phụ mềm lòng mới chấp nhận tiểu sư đệ này.

Như Nguyệt nhìn trong ánh mắt của Nam Cung Tự hiện lên tia cười dịu dàng, khe khẽ sờ, bỗng nhiên cảm thấy mình nhìn lầm đến hoa mắt rồi hay không, tuy nói Vương phi mặt thường mỉm cười, thế nhưng loại cười này làm cho người ta rung mình, thậm chí là làm người ta sợ hãi. Vậy mà bây giờ trong ánh mắt của Vương phi hiện lên tia cười dịu dàng là như thế xinh đẹp, tự nhiên.

"Vương phi, ngài thế nào rồi?"

Nam Cung Tự hoàn hồn, lắc đầu cười nói: "Không có gì." Nam Cung Tự không nói gì nữa, nâng quần dài lên từng bước một hướng cửa môn đi tới.

Đến đỉnh núi, cả người nàng thiếu chút nữa ngã về phía sau, cũng may Như Nguyệt cùng Hồ Phách kịp thời đỡ.

Khuôn mặt bé nhỏ của nàng vì mệt mỏi nên đỏ bừng, ngồi một bên trên băng đá, điều chỉnh hô hấp một cái.

Như Nguyệt từ trong cái bọc lấy ra bình nước đưa cho Nam Cung Tự, không khỏi ân cần nói: "Vương phi, ngài không có sao chứ?"

Có thể không có chuyện gì sao? Bây giờ nàng yếu đuối đến đi bộ cũng làm nàng thấy khó chịu, trong lòng đè nén xuống cái loại muốn hấp thu tinh khí **, nhưng là nàng vẫn cố nén.

"Nhị Sư Ty?" Từ nơi không xa truyền đến một giọng nói non nớt.

Nam Cung Tự ngẩng đầu theo nguồn âm thanh nhìn tới, chỉ thấy cửa đạo quan có một vị thiếu niên đang đứng, số tuổi ước chừng mười ba tuổi, người mặc một cẩm bào tuyết bạch sắc bó sát người, hông áo treo một ngọc bội màu xanh lam, gương mặt anh tuấn mang theo vài phần ngây thơ, có mấy phần đáng yêu.

Trong trí nhớ của Nam Cung Tự hẳn chính là người quỳ lết lên núi tiểu sư đệ Mạc Sầu.

Mạc Sầu vừa nhìn thấy người đó đứng là Nhị Sư Ty Nam Cung Tự của hắn, cặp mắt màu đen hiện lên một tầng nước mắt, bỏ cây chổi trong tay xuống, hướng về phía Nam Cung Tự mà chạy, ôm Nam Cung Tự thật chặt vào trong ngực của mình, nức nở nói: "Nhị Sư Ty, thật sự là người, đệ không có nằm mơ chứ?"

Hắn rất kích động, rất kích động, cho là Nam Cung Tự một đi sẽ không trở lại.

Rất nhiều sư huynh sư tỷ ở bên trong, Nam Cung Tự là người không ghét bỏ hắn, trừ sư phụ, nàng là người thứ hai đối với hắn tốt nhất. diendanlequydon

Hồ Phách ở một bên nhìn thấy một màn này, đáy mắt nhất thời thông suốt, kêu một tiếng, từ trên eo lấy ra bảo kiếm để ngang hông của Mạc Sầu, lạnh lùng nói: "Cách xa Vương phi ra một chút!"

Gương mặt non nớt của Mạc Sầu lộ ra tất cả uất ức, ánh mắt uất ức nhưng khi nhìn Hồ Phách lại là lạnh lẽo, ai oán nói: "Vị tỷ tỷ này rất chướng mắt!" Nói xong, ngón trỏ thon dài kẹp mũi kiếm, tay không hề gãy mũi kiếm, phóng lưỡi dao nhanh chóng trên cổ Hồ Phách.

Cả người Hồ Phách cứng ngắc, không ngờ nàng chịu không nổi một chiêu của thiếu niên tay không hề gãy mũi kiếm này, nội lực chắc hẳn đã luyện đến chín phần mười, không ngờ Võ Đang thật là ngọa hổ tàng long nhà.

"Mạc Sầu, sư phụ như thế nào?" Nam Cung Tự không có rảnh rỗi thời gian cùng hắn ở nơi này mất thời gian, trực tiếp nhảy vào vấn đề.

Ánh mắt của Mạc Sầu ảm đạm xuống, thu tay về, tựa đầu vào vai của Nam Cung Tự, sống lưng run rẩy bầy, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Sư phụ bị bệnh, bị bệnh rất nghiêm trọng, các Trưởng lão đang triệu tập các sư huynh sư tỷ chuẩn bị hậu sự cho sư phụ, còn quyết định bỏ phiếu bầu làm Chương Môn."

Một trận gió lạnh phát trên mặt của nàng, khăn che trên mặt theo gió nhắc lên một góc, vết sẹo xấu xí bị Mạc Sầu thấy được, hắn ngăn người, muốn nói

lại thôi, chỉ vì trên người nàng tan mát ra một cổ ý lạnh làm người ta không khỏi rùng mình.

"Điên rồi, điên rồi....." Môi đỏ mọng của Nam Cung Tự mím chặt thành một đường thẳng, di chuyển tầm nhìn, lông mi thon dài nồng đậm rũ xuống, nhìn hình bóng của mình, nàng muốn che lại vẻ mặt của nàng, giấu ở trong tay áo hai quả đấm thật chặt, chợt nâng ánh mắt khát máu nhìn chằm chằm Mạc Sầu, "Các người cũng điên rồi phải hay không? Sư phụ vẫn còn sống, các người liền muốn tranh chức Chương môn?"

Mạc Sầu hơi sững sờ, bị ánh mắt sắc bén của nàng nhìn đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, ấn đường nhăn lại, đôi tay bắt được bả vai của Nam Cung Tự, "Sư tỷ, đệ biết rõ bây giờ tỷ nhất thời không có cách nào tiếp nhận, nhưng sư phụ bị bệnh là sự thật, Chương môn là ai do sư phụ quyết định."

"Ta không tin! Trừ phi chính miệng sư phụ nói cho ta biết." Nam Cung Tự trở người đứng dậy, bỏ hai tay của Mạc Sầu ra, liếc nhìn Hồ Phách cùng Như Nguyệt, "Ồ lại chỗ này chờ ta!" Nói xong, nàng đón ngược gió hướng cửa chính đạo quan đi vào.

Chỉ thấy trong đạo quan, sư phụ Thái Ất chân nhân đang được đệ tử nâng đỡ, ngồi ở chủ vị, ngồi ở hai bên là bốn vị trưởng lão người mặc trường bào màu trắng, diendanlequydon

Tuyệt Trần dẫn sư huynh sư đệ đi vào, rồi rút quỳ gối trên mặt đất.

Không khí hết sức trang nghiêm, nặng nề.

Đầu tiên là Chương Môn Thái Ất chân nhân giảng đạo, cuối cùng là Đại Đệ Tử, người thừa kế Tuyệt Trần ở trước mặt sư phụ cùng các vị trưởng lão, các sư huynh đệ biểu diễn Võ Đang kiếm, Võ Đang Bát Quái Chương, Võ Đang Hành Ý Quyền.....

Kế tiếp chính là sư phụ giao vị trí Chương môn cùng tất cả bí quyết của Võ Đang truyền thụ cho Đại Sư Huynh, Nam Cung Tự đứng ở ngoài cửa hung hăng căn môi dưới, nhìn mọi cử động của sư phụ đều là run lấy bầy, sắc mặt tái nhợt, lòng của nàng như bị ai nắm chặt.

Một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng để vào bả vai đang run lấy bầy của nàng, bên tai truyền đến giọng nói nhân hậu dồi dào từ tính: "Hắn tuổi thọ đã hết, đến lúc rồi."

Sống lưng của Nam Cung Tự cứng lại, móng tay thật dài hung hăng nắm cánh cửa, nàng nhận ra cái giọng nói này, là gia gia.

"Gia gia, ta không làm được, ta không làm được!" Nàng chợt xoay người nhìn về phía gia gia của nàng, trong hốc mắt hiện lên một tầng màn lệ(nước mắt) mờ mờ.

"Đây là sứ mạng của con!" Khuôn mặt hiền lành nhưng lại lộ ra lạnh lùng xa cách, một trận gió nhẹ lướt qua, thân thể gia gia hóa thành một đoàn sương trắng theo gió tan đi, tất cả đều rơi trong tầm mắt của nàng.

Sứ mạng..... Nam Cung Tự nhin không được cười lên, từ khi nàng là một con tiểu hồ ly bình thường đến khi biến thành Câu Hồn Sứ Giả cứu vĩ hồ từ phút chốc kia, ba trăm năm, nàng không hề có một khắc dừng lại, mỗi ngày liên tục làm một chuyện giống nhau.

Coi như nàng sống lại, sứ mạng vẫn như cũ trôi buộc nàng.

Có cái gì tàn nhẫn hơn đó chính là câu hồn của người mà mình yêu thương nhất?

Nhưng là..... Ánh mắt của Nam Cung Tự từ từ biến thành màu đỏ tươi, từ làn váy lộ ra chín cái đuôi, đầu tóc dài màu bạc theo gió phấp phới bay lên, ngón tay thon dài trắng nõn bỗng dung xuất hiện cây lưỡi hái, đây là sứ mạng của nàng!

Nam Cung Tự bộ pháp nhẹ nhàng bước vào trong đạo quan, người chung quanh cũng không có ai thấy nàng, nàng tựa như không khí trong suốt, có thể nhìn thấy nguyên hình của nàng, chỉ có người sắp chết. diendanlequydon

Nhìn như mỗi bước đều rất nhẹ nhõm, nhưng lại như bị tảng đá đè ép, rất nặng rất nặng.

Nàng dừng lại bước chân, sững sờ nhìn sư phụ hướng về phía nàng lộ ra mỉm cười hiền hòa, trong mắt là như vậy bình tĩnh, không có một tia sợ hãi, hình như đã biết thân phận của nàng, mục đích của nàng.

"Sư phụ....." Cây lưỡi hái trong tay của Nam Cung Tự dần dần biến mất, nàng mềm nhũn khuỵu ở trên mặt đất, trong đầu hiện ra khi còn bé cùng sư phụ làm đủ loại chuyện, trừ Ngoại Tổ mẫu cùng gia gia, sư phụ là người duy nhất yêu thương nàng, muốn nàng cầu linh hồn của sư phụ, nàng không làm được!

"Tự, đây là sứ mạng của con, sư phụ già rồi, đến lúc rồi." Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của sư phụ.

Nam Cung Tự nâng mí mắt, thấy sư phụ nhìn nàng khẽ gật đầu một cái, nàng ngo ngoác, đôi mắt chứa đầy lệ vẫn cố định, không có tiêu cự, tất cả chung quanh từ từ âm u, chỉ để lại khuôn mặt hiện đầy nếp nhăn nở nụ cười. Một tiếng kia "Đây là sứ mạng của con" hóa thành một thanh đao sắc thật sâu đâm vào trong lòng của nàng, Nam Cung Tự chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, cây lưỡi hái lần nữa hiện lên ở trong tay, lần này, nàng không tiếp tục do dự, đưa cây lưỡi hái trong tay lên đưa về phía người của Thái Ất chân nhân.

Chỉ thấy linh hồn của sư phụ theo cây lưỡi hái nâng lên, thoát khỏi xác, linh hồn xuyên qua mái hiên, từ từ bay lên bầu trời, biến mất ở trong tầm mắt của nàng.

Nàng thu cây lưỡi hái trong tay về, xoay người hướng cửa chính đi ra ngoài, sau lưng truyền đến tiếng khóc của sư huynh đệ: "Sư phụ... Sư phụ....."

Như Nguyệt thấy Nam Cung Tự từ đạo quan cửa chính đi ra, thấy trên mặt nàng bình tĩnh không có một tia gợn sóng, hồn nhiên giống như chưa có chuyện gì xảy ra, không khỏi cau mày nói: "Vương phi, ngài có khỏe không?" diendanlequydon

Nam Cung Tự lắc đầu cười khổ nói: "Không có việc gì, chúng ta đi thôi!"

Mạc Sầu nghe vậy, thấy nàng phải đi, không nói hai lời đuổi theo, đưa tay kéo lấy vạt áo của Nam Cung Tự, bùi môi uất ức nói: "Sư tỷ, có thể không đi hay không?" Hắn biết, sư tỷ lần này đi, liền sẽ không trở lại, trong lòng liền xông lên cảm giác mất mát.

Bước chân của Nam Cung Tự dừng lại, liếc nhìn trên gương mặt lưu luyến không rời của hắn, tầm mắt rơi vào cây chổi trên tay hắn, ấn đường hơi nhíu, nhất định là Tam Sư Đệ thừa dịp sư phụ ngã bệnh lại khi dễ tiểu sư đệ.

"Mạc Sầu, ta không thể lưu lại, nhưng ngươi có thể lựa chọn đi theo ta."

Đáy mắt của Mạc Sầu âm trầm trong nháy mắt hiện lên ánh sáng nóng rực, kích động nói: "Có thật không? Ta thật sự có thể cùng sư tỷ đi sao?"

"Không thể!" Giọng nói lạnh lẽo từ trong miệng của Hồ Phách phát ra, nếu như Vương Gia biết Vương phi tự mình chứa chấp người, hơn nữa còn là giống đực, hậu quả..... Thật không tưởng tượng nổi.

Đáy mắt của Mạc Sầu từ ánh sáng nóng rực từ từ âm trầm xuống, uất ức cực kỳ, "Sư tỷ....."

"Bôn cung định đoạt!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Người nhà Nam Cung tới

Edit: Phong Nguyệt

Trở lại Vương phủ, đã là nửa đêm.

"Sư tỷ, nơi này là chỗ ở của tỷ sao? Thật to nha!" Mạc Sầu từ xe ngựa nhảy xuống, đôi mắt nhìn qua Vương phủ xa hoa, trong mắt thoáng qua khó che giấu kinh ngạc, khoe miệng hiện lên nụ cười nhạt, hắn biết, sư tỷ không phải là người thấy tiền sáng mắt, hắn tò mò, là hạng người gì cướp đi lòng của sư tỷ, hắn không thể chờ đợi thêm được muốn đi gặp cái người gọi là 'Biểu tỷ phu'.

"Mạc Sầu, vào phủ đi!"

Mạc Sầu đột nhiên do dự nói: "Sư tỷ, ngộ nhớ tỷ phu không thích đệ, muốn đuổi đệ đi thì sao?"

Khoe miệng của Nam Cung Tự hiện lên nụ cười nhàn nhạt: "Mạc Sầu ngoan, có sư tỷ ở đây, hắn sẽ không đòi đệ đi." Nàng không dám đảm bảo sau khi Hiến Viên Dật trở về sẽ không đuổi hắn đi, nhưng ít ra hiện tại Vương phủ này Nam Cung Tự nàng định đoạt.

An bài Mạc Sầu ở nơi hậu viện, Nam Cung Tự một đường hướng viện mình đi tới, chân trước mới vừa bước vào viện, chỉ thấy bên trong chánh phòng ánh nến lóe lên, giấy màu trắng dán trên cửa sổ hiện lên bóng người màu đen. diendanlequydon

Nam Cung Tự đi vào, chỉ thấy một nha hoàn người mặc váy ngắn ống tay áo dài treo hai chân ngồi ở trên giường êm, đất đầy vỏ hạt dưa, giống như nàng mới là chủ nhân của phòng này.

Thấy người tới là Nam Cung Tự, nha hoàn Châu nhi cũng không dừng động tác cắn hạt dưa, dứt khoát nói: "Đại tiểu thư, lão gia muốn người rời khỏi Vương Gia, rời khỏi thành Lạc Dương, đi thật xa." Chỉ vào hộp gỗ trên bàn, "Lão gia nói chỉ cần Đại tiểu thư chịu phối hợp, thì trăm lượng sẽ là của người, nếu chê ít thì ra cái giá, nô tỳ sẽ đưa cho người."

Trong mắt của Nam Cung Tự tràn ngập sát khí, lạnh lùng liếc mắt nhìn Châu nhi một cái, cặp mắt thâm hắc (sâu sắc) giống như lưỡi dao bén nhọn, bề ngoài bình tĩnh mơ hồ lộ ra sát khí.

Ban đầu, là bọn họ ép nàng thay thế Nam Cung Ngọc gả cho cho Tà U Vương, hôm nay, bọn họ muốn dùng phương thức giống nhau ép nàng rời khỏi, làm cho Nam Cung Ngọc danh chính ngôn thuận trở lại?

Nhìn một chút, đây chính là phụ thân, phụ mẫu mà nàng mười sáu năm qua sáng nhớ chiều mong, như vậy thật bất công.

Mặc dù nàng là mọn thai hoàn hồn, nhưng trên người nàng chảy huyết mạch của Nam Cung gia, không có cách nào phủ nhận sự thật được.

Thế nhưng..... Nam Cung Tự nàng đã không còn giống ban đầu để cho bọn họ định đoạt nàng như tượng gỗ, càng không phải là quả hồng mềm mà họ có thể đùa giỡn.

Từ lúc nàng quyết định lưu lại mạng sống của họ, cũng đã trả hết nợ bọn họ cho nàng cái mạng này.

Nam Cung Tự đã không nợ Nam Cung gia, cho nên bọn họ không có tư cách điều khiển cuộc đời của nàng, càng không có tư cách ra lệnh cho nàng rời đi.

"Về nói lại cho lão gia nhà ngươi, muốn Bồn cung đồng ý rời đi, sáng mai để hắc xích đầu người nhà Nam Cung từ trên xuống dưới tới gặp Bồn cung." Giọng nói của Nam Cung Tự sâu kín lộ ra ý lạnh, đó là khí lạnh ngấm vào trong xương tủy.

Nghe vậy, Châu nhi từ trên giường giật dử nhẩy lên, mắt tròn tròn liếc Nam Cung Tự: "Ta nhỏ vào! Cho ngươi ba phần mặt mông, ngươi thật coi trọng chính mình rồi, đừng tưởng rằng ngươi bây giờ là Vương phi thì ngon rồi, cũng không nhìn ngươi một chút có thể có địa vị hôm nay, còn không đều là Nhị tiểu thư cho sao?" diendanlequydon

Nam Cung Tự lười biếng tựa trên chiếc giường cạnh cửa sổ, nhàn nhạt mà nhìn lướt qua người Châu nhi, đuôi lông mày cong lên, "Hả? Theo lời của ngươi nói, Bồn cung quả thật phải cảm tạ tiểu thư nhà ngươi rồi!"

Quả thật! Nàng có địa vị ngày hôm nay, tất cả đều do Nam Cung Ngọc ban tặng, nếu không nàng sao có thể thức tỉnh tiềm thức ‘của mình’? Làm sao có thể thấy rõ bộ mặt thật của phụ thân, phụ mẫu?"Đó là tự nhiên! Nếu không phải trong lòng Nhị tiểu thư đã có đối tượng, ngươi cho rằng ngươi có thể có ngày hôm nay sao?" Châu nhi khinh thường cười lạnh, "Đại tiểu thư! Ngươi quên rồi, Nhị tiểu thư mới là người mà Vương gia muốn thú, ngươi chán qua chỉ là thân phận thay giả thôi. Hôm nay mặt Đại tiểu thư đã bị hủy, ngươi cho rằng Vương gia còn có thể cung chiều ngươi, yêu ngươi sao? Nô tỳ xin khuyên Đại tiểu thư vẫn là nhận lấy số bạc này, tự rời đi!"

Nam Cung Tự bật cười, rõ ràng bị buộc gả cho người cũng là nàng, hy sinh người cũng là nàng, lại làm giống như là bị người ta bỏ thí, buồn cười!

"Nàng trở lại là muốn thay thế thân phận của Bồn cung, là như vậy hả?" Nụ cười châm chọc xông lên trong mắt, nghe giọng điệu của nha đầu này, Nam Cung Ngọc đã quay trở về, nhưng điều này đã nằm trong dự liệu của nàng, Nam Cung Ngọc từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, làm sao mà chịu được cuộc sống nông thôn khổ nhọc. diendanlequydon

Châu nhi phản bác: "Xin Đại tiểu thư nghe rõ ràng, Nhị tiểu thư không phải thay thế thân phận của ngươi, mà là thân phận này thuộc về nàng!" Nhấn mạnh giọng điệu lộ ra nồng nặc giễu cợt.

"Về nói lại cho Nhị tiểu thư nhà ngươi, Vương Gia xuất chinh, sợ là trong thời gian ngắn không về được, để cho nàng tháng sau trở lại, Bồn cung sẵn sàng đón tiếp!" Nam Cung Tự nở nụ cười từ từ dày đặc, trong tay vuốt ngọc bội.

Châu nhi hơi ngần người ra, lời nói đến mức này, trên mặt nàng thế nhưng có thể bình tĩnh như vậy, không chứa một chút gợn sóng, bình tĩnh đến như vậy làm nàng lại có chút..... Sợ.

Nhưng rất nhanh thu liễm lại cảm xúc, hừ lạnh một tiếng, ôm lấy hộp gỗ trên bàn nặng trĩu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Nam Cung Tự lười biếng ngáp một cái, trong mắt không rõ là ý cười.

Nam Cung Ngọc, ha ha! Ngươi nghĩ trở lại đúng không, tốt! Ta liền cho ngươi cơ hội lần này.

"A ——" Từ ngoài phòng đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng kêu thê thảm, chỉ là rất nhanh không còn nữa.

Cửa bị đẩy ra, chỉ thấy tiểu sư đệ trên trường bào trắng như tuyết dính loang lổ vết máu, tay phải cầm kiếm đang nhỏ máu, tay trái còn lại là kéo Châu nhi, từ ngoài phòng trên mặt tuyết đến bên trong phòng trên sàn nhà lưu lại vết máu thật quý giá, thật là dọa người.

"Sư tỷ, ta mới vừa đang luyện kiếm, không cẩn thận giết người, phải làm gì đây?" Tiểu sư đệ mở mắt to như nai con Bambi thanh thuần, vô tội giống như đứa bé ngây thơ, khoe miệng hiện lên đường cong thật sâu. diendanlequydon

Như Nguyệt canh giữ ở ngoài phòng nghe nói như thế, khoe miệng hung hăng mãnh liệt co rút, như thế nào là không cẩn thận giết người? Rõ ràng chính là cố ý giết người, nàng ở ngoài phòng thấy rất rõ ràng, Mạc Sâu biết rõ có người sau lưng, kiếm của hắc lệch hướng chém tới trên người Châu nhi, xem ra tiểu sư đệ của Vương phi cũng không phải là hiền lành gì nha!

Nam Cung Tự chạm được đáy mắt sóng gợn chấn động bé nhỏ của Mạc Sâu, nhếch miệng lên không rõ nụ cười, tiếc hận nói: "Đáng tiếc nha đầu này nhanh nhồm nênh, chỉ là Mạc Sâu ngươi cũng không cần tự trách, chết cũng chưa hắc không phải là chuyện tốt!" Đúng vậy a, dù sao cũng hơn bị nàng hành hạ tới chết.

"Như Nguyệt!"

Như Nguyệt đi vào, nhỏ giọng nói: "Vương phi người gọi nô tì?"

Ngón tay nhỏ nhắn của Nam Cung Tự nâng bình ngọc lên, rót trà đưa cho Mạc Sâu, chỉ vào Châu nhi nằm trong vũng máu nói: "Đưa cỗ thi này về Nam Cung phủ, nói Nam Cung Nhị tiểu thư một tháng sau đến Vương phủ tìm Bồn cung lấy lại công đạo."

"Cái gì?" Như Nguyệt đầu tiên là ngẩn người, bây giờ Vương phi muốn tính toán chuyện gì a, nhưng rất nhanh biết trong lời nói của nàng có ý tứ, ôm quyền nói, "Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Dâng trào ghen tuông

Edit: Phong Nguyệt

Đôi mắt của Mạc Sầu hiện lên đầy tia máu, lười biếng duỗi eo, ngáp một cái nói: "Sư tỷ, đệ mệt rồi, tối nay đệ ngủ giường của tỷ."

"Vương phi!" Hồ Phách bưng trà nóng cùng bánh xốp tiến vào, vừa đứng lúc nhìn thấy cả người Mạc Sầu nằm trên giường của Vương phi, nàng chợt để mâm trà lên trên bàn nhỏ, tiến lên một tay nắm lấy xiêm áo của Mạc Sầu, "Giường của Vương phi là chỗ người có thể nằm sao?"

Nàng đang vui mừng, may mắn Vương Gia không thấy, nếu không kết quả..... Thật không tưởng tượng nổi nha!

Mạc Sầu mở đôi mắt tinh táo ra, lộ ra nét mặt không vui, tầm mắt rơi vào xiêm áo của mình bị Hồ Phách nắm, lông mi nhăn lên, không khỏi nheo mắt lại, "Vị tỷ tỷ này, chẳng lẽ người không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?" diendanlequydon

Đôi mắt âm u hàn khí của Hồ Phách nhìn ánh mắt của Mạc Sầu, nghe vậy, tầm mắt sững sờ rơi vào lồng ngực cường tráng trắng nõn kia, đáy mắt phong trào hốt hoảng đầy màu sắc, nhưng tay cũng bất giác không thả ra.

Nam Cung Tự khẽ nhấp một ngụm trà nóng, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt nhìn Hồ Phách, cái miệng nhỏ nhắn hơi vênh lên, "Không có gì đáng ngại, Bồn cung tối nay ngủ trong phòng của Vương Gia."

Án đường của Hồ Phách nhăn lại, lộ ra vẻ do dự: "Nhưng....."

Nam Cung Tự chậm rãi đặt ly trà xuống, đứng dậy liếc nhìn Hồ Phách, "Thuận theo ý của hấn đi!" Nói xong, ngênh đón gió phả vào mặt đi ra ngoài.

Mạc Sầu ngẩng nhìn bóng lưng sư tỷ rời đi, cái nhìn đầy thâm ý hướng Hồ Phách nhìn tới, nhếch miệng hiện lên nụ cười hài hước, "Thế nào, không có ý định buông tay sao?"

Hồ Phách luống cuống, vội vàng buông tay ra, trừng mắt nhìn Mạc Sầu hừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Sau mấy ngày

Phía chân trời ở giữa treo một vòng ánh tà dương, hào quang phản chiếu trên mặt hồ, nước theo mặt hồ dâng lên tầng con sóng phiêu dạt dập dờn, cây mai trên bờ hồ theo gió nhẹ thổi lật phất, cánh hoa màu hồng nhẹ nhàng bay xuống trên mặt hồ. diendanlequydon

Bước chân của Nam Cung Tự đi chậm trên mặt tuyết trong hậu viện Vương phủ, nàng dừng lại bước chân, thân thể nhẹ nhàng nghiêng dựa vào cây mai, hít không khí lạnh một hơi, hoa mai ở trên đầu ngón tay theo gió bay xuống ở trên mặt hồ, hiện lên từng vòng dao động.

Lối vào hậu viện, bóng người mặc chiến bào vội vã xông vào, nhìn kỹ, đầu đội khôi giáp, eo áo treo một thanh kiếm, là một binh lính. Hấn đi nhanh, đứng ở sau lưng Nam Cung Tự nửa quỳ xuống, ôm quyền nói: "Bẩm Vương phi, Vương Gia đánh trận chiến thắng, chỉ là....." Lời đến khóe miệng còn ngẹn ở trong cổ họng, vẻ mặt ảm đạm mấy phần, bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi. diendanlequydon

Nam Cung Tự thân thể hơi nghiêng một cái, một tia dự cảm chẳng lành quanh quẩn mà đến, hơi nhíu mày: "Nói!" Giọng ra lệnh mang theo một tia uy nghiêm làm người ta không dám kháng cự.

"Đọc đường trở về, Vương Gia bị thích khách Dạ Tập (đột kích ban đêm), trên người bị chém mười mấy đao, chỉ vì Vương Gia mất máu, quân y đã bó tay hết cách, sợ là....." Binh lính chợt cúi đầu, không dám nhìn thẳng ánh mắt của Nam Cung Tự, "Xin Vương phi bớt đau buồn đi!"

Nghe vậy, Nam Cung Tự liền giật mình, mái tóc trên trán theo gió phấp phới, lộ ra cặp mắt đen sâu trong đáy mắt, môi đỏ mọng mím chặt thành một đường thẳng.

"Lui ra!" Giọng nói không chứa một chút gọn sóng từ trong miệng nàng nhàn nhạt phát ra.

Binh lính mơ hồ cảm thấy từ trên người nàng hiện lên một tầng khí lạnh, "Dạ!" Vội vàng đáp một tiếng, đứng dậy liền hướng bên ngoài sân đi ra ngoài.

"Bùm!" một tiếng, ngọc bội Uyên ương cầm trong tay vô ý rơi xuống trong hồ, án đường của Nam Cung Tự nhíu nhẹ, đây là trước khi hấn xuất chinh đưa cho nàng ngọc bội Uyên ương này, trước hấn đưa cho nàng rất nhiều bảo vật ly kỳ cổ quái, nhưng không có một cái nào hợp mắt, duy chỉ có khối ngọc

bội này, có lẽ là bởi vì cái tên đi! Uyên ương.....

Nhìn ngọc bội dần dần chìm vào đáy hồ, trong mắt hiện lên một tia sáng, nàng còi áo choàng trên người ra, ném xuống gốc cây bên cạnh.

"Không muốn——"

Nàng chưa kịp nhảy vào trong nước thì truyền đến từ sau lưng là một tiếng hấp tấp, bị một bàn tay mạnh mẽ bàn tay chọt tời lôi kéo, cả người Nam Cung Tự về phía sau xoay tròn mấy vòng, lảo đảo giống như hoa Mầu Đan nở rộ. Đột nhiên nàng phản ứng lại, phát hiện mình bị Nhị hoàng tử ôm chặt không thể động đậy.

"Nhị hoàng tử đây là đang làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?" Nam Cung Tự nâng mí mắt nhìn về phía Đường Uyên Tự, nhất thời trợn mắt.

Đường Uyên Tự không buông nàng ra, tay ở phía sau lưng Nam Cung Tự không tự giác tăng thêm, ánh mắt hốt hoảng từ từ tích tụ vì vui mừng, cũng may hắn tới kịp thời, bằng không phải nhặt xác của nàng.

"Phải là ta hỏi ngươi làm cái gì mới đúng chứ? Ngươi điên rồi có phải hay không, nếu vì hắn mà chết?"

Nam Cung Tự nhất thời bừng tỉnh hiểu ra, thì ra hắn cho nàng vì Hiến Viên Dật mà tự sát?

Trong miệng phát ra tiếng cười như nước suối chảy dễ nghe, đuôi lông mày cong lên, "Nhị hoàng tử cho là Vương Gia chết rồi, ta còn có thể sống sao? Có cần phải làm điều thừa tự sát sao?" diendanlequydon

Đường Uyên Tự sững sờ, đáy mắt trầm xuống, đúng a! Nếu Hiến Viên Dật chết rồi, thân là Vương phi nàng phải chết theo, trừ phi....."Làm nữ nhân của Bản hoàng tử, ngươi cũng không cần chết!"

Trên hành lang dài từng khúc quanh co từng đèn lồng vụt sáng, Hiến Viên Dật đứng ở phía dưới đèn lồng, sắc mặt lúc sáng lúc tối, nhìn bên hồ có đôi nam nữ đang dây dưa, vọt lên hạ xuống, hắn tức giận! diendanlequydon

Trong lúc nhất thời, trong không khí hình như xuất hiện cái gì, làm cho bóng lưng người nào cảm thấy nguy hiểm.

Hắn cũng không nghĩ tới hắn chỉ là rời đi hai ba ngày, ái phi của hắn liền trêu chọc gã nam nhân này, trêu chọc liền trêu chọc đi! Thế nhưng cùng hắn trắng trợn mập mờ trên địa bàn của hắn, cái này rõ ràng cho hắn đội nón xanh, hắn hoàn toàn bị chọc giận.

Nếu hắn thật có chuyện không hay xảy ra, khó bảo toàn nữ nhân này sẽ không tìm thêm nam nhân thứ hai.

Mộ Thiên Vấn thấy Vương Gia rút bảo kiếm ra khỏi vỏ muốn đi, vội vàng ngăn cản ở trước mặt hắn, giang hai cánh tay ra nói: "Vương Gia nghỉ lại! lấy đại cục làm trọng." Bên ngoài bây giờ mọi người đều biết rõ Vương Gia thân mang trọng thương, không còn sống lâu nữa, đột nhiên bây giờ Vương Gia bình yên vô sự, vẫn không để ý muốn cầm kiếm chém chết Nhị hoàng tử, ngộ nhờ truyền tới tai người không nên nghe được, sự cố gắng trước đó chẳng phải là tát nước sao?

"Ái phi của Bôn vương đang bị người khác quyến rũ, còn ba cái gì tư?" Trong mắt của Hiến Viên Dật tất cả đều là tức giận, nhìn Nhị hoàng tử thân mật ôm nữ nhân của mình, đó là hận muốn chém Nhị hoàng tử thành trăm mảnh, hướng về phía Mộ Thiên Vấn cả giận nói, "Cút ngay!"

Mộ Thiên Vấn thấy không thể ngăn Vương gia lại, khế cắn răng, bất cứ giá nào, ôm thật chặt bắp đùi của Hiến Viên Dật, "Vương Gia không được a, ngài chờ một chút, nói không chừng chuyện không như vậy!"

Vừa mới nói xong, "Chát ——" một tiếng thanh thúy vang lên trong biệt viện trống rỗng này.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chuyện cũ đã qua người sống như vậy

Edit: Phong Nguyệt

Chỉ thấy thân thể nhẹ nhàng của Nam Cung Tự từ trong ngực của Nhị hoàng tử thoát ra ngoài, tay phải đưa lên tát vào mặt của Nhị hoàng tử, tiếng của bàn tay vang dội khắp trong viện.

Đôi mắt xé rách dài của Đường Uyên Tự trầm lắng, đáy mắt hiện lên vẻ khó có thể tin.

Nhìn nụ cười của Nhị hoàng tử từ từ biến mất, gương mặt tuấn mỹ dần dần cứng ngắc lại, tâm tình của Hiến Viên Dật bỗng nhiên cảm thấy rộng mở, lửa giận vừa rồi thật giống như bị một cái tát này đánh cho vụn tiêu mura tan(không còn một chút gì hết), gương mặt đẹp đẽ phác họa lên ý cười sâu.

Làm tốt lắm! Không hổ là nữ nhân mà Hiền Viên Dật hẳn coi trọng, đủ cá tính, hẳn thích.

Chỉ là..... Nụ cười trên mặt hẳn từ từ biến mất. diendanlequydon

Mộ Thiên Vần đã nhận ra trên mặt của Vương Gia phủ một tầng sóng gợn nhỏ, "Vương Gia, ngài thế nào rồi?" Chẳng lẽ còn nghĩ muốn chém Nhị hoàng tử?

Trong ánh mắt của Hiền Viên Dật có ánh sáng lóe lên, tiếc hận than thở: "Vương phi xuống tay quá nhẹ rồi, nên phế hẳn." Mới đủ để hẳn giải hận.

Ặc, "Như vậy không tốt đâu?" Ngài đã phế hai đứa con của Hoàng thượng, chẳng lẽ cần phải diệt hết người nối dòng dõi cho Hoàng thượng người mới cam tâm? Trong lòng Mộ Thiên Vần không khỏi thầm thở dài một tiếng, người người hãm mộ Hoàng thượng dưới một người trên vạn người(chắc là đứng sau Tà U Vương), lại không biết Hoàng đế lão nhi kia một bụng nuốt nước đắng nha!

"Tình chưa?" Nam Cung Tự đột nhiên nói.

Lông mày của Đường Uyên Tự nhíu nhẹ, gương mặt tuấn mỹ hiện lên tầng mây mù, làm như mê hoặc không rõ.

Nam Cung Tự bức bối, không ngờ gặp sự quấy nhiễu của nam nhân này.

Đầu tiên là hẳn thả chim bồ câu, hẳn mặt dày đuổi theo xe ngựa của nàng, bị nàng đe dọa, hẳn vẫn làm bộ dạng không có chuyện gì xảy ra, chủ động tới cửa thổ lộ.

Bị nàng đánh một bạt tai, theo lý thuyết, là người cũng sẽ có một chút nhíu mày tức giận chứ? Mà hẳn không giận, ngược lại mặt hiện ra biểu tình nghi hoặc.

"Xem ra Nhị hoàng tử còn chưa có tỉnh táo! Phải làm gì đây?" Lông mày của Nam Cung Tự nhăn lại, tầm mắt nhìn gốc cây rồi nhìn vào trong hồ nước lạnh như băng, khóe môi nở ra nụ cười xinh đẹp, đưa tay hướng sau lưng Nhị hoàng tử đẩy một cái.

"Bùm" một tiếng, Đường Uyên Tự không hề phòng bị, phải nói là ngoài dự đoán, bị Nam Cung Tự một tay đẩy mạnh xuống hồ nước lạnh thấu xương, hẳn sẽ sờ phát hiện hồ nước này rất cạn, chỉ là nhấn chìm nửa người dưới của hẳn, xem ra vừa rồi hẳn lo lắng là dư thừa.

Nam Cung Tự chậm rãi ngồi xổm xuống, ngón trỏ chỉ nước hồ nói: "Nhị hoàng tử đã xuống nước như vậy, không ngại giúp ta ở đáy hồ tìm ngọc bội."

"Ngọc bội?" Lông mày của Đường Uyên Tự cong lên, nhất thời bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là nàng xuống nước là muốn tìm ngọc bội nha! Chắc hẳn khối ngọc bội kia đối với nàng mà nói rất quan trọng, đây là cơ hội để hẳn biểu hiện thật tốt, ân! Hẳn nghĩ như vậy. Không nói hai lời, cầm cây quạt trong tay cắm vào eo áo bên trong, xoắn ống tay áo lên, ở trong hồ ra sức tìm ngọc bội. diendanlequydon

Hồi lâu, tay của hẳn từ trong hồ nước lạnh thấu xương lấy ra một khối ngọc bội óng ánh trong suốt, đưa cho Nam Cung Tự, dịu dàng cười nói: "Chắc hẳn ngọc bội này đối với nàng mà nói rất quan trọng?"

Đứng ở lối vào cửa viện Hiền Viên Dật liếc mắt nhận ra khối ngọc bội kia, là hẳn đưa ngọc bội Uyên ương cho nàng, trên người hẳn cũng có một khối ngọc bội giống nhau như đúc, chỉ là hoa văn không giống nhau. Trong mắt hẳn hiện lên ý cười sâu hơn mấy phần, xem ra trong lòng nàng hẳn vẫn có vị trí nhất định.

Nam Cung Tự nhíu mày, nhìn khối ngọc bội trong tay hẳn bị nước gội ướt càng thêm lộ ra vẻ sáng long lanh, suy nghĩ một chút, hình như là đang suy tư. Hồi lâu, Nam Cung Tự mới giương đôi mắt nhìn về phía Đường Uyên Tự: "Ừ, xem như thế đi! Bởi vì đây là món quà duy nhất mà Vương Gia đưa cho ta mà ta để ý."

"Vương phi, thì ra là ngài ở nơi này!" Mộ Thiên Vần từ lối vào viện đi tới, liếc nhìn Nhị hoàng tử vẫn sờ đang ở trong hồ nước, ánh mắt lộ ra vẻ mặt đồng tình, lúc này mới nhìn về phía Nam Cung Tự, "Vương phi, Vương Gia được đưa về phủ, sợ là không xong rồi, ngài mau đi xem một chút đi, chậm sẽ tới không kịp." Vừa nói, biểu hiện trên mặt thật giống như thật.

Nam Cung Tự trầm mặc, hình như là đang suy tư, hồi lâu, nàng mới ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Thiên Vần, híp mắt nói: "Người chắc chắn hẳn không xong rồi?"

Bị nàng hỏi như vậy, Mộ Thiên Vần về mặt thoáng qua vẻ hốt hoảng, nhớ tới Vương Gia ngăn cản vạn dân không thể lộ ra nửa điểm sơ hở, nếu không thì sẽ bầm hẳn thành thịt vụn đứt cho măng xà kia ăn, hẳn đành phải nuốt nước miếng, cố làm vẻ trấn định nói: "Thái y nói như vậy."

Nam Cung Tự không có hỏi thêm nữa, bước nhanh đi về hướng tẩm cung của Hiền Viên Dật mà đi.

Cho đến bóng lưng của nàng biến mất trong tầm mắt của Mộ Thiên Vần, hẳn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật! Chút xíu nữa đã bị Vương phi nhìn ra sơ hở rồi.

Mộ Thiên Vần tri hoãn tâm tình khẩn trương, liền đi, chỉ để lại người Đường Uyên Tự ướt đến vô cùng chật vật. diendanlequydon

Hẳn thua, hẳn không phải bại bởi Nam Cung Tự nàng, mà là bại bởi Hiền Viên Dật!

Lúc đó, sắc trời từ từ âm đạm xuống, trên hành lang đèn lồng ở trong gió rét chấp chờn.

Đi vào trong viện, chỉ thấy ngoài phòng bên trong đại sảnh ngồi đầy quan viên mặc triều phục, bọn họ lẳng lặng ở đó ngồi chờ Thái y công bố tin tức, tuyệt đại đa số người cũng ước gì Hiên Viên Dật hai mắt nhắm lại, hai chân giẫm một cái, vì vậy sẽ bớt đi người gieo họa, nhưng là..... Ngộ nhờ Tà U Vương thật ngã xuống, đối với Đường triều mà nói tuyệt đối là có hại không lợi, bởi vì lúc đó bên ngoài Đường triều sẽ bị các nước láng giềng xung quanh nhìn chăm chăm.

Cái tên Tà U Vương chết tiệt không thể chết được, không thể chết được, trên mặt các quan viên muốn rồi rầm thì có bao nhiêu rồi rầm.

Nam Cung Tự đi vào, mọi người đưa mắt tập trung ở trên người nàng, có than thở, có người trực tiếp tiến lên an ủi: "Chuyện đã thành như vậy, Tà U Vương phi, xin người bớt đau buồn!"

Những lời này không nhẹ không nặng truyền vào tai của Hiên Viên Dật, sắc mặt hần trăm xuống, nhìn về phía Hồ Phách nói: "Đi, xem một chút những lời vừa này xuất ra từ miệng của ai, tối nay Bồn vương sẽ để cho nữ nhân của hần bớt đau buồn đi!"

"Vương Gia nghĩ lại, lấy đại cục làm trọng." Hồ Phách nhỏ giọng nói.

Hiên Viên Dật hít thở sâu nhiều lần, lúc này mới dần dần đề xuống tức giận trong lòng, nằm xuống.

Hồi lâu, chỉ thấy Thái y từ trong phòng đi ra, ngay sau đó mười mấy tên quan viên xông tới, ồn ào lộn xộn hỏi thương thế của Vương gia.

Cho ra một cái kết luận là: "Vương Gia thương thế đã giảm bớt, tạm thời chưa có nguy hiểm tánh mạng, chỉ là....."

Thái y có làm ra vẻ huyền bí rồi dừng lại, nhưng làm cho bọn họ càng thêm gấp gáp, mắt nhìn thấy nước láng giềng xung quanh đã nhìn chăm chăm đang chuẩn bị chiến tranh, vội vàng hỏi tới: "Nhưng mà cái gì?"

"Chỉ là thương thế của Vương Gia tới tận xương cốt, sợ là không thể mang binh đi đánh giặc, nếu không sợ sẽ cả đời tàn phế, dù đợi ba năm hay năm năm cũng không hồi phục được." diendanlequydon

Hiên Viên Dật nằm ở trên giường trong mắt xẹt qua tia hải lòng, giống như vẻ mặt trẻ con không thể dạy vậy. Hướng về phía Hồ Phách nói: "Người của ngoại làm tốt lắm, thưởng!"

"Tạ ơn Vương gia!" Trên mặt của Hồ Phách lộ ra nụ cười, ánh mắt lơ đãng nhìn Nam Cung Tự từ ngoài đại sảnh đi tới, vội vàng che miệng ho nhẹ: "Khụ khụ....."

Hiên Viên Dật nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng nằm xuống nhắm mắt.

"Vương Gia như thế nào?" Nam Cung Tự bộ pháp nhẹ nhàng đi tới bên giường, nghe lời đoán ý nhìn sắc mặt của nam nhân hai mắt nhắm nghiền đang nằm trên giường, gương mặt tuấn nỹ không có một tia bệnh hoạn, môi mỏng đỏ thắm, chỉ là trên cằm trẻ trung có nhiều râu ria, nhưng lại không cảm thấy cho người ta chán ghét, ngược lại nhiều hơn mấy phần thành thực vững vàng.

Hồ Phách nhỏ giọng nói: "Hồi Vương phi, Vương Gia mới vừa uống thuốc một chút giờ đi ngủ."

"A, vậy ta ngày mai trở lại thăm hần."

Đang lúc Nam Cung Tự xoay người muốn đi thì tay bị một bàn tay ấm áp giữ chặt, truyền tới bên tai một giọng nói dịu dàng quen thuộc: "Tự..... Không cần đi, không nên rời bỏ ta....." Ân đường của nàng hơi nhũ, xoay người liếc nhìn người trên giường, hai mắt nhắm nghiền, giống như đang nói mơ.

Ánh mắt của Hồ Phách hiện ra một tia không rõ nụ cười, mặc dù lóe lên rồi mất, Nam Cung Tự lại thấy rất rõ ràng, sợ rằng Vương Gia bệnh nặng chỉ là có người cố ý tạo ra bệnh giả thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cường hôn

Edit: Phong Nguyệt

"Vương Gia ~" Đột nhiên từ ngoài phòng truyền đến một giọng nói mềm mại, còn kèm theo một tiếng khóc nức nở bị cường điệu lên, chỉ thấy người tới là thiếp thất của hần, Chu Văn Nương, tóc đen dài mượt búi tóc thành hoa Mẫu Đơn, người mặc y phục lụa gấm mỏng viền hình hoa mai, bên trong áo lụa viền một đóa hoa Phù Dung quý giá, bên hông treo thương bội màu lam bằng bốn ngón tay, rơi xuống là quần mỏng viền hình hoa mai nhiều màu sắc hiện ra, là lút mà đi đến.

Chu Văn Nương là hòn ngọc quý trên tay của Chu thừa tướng, ngày thường kiều diễm mỹ lệ, bởi vì thân thể mảnh mai, toàn thân liền toát ra một cổ phong cách dịu dàng nhu nhược, nhìn một cái làm người ta sinh ra tiếc thương, nhưng đáy mắt lại khó có thể che giấu tàn độc.

Nàng ước muốn gả cho Tà U Vương, nhưng từ khi nàng gả vào Vương phủ liền không được Vương gia sủng hạnh, nàng chờ đợi trong tầm cung trống rỗng ngày qua ngày, bình thân vô vị, tựa như ở trong lãnh cung một loại thê lương.

Biết được Hiên Viên Dật bị thương nặng, nàng cũng không nhẫn nại được khi trong lòng trống không, không để ý hậu quả, không nghe người làm khuyên, cố ý tới thăm Vương Gia, đây là cơ hội tốt của nàng.

Chu Văn Nương bộ pháp nhẹ nhàng thẳng bước đi vào, ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn về phía Nam Cung Tự, xem ra nàng vẫn chậm một bước, lại thấy Vương Gia tay gắt gao lôi kéo tay Nam Cung Tự, ghen tức càng thêm dâng tràn lên trong lòng, nàng đè nén cơn ghen tức trong lòng, gượng cười đi tới.

"Thiếp thân gặp qua Vương phi." diendanlequydon

Ánh mắt của Nam Cung Tự lười biếng nhìn nữ nhân trước mặt, giác quan thứ sáu nói cho nàng biết, nữ nhân này đối với nàng có thành kiến rất sâu, tám phần coi nàng thành tình địch?

"Không cần đa lễ!" Nàng lạnh nhạt nói.

Chu Văn Nương rất nhanh tháo xuống thái độ nhún nhường, tiến lên lấy tay của Hiên Viên Dật đặt ở trong lòng bàn tay của mình, ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng tay phải lên, động tác êm ái nhẹ lau mồ hôi trên trán của Hiên Viên Dật, ánh mắt lạnh tanh liếc nhìn Nam Cung Tự, "Vương phi, thời gian cũng không sớm, Vương Gia đã có thân thiếp lo, ngài hay là trở về phòng nghỉ ngơi đi!"

Nghe giọng điệu này, giống như nàng là người dư thừa.

Nam Cung Tự liếc nhìn người trên giường vẫn không nhúc nhích, cười nói: "Vậy làm phiền muội muội." Nói xong, xoay người muốn rời đi, lại bị một bàn tay mạnh mẽ giữ chặt.

Bên tai truyền đến giọng nói từ tính hơi khàn khàn: "Ai cho ngươi đi?"

Hiên Viên Dật chán ghét tay trái đẩy nữ nhân đang ở mép giường ra, tay phải lôi kéo, chợt kéo Nam Cung Tự vào trong ngực ấm áp, kèm theo hô hấp vững vàng, luồng không khí ấm áp phả ra ở trên cổ. Con mắt đen như mực đe dọa nhìn Chu Văn Nương, mới vừa chớp mắt một cái nhu tình đã không còn nữa, thay vào đó là sự chán ghét.

"Cút ra khỏi tầm mắt của Bôn vương!"

Giọng nói âm lãnh, đập vào mặt, đập vào đến trong lòng của Chu Văn Nương.

"Vương Gia....." Chu Văn Nương sửng sốt nhìn nam tử trước mặt lạnh lùng vô tình, hốc mắt ướt át, tim như bị đao cắt. Ba năm, nàng gả cho Vương Gia đã ba năm, đôi mắt chỉ là ánh mắt chán ghét của hắn, dù nàng có làm như thế nào, hắn cũng sẽ không liếc nhìn nàng một cái.

Nàng biết, Vương gia dịu dàng chỉ khi ở bên Nam Cung Tự, những người khác, vĩnh viễn chỉ có thể xem ánh mắt lạnh lùng xem thường của hắn.

Nhưng mà..... Nàng không phục, nữ nhân trong ngực của Vương Gia ban đầu đã sớm không còn cái dạng xinh đẹp như hoa Đệ Nhất Tài Nữ, mà là nữ nhân xấu xí, dựa vào cái gì Nam Cung Tự được Hiên Viên Dật nâng ở lòng bàn tay như Minh Châu (ngọc), mà nàng đây? Ở bên Vương Gia cũng không xứng. diendanlequydon

Chỉ là Vương Gia không phải người bị trọng thương sao? Vì sao trên mặt hắn không nhìn ra vẻ gì là bệnh hoạn cả, hờn nhiên không giống như là người bị trọng thương, ngược lại là vênh vác hung hăng, mơ hồ còn lộ ra một cổ sát khí làm người khác nổi da gà.

"Nghe không hiểu tiếng người sao?" Trong đáy mắt của hắn chỉ có từ lạnh, lạnh đến không có một tia tình cảm.

Chu Văn Nương thu liễm lại nước mắt, hết sức trúc bô gương mặt không còn giọt máu, nức nở nói: "Thiếp thân này cút!" Lúc xoay người, trong ánh mắt xẹt qua tia độc ác, ta không có được người nam nhân này, người khác cũng đừng vọng tưởng mà có được. Mang theo một tia tàn độc biến mất khỏi tầm mắt của Hiên Viên Dật.

"Tự....." Hiên Viên Dật đang tính nói cái gì, chỉ thấy ngoài phòng đi tới một thiếu niên lạ mặt, người tới chính là tiểu sư đệ Mạc Sầu của Nam Cung Tự, lông mi hắn nhú nhẹ, nhàn nhạt quét mắt nhìn Mạc Sầu, "Lớn mặt! Ngươi là người phương nào, lại dám lén xông vào Vương phủ?"

Ánh mắt hẹp dài thuần khiết của Mạc Sầu tựa như hồ nước trong suốt, trừng mắt nhìn da, không nhìn thẳng Hiên Viên Dật, ánh mắt tràn ngập ghen tức nhìn vào nam nhân, bĩu môi nói: "Sư tỷ, hắn chính là nam nhân tỷ xem trọng?" Nói xong, tầm mắt nhìn Hiên Viên Dật từ trên xuống dưới, nhíu mày, lại nói, "Thì ra là sự tỷ thích kiểu đại thúc."

Đại thúc.....

Hiên Viên Dật giống như bị đá kích cực lớn, sắc mặt đỏ ửng khóe miệng co quắp, gân xanh trên trán nổi lên, ngón trỏ thon dài hướng về phía Nam Cung Tự rồi chỉ về hướng Mạc Sầu, một câu một chữ chất vấn: "Nam Cung Tự, cái tiểu tử thú vị này với ngươi có quan hệ thế nào?"

Thấy trong mắt Hiền Viên Dật tất cả đều là tức giận, Nam Cung Tự nhủ mảy nói: "Quan hệ sư tỷ đệ!"

Lông mi của Mạc Sầu nhủ nhẹ, ý vị sâu xa nói: "Hơn nữa còn rất thân mật giống như cái loại kia....!" Giọng điệu khiêu khích không thể nghi ngờ là thêm dầu thêm mỡ.

Nam Cung Tự nhủ mảy, cũng không có giấu giếm hấn, từ trong ngực hấn thoát ra ngoài, lúc này mới nói: "Vương Gia, vị này là sư đệ ta Mạc Sầu, sư phụ bệnh qua đời, Võ Đang đã không có đất để hấn dung thân, cho nên...."

"Cho nên....." Hiền Viên Dật trầm mặt hỏi, "Ngươi coi đó là chuyện đương nhiên nên dẫn theo tiểu tử này trở về?" Hấn chỉ là rời đi hai ba ngày, ái phi của hấn liền mập mờ dẫn theo tiểu tử này trở về, nhìn tới..... Hấn phải phải thêm người giám thị từng cử động của nàng.

Nam Cung Tự đương nhiên nhìn ra được hấn đang ghen, hơn nữa lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Hiền Viên Dật thấy nàng trầm mặc, hừ lạnh nói: "Vương phủ của Bốn vương không chứa chấp tên ăn xin!"

Con mắt đen kịch của Mạc Sầu lóe ra nước mắt trong suốt, giọng nói hơi nghẹn ngào: "Sư tỷ..... Mạc Sầu không phải tên ăn xin." Nói xong đồng thời, nhếch miệng lên hiện ra nụ cười không dễ dàng phát giác, xem ra biểu phu mang bình dấm chua nha!

Con tức giận của Nam Cung Tự lúc lên lúc xuống, hấn nơi nào cũng ăn dấm chua hết vậy, thậm chí ngay cả đũa bé dấm chua cũng ăn. Mặt thất vọng khinh bỉ nhìn về phía Hiền Viên Dật, hướng về phía Mạc Sầu nói: "Mạc Sầu, chúng ta trở về Võ Đang!"

"Nam Cung Tự!" Hiền Viên Dật chợt từ trên giường ngồi dậy, ánh mắt ác ngạo trừng mắt về phía Nam Cung Tự. "Ngươi dám bước ra khỏi Vương phủ một bước thử nhìn một chút, Bốn vương liền chặt hấn làm trăm mảnh." Cuối cùng bốn chữ từ trong kẽ răng cứng rắn của hấn rít ra ngoài.

Cho tới bây giờ, từ xưa tới nay chưa từng có ai làm cho hấn tức giận qua như vậy, càng không người nào dám làm trái ý của hấn, Nam Cung Tự nàng là người thứ nhất.

Thấy Nam Cung Tự thờ ơ đi ra ngoài phòng, hấn nóng nảy.

Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy một hồi mất mát, giống như bảo bối nâng ở lòng bàn tay bị người khác đoạt mất.

"Tự, đừng đi!" Giọng nói của Hiền Viên Dật mềm nhũn ra.

Trong giọng nói của hấn, có tang thương bất lực van xin, còn lộ ra một tia ôn nhu, mà sự ôn nhu thật giống như dây leo quấn lấy chân của nàng, khiến Nam Cung Tự không tự chủ đứng lại.

"Ta cho hấn ở lại, cho hấn ở lại!"

Hiền Viên Dật phát bực, nữ nhân này quả thực là được voi đòi tiên, hấn đã xuống giọng rồi, nàng đang khiêu chiến sự chịu đựng của hấn, đổi lại là người khác dám không chút kiêng kỵ như vậy lướt qua ranh giới cuối cùng của hấn, sợ là chết trên tay hấn một ngàn lần, một vạn lần cũng không đủ để giải hận. diendanlequydon

Bất quá nói đi cũng nói lại, từ lúc nào, hấn bắt đầu chú ý tới nàng? Mặc kệ nàng làm hấn tức giận thế nào, hấn đều không muốn xuất thủ đã thương nàng, chẳng lẽ, hấn đã yêu nữ nhân này? Nhất thời trong tim xông lên một cỗ cảm giác khác thường.

"Hấn có thể ở lại, nhưng ngươi phải đồng ý với ta, không tự mình đi gặp mặt hấn!" Hiền Viên Dật cong môi nói, đây là hấn nhượng bộ rồi đấy. Hấn trở người đứng dậy, đứng ở trước mặt của Nam Cung Tự, cánh tay thon dài ôm eo thon của nàng, liếc nhìn Hồ Phách nói: "Bốn vương cùng Vương phi cần nói chuyện riêng, Hồ Phách! Đưa sư đệ của Vương phi trở về phòng nghỉ ngơi."

Hồ Phách nhếch miệng hiện ra nụ cười, "Dạ!" Đáp một tiếng, hướng về phía Mạc Sầu chỉ hướng ngoài phòng nói: "Xin mời!"

Mạc Sầu bộ mặt lo lắng nhìn về phía Nam Cung Tự, đột nhiên gương mặt lên, tràn đầy địch ý nhìn về phía Hiền Viên Dật, rất là nghiêm túc nói: "Đại thúc, ngươi dám khi dễ sư tỷ của ta, ta nhất định không tha cho ngươi!" Bỏ xuống những lời này, xoay người liền đi ra ngoài.

Đại thúc..... Môi mỏng của Hiền Viên Dật mím chặt thành một đường thẳng, con mắt lạnh lẽo khát máu nhìn thẳng vào bóng lưng của Mạc Sầu, đó là hận muốn nuốt sống hấn, nếu không phải có Nam Cung Tự ở đây, hấn đã sớm một đao đánh chết hấn.

Hấn đè nén lửa giận trong lòng, không nói hai lời bế nữ nhân vào trong ngực, chân thon dài bước đến gần bên giường, chợt để thân người mềm nhũn của nàng trên giường.

"Vương Gia, thần thiếp hơi mệt." Nam Cung Tự nhủ mảy, lười biếng rút vào trong chăn ấm áp.

Hiền Viên Dật chợt vén chăn lên, như sói mà đánh tới, đè ở trên người nàng, đôi tay bị hấn gắt gao đặt trên đỉnh đầu, không thể động đậy. diendanlequydon

Hấn kêu gọi môi mỏng của nàng tùy ý cướp đoạt, con mắt của Nam Cung Tự từ từ phóng đại, trong mắt xẹt qua vẻ kinh hoàng, mặc dù..... Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ hôn, nhưng cái loại cảm giác này rất kỳ quái, rất quý dị, để cho cả người nàng không khỏi căng thẳng lên.

Đôi lông mày thanh tú của Hiền Viên Dật nhíu lại, máu từ khóe miệng tràn ra ngoài, cánh môi bị nàng hung hăng cắn ra máu, như nàng mong hấn rời khỏi môi của nàng.

"Có phải ngươi không muốn?"

Nam Cung Tự lười biếng lật người, nhấc chân lên đạp ở trên người, nhẹ nhàng trả lời: "Ta mệt rồi."

Nàng không rõ ràng lắm mình đối với hấn là cái dạng tình cảm gì, hơn nữa nàng nhìn không thấu ý định của người nam nhân này.

Nhưng là..... Rất kỳ quái, bị hấn hôn trong lúc đó, nàng không hề cảm nhận được sự chán ghét.....

Hiền Viên Dật nhìn sâu vào mắt của nàng, như đang ngẫm nghĩ cái gì, hồi lâu, hấn nằm xuống, đưa tay vòng qua hông của nàng, "Tự, trả lời ta! Ngươi yêu ta phải không?" Một dòng khí ấm áp phả ra trên lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chọc giận làm nàng khóc

Edit: Phong Nguyệt

Nam Cung Tự vui mặt trong chăn, như đang ngẫm nghĩ điều gì, cái vấn đề này hỏi quá đột ngột, nàng không biết nên trả lời như thế nào, hồi lâu, nàng không có lên tiếng.

Nghe nàng hít thở đều đều, không hiểu sao trong lòng dâng lên một cảm giác mát mát, trên mặt nam nhân hiện ra vẻ khổ sở tự giễu, cặp mắt màu hổ phách dưới ánh trăng hiện ra vẻ ảm đạm.

Hấn xúc niệm lên, nằm quay lưng về phía nàng.

Trong bóng tối, bên tai truyền đến một giọng nói trầm thấp: "Coi ta như không có nói qua những lời này, ngày mai ta sẽ như ngươi mong muốn đưa từ thư, cho ngươi trở về Vô Đàng." Đúng, hấn quyết định sự việc rất trọng đại, buông tha nàng.

Có lẽ làm như vậy, hấn sẽ lẻ loi một mình, nhưng mà... Chỉ cần nàng hạnh phúc là đủ rồi.

Nam Cung Tự xoay người vui mặt trên lưng hấn, không thấy rõ ràng giờ phút này, "Quả nhiên..... Bị ngươi chán ghét." Giọng nói đè trên ngực nhàn nhạt phun ra.

Nàng một lần nữa bị bỏ rơi rồi.....

Bỗng nhiên cảm thấy một cổ chua xót, mắt rung rung.....

Sống lưng của Hiền Viên Dật lập tức cứng đờ, xiêm áo sau lưng ướt đầm mồ hôi, thời gian giống như vào giờ khắc này ngưng lại.

Hấn hoang mang sợ hãi xoay người, lòng như lửa đốt muốn giải thích, nhưng lúc nhìn cặp mắt ướt đầm lệ của nàng, trong lúc nhất thời cứng họng.

Nàng khóc.....

Nhìn trong ánh mắt của nàng rung rung những giọt nước mắt, tim của hấn giống như là bị cái gì hung hăng ghim chặt không thở nổi.

Hiền Viên Dật đau lòng nâng tay phải lên muốn lau nước mắt trên gương mặt của nàng, lại bị Nam Cung Tự đẩy ra.

Hấn dịu dàng làm cho nàng không biết phải làm như thế nào, nhưng cũng phần dịu dàng này, để cho nàng cảm thấy một cổ ấm áp.[diendanlequydon](#)

"Hiền Viên Dật, thu hồi ánh mắt đồng tình đi, ta cũng hiểu được." Nam Cung Tự xấu hổ thì thầm nói, ánh mắt tràn ngập u oán nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt, có thể ép nàng khóc đến trình độ này, hấn là người thứ nhất.

Nàng ngồi dậy, chuẩn bị đi thì eo đột nhiên có một vòng tay ôm chặt, cả người té xuống, phía dưới là lồng ngực ấm áp, mang theo mùi hương Bạc Hà từ cơ thể toát ra ngoài.

Cánh tay thon dài của Hiền Viên Dật vòng sau lưng của nàng, bàn tay to lớn đè trên gáy của nàng, nhìn như rất dịu dàng, nhưng lực độ rất nặng.

"Thiệt là, rõ ràng chính là ái phi sai, vì sao lại thành Bôn Vương sai?" Nghe giọng điệu như oán trách, lại lộ ra áy náy cùng tự trách, giọng nói trong đêm tối như hoa Quỳnh(1) nở ra, tràn đầy sương mù như một loại tà mị."Chính là như vậy, hướng tới ta nũng nịu chút đi!"

Nam Cung Tự có chút run run giống như trong sương mù, làm nũng..... Nàng có thể sao?

Hắn cho nàng sủng ái, cho nàng một cái ‘ nhà ‘.

Đột nhiên phát hiện mình càng ngày càng lệ thuộc vào người nam nhân này, càng ngày càng thích hắn. diendanlequydon

Hiên Viên Dật đau lòng nâng gò má của Nam Cung Tự, ngón trỏ thật trọng vì nàng lau nước mắt trong khóe mắt, động tác trong tay hắn ngưng lại, lúc đó nàng, cặp mắt trong suốt rạch rịch đầy nước, nhìn qua thật làm người ta lo lắng, vết sẹo xấu xí trên mặt hình như nhạt đi.

Đáy mắt thâm trầm của hắn lướt qua giống như thoáng qua liền biến mất, "Đáng chết!" Nhỏ giọng mắng một tiếng, chọc giận làm nàng khóc đầu sỏ gây nên lại là hắn, trên khuôn mặt tuần mỹ đều là vẻ tự trách, ẩn đường nhú nhẹ, đột nhiên hỏi "Trừ Bồn Vương, người còn ở trước mặt người nào khóc nữa?"

Nam Cung Tự suy nghĩ một chút, ánh mắt đột nhiên hung thần ác sát nhìn hắn chằm chằm, "Đòi ta chỉ khóc hai lần!"

Hiên Viên Dật nhú mày nói: "Nói, người nào không biết sống chết dám làm ái phi của Bồn Vương khóc? Bồn vương giết hắn, vì ái phi hả giận."

"Vương Gia không được hạ thủ lưu tình, động thủ đi!" Nam Cung Tự hí mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói.

Nghe giọng điệu của nàng rất rõ ràng nói người đó chính là hắn, sắc mặt của Hiên Viên Dật trầm xuống, "Có thể để cho ta trước khi chết hiểu ra vấn đề không?"

Nam Cung Tự gần từng chữ một: "Ép gả cho Vương Gia, bản thân bởi vì không muốn thay gả mà khóc. Về phần lần thứ hai vì sao khóc, chắc hẳn Vương Gia trong lòng rõ ràng nhất, cho nên! Nếu Vương Gia thật muốn làm thần thiếp hả giận, như vậy thì xin tự vận đi!"

Nói cho cùng, đời này để cho nàng rơi nước mắt, Hiên Viên Dật hẳn là đầu sỏ gây nên.

Hiên Viên Dật bộ mặt vô tội, "Ái phi, chúng ta đầu gì cũng là phu thê, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt đây?" diendanlequydon

Nam Cung Tự cường điệu nói: "Cùng ta bái đường cũng không phải người, cho nên chúng ta không phải phu thê."

Suy nghĩ một chút, Hiên Viên Dật cười nói: "Vậy dễ lắm, giết người bái đường với nàng, lại cùng Bồn vương bái đường." Sau đó sẽ danh chánh ngôn thuận ăn sạch sành sanh, nụ cười tà ác tăng lên mấy phần.

"Xem ra có người so với ta càng muốn mạng của Vương gia!" Sóng mắt của Nam Cung Tự xoay chuyển, ánh mắt liếc nhìn bóng người trên cửa sổ dán giấy bóng.

Hiên Viên Dật cũng đã nhận ra ngoài cửa sổ trong đêm tối, nụ cười càng thêm dày đặc, "Thật sao?"

Vừa mới nói xong, chỉ thấy một bóng đen, nhanh như quỷ dị, từ cửa sổ nhảy vào, một thanh kiếm lạnh lẽo hiện ra đánh tới.

Mắt thấy kiếm vừa đến, Nam Cung Tự không nhúc nhích nằm ở trong ngực của Hiên Viên Dật.

Chỉ thấy Mộ Thiên Vãn chọt đá cửa đi vào, dẫn đội hộ vệ đoàn đoàn bao vây ở bên trong, ra lệnh một tiếng: "Bắt lại cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Giết Vương Gia, ta tặng tiền gấp bội

Edit: Phong Nguyệt

Bên trong căn phòng tối tăm, người áo đen bị cưỡng ép quỳ trên mặt đất vùng vẫy, sâu trong ánh mắt hiện lên tia tàn ác, cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Hiên Viên Dật lười biếng tựa trên giường nhỏ.

Mộ Thiên Vãn cầm cây đuốc trong tay đưa cho vệ binh, cứ thế tiến lên gạt khăn che mặt của người áo đen, chỉ thấy tóc của hắn đen như mực, hắn búi tóc lên làm nổi bật lên hai gò má trắng nõn như ngọc, ánh mắt sâu màu tím, dưới sống mũi là môi mỏng khiêu gợi, cả người phát ra sát khí nồng đậm.

"Là người?" Mộ Thiên Vãn nhận ra người này chính là Đường Gia Sinh, chỉ thấy vẻ mặt thoải mái tinh mịch của hắn, mũi kiếm nhất thời để ở trên cổ của Đường Gia Sinh, nghiêm giọng nói: "Nói, là ai phái người tới ám sát Vương gia?"

Đường Gia Sinh hừ một tiếng, khinh thường liếc nhìn Mộ Thiên Vãn, một bộ dạng không sợ chết nói: "Ta không biết, muốn chém giết muốn róc

thịt muốn làm gì cũng được tùy các ngươi!"

"Xoẹt!" Trên mặt của Hiên Viên Dật nở nụ cười âm trầm, sợ rằng tiếng cười của hắn giống như âm thanh vang vọng trong sơn cốc, lại mang theo vài tia âm trầm từ Địa phủ.

Mộ Thiên Vấn không khỏi rung mình, không biết bao lâu không nhìn thấy Vương Gia cười đến đáng sợ như thế, sắc mặt hắn ngẩn ra, cố làm trấn định nói: "Muốn chết không dễ dàng như vậy, nếu như ngươi không nói, sợ rằng có thể so với chết càng khó chịu." Hắn nói thật tình, phải biết rằng ám sát Vương Gia, chẳng khác gì là nhảy vào hố lửa. diendanlequydon

"Ta vẫn là câu nói kia, không biết!" Đường Gia Sinh hừ nói, hắn đã sớm ôm tâm trạng chết mà tới ám sát Tà U Vương, chỉ là..... Hắn sợ suất quá, thế nhưng trúng kế của Tà U Vương.

Nam Cung Tự mỉm cười nhợt nhạt, trầm giọng nói "Giữ cái miệng của hắn." Để ngừa hắn tự sát.

Hắn biết rõ không nói chính là tự tìm đường chết, có thể tưởng tượng mà nói người này không có ý định sống sót mà trở về, kẻ thù của Vương gia thật đúng là không ít!

Mộ Thiên Vấn hiểu ý, vội vàng dùng ngón tay giữ cầm của Đường Gia Sinh, thấy hắn giằng giằng, cầm khăn lau trên bàn lên nhét vào trong miệng của hắn, hừ hừ! Xem ngươi tự sát thế nào.

"Đổi phương cho ngươi bao nhiêu tiền? Giết Vương Gia, ta xuất ra gấp bội." Nam Cung Tự đột nhiên nói.

Lời này vừa nói ra, bên trong nhà yên tĩnh.

Đường Gia Sinh đẩy mắt lóe ra kinh ngạc khó mà che dấu, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc không hiểu quan sát nữ nhân đang rúc vào trong ngực của Tà U Vương.

Mộ Thiên Vấn ngẩn người, Vương phi đây là muốn..... Giết phu?

Cầm của Hiên Viên Dật để ở trên mái tóc mềm mại của nàng, hơi thở trầm xuống, ánh mắt chuyển động không rõ, bất mãn nói: "Ái phi, làm sao ngươi hướng cánh tay ra ngoài chứ?"

Nam Cung Tự cười nói: "Vương Gia xuống tay tự vận không được, thần thiếp bỏ tiền tìm người giết chết Vương gia, Vương Gia phải cảm ơn thần thiếp mới đúng."

"Ái phi thật đúng là vô tình!" Nụ cười của Hiên Viên Dật dừng lại, hắn chậm rãi nâng tầm mắt nhìn Đường Gia Sinh, hướng về phía Mộ Thiên Vấn trầm giọng nói, "Thà hắn!"

Mộ Thiên Vấn giật mình chớp mắt, ánh mắt lộ ra vẻ không hiểu rõ, Vương Gia giả bộ bệnh không phải là vì muốn bắt nội gián sao, người này còn chưa có thăm vấn xong, nếu để cho hắn chạy thoát, hắn thật sự không hiểu dụng ý của Vương gia ở chỗ nào.

"Vương Gia đây là muốn thả hổ về rừng?" Hắn thận trọng hỏi. diendanlequydon

Hiên Viên Dật không giải thích bất kỳ cái gì, lạnh lùng nói: "Thả!"

Trên mặt của Mộ Thiên Vấn lộ ra vẻ do dự, nhưng lúc hắn chạm được đáy mắt gọn sóng của Hiên Viên Dật, "Thuộc hạ biết rồi." Mặc dù vô cùng không tình nguyện, nhưng vẫn tháo lỏng sợi dây trên cổ tay của Đường Gia Sinh.

Đường Gia Sinh hùng hổ phun vài rách bản thủ trong miệng ra ngoài, ho nhẹ mấy tiếng, "Đừng tưởng rằng ngươi thả ta, ta liền cảm kích ngươi, vậy thì ta trúng kế." Nhìn Hiên Viên Dật trên mặt không rõ nụ cười, ánh mắt âm u vài phần, trở người đứng dậy, bóng dáng giống như quỷ mị nhanh chóng chột lóe, một luồng hướng tới chỗ của Hiên Viên Dật mà đến, lại bị hắn dễ như trở bàn tay tránh thoát.

Hắn biết mình không phải là đối thủ của Hiên Viên Dật, ánh mắt nhanh chóng chột lóe, chợt bắt Nam Cung Tự kẹp ở hai bên, lấy ngón tay để trên cổ trắng nõn như ngọc của nàng, hướng về phía Hiên Viên Dật uy hiếp nói: "Muốn mạng sống của nàng, giao ra Tướng quân phủ đây." Đã sớm nghe nói Tà U Vương đối với vị Vương phi này sủng ái, hắn nhận định, chỉ cần nữ nhân này ở trong tay hắn, Tà U Vương chắc chắn ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ.

Con mắt màu hổ phách của Hiên Viên Dật u ám từ từ tích tụ âm lãnh, hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm Đường Gia Sinh, từng chữ từng câu, đánh thẳng vào đáy lòng của Đường Gia Sinh: "Đã thương nàng, ngươi chết, giết nàng, diệt Đường gia."

Giọng nói của Hiên Viên Dật mang theo sát khí lạnh lạnh, Đường Gia Sinh do dự, Đường Gia mặc dù đã sớm nhà tan cửa nát, nhưng trong nhà còn có một muội muội cùng hắn sống nương tựa lẫn nhau, hắn biết Hiên Viên Dật nói được làm được.

Hắn chết không quan trọng, nhưng muội muội của hắn là thứ duy nhất ràng buộc hắn.

Nghĩ tới đây, Đường Gia Sinh không tiếp tục do dự, một tay đẩy Nam Cung Tự vào trong ngực của Hiên Viên Dật, ông tay áo vung lên, bên trong nhà nhất thời rơi vào trong sương mù, đọi khói tan đi, người đã sớm không cánh mà bay.

"Thả hổ về rừng, Vương Gia nên làm như thế nào đây?" Nam Cung Tự cười nói, trong tay chẳng biết lúc nào cầm một khối kim bài.

Hiên Viên Dật liếc nhìn kim bài, trong mắt từ từ mỉm cười, "Ái phi ngày mai cùng Bôn vương đi một chuyến tới Tây Vực."

Nam Cung Tự nhú mày: "Không đi!"

Bàn tay của Hiên Viên Dật ôm lấy ngực của nàng, "Lý do."

"Nơi đó rất nóng, sẽ tổn thương da." Nàng không muốn đi Tây Vực, trở về lại thành nữ nhân da màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Giấu giếm sát ý

Edit: Phong Nguyệt

Tây Vực nằm ở phía tây trên sa mạc, nơi này 1 năm 4 mùa đều là mùa hè, mấy ngàn năm nay chưa từng rơi xuống một giọt mưa, khí trời nóng bức quanh năm đối với người dân ở tại sa mạc mà nói đã sớm thành thói quen.

Mặt trời chiếu xuống dưới, lộ ra từng tia khí nóng, giương mắt nhìn lên, hình như lúc này dưới bãi cát vàng đang dâng lên một cỗ khí nóng nhàn nhạt, bàn chân của lạc đà lưu lại dấu chân trên cát.

"Len keng —Len keng —"

Trên sa mạc vắng lặng truyền đến mấy tiếng chuông bạc thanh thúy dễ nghe.

Mấy chục Lạc Đà tạo thành một đội ngũ thật dài đi trên sa mạc nóng bức, trong đó có một đôi nam nữ mặc y phục Trung Nguyên ngồi trên lưng lạc đà trước cổ đeo chuông bạc.

Người Nam Cung Tự mặc một cái váy ngắn màu trắng, mái tóc đen nhánh tản mát ra hơi nước, gỡ tấm khăn che mặt hiện lên tầng mỡ hôi trong suốt trên mặt, toàn thân nàng giống như là quả cầu da bị xi hơi mềm nhũn ở trong lòng Hiên Viên Dật.

Hiên Viên Dật mặc cẩm bào ngà voi màu trắng, tà áo mỏng được thêu hình hoa văn, tao nhã lịch sự, lộ ra hơi thở sạch sẽ, hoàn toàn không chịu nổi sự ô nhiễm của gió cát nổi lên đầy trời trong sa mạc.
diendanlequydon

Tay thon nhẹ trắng muốt như ngọc nhẹ nhàng lấy ngọc thạch ra, giúp nàng tản đi khí nóng.

"Ngoan, nhịn thêm chút nữa, cũng sắp tới." Bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng như nước, giọng điệu cung chiều giống như dỗ tiểu hài tử.

Đi ba ngày ba đêm, rốt cuộc đã tới Tây Vực, lúc đó trời chiều nhiễm đỏ nửa bầu trời, khí trời nóng bức không có tiêu tán đi.

Hôm nay chính là đại thọ mười năm của Tây Vực Vương Lục, cả nước cùng chúc mừng.

Trên đường phố nam nữ già trẻ đầu đội chậu nước lên, cái chậu nước được bỏ đầy đất cát, bọn họ vui sướng thỏa mái lấy đất cát, bọn họ đang chúc thọ cho Quốc vương, tiếng nói tiếng cười không dứt.

Đến trước cửa cung, Hiên Viên Dật xuống Lạc Đà, đôi tay giơ lên cao đỡ cánh tay của Nam Cung Tự, làn váy giống như Hoa Quỳnh nở rộ trong đêm tối, hai chân chậm rãi rơi trên mặt đất, cả người mềm nhũn tựa trên ngực của Hiên Viên Dật, gầy yếu thật giống như một trận gió thổi qua có thể thổi nàng té xuống đất.

Tây Vực Vương biết được Tà U Vương đột nhiên đến thăm, trong lòng lo lắng đánh trống, vội vàng phái người tiếp đón hân ở cửa cung.

"Kèo kẹt" một tiếng, chỉ thấy cửa cung to như vậy chậm rãi mở ra, một người mặc quân trang binh lính màu trắng cung kính tiến lên đón: "Tà Vương gia, Tà Vương phi, mời vào bên trong!"

Hiên Viên Dật không có mở miệng, bế Nam Cung Tự, đi thẳng vào trong cung.

Mặc dù Tây Vực chỉ là quốc gia nhỏ, nhưng hoàng cung này được xây dựng không chút nào thua kém với Đường triều Hoàng Thành, có thể thấy được Tây Vực là đất nước giàu có cường thịnh cỡ nào.

Bữa tiệc được bố trí tại Chủ Điện, trên hành lang bên trong hoàng cung có thể nhìn thấy tỷ nữ, gã sai vặt bận rộn cùng bóng dáng của Tàn phi, Công chúa và tiếng cười vui.

Hiên Viên Dật bước chân ung dung mang theo khí chất vương giả, không nhìn những Công chúa kia đang quăng tới ánh mắt si mê nhìn mình.

Khi Hiên Viên Dật ôm Nam Cung Tự bước vào bên trong cung điện xanh vàng rực rỡ, ngồi ở trên vương vị là Tây Vực Vương vội đặt rượu trong tay xuống, trong lòng cứ đắn đo lần này Tà U Vương đến thăm có mục đích gì, nhưng vẫn trung ra bộ mặt chất đồng nộ cười, tự mình tiến lên đón.

Sắc mặt của Hiên Viên Dật không gọn chút sùng, đối mặt với Tây Vực Vương nhiệt tình hoan nghênh chỉ là nhàn nhạt gật đầu một cái, cùng Nam Cung Tự ngồi xuống ở vị trí dưới vương vị.

Vốn là không khí vui vẻ từ khi bọn hắn đi vào liền trở nên yên tĩnh. Nam Cung Tự mơ hồ nhận thấy chung quanh tràn ngập một cỗ sát khí, ở hai bên chỗ ngồi của Văn Võ Bá Quan sôi nổi dùng ánh mắt địch ý tập trung ở trên người bọn họ. diendanlequydon

Cũng khó trách rồi, Tây Vực và Đường triều không đội trời chung, hai nước từng nhiều lần giao chiến, Tây Vực là một nước bại trận, binh lính chết trong tay của Hiên Viên Dật đếm không hết, hôm nay Hiên Viên Dật chủ động đưa tới cửa, bọn họ nhân cơ hội này giết chết hắn, còn việc chiêu đãi bọn hắn đã coi như là không tệ.

Tây Vực Vương gặp bầu không khí này có chút xấu hổ, "Khụ khụ ——" Lúng túng cực kỳ hắng giọng một cái, giờ ly rượu lên hướng về phía Hiên Viên Dật nói: "Khó được Tà U Vương đại giá quang lâm, Bồn vương kính người một ly!"

Hiên Viên Dật cự tuyệt không đứng lên, cầm ly rượu của tỷ nữ đưa tới khẽ nhấp một miếng, cười nói: "Hôm nay là đại thọ của Tây Vực Vương Lục, ta phụng chỉ của Quân Vương đưa tới lễ vật." Nói xong, vỗ tay một cái.

Chỉ thấy Mộ Thiên Văn dẫn hai người binh sĩ khiêng rương gỗ đi vào, hắn đưa tay ý bảo bọn họ để cái rương xuống, ánh mắt của Nam Cung Tự tò mò nhìn về phía cái rương nặng trĩu, nàng tò mò là vật gì có thể để cho Hiên Viên Dật không ngại đường xa cực khổ tự mình đưa tới. Dựa vào trực giác nhạy cảm của nàng, bên trong nhất định không phải là cái đồ tốt gì.

"Phụ vương, bên trong nhất định có sự lừa gạt, hài nhi thay phụ vương nhìn đến tột cùng là cái gì." Tam vương tử Ngao Hồ trở người đứng dậy, ánh mắt tràn ngập địch ý trừng mắt nhìn Hiên Viên Dật, đưa bảo kiếm trong tay lên, 'phanh' một tiếng, rương gỗ nhất thời bị chém thành hai khúc, một mùi hôi thối rửa bốc lên, mọi người kêu lên, chỉ thấy người tay chân bị chặt đứt thi thể ngã nhào xuống trên mặt đất lạnh như băng.

"Vút Vút" Các bách quan ở sảnh đường rút bảo kiếm trong tay ồn ào chỉ về hướng Hiên Viên Dật.

Sắc mặt của Tây Vực Vương thay đổi, một cái liền nhận ra cỗ thi thể này là người hãm hại bà ở bên cạnh Tà U Vương, Đường Gia Sinh.

Tam vương tử nổi trận lôi đình, hôm nay là đại thọ của Phụ vương hắn, thế nhưng Tà U Vương đưa cỗ thi thể tới, cái này rõ ràng là Phụ vương hắn chết không toàn thây. Một người khi dễ đến thăm, giọng điệu này của hắn vô luận như thế nào nuốt không nổi, hướng về phía thị vệ bên người ra mệnh lệnh: "Người tới, đem hắn bắt lại cho Bồn vương tử, kéo ra ngoài chém!"

Chỉ thấy mười mấy tên thị vệ cầm kiếm xông lên, Mộ Thiên Văn dẫn mấy tên binh lính xông tới ngăn ở trước mặt của Vương Gia.

Nam Cung Tự liếc mắt nhìn Hiên Viên Dật, hắn cũng nhìn nàng lại một cái, khẽ mỉm cười, bờ môi của nàng nâng lên một chút ý cười.

Nàng xem đã hiểu ý tứ của hắn, có ta ở đây, không cần sợ. diendanlequydon

Thật ra thì nàng cũng không sợ, chỉ là tò mò người nam nhân này rốt cuộc trong hồ lô bán thuốc gì.

Hiên Viên Dật không chút để ý rót ly rượu, khẽ nhấp một miếng, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ đây chính là lễ đãi khách của Tây Vực sao?"

Gương mặt của Tam vương tử căng thẳng, kêu rên nói: "Chẳng lẽ đây là quà đại lễ của các người sao?"

"Cần rồi!" Sắc mặt của Tây Vực Vương nghiêm lại, nặng nề đặt ly rượu trên bàn, ánh mắt tràn ngập uy nghiêm nhìn về phía thị vệ, "Tất cả lui ra cho Bồn vương!"

"Phụ vương....."

"Nghe không hiểu lời nói của Bồn vương sao? Lui ra!" Tây Vực vương thần sắc nghiêm trọng, giọng điệu uy nghiêm làm người ta không dám kháng cự.

Tam vương tử đè nén cơn tức giận trong lòng, "Dạ!" Rất miễn cưỡng phát tay ý bảo thị vệ lui ra.

"Không biết Tà U Vương mang cỗ thi thể này tới đây là có ý gì?" Tầm mắt của Tây Vực vương rơi vào trên người của Hiên Viên Dật, mở miệng hỏi.

Trong mắt của Hiên Viên Dật nụ cười từ từ biến mất, chậm rãi giương con mắt nhìn Tây Vực vương đầy ý tứ hàm xúc, "Cỗ thi thể này tên gọi là Đường gia sinh, là một tên lính trong Vương phủ của Bồn vương, trong một đêm hắn ám sát Bồn vương thất bại, đứt khoát bảo vệ mệnh, nhưng là....." Hắn dừng một chút, ánh mắt toàn âm u, "Nhưng người này trước khi chết, lại nói về Tây Vực muốn diệt quốc."

Sắc mặt của Tây Vực Vương xanh mét, vốn cực kỳ chột dạ, lại bởi vì lời nói của Hiên Viên Dật không khỏi rung mình, "Tà U Vương chỉ giáo cho?" Nhìn hắn rất bình tĩnh, nhưng trong mắt lóe sáng rồi biến mất biểu hiện hắn rất hồi hộp.

"Hắn nói là Tây Vực Vương phái hắn ám sát Bồn vương, cướp lấy quân phù, muốn đánh bại Đường triều." Giọng nói của Hiên Viên Dật vẫn nhàn nhạt như cũ, giọng điệu không có một tia gợn sóng.

Tà U Vương chắc sẽ không mạo hiểm tính mạng tới đây chấp vấn tội, chắc hẳn ngoài cửa thành đã sớm bày mai phục.

Sự lợi hại của Tà U Vương hẳn đã lĩnh giáo qua, nếu Tà U Vương hẳn trở mặt vào lúc này, hôm nay chính là ngày chết của Tây Vực vương hắn. diendanlequydon

"Bồn vương căn bản cũng không biết người Trung nguyên này, nhất định là nước khác từ bên trong sắp đặt, xúi giục hai nước tranh đoạt thừa lúc vắng mà vào, ngồi thu lợi ích." Tâm trạng của Tây Vực vương có chút kích động một mực phủ nhận.

Nghe vậy, trong lòng của Hiên Viên Dật hiện lên ý cười lạnh, mở miệng nói: "Bồn vương đúng là nghĩ như vậy, cho nên giết chết tên đầu sỏ xúi giục hai nước chúng ta tranh chấp, hiến tặng cho Tây Vực Vương, không biết quà tặng này ngài có hài lòng không?"

Tây Vực Vương nghe lời này, sắc mặt càng thêm khó coi, không đúng! Lời nói của Tà U Vương chứa đầy hàm ý, chắc hẳn không đơn giản mà đi chấp vấn tội, nụ cười rất là gượng ép nói: "Hài lòng, hài lòng!" Tâm mắt từ Hiên Viên Dật chuyển sang cô nương che mặt ngồi cạnh hắn, vội vàng nói sang chuyện khác, "Vị này chắc là Tà Vương phi đi!"

Xem thường, không nhìn.

Nam Cung Tự trầm mặc không nói, đối với Tây Vực Vương làm như không thấy.

Đang lúc mặt của Tây Vực Vương lúng túng thì một trận gió nhẹ thổi khăn che trên mặt của Nam Cung Tự từ từ phát lên, thấy rõ vết sẹo trên mặt nàng, suy nghĩ vụt sáng rồi biến mất, chắc hẳn nữ nhân này ở trong lòng Tà U Vương có vị trí nhất định, nếu như hắn có thể chữa hết vết sẹo trên mặt nàng, chắc hẳn Tà U Vương sẽ không truy cứu chuyện này nữa.

Nghĩ tới đây, Tây Vực Vương liền mở miệng nói: "Xem ra mặt Tà Vương phi bị thương không nhẹ a! Đúng lúc Bồn vương biết một vị danh y, người này y thuật cao siêu, hẳn có thể chữa khỏi vết sẹo trên mặt của Tà Vương phi."

"Là thật có thể trị hết?" Ánh mắt của Hiên Viên Dật dâng lên một tầng sóng dồn dập, hắn đương nhiên biết rõ ràng Tây Vực Vương đang tính toán điều gì, nhưng chỉ cần có thể trị hết vết thương trên mặt của nàng, hắn sẽ không tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Thê Từ Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chuyện xảy ra bất ngờ thay đổi

Edit: Phong Nguyệt

Nam Cung Tự nhìn trong ánh mắt của Hiên Viên Dật có con sóng gợn lên rất nhỏ, nhàn nhạt như sương mây, liếc mắt nhìn Tây Vực Vương, ánh mắt gợn sóng không ổn định, giọng nói rất bình thản nhìn hắn hỏi: "Tây Vực vương nói thần y kia có thể chữa trị khỏi vết sẹo? Không lưu lại dấu vết nào?" Nói thật, nàng không để ý bề ngoài như thế nào, nàng ghét gương mặt này, vô cùng ghét, nhưng là vết sẹo trên mặt này quá chứng mất.

"Có thể!" Tây Vực Vương quả quyết trả lời.

Khóe miệng của Nam Cung Tự.....động lại nét cười, nghe hắn nói như vậy, nàng ngược lại có chút tò mò vị thần y này trong miệng Tây Vực Vương nói là người như thế nào.

Hiên Viên Dật phát hiện ánh mắt của nàng vẫn sáng như cũ nhưng không có chút rung động nào, cũng không có bất kỳ tâm tình biến hóa gì, hắn do dự, mặc dù Tây Vực Vương nói như đinh chém sắt có thể trị hết vết sẹo trên mặt nàng, nhưng hắn muốn nghe một chút suy nghĩ của nàng "Tự, người nguyên ý thử một chút sao?" Nói xong lấy nàng tay đặt ở trong lòng bàn tay.

"Thiếp thân muốn học hỏi y thuật của vị thần y này." Nam Cung Tự khẽ gật đầu, bày tỏ nàng đồng ý. diendanlequydon

Tây Vực Vương thấy thế, hướng về phía thị vệ trầm ngâm nói: "Truyền Ngự Thần y vào cung ——"

Hồi lâu, thị vệ dẫn nam tử trung niên mặc y phục kỳ lạ từ ngoài điện đi vào.

"Ngự Đạt tham kiến Đại Vương, Ngộ Vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Ngự Thần y đi vào trong cung điện, hướng về phía trên vương vị Tây Vực Vương hành lễ, tay phải cung kính để ở trước ngực.

Tây Vực Vương hài lòng gật đầu một cái, vội vàng giơ tay lên nói: "Ngự Thần y mau mau đứng lên, không cần đa lễ."

"Tạ Đại Vương!" Ngự Thần y chậm rãi duỗi thẳng eo, mở miệng gọn gàng dứt khoát hỏi, "Không biết Đại Vương triệu kiến vì thần vì chuyện gì?"

Tây Vực Vương hướng về phía Ngự Thần y chỉ hướng Hiên Viên Dật nói: "Ngự Thần y, vị này là Tà U Vương của Đại Đường." Dừng một chút, chỉ về hướng Nam Cung Tự nói: "Vị này là Tà Vương phi!" Làm một giới thiệu đơn giản, ánh mắt chăm chú nhìn Ngự Thần y, "Ngự Thần y, Bôn vương hôm nay triệu kiến ngươi, là hy vọng ngươi có thể chữa trị vết sẹo trên mặt của Tà Vương phi."

"Gặp qua Tà U Vương, Tà Vương phi!" Ngự Thần y tiến lên cúi người nói, nâng mí mắt, tầm mắt thật sâu rơi vào trên người của Nam Cung Tự, sững sờ, một đôi mắt sắc bén thâm sâu, nếu người sở hữu đôi mắt này, chắc là mỹ nhân tuyệt sắc. Hắn có chút không thể chờ đợi muốn nhìn rõ dung nhan của nàng, "Chẳng biết Tà Vương phi có thể tháo cái khăn che mặt xuống hay không?"

Nam Cung Tự khẽ gật đầu, không chút nào kiêng kỵ ở trước mặt mọi người chậm rãi lấy cái khăn che mặt xuống.

Không khí vào giờ khắc này từng điểm từng điểm đọng lại, người ngồi ở bên trái sững sờ nhìn xem là dung nhan tuyệt sắc, nhưng lúc nàng quay mặt qua thì má phải có vết sẹo mang dung nhan tuyệt sắc che đầy kín, mọi người trong lòng không khỏi một hồi thờ ải.

Hiên Viên Dật nhìn ánh mắt mọi người tụ tập trên mặt của Nam Cung Tự, trong lòng đột nhiên không thoải mái, cảm giác thứ gì đó của mình bị người ta nhòm ngó. diendanlequydon

Ánh mắt của Ngự Thần y nhìn trên gương mặt của nàng, chân mày không khỏi nhíu lên, mặc dù vết thương cực nhỏ nhưng lại rất sâu, cơ hồ chiếm cứ nửa mặt, muốn hoàn toàn chữa khỏi, không thể nghĩ ngờ là đưa ra một vấn đề khó khăn.

"Ngự Thần y!" Ánh mắt của Hiên Viên Dật nhìn về mặt khó xử của Ngự Thần y, đuôi lông mày nhú nhẹ, "Chỉ cần ngươi có thể chữa khỏi vết sẹo trên mặt của nàng, ngươi muốn cái gì, chỉ cần Bôn vương có thể làm được, chắc chắn thỏa mãn ngươi." Nếu không thể chữa khỏi..... Trong mắt hắn từ từ âm u.

Ngự Thần y hoàn hồn, nhìn việc Tây Vực Vương giao phó thật giống như mang tất cả sự sống còn của Tây Vực đều ký thác vào trên người của hắn, hắn thoải mái hiểu ý, chắc là Tây Vực Vương chịu uy hiếp của Tà U Vương, xem ra cũng chỉ có ở trên người nàng đánh cuộc một lần rồi.

Hắn không do dự, hướng về phía Nam Cung Tự nói: "Xin Tà Vương phi theo vi thần đến hậu điện."

Nam Cung Tự liếc mắt nhìn Hiên Viên Dật, khẽ hướng Ngự Thần y nhẹ gật đầu, lạnh nhạt đứng lên nói: "Làm phiền Ngự Thần y."

"Vương phi nói quá lời, vi thần nhất định tận tâm tận lực." Ngự Thần y hướng về phía Nam Cung Tự chỉ hướng ngoài điện, ý bảo nói: "Vương phi mời tới bên này."

Dưới sự hướng dẫn của Ngự Thần y, đi tới hậu điện của hoàng cung trong sương phòng, bên trong nhà trần ngập một cỗ mùi thơm nhàn nhạt.

Ngự Thần y từ trong hòm thuốc, lấy ra hai bình thuốc hình hồ lô đưa cho tỳ nữ, phân phó nói: "Rửa mặt dùng bình màu đỏ, bình màu xanh dùng dùng để thoa mặt, đợi sau bốn canh giờ, thần sẽ thay da." diendanlequydon

Rửa mặt xong, cả người Nam Cung Tự mềm nhũn ở trên giường, trên mặt thoa lên một tầng dược cao màu đen, đầu tiên trên mặt nhột vô cùng, cuối cùng vết thương sưng đỏ đau đớn, sau đó cảm giác trong cơ thể một cỗ khí lưu không thể thông suốt, đè ở trên ngực, rất khó chịu rất khó chịu.....

Ngoài điện

Sắc mặt của Hiên Viên Dật nhìn như rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại giống như kiến bò trên chảo nóng, phiền não lo lắng.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ.....

Hắn nóng nảy, đã qua bốn canh giờ, vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Đang lúc ấy thì, từ ngoài điện đi tới một tỳ nữ, vẻ mặt hoảng đi về phía Tây Vực Vương, cúi người tiến tới bên tai Tây Vực vương nhỏ giọng nói: "Đại Vương đã xảy ra chuyện, Ngự Thần y thay da cho Tà Vương phi, vết sẹo trên mặt đã chữa khỏi, nhưng Tà Vương phi gọi thế nào cũng không tỉnh lại."

Giọng nói mặc dù giống như con muỗi thật nhỏ, nhưng lại cứng rắn nện vào màng nhĩ của Hiên Viên Dật, cặp mắt hẹp dài màu hổ phách từ từ phóng đại, hắn đứng dậy, chột xóc cái bàn lên, tay nhanh chóng từ ngang hông của Mộ Thiên Vấn lấy ra kiếm, bóng dáng nhanh như tia chớp, một thanh ánh lạnh đè ở trên cổ của Tây Vực Vương, "Bôn vương muốn giết ngươi!"

Thấy Tây Vực Vương bị bắt, mọi người "Vút Vút" rút kiếm ra, binh lính chạy nhanh tới chỗ của Hiên Viên Dật rồi rút rút kiếm ra giằng co.

Toàn thân của Tây Vực Vương không khỏi run run lên, hắn đột nhiên xuất hiện cùng với sát ý làm cả người hắn(Tây Vực Vương) chảy mồ hôi lạnh ướt sũng, đầu lưỡi thất nói: "Ngươi.... Ngươi làm cái gì vậy? Có lời gì từ từ nói, có lời gì từ từ nói."

"Vương Gia....." Từ ngoài điện truyền đến một giọng nói nhu hòa, phá vỡ không khí ngột ngạt.

Chỉ thấy Nam Cung Tự từ ngoài điện đi vào, động tác trong tay của Hiên Viên Dật hơi dừng lại, đập vào mí mắt là dung nhan tuyệt sắc không mang theo bất kỳ dấu vết nào, nhưng giờ phút này cả người nàng lão đảo, cảm giác đập vào mí mắt tất cả trời đất quay cuồng, thật giống như có trận gió thổi qua là có thể thổi nàng té xuống đất.

Hiên Viên Dật thấy cả người nàng ngã về phía sau, tim của hắn không khỏi căng thẳng, "Tự nhi!" Bóng dáng giống như quỷ mị, nhanh chóng ôm lấy eo thon của nàng.

Nam Cung Tự giống như quả cầu da bị xì hơi một dạng mềm yếu ở trong lòng hắn, cảm giác chân khí trong cơ thể đang không ngừng chạy mất, thật khó chịu, cảm giác giống như sắp chết.

"Vương Gia, ta thật khó chịu, thật khó chịu....."

Trước mắt khuôn mặt khăn trương một chút xú trong tầm mắt biến mất, ý thức từ từ mờ dần, ngất đi. diendanlequydon

"Tự....." Hiên Viên Dật cảm thấy thân thể nàng bắt đầu lạnh lẽo lên, mái tóc trên trán xõa ra, hồi lâu, hắn giương con mắt, trong mắt như ánh nến chiếu xuống toát ra nụ cười lạnh khát máu, lạnh lẽo quét mắt nhìn mọi người, môi lạnh bạc mím chặt thành một đường, một ít răng màu bạc trắng lộ ra ánh sáng có vẻ trắng hếu, mang theo sự phẫn nộ khát máu."Bỏ vương muốn các ngươi chết không toàn thây!"

Trong lúc nhất thời, sát khí trong không khí lưu động làm cho người ta không rét mà run.

Tam vương từ thoải mái cười lớn, cười lạnh nói: "Chỉ bằng bên cạnh ngươi có mấy tiểu lâu la liền muốn giết chết ta rồi?"

"Đủ rồi!" Hai chữ lạnh lẽo từ trong miệng Hiên Viên Dật bật thốt lên.

"Hừ! Ngươi không khỏi đánh giá quá cao mình, đừng quên, ngươi bây giờ không phải ở Đại Đường, mà là đang ở Tây Vực!" Nụ cười trên mặt của Tam vương từ từ biến mất, thay vào đó là sát ý nồng nặc, chỉ vào Hiên Viên Dật hướng về phía thị vệ ra mệnh lệnh: "Người tới, giết chết hắn cho Bôn vương!"

Nhưng lời nói này vừa mới nói xong, lại thấy binh lính từ ngoài điện đi tới.

"Đại Vương, không xong, xảy ra chuyện lớn....." Một người lính vội vã đi vào, vịn cái mũ, run lẩy bẩy quỳ trên mặt đất, "Binh mã của Đường triều đã sát tiến hoàng cung rồi."

Nghe vậy, Sắc mặt của Tây Vực vương đại biến, cả người ngây ngẩn mềm nhũn ở trên vương vị, hồi lâu nói không ra lời.

Hiên Viên Dật ôm lấy người thoi thóp vào trong ngực, "Giết không tha!" Giọng nói âm lãnh cũng không có một chút cảm giác, cùng Mộ Thiên Ván đi ra ngoài.

Khóe môi của Hiên Viên Dật nâng lên nụ cười lạnh khát máu, bóng dáng dần dần biến mất trong tầm mắt của mọi người. Một nhóm binh lính lớn Đại Đường, từ ngoài điện giết tới.

Cung điện xanh vàng rực rỡ một màu máu đỏ tươi, nhất thời máu nhuộm thành sông.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Dật Dật thật hung dữ, Tự Tự rất sợ

Edit: Phong Nguyệt

Hiên Viên Dật mang theo Nam Cung Tự thúc ngựa không ngừng liên tục chạy mấy ngày đường, trở lại Vương phủ thời điểm đã là rạng sáng ngày thứ năm.

Gió lạnh thổi vù vù, trên bầu trời bông tuyết tung bay giống như như là lông ngỗng, nóc nhà, ngọn cây, mặt đất trắng phau phau sàn nhà phủ lên một tầng sương lạnh, giấy lụa mỏng được dán lên song cửa sổ ánh sáng chiếu vào so với bình thường sáng hơn nhiều, trong phòng có một loại ánh sáng óng ánh.

Bên trong Yêu Nguyệt Các sương khói lượn lờ, không khí trang nghiêm làm người khác cảm thấy âm u kinh khủng.

Trong phòng ngủ trên giường có một người gầy yếu đang nằm, bởi vì sốt cao mà mặt ửng hồng, cái trán sáng bóng chảy ra một tầng mồ hôi trong suốt, môi đỏ ửng hồng phun ra khí nóng, cả người lâm vào trạng thái hôn mê. Bên cạnh giường hẹp có các ngự y đang quỳ đầy đất, không dám thở mạnh, đều bị sát khí trên người của Hiên Viên Dật tản ra làm cho toàn thân run run.

Hiên Viên Dật đưa tay lau mồ hôi trên trán của nàng, trong lúc lơ đãng đụng trúng gương mặt nóng bỏng của nàng, nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay vào đến tận đáy lòng, cuối cùng trong lòng hắn bốc cháy lên, thù nung ngực của hắn đau đến mức khó chịu.

"Lui ra!" Hai chữ nhàn nhạt từ trong miệng hắn phát ra.

Trong mắt các ngự y không hèn mà cùng về mặt kinh ngạc, bọn họ không nghe lầm chứ? Vương Gia thế nhưng không giết bọn họ, hơn nữa còn không trách cứ bọn họ nữa câu, điều này làm cho bọn họ rối rít trong lòng thăm may mắn, rối rít đứng dậy tạ ơn rồi liền lui ra ngoài.

Hồ Phách ngây người nhìn trong mắt của Hiên Viên Dật toát ra sự ưu thương trước nay chưa từng có, đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy Vương Gia như vậy, hơn nữa hai lần đều là bởi vì Nam Cung Tự.

"Vương Gia vì sao không giết đám lang băm kia?" Hồ Phách không nhẫn nại được mở miệng hỏi, cái này rất không giống tác phong của Vương gia.

Kể từ khi Vương Gia biết nữ nhân này, hoàn toàn giống như biến thành người khác, cả trái tim đều đặt ở trên người của Nam Cung Tự, hoàn toàn không hề đề tâm đến chuyện phục quốc, mặc kệ nàng phạm qua lỗi gì, cũng có thể làm cho Vương Gia hóa thành người mềm lòng, điều này làm cho Hồ Phách đối với Nam Cung Tự chán ghét sâu hơn một tầng. diendanlequydon

"Giết bọn họ có thể đổi mạng của Tự Nhi sao?" Hiên Viên Dật không trả lời mà hỏi lại, trong lòng một trận cười lạnh, không thể bảo vệ nàng thật tốt, là lỗi của hắn, để cho nàng bị thương tổn, cũng là lỗi của hắn, hắn có tư cách gì mà trách cứ người khác.

Tự, Cách xưng hô này làm người khác phải ghen tỵ? Hồ Phách có chút khó chịu cúi đầu, nắm chặt hai quả đu đủ run lấy bầy, móng tay nhỏ dài đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, nhỏ giọng nói: "Vương Gia, người nên bỏ xuống tư tình nữ nhi, chú trọng tình thế trước mắt, thực hiện tốt kế hoạch báo thù. Theo trình sát hồi báo Ngô Vương bệnh tình nguy kịch, triều chánh tạm giao cho thái tử Ngô Cương xử lý, hơn nữa Thừa Tướng khởi binh tạo phản, trong tay Vương Gia nắm giữ thiên quân vạn mã, nếu vào lúc này xuất binh tấn công Ngô quốc, nhất định có thể nhất cử đánh bại Ngô quốc, Hiên Viên Quốc phục hưng cũng sắp tới rồi. Vương Gia có thể nào giờ phút quan trọng này bận tâm tư tình nữ nhi, mà bỏ quên sự nghiệp lớn phục quốc?"

Hiên Viên Quốc mười mấy năm trước bị Ngô Vương đánh bại, đổi tên là Ngô quốc, là một trong bảy quốc gia cường thế nhất, nhưng mấy năm gần đây các nước láng giềng dòm ngó, đã sớm là nước suy yếu. Mạng của nàng là Vương Gia cứu, một thân công phu của nàng là do Vương Gia bồi dưỡng, hôm nay là cơ hội thật tốt để phục quốc, nàng có thể nào trở mặt nhìn Vương Gia vì Nam Cung Tự mà không chú ý tới sự nghiệp phục quốc.

"Vương Gia, Hồ Phách nói rất đúng, nếu không vào lúc này xuất binh tấn công Ngô quốc, chỉ sợ sẽ bị các nước khác ngồi ngư ông đắc lợi, sự cố gắng những năm gần đây của Vương gia chẳng phải đổ xuống sông xuống biển hết sao?" Mộ Thiên Vãn về mặt nghiêm nghị nói.

"Xin Vương Gia buông xuống tư tình nữ nhi, xuất binh tấn công Ngô quốc!" Hai người rất ăn ý trăm miệng một lời nói.

Ánh mắt của Hiên Viên Dật dần dần lộ ra vẻ lo lắng, báo thù, hai chữ này hắn không có một khắc nào quên, chỉ là trước mắt bệnh tình của Nam Cung Tự càng ngày càng không lạc quan, nếu vào lúc này xuất binh tấn công Ngô quốc, nói ít cũng phải ba tháng, ngộ nhờ nàng tỉnh lại không nhìn thấy hắn, nàng sẽ như thế nào? Ngộ nhờ nàng chết rồi..... Hắn đời này cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Nữ nhân này, là người thứ nhất hắn vừa yêu vừa hận, hắn từ trên người nàng mới biết được mùi vị được yêu.

"Bốn vương tự có tính toán, Thiên Vãn, Hồ Phách, các người hôm nay quá nhiều lời, đi xuống lĩnh năm mươi quân còn!" Hiên Viên Dật không chút do dự, hắn quyết định ở cùng với nàng, cho đến khi nàng tỉnh lại.

"Phải...." Mộ Thiên Vãn biết Vương Gia một khi quyết định chuyện gì, dù là đến miếng thịt cũng sẽ vứt sạch, hắn không cam lòng cũng không muốn nói, thấy Hồ Phách đang muốn nói cái gì, hắn vội vã lôi kéo tay Hồ Phách đi ra ngoài phòng, chỉ sợ nàng nói thêm câu nữa sẽ chọc giận Vương Gia.

"Buông tay!" Hồ Phách chán ghét bỏ tay khỏi tay của Mộ Thiên Vãn.

Thấy Hồ Phách muốn đi vào, hắn nắm chặt tay của Hồ Phách, cau mày nói: "Người không cần mạng phải hay không? Người đi vào nói một câu nữa, chỉ sợ sẽ chọc giận Vương Gia."

"Người buông tay! Ta không thể trở mặt nhìn Vương Gia vì tư tình nữ nhi, mà bỏ qua cơ hội phục quốc."

"Người làm như vậy là vì cơ hội phục quốc của Vương gia mà sốt ruột sao?" Mộ Thiên Vãn nhui mày nói, trong lòng hắn biết rõ ràng, Hồ Phách không phải đang vì chuyện phục quốc mà sốt ruột, mà là ghen tỵ, ghen tỵ Nam Cung Tự vì được Vương gia sủng ái.

Ánh mắt của Hồ Phách né tránh ánh mắt của Mộ Thiên Vãn, hung hăng cắn môi dưới: "Người đừng chớ mồm vào!" Nói xong đằng đằng sát khí đi ra khỏi phòng.

Lúc đó, sắc trời từ từ âm đạm, ánh trăng mờ mờ lung lung, rủ xuống như lụa mỏng, chiếu xuống trên mặt tuyết trắng noãn, gió thổi vù vù ngoài cửa sổ.

Trên hành lang quanh co đèn lồng theo gió dập dờn, ánh đèn chợt sáng chợt tắt.

Gã sai vật dẫn người thiếu niên hướng Yêu Nguyệt Các đi tới, "Cốc cốc cốc ——" kèm theo tiếng động ở cửa, gã sai vật đẩy cửa đi vào, dẫn thiếu niên đi vào, cách tám bình phong nhỏ giọng khẽ bẩm nói: "Vương Gia, Quý y đã đến."

Không sai, người này chính là Y Giới tiếng tăm lừng lẫy Quý y, nhìn bộ dáng như mười bảy mười tám tuổi, nhưng tuổi thật đã hơn năm mươi tuổi, dựa vào bộ dáng trẻ tuổi tuổi mười đã mê hoặc không ít lòng của thiếu nữ, y thuật của hắn, chỉ cần bệnh nhân còn một hơi thở, hắn liền có thể làm cho người ta cải tử hồi sinh. Nhưng người này tính tình quý dị, nếu thấy ngứa mắt, hoặc là không có ích lợi, hắn sẽ không ra tay cứu người.

"Mau truyền hắn vào đi!" Hiên Viên Dật vội vàng nói, không khó nghe ra hắn giờ phút này rất sốt ruột.

Bước chân của Quý y rất bình tĩnh mà bước vào, tầm mắt của hắn nhìn người trên giường đang thoi thóp, còn chưa ra tay chẩn đoán bệnh liền mở miệng nói: "Tà Vương phi là bởi vì thay da trên mặt, tiêu hao thể lực trong người, đưa đến thận hư dẫn đến sốt cao, nếu không chữa trị kịp thời lúc nào cũng có thể dẫn đến nguy hiểm tính mạng, nhưng là....."

Sắc mặt của Hiên Viên Dật trầm xuống một cái, cảm xúc kích động tiến lên nắm cổ áo của Quý y, híp mắt nói: "Không nhưng nhị gì cả, nếu không cứu sống nàng, ngươi phải chôn theo!" Nàng phải sống sót, phải.

Trên mặt của Quý y không có một chút gợn sóng nào, nhủu mày cười nói: "Đây chính là phương thức Vương Gia cầu người sao?"

Mắt nhìn thấy trạng thái càng ngày càng không lạc quan của Nam Cung Tự, Hiên Viên Dật căn bản cũng không có cái tâm tư cùng hắn đánh nhau, buông lỏng tay ra ngồi ở bên giường nhìn hơi thở của Nam Cung Tự ngày càng suy yếu, hắn dứt khoát nói: "Thế nhưng cái gì!"

Quý y sửa lại nếp nhăn trên xiêm áo một chút, gần từng chữ một: "Muốn máu của Vương gia đổi mạng của nàng!"

"Tốt! Chỉ cần có thể cứu Tự Nhi một mạng dù là muốn mạng của Bồn vương, Bồn vương cũng không tiếc." Hiên Viên Dật không chút do dự nói, ngón trở mảnh khảnh êm ái phớt qua gương mặt ửng hồng của nàng, đáy mắt dâng lên quyết định, nếu như mất đi nữ nhân này, coi như hắn đoạt được thiên hạ, cũng không có ý nghĩa gì nữa. Hắn không muốn sống với cái xác không hồn, không muốn lẻ loi một mình.

Quý y nhìn Tà U Vương thâm tình như vậy, không khỏi cảm thán nói: "Không ngờ người máu lạnh vô tình như Tà U Vương cũng vì tình mà thay đổi, khó có được khó có được!" Nói xong ánh mắt nhìn người người trên giường đầy thâm ý, nữ nhân này thật không tầm thường.

Hiên Viên Dật trừng mắt nhìn Quý y, không vui nói: "Hãy bớt nhiều lời đi, bắt đầu đi!"

"Gấp cái gì, uống trước bình thuốc này!" Quý y từ hòm thuốc mang trên người lấy ra một bình thuốc đưa cho Hiên Viên Dật, "Uống xong sau một canh giờ, cắt tay lấy ra một chén máu."

Hiên Viên Dật làm theo phân phó của Quý y uống bình thuốc kia, lấy ra một chén máu, chỉ thấy Quý y từ trong hòm thuốc lấy ra một viên thuốc màu đỏ bỏ xuống chén máu khuấy đều, đưa chén cho Hiên Viên Dật nói: "Dùng miệng hút nàng, sau một nén nhang không có tỉnh lại, chuẩn bị hậu sự."

Môi mỏng của Hiên Viên Dật mím chặt thành một đường thẳng, ản quả đấm ở trong tay áo phát ra tiếng kêu kệt giòn vang, hận muốn bóp chết tên Quý y này, nhưng vẫn là nhịn xuống.

Hắn cạy hàm răng đóng chặt của nàng ra, uống một hớp đưa máu truyền vào trong miệng của nàng.....

Sau một nén nhang, Nam Cung Tự không có bất kỳ động tĩnh nào, Hiên Viên Dật nóng nảy, một tay nắm chặt xiêm áo của Quý y tức giận nói: "Tại sao nàng còn chưa có tỉnh lại?"

Lời mới vừa dứt, người trên giường truyền đến một giọng nói ngây thơ: "Dật thật hung dữ, Tự Tự rất sợ, rất sợ!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Thích mùi vị ngọt ngào trong miệng của Dật

Edit: Phong Nguyệt

Sống lưng của Hiên Viên Dật cứng đờ, thời gian giống như trong nháy mắt ngưng lại.

Ánh mắt của hắn dừng sờ nhìn người đang nằm ở trên giường, chỉ thấy tóc dài đen nhánh như mực rủ xuống trên vai, bao lấy thân thể mềm mại gầy yếu, ánh nền lóng lánh, gương mặt xinh đẹp như quả đào, cái đẹp kia làm người khác phải nghẹt thở, nhất là cặp mắt, đen như mực ngọc, như hồ nước trong suốt động lòng người, lại sạch sẽ không mang theo nửa điểm bụi bặm, như nai con giống như một dạng điểm đậm đáng yêu nhìn tới hắn.

Hiên Viên Dật buông lỏng xiêm áo của Quý y, cánh tay thon dài thật chặt ôm nàng vào trong ngực, gương mặt tuấn mỹ lộ ra mừng rỡ như điên, bàn tay nhẹ đỡ sau đầu của nàng, "Tự, nàng rốt cuộc đã tỉnh." Hắn tưởng rằng nàng không tỉnh lại được nữa.

Nam Cung Tự nghiêng đầu, lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, lại nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ ngẩn ngơ khác thường của hắn.

Đôi tay lạnh lẽo của nàng thật trọng ôm gương mặt ngẩn ngơ của Hiên Viên Dật, chớp chớp con mắt, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạng, "Tự Tự thích Dật, thích, vô cùng thích!"

Thích, thích người này vô cùng.

Hắn là của nàng, ai cũng không thể thích hắn.

Một cơn gió lạnh từ từ thổi qua, lướt nhẹ qua tóc trên trán của hắn, ánh mắt hiện ra khó có thể che giấu sự khiếp sợ, lông mi khẽ run, nàng nói..... Nàng thích hắn.

Hắn không nghe lầm chứ? Vì sao hắn lại không vui, cảm thấy nàng hình như biến thành một người khác, trở nên ngốc nghếch.

Ánh mắt của Hiên Viên Dật trầm một cái, đôi tay bắt được bả vai của nàng, kích động mà lung lay hai cái nói: "Tự, nàng làm sao vậy? Nàng rốt cuộc bị làm sao?"

Khi ánh mắt đen như mực đến gần, ánh mắt của Nam Cung Tự giống như nai con hoảng sợ, cau mày, uất ức nói: "Đau, rất đau!"

Động tác trong tay của Hiên Viên Dật hơi chậm lại, lúc này mới phát hiện ra mình bóp đau nàng, vội vàng buông lỏng tay ra, nhìn nàng mím môi, một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, giống như tiểu tức phụ bị uất ức, nhìn về mặt của nàng ánh mắt sâu thẳm của hắn xẹt qua một tia đau lòng, bỗng nhiên cảm thấy trái tim xông lên một cỗ nóng nực ghen tuông.

Trên trán hắn nổi lên gân xanh, không nói hai lời nắm xiêm áo của Quý y, giống như bóp một con gà con hướng ngoài phòng kéo đi.

Ra khỏi phòng, Hiên Viên Dật một tay đặt quý y trên vách tường, lồng mày cong lên tức giận như bị lửa thiêu đốt, "Bốn vương muốn giết người...người rốt cuộc đối với Tự Nhi làm cái gì."

Hắn lúc này liền giống như là Âm Tào Địa Phủ Diêm La Vương, lúc nào cũng có thể lấy mạng của hắn, ánh mắt lạnh thấu xương.

Mặt của Quý y, sớm bị dọa không còn chút máu, lần này Nam Cung Tự ngốc nghếch, là ngoài dự liệu của hắn.

Hắn cố làm trấn định nói: "Vương Gia thật là biết nói đùa, ta nào dám đối với Vương phi làm cái gì đây? Chỉ là Vương phi liên tục nóng sốt bảy ngày bảy đêm, sợ là cháy hòng đầu, trở nên ngốc nghếch." Chắc là như vậy, nếu không tại sao đột nhiên ngốc nghếch, hắn nghĩ như vậy.

Hiên Viên Dật nhất thời theo uống máu gà, ánh mắt khát máu muốn giết người, cả một bộ dạng muốn ăn thịt người, bàn tay sắc bén như kiếm hung hăng bóp lấy cổ của Quý y, "Đáng chết!" Môi mím chặt thành một đường thẳng.

Quý y trấn định lại, ánh mắt đầy thâm ý nhìn hắn nói: "Vương Gia giết ta như kiến hôi dễ như trở bàn tay, nếu ta chết, đời này của Vương phi chỉ sợ cũng điên điên khùng khùng."

"Người đang uy hiếp Bốn vương?" Lồng mày của Hiên Viên Dật nhăn chặt hơn, hắn không thích bị người khác uy hiếp, nhưng lời của Quý y nói làm hắn do dự.

"Không phải uy hiếp, chỉ là muốn cho lẫn nhau một ‘ cơ hội ’." Cho hắn một cơ hội sống, thì đồng nghĩa cho Nam Cung Tự một cơ hội sống lại.

Trong mắt của Hiên Viên Dật chợt lóe sự sắc bén, ý lạnh tràn ngập toàn thân.

"Rầm rầm rầm——" mấy đạo tia chớp vút qua không trung, trên hành lang đèn lồng theo gió đập chồm, ngoài cửa sổ mưa phùn vắt ngang (từ trái sang phải hoặc từ phải sang trái), giọt nước theo mái hiên lặng lẽ nhỏ xuống, trên mặt đất mở ra mấy vòng sóng gợn lăn tăn, tựa như thờ dài tựa như giữ lại.

"A ——" Từ trong nhà truyền đến một tiếng thét.

Thấy vậy, hắn buông lỏng tay ra cuống quýt chạy thẳng vào bên trong nhà, "Trời mưa thật đúng lúc!" Quý y sửa lại một chút xiêm áo bị Hiên Viên Dật bóp nhăn, đôi chân thon dài bước trở về phòng.

Cả người Nam Cung Tự nhin không được run run lên, đôi tay ôm đầu rút ở trong góc, thấy Hiên Viên Dật từ trong nhà đi vào, cặp mắt hoảng sợ trong nháy mắt sáng lên, run lấy bầy đưa tay kéo áo của hắn, giọng nói run rẩy: "Ồ lại, cùng Tự Tự, Tự Tự hơi sợ." Giọng nói chậm rãi mang theo câu khản.

Sắc mặt nàng đỏ tươi, nước mắt trong khóe mắt rung rung nhẹ nhàng, điềm đạm đáng yêu nhìn hắn, ánh mắt tựa như xuyên qua đáy lòng của hắn, lòng hắn đau khom lưng ôm lấy thân thể của Nam Cung Tự đang run lấy bầy, tầm mắt rũ thấp xuống, trong mắt hiện ra vẻ mặt cung chiêu, "Tự Nhi ngoan, ta sẽ ở bên cạnh nàng." Sẽ..... Đây là lời hứa duy nhất hắn có thể nói với nàng.

Nam Cung Tự vốn tâm tình lo lắng, một lát sau chậm rãi bình tĩnh lại, cảm giác nằm ở trong ngực hắn, rất an tâm rất an tâm.

Hiên Viên Dật rũ tầm mắt thấp xuống, nhìn nàng ngủ say sưa trong lòng mình, nàng lúc này giống như là một người không có chuyện gì, nhưng sự thông minh của nàng lại..... Trong mắt hắn dâng lên một tia đau thương, trong lòng càng phát ra tự trách.

Ngày hôm sau

Hiên Viên Dật hơi nhíu mày nâng lồng mày lên, đầu lưỡi chạm được vật thể không rõ ràng, còn mang theo chút ẩm ướt.

Hắn chợt mở ra đôi mắt, đập vào mắt là nụ cười mang theo rức rở thuần khiết, hắn sững sờ, một giây kế tiếp cả người hắn cứng đờ.

Nàng..... Nàng đang làm gì?

Khi miệng của nàng rời khỏi môi của hắn, hắn biết mình trong giấc mộng bị nàng hôn, hắn theo bản năng giơ tay lên che miệng lại, mặt hiện lên một tầng vết hồng, có chút hốt hoảng nói: "Tự.... Tự Nhi nàng đang làm gì?"

Nam Cung Tự nhảy lên trên người hắn, nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp nhìn mặt đỏ bừng của Hiên Viên Dật, cười đến híp cả con mắt nói: "Tự Tự thích mùi vị ngọt ngào trong miệng của Dật." Cực kỳ giống đứa trẻ tham ăn nếm được mùi vị của thức ăn ngon.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chỉ ăn cơm của người làm

Edit: Phong Nguyệt

"Ngu ngốc..... Về sau đừng làm chuyện như vậy nữa." Hiên Viên Dật không biết tại sao mình hồi hộp như vậy, mặt đỏ lên bởi vì những lời của nàng nói, trong lòng xuất hiện cảm giác tội lỗi, tuy nói nàng thần chí không rõ ràng hôn hắn, nhưng hắn lại có cảm giác mình làm chuyện này thật có lỗi với nàng.

Nam Cung Tự nghiêng đầu, vẻ mặt nghi ngờ, một giây kế tiếp, khi nàng thấy rõ ánh mắt chăm chú của người nam nhân này, nâng lên quai hàm, cau mày, ánh mắt tràn ngập u oán nhìn chăm chăm dưới người của Hiên Viên Dật, "Dật ghét Tự Tự làm như vậy sao?" Cúi đầu đôi tay ôm lấy bụng đang kêu ùng ục ùng ục, uất ức nói, "Nhưng bụng của Tự Tự.... Thật đói thật đói!"

Cho nên dùng phương thức này để đỡ đói?

Đuôi lông mày của Hiên Viên Dật nhíu lại, trên mặt liền có mấy phần cổ quái."Phốc" trong miệng hắn phát ra một trận cười thanh thúy dễ nghe, giống như âm thanh trong sơn cốc vang vọng, hắn ngưng nụ cười lại, con mắt thay thế là nồng nặc nhu tình. Hắn nhẹ giơ tay phải lên, bàn tay ấm áp rơi vào trên đỉnh đầu của nàng, nhẹ nhàng xoa xoa.

"Người đâu, chuẩn bị thiện(com)...."

Nam Cung Tự nhíu mày, nâng lên quai hàm nói: "Ta không muốn!"

Hiên Viên Dật không hiểu nhìn nàng, nhíu mày nói: "Tại sao? Tự Nhi không phải đói sao?"

"Bởi vì....." Nam Cung Tự mặt ửng đỏ, cúi đầu không dám nhìn thẳng hắn, đôi tay xoắn góc áo của hắn, thật lâu mới nói ra lời, "Tự Tự chỉ ăn cơm Dật làm."

Hiên Viên Dật sững sờ, đột nhiên kích động từ trên giường ngồi dậy, nắm hai vai của Nam Cung Tự nhẹ nhàng lắc lư mấy cái, kích động dò hỏi: "Tự Nhi nàng còn nhớ rõ chuyện ta nấu ăn? Nàng có phải nhớ được cái gì hay không?"

Nam Cung Tự bất ngờ hành động của hắn làm nàng sợ hết hồn, gương mặt xinh đẹp phủ lên một tầng nghi ngờ, tại sao hắn luôn nắm đau nàng, nghe một chút nàng không hiểu lời hắn nói.

Thấy nàng không trả lời, mà là vẻ rối rắm nhìn hắn, trong lòng Hiên Viên Dật dâng lên một cổ cảm giác mất mát khó có thể tả bằng lời, rất nhanh khôi phục tỉnh táo, buông lỏng tay ra, "Thật xin lỗi, có phải hù dọa nàng hay không?" Thấy nàng dùng sức gật đầu một cái, đáy mắt hiện ra vẻ mặt đau lòng, lười biếng từ trên giường đứng lên, phủ thêm áo choàng.

Nam Cung Tự khản trương lời áo của hắn, ánh mắt sáng long lanh nhìn chăm chăm sau lưng của hắn, vẻ mặt tự trách nói: "Tự Tự không cần Dật nấu cơm, như vậy sẽ làm Dật chán ghét ta, Tự Tự không làm cho Dật chán ghét ta."

Bước chân của Hiên Viên Dật liền nặng xuống, tâm giống như bị những lời nói này của nàng thật sâu nắm lên, rất buồn bực, còn mơ hồ có chút đau. Hắn xoay người đôi tay bung lấy gương mặt ngọc thanh tú, cười nói: "Tự Nhi nàng nghe cho kỹ, mặc kệ nàng biến thành cái dạng gì, hai chữ ghét này vĩnh viễn sẽ không từ trong miệng ta nói ra, chỉ biết có yêu." Nói xong, hắn khom lưng cúi đầu xuống, môi mông kêu gọi nhẹ nhàng rơi vào cái trán sáng bóng của nàng, "Ngoan ngoan ở trong phòng chờ ta làm xong cơm."

"Vương....." Hồ Phách xụ mặt đi vào, trong miệng đang muốn nói cái gì, lời nói gượng gượng nghẹn ở trong cổ họng, ngẫu nhiên bị nàng nhìn thấy làm nàng ước ao ghen tị.

Môi của Hiên Viên Dật rời khỏi cái trán của Nam Cung Tự, xoay người nhìn về phía Hồ Phách, nhu tình trong mắt đã sớm biến mất, thay thế là ánh mắt lạnh lùng xa cách, "Chuyện gì?" Giọng nói lạnh lẽo không có một tia tình cảm chen vào.

Hồ Phách sững sờ hoàn hồn lại, khi nàng chạm được ánh mắt lạnh lùng vô tình của Vương Gia thì giấu hai quả đấm run lấy bẫy trong tay áo, nàng khiến Vương Gia ghét như vậy sao.

"Bẩm Vương Gia, hiện tại Ngô quốc không thể cứu vãn được nữa, xin Vương Gia xuất binh tấn công Ngô quốc."

Nghe vậy, vẻ mặt của Hiên Viên Dật hiện lên một tầng lạnh lẽo thấu xương, nheo lại đôi mắt hẹp dài: "Chẳng lẽ lời của Bốn vương nói tới hôm qua không rõ ràng sao?"

"Nhưng....."

"Vương phi hiện tại cần người chăm sóc, người lưu lại phục vụ nàng." Bỏ xuống những lời này, cặp chân thon dài của Hiên Viên Dật bước lướt qua người của Hồ Phách, đón gió hất tới đi ra ngoài.

Cặp mắt dưới mái tóc của Hồ Phách, che trong mắt là vẻ mặt dữ tợn, hung hăng cắn môi dưới, hai quả đấm phát ra tiếng kêu kệt giòn vang.

Rất nhanh, Hồ Phách che giấu cảm xúc xong, đi vào, liếc nhìn Nam Cung Tự, nhỏ giọng nói: "Vương phi, nên rời giường rửa mặt trang điểm rồi."

Về mặt của Nam Cung Tự vô cùng nghi hoặc nhìn Hồ Phách nói: "Vương phi là vật gì? Có thể ăn không?"

Ánh mắt của Hồ Phách lóe lên, bị những lời hỏi của nàng nhất thời á khẩu không trả lời được, cau mày nói: "Vương phi, trò cười này không tốt."

"A, ta biết rồi!" Nam Cung Tự đột nhiên chỉ vào Hồ Phách nói: "Vương phi là người, đúng không? Người không tốt sao?"

Nghe vậy, mặt của Hồ Phách xạm lại, khóe miệng khẽ co quắp, Vương phi đây là thế nào? Nàng nhẩn nại nói: "Vương phi, xin ngài đừng đùa với nô tỳ, nên đứng lên rửa mặt trang điểm rồi."

"Vương phi nàng không có giấu cợt người, bởi vì nàng ngốc nghếch." Mộ Thiên Vãn từ ngoài cửa phòng đi vào, ánh mắt lảng lạng nhìn Nam Cung Tự, nhàn nhạt lên tiếng nói.

Đáy mắt của Hồ Phách thoáng qua một vẻ khiếp sợ, xoay người nhìn về phía Mộ Thiên Vãn, sững sờ nói: "Vương phi ngốc nghếch?" Đã xảy ra chuyện gì? Về mặt của nàng nghi hoặc hỏi.

Mộ Thiên Vãn ôm lấy tay, thân thể nhẹ nhàng nghiêng dựa vào trên vách tường, "Ừ, đúng vậy, tới hôm qua lúc Quý y trở về, mới biết được Vương phi bởi vì sốt cao, nên đầu chảy hư rồi."

"Phải... Thật sao?" Trên mặt của Hồ Phách là nụ cười khổ sở, không có bởi vì câu nói này mà cảm thấy vui vẻ, ngược lại có chút khó chịu, bởi vì vô luận Nam Cung Tự thế nào, lòng của Vương gia giống như tảng đá một loại cứng rắn.

Lúc đó đã là buổi trưa, ngoài cửa Vương phủ đậu một chiếc xe ngựa, lưng của Sài quận chúa đeo một cái tay nải nhìn vào trong Vương phủ, thỉnh thoảng nghiêng đầu hướng cửa chính nhìn lại, lại chậm chạp không thấy bóng dáng của Hiên Viên Dật.

Nàng thất vọng, tâm cũng đã chết.

Đang lúc Sài quận chúa chuẩn bị bước lên xe ngựa thì nghe thấy từ sau lưng truyền đến một giọng nữ dịu dàng: "Quận chúa xin dừng bước!"

Sài quận chúa dừng lại bước chân, xoay người nhìn về phía nữ nhân từ trong Vương phủ ung dung bước ra, cau mày nói: "Người là?"

"Ta là thiếp thất của Vương gia Chu Văn Nương, có chuyện muốn mời Quận chúa vào trong phòng tán dóc."

Chỉ thấy Chu Văn Nương nhếch miệng lên nụ cười âm hiểm không dễ dàng phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Sài quận chúa bị hủy dung

Edit: Phong Nguyệt

Trong Vương phủ có mấy năm tiểu viện, đều là chỗ ở của con quan lại quyền quý đưa cho Vương gia làm thiếp, tiểu viện lớn nhất được đặt tên là Đông Hương Uyển, là chỗ ở của Chu Văn Nương, bên trong có một ao hoa sen nho nhỏ, trong sân trồng đầy hoa mai, nhưng có vẻ hết sức vắng lạnh.

Trong sương phòng, người Chu Văn Nương khoác một cái áo choàng làm bằng nhung tơ màu trắng hết sức rực rỡ, bên trong vạt áo làm bằng lụa màu xanh nhạt, bên dưới váy rủ xuống tám cái nếp gấp hình hoa.

Nàng lười biếng dựa trên giường La Hán, từ bên trong lấy nước trà mà nha hoàn bưng tới, nhẹ nhàng thổi qua lá trà, thông thả ung dung khẽ nhấp một ngụm nước trà. Bên tai liền truyền đến giọng nói chói tai: "Người nói cái gì? Tiệp nhân kia là hồ ly tinh?" Chỉ thấy Sài quận chúa kích động từ trên ghế

nhảy xuống diendanlequydon

Chu Văn Nương không chút để ý buông chun trà xuống, cầm chiếc khăn tay lên, khước miệng nhếch lên lau một cái, lúc này mới tiến lên kéo Sài quận chúa ngồi xuống ghế, "Quận chúa nhỏ giọng một chút, ngoài tường có tai." Giọng nói mang theo cẩn thận, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay của Quận chúa, lộ ra một bộ dạng giả nhân giả nghĩa, "Chuyện này đúng thiên chân vạn xác (đúng 100%), chính tai ta nghe Vương phi nói dùng yêu pháp mê hoặc tâm trí Vương gia, tận mắt nhìn thấy Vương phi nàng biến thành hồ ly. Nếu không ta đâu dám ăn gan hùm mật gấu, cũng không dám lấy chuyện này tới lừa gạt Quận chúa."

Không trách được, không trách được Dật ca ca đột nhiên giống như là biến thành người khác, còn ra tay đánh nàng.

Không trách được, không trách được tiện nhân kia tướng mạo xấu xí như thế, Dật ca ca lại thần hồn điên đảo(chết mê chết mệ) vì nàng ta.

Nghĩ tới đây, Sài quận chúa đối với lời nói của Chu Văn Nương không có một chút hoài nghi.

"Vậy thì như thế nào? Ta dù sao cũng là người phạm **, sao có thể thắng yêu pháp của nàng ta được?"

Chu Văn Nương thấy Sài quận chúa đối với lời nói của nàng tin là thật, khước miệng nàng nâng lên nụ cười không dễ dàng phát hiện.

"Người phạm đương nhiên không đấu lại yêu quái, nhưng là hôm nay Vương phi đã thành kẻ ngốc nghếch, giết nàng ta quả thật dễ như trở bàn tay."

"Người nói tiểu tiện nhân kia bị ngốc nghếch sao?" Đôi mày thanh tú của Sài quận chúa chớp chớp, hí húp nói: "Thật không ngờ, vậy vì sao người không tự mình động thủ?"

Chu Văn Nương than thở: "Vậy thì như thế nào? Quận chúa cho rằng ta giết nàng, Vương Gia sẽ cảm kích ta sao? Sẽ yêu ta sao? Trong lòng của Vương gia ta vốn không có bất kì địa vị nào, so với người không quen biết còn không bằng. Nhưng Quận chúa thì khác, Vương Gia trong lòng hẳn là có Quận chúa, chỉ cần Quận chúa giết nàng, lòng của Vương gia sẽ trở lại trên người của Quận chúa."

Trong lòng của Sài quận chúa càng thêm nghi ngờ, coi như trong lòng của Hiên Viên Dật không có nàng, nhưng nói cho cùng Chu Văn Nương dù sao cũng là thiếp thất của Dật ca ca, nữ nhân nào nguyện ý cùng nữ nhân khác chia sẻ trọng phu của mình?"Lời tuy nói như thế, nhưng người dù sao cũng là thiếp thất của Dật ca ca, làm sao người có lòng tốt như vậy tới giúp ta?"

Nghe vậy, Chu Văn Nương trở người đứng dậy, đưa lưng về phía nàng, làm bộ nói: "Quận chúa xem Chu Văn Nương ta thành loại người nào rồi? Ta là không đành lòng thấy Vương Gia cả ngày bị tiện nhân kia mê hoặc, chia rẽ nhân duyên của Quận chúa và Vương gia, mới phải nói chân tướng cho Quận chúa, sao Quận chúa lại nghi ngờ lời nói của ta." Nói xong, hướng về phía tỷ nữ bên cạnh nói: "Tiểu Hà, tiền khách!"

Quả nhiên, Sài quận chúa bị lời nói của nàng nên trong lòng tràn đầy áy náy, liến vội vàng tiến lên kéo cánh tay của Chu Văn Nương nói: "Tỷ tỷ tốt, là ta không phân biệt tốt xấu không biết tấm lòng tốt của tỷ tỷ, ta sai rồi được không? Chỉ cần chờ ta lên làm Vương phi của Dật ca ca, nhất định sẽ không bạc đãi tỷ tỷ, cũng đừng giận ta." diendanlequydon

Thấy Sài quận chúa trúng bẫy của mình, Chu Văn Nương nhếch miệng lên hiện ra nụ cười, trong lòng một trận cười lạnh, nữ nhân này ngu xuẩn hết chỗ nói, Hừ! Nếu Nam Cung Tự chết, cuộc sống sau này của Sài quận chúa cũng chấm dứt. Xem ai còn dám giành nam nhân của nàng.

Sau khi đưa Sài quận chúa đi, Tiểu Hà đi vào, cơ trí tiến lên hành lễ nói: "Chúc mừng đi nương, chúc mừng đi nương, không bao lâu nên gọi người một tiếng Vương phi rồi."

Tâm tình của Chu Văn Nương bỗng nhiên rộng mở trong sáng, từ hông áo trong lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Tiểu Hà, cười nói: "Nói thật hay, thưởng cho người."

Nhận được ngọc bội, Tiểu Hà cười nói: "Di nương chiêu này quả thật hay, mượn cây đao của Quận chúa giết Vương phi, Vương Gia chắc chắn sẽ chặt Quận chúa làm trăm mảnh, di nương đây là một hòn đá ném hai con chim! Loại bỏ được cái đinh trong mắt, hiện tại trong Vương phủ này chỉ có di nương là có thân phận lớn nhất, Vương phi không phải là ngài còn có thể là của người khác sao."

"Đừng nói trước sớm như vậy, ta lo lắng chuyện này không có đơn giản!" Mặt Chu Văn Nương trầm xuống nói.

Tiểu Hà thoải mái, chần chờ nói: "Di nương đang lo lắng Vương phi giả ngốc nghếch....."

Chu Văn Nương nâng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, than thở: "Ai biết được?" Chỉ là coi như giết không được Nam Cung Tự, người chết vĩnh viễn sẽ không là nàng, nhưng Sài quận chúa đó dù sao cũng phải chết, nàng cũng không tính là thua thiệt.

—— Tuyến phân cách ——

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu nghiêng vào trên mặt kính, trong gương đồng phản xạ ra khuôn mặt trái xoan trắng nõn, ngồi ngay ngắn ở trước bàn trang điểm để người khác trang điểm.

Hồ Phách khéo tay ở một bên tỉ mỉ trang điểm cho Nam Cung Tự, thấy nàng đưa phấn vào trong miệng, vội vàng ngăn lại, cứ thế đoạt phấn trong tay của Nam Cung Tự đưa ra xa, trên mặt đều là vui vẻ bất đắc dĩ: "Vương phi, vật này ăn không được, nếu ăn sẽ sinh ra bệnh."

Nam Cung Tự không làm nữa, phồng má, hung hãn lắc người người, kháng nghị nói: "Tự tự đói bụng, người không cho ta ăn cái gì, người là người xấu."

"Vương phi, người ngoan ngoãn ngồi ở đây đừng động đậy, nghe lời thì cho đồ ăn." Hồ Phách bắt đắc dĩ nói, giọng điệu giống như là dỗ đứa bé.

Nam Cung Tự như Hồ Phách mong muốn ngồi thẳng thân mình, ba giây sau, nàng chu miệng nhỏ không vui nói: "Nói ta ngoan ngoãn thì cho ăn, người gạt người, người gạt người, gạt người sẽ tè ra quần đó!" diendanlequydon

Lời này vừa nói ra, nha hoàn ở một bên rồi rít cúi đầu, che miệng cười trộm, ma ma lớn tuổi ở bên cạnh ánh mắt cảnh cáo trợn mắt nhìn sang, không thể làm gì khác hơn là đành chỉ không dám bật cười.

Mộ Thiên Văn không khỏi thở dài một tiếng, không ngờ Vương phi luôn cường hãn đến tận xương, thế nhưng lại ra nông nổi như thế này.

"Tự Nhi ——" Hiên Viên Dật từ ngoài phòng đi vào, bưng một bát mì thơm ngát đặt trên bàn.

Nam Cung Tự ngửi được mùi vị thơm ngát, lúc này từ trên ghế nhảy xuống, úp mặt trên mặt bàn, hai tròng mắt tròn vo tỏa sáng, nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống, nhưng lại chưa thấy nàng động đũa.

Hiên Viên Dật nhú mày nói: "Tự Nhi không phải đói bụng sao? Sao không ăn?"

Nam Cung Tự nâng quai hàm lên, nàng rất muốn ăn, rất muốn ăn, chỉ là cả người nàng dùng sức không được, lại nói nàng không biết dùng đũa, uất ức nói: "Lấy tay bóc rất nóng!" Nàng làm bộ dạng rất đáng thương nhìn Hiên Viên Dật, bày tỏ muốn hán đứt nàng ăn.

Nghe vậy, đáy mắt của Hiên Viên Dật càng thêm nẩy phần âm đạm, trong lòng tràn đầy tự trách, đều do hán, Nam Cung Tự mới có thể biến thành như vậy.

"Thật hết cách với nàng, ta đứt nàng ăn." Nói xong, hán thổi thổi sợi mì, gấp sợi mì lên thận trọng đưa trước miệng của Nam Cung Tự, "Cẩn thận nóng."

(Edit: ca ca ta muốn ăn nữa****nói xong liền há miệng ra**Hiên Viên Dật:cười lạnh nói***ăn kiếm**Edit: tui thân**vừa đi vừa chấm nước mắt)

"Ừm ——" một tiếng, Nam Cung Tự ăn sợi mì như hổ đói, thì thầm: "Ăn thật ngon a, ta còn muốn ăn, ta còn muốn ăn." diendanlequydon

Thấy Nam Cung Tự ăn được mà trở nên vui vẻ, đôi mắt phượng của Hiên Viên Dật cười đến híp lại tạo thành một cái khe hở, trái tim ấm áp, "Thích ăn, ta ngày ngày vì nàng làm." Nói xong, hán nâng tay phải lên, dịu dàng vì nàng lau đi mảnh vụn đồ ăn trên mép.

"Tự Tự chỉ ăn đồ ăn của Dật làm." Nam Cung Tự nở nụ cười, nụ cười rất là rực rỡ.

Một màn hình ảnh ấm áp này, thật khiến cho ma ma cùng tỷ nữ ở một bên xem đến mắt choáng váng, từ lần đầu tiên họ vào Vương phủ chưa từng thấy Vương Gia vì nữ nhân nào tự mình xuống bếp, hơn nữa còn tự mình đứt Vương phi ăn, nên họ có thể ăn được cơm của Vương Gia làm, cho dù có chết cũng thỏa mãn.

Lúc đó, sắc trời từ từ mờ dần.

Hiên Viên Dật có chuyện tạm thời ra khỏi Vương phủ, trước khi đi ngàn căn vạn dặm chăm sóc tốt cho Nam Cung Tự, Hồ Phách cũng không nghĩ tới Vương phi lúc này lại biến mất, Vương phi sẽ không bị mất tích chứ, làm cho nàng gấp đến độ muốn lật tung cả Vương phủ lên.

Nam Cung Tự đuổi theo một con bướm bướm, trong miệng thở hổn hển thì thầm: "Bướm bướm đừng chạy, bướm bướm chờ ta một chút!"

Trên hành lang, Sài quận chúa nghe được giọng nói, ánh mắt nhìn về phía bụi cỏ thấy một bóng dáng, trong mắt sát ý dần dần dày, hướng về phía tùy tùng bên cạnh nói: "Đều lui xuống hết đi!" Nói xong, bước chân của nàng đi về hướng của Nam Cung Tự.

Nam Cung Tự thấy bướm bướm đậu ở trên lá cây, tròng mắt đen kịt lấp lánh lên, trong tay vỗ vỗ đang muốn nhào qua, "Tiện nhân, rốt cuộc để cho ta bắt được người!" Giọng nói từ phía sau truyền đến đã quấy rầy bướm bướm trên lá cây, bướm bướm giương cánh hướng bầu trời bay lên.

Trên mặt của Nam Cung Tự là vẻ mặt mất mát, nàng nâng quai hàm lên, xoay người trừng mắt về phía Sài quận chúa đến không có ý tốt, phàn nàn nói: "Đều tại người, nên bướm bướm mới bay đi, người đền bướm bướm cho ta, người đền bướm bướm cho ta!"

Sài quận chúa nghe giọng điệu này của nàng, càng thêm xác định Nam Cung Tự đã bị ngốc nghếch, liền không hề băn khoăn tiến lên nắm lấy tóc của Nam Cung Tự, nâng khuôn mặt của nàng lên, đập vào mắt là dung nhan tuyệt sắc, trong lòng nàng nhất thời xông lên một cỗ ghen tỵ, trong mắt lộ khí(độc ác) càng thêm dày đặc mấy phần.

"Hồ ly tinh, nhìn ta hôm nay phải xé rách khuôn mặt mê hoặc Dật ca ca của người ra."

Dật ca ca?

Nam Cung Tự chau mày, nói lầm bầm: "Dật ca ca là tên người có thể gọi sao? Dật là của Tự Tự."

"Ta nhỏ vào! Nếu không phải là người dùng yêu pháp mê hoặc Dật ca ca, Dật ca ca sẽ không coi trọng loại nữ nhân như người."

Dật là của Tự Tự, Dật chỉ có thể là của Tự Tự..... diendanlequydon

"Giành Dật của Tự Tự, là người xấu!" Nam Cung Tự nói xong, nhấc chân không chút khách khí hướng trên bụng của Sài quận chúa hung hăng đập tới, Sài quận chúa nhất thời chống đỡ không được té xuống đất, chẳng biết lúc nào, trong tay nàng có cây chủy thủ, đề ở trên người Sài quận chúa, trong miệng lầm bầm có từ nói: "Dật là của Tự Tự, Dật là của Tự Tự....." Trong nháy mắt ánh mắt trống rỗng vô hồn, giống như đang phát điên, chủy thủ đặt ở trên mặt của Sài quận chúa.

"A —— cái người bà điên này, thật là đau, thật là đau, giết người, mau tới cứu người!" Sài quận chúa hét lên giống như giết heo đột nhiên vang lên, vang vọng ở trong vườn hoa.

Hồ Phách đang bận tìm kiếm tung tích của Nam Cung Tự, nghe được tiếng thét chói tai của Sài quận chúa, nàng vội vã dẫn một đám tùy nữ ở sau lưng hướng vườn hoa đi tới, một màn trước mắt làm cho nàng xem đến mắt choáng váng, chỉ thấy Vương phi đề ở trên người Sài quận chúa, tay cầm chủy thủ ở trên mặt Sài quận chúa xẹt qua xẹt lại, gương mặt của Sài quận chúa cơ hồ là máu thịt be bét, làm người khác phải nổi da gà.

Không ngờ Vương phi ngốc nghếch, nhưng thủ đoạn vẫn tàn nhẫn như cũ.

"Nhanh, Vương phi điên rồi, nhanh đi cứu Quận chúa!" Tiếp tục như vậy nữa, mặt Sài quận chúa liền hoàn toàn bị phá hủy, Hồ Phách vội vàng kêu tùy nữ kéo Nam Cung Tự ra khỏi người của Quận chúa.

Sài quận chúa nhìn đau từ trên mặt đất đứng lên, khom lưng nhặt cây chủy ở trên mặt đất rồi hướng về phía Nam Cung Tự, hung ác nói: "Cái kẻ tiện nhân này, Bản Quận chúa muốn giết chết ngươi!"

"Dừng tay!" Từ trên hành lang truyền đến một giọng nói tràn đầy uy nghiêm.

Nam Cung Tự nhìn Hiên Viên Dật từ trên hành lang đi tới, đến gần trước mặt hắn, hai tay dính đầy máu tanh nắm chặt xiêm áo trước ngực hắn, vùi đầu vào trong ngực hắn, sống lưng run lấy bầy, nước nở nói: "Nàng là người xấu, là người xấu, nàng muốn cướp Dật, Tự Tự không muốn!" Nói xong, ngẩng khuôn mặt ngọc lên, cặp mắt đen kịt từ từ chảy ra giọt lệ, xem ra không khỏi làm cho người ta phải lo lắng.

Hiên Viên Dật liền gạt mình, ánh mắt như dao bén nhọn trừng mắt về phía Sài quận chúa, giống như chưa từng nhìn thấy máu thịt be bét trên mặt của nàng, "Ngươi đối với Tự Nhi làm cái gì?" Giọng nói âm lãnh, lạnh đến mức đánh thẳng vào đáy lòng của Sài quận chúa.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Dừng miệng mớm thuốc

Edit: Phong Nguyệt

Sài quận chúa kích động tiến lên bắt được bả vai của Hiên Viên Dật, nhẹ nhàng lắc lư mấy cái, nước nở nói: "Dật ca ca, huynh hãy nghe muội nói, huynh trúng yêu thuật của con hồ ly tinh này rồi, mới có thể bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo(chết mê chết mệt). Dật ca ca huynh mau tỉnh lại đi, không nên trúng yêu thuật của tiện nhân này!"

Nàng thật sự cho rằng, Hiên Viên Dật bị như vậy là đúng như lời nói của Chu Văn Nương, là trúng yêu thuật, nhưng Hiên Viên Dật không phải là người tùy ý cho người khác định đoạt hắn như tượng gỗ.

"Chát" một tiếng thanh thúy vang lên, vang vọng bên trong vườn hoa yên tĩnh.

Hai tay Sài quận chúa vô lực từ trên bả vai hắn rơi xuống, hốc mắt tràn đầy nước mắt, một cái tát này đánh vào vết thương trên mặt, rất đau rất đau.

Mọi người không khỏi hít vào một hơi, Hồ Phách chỉ cúi đầu giữ yên lặng, xem ra Vương Gia bị chọc giận rồi, Vương Gia ghét nhất là dây dưa không rõ ràng với nữ nhân, càng hận người khác nói Vương phi không phải, nếu không phải Sài quận chúa có cha là ân sư của Vương gia, chỉ sợ cái tát này không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Trong mắt của Hiên Viên Dật từ từ tích tụ vẻ lo lắng, trong lòng hắn rất rõ ràng Sài quận chúa bị người khác lợi dụng, nhưng là ai từ trong cản trở?

"Đừng làm cho Bồn vương phải nhìn người nữa, nếu không....." Hắn sẽ giết nàng, đây là cảnh cáo lần cuối cùng của hắn.

Thấy vẻ mặt của Hiên Viên Dật không hề có cảm xúc, trên mặt của Sài quận chúa không còn giọt máu, nàng biết, nàng nói thêm câu nữa, thật sự chọc giận hắn, đôi môi khẽ run, không dám lên tiếng.

Nam Cung Tự trừng mắt nhìn, chăm chú nhìn Sài quận chúa nói: "Dật là của Tự Tự, chỉ có thể là của Tự Tự, không cùng người khác chia sẻ! Nếu như ngươi dám giành Dật với ta, ta..... Ta sẽ không khách khí với ngươi, là thật nhé!" Nói xong, híp mắt đuổi ra bàn tay uy hiếp nói.

Nàng biết, Dật có rất nhiều nữ nhân, sự sủng ái của hắn sẽ phân cho người khác, thậm chí sẽ không cần nàng.

Đừng!

Dật là của một mình nàng, hấn sủng ái chỉ có thể là mình, nữ nhân khác, hừ hừ! Không có cửa đâu, đứng sang bên đi.[đi3ndanl3quyd3n](#)

Khỏe miệng của Hồ Phách hung hăng co quắp mấy cái, Vương phi người đã rất không khách khí phá hủy mặt Sài quận chúa đó.

Nghe lời này, Hiên Viên Dật cười đến hơi có chút hài hước, trong mắt gọn sóng cho phép, hấn cho phép, như có nhiều lời muốn nói nhưng mà nói không được, cuối cùng chỉ còn lại nồng đậm cùng nhu tình, bờ môi nhếch lên một vòng tà mị hết sức thỏa mãn.

Mặc dù hiện tại Nam Cung Tự thân chỉ không rõ, nhưng khi nghe lời nói này làm cho hấn rất vui vẻ.

Có những lời nói này của nàng, vậy là đủ rồi.

Nam Cung tự cảm giác bụng mình bị buộc chặt, bị một cổ lực kéo vào trong ngực ấm áp, bên tai truyền tới giọng nói tron lảng: "Tự, nên trở về phòng uống thuốc rồi."

Nói vừa dứt, Hiên Viên Dật bế ngang Nam Cung Tự, liếc nhìn Hồ Phách, "Hồ Phách, tiễn khách!" Nhân nhật bỏ lại câu đuổi khách, bước chân thon dài đi trở về phòng.

Người Sài quận chúa mềm nhũng ngồi trên mặt đất, nàng giết không được Nam Cung Tự, không thể đổi lấy lòng của Hiên Viên Dật, lại bị hủy dung, một giây kế tiếp, nàng không coi ai ra gì khóc rống lên.

Trở lại bên trong phòng, Hiên Viên Dật bưng thuốc mà nha hoàn đưa tới, múc lên một muỗng thuốc, thổi thổi, đặt ở bên miệng nàng, dịu dàng nói: "Há miệng."

Lông mày của Nam Cung Tự khóa chặt, nghe mùi thuốc nồng đậm, cảm thấy trong lòng bỗng nhiên xông lên một trận chán ghét, không có theo lời của hấn há miệng, mà là chán ghét quay mặt, lắc đầu nói: "Ta không muốn uống cái thứ thối tha này, ta không muốn uống."

Hiên Viên Dật nhú nhú mày, đầu tiên là kiên nhẫn nói: "Tự Nhi ngoan, không uống thuốc bệnh sẽ không tốt lên, há miệng!"

"Ta không muốn uống..., ta không muốn Uống...uồ...ng!" Nam Cung Tự phản ứng càng ngày càng kịch liệt, quơ múa đôi tay, không cẩn thận làm đổ cái muỗng mà hấn đưa tới.

Sắc mặt của Hiên Viên Dật trầm xuống, "Không được, nàng phải uống...uồ...ng!" Giọng điệu không giống hồi nãy vừa dịu dàng nhu tình, ngược lại nhiều hơn mấy phần nghiêm nghị. [đi3ndanl3quyd3n](#)

"Người hung dữ với ta..... Người và những người đó là cùng một dạng người đều khi dễ ta, các người đều là người xấu, ta không muốn người, ta chán ghét người." Nam Cung Tự hết sức ủy khuất nói, ánh mắt tràn ngập u oán nhìn chằm chằm Hiên Viên Dật.

Hiên Viên Dật ý thức được giọng điệu của hấn có chút nặng, hù nàng, trong lòng không khỏi thầm than, hôm nay nàng có bộ dạng như một đứa bé, giọng điệu phải dễ dàng.

Chỉ là trong miệng nàng nói người đó rốt cuộc là người nào? Là ai phụ nàng.

"Thật hết cách với nàng, xem ra chỉ có thể làm như vậy."

"Ừm ——" Bá đạo kêu gọi môi mỏng màu mật ong của nàng, hấn khẽ sờ uống thuốc vào trong miệng rồi truyền vào trong miệng của Nam Cung Tự, khoang miệng, cổ họng lan tràn đến dạ dày, thật khó ——

Nam Cung Tự nghi ngờ, khi cái lưỡi trong lúc lơ đãng đụng chạm đầu lưỡi mềm mại của đối phương thì nếm được mùi vị ngọt ngào, giống như thuốc cay đắng liền biến thành vị ngọt, trong lòng dâng lên một con sóng, ha ha, nàng thích mùi vị này.

Hiên Viên Dật ngây người, chỉ thấy Nam Cung Tự chợt đẩy hấn té nhào xuống giường, cái chén trong tay bịch một tiếng rơi xuống mặt đất, hấn chợt cảm thấy sự rung động trong cơ thể đang dâng trào mãnh liệt, đầu lưỡi ướt át này khuấy loạn tâm tình của hấn, trong lòng hấn nóng như lửa đốt, giống như núi lửa bùng lên kịch liệt.

Thân thể của hấn rõ ràng căng thẳng, trong lòng xông lên một cổ dục động**, hô hấp cũng theo đó trở nên nồng đậm, hấn chợt đưa tay đẩy nàng ra, hết sức ân cần, chỉ sợ tiếp tục như vậy nữa, hấn sợ không cầm được sẽ ăn luôn nàng.

"Tự..... Tự, đừng như vậy." Giọng nói của hấn có chút hốt hoảng, cùng ngưng ngừng.

"Dật không thích làm như vậy sao? Có phải những nữ nhân kia hôn người, người mới bằng lòng phải không?" Nam Cung Tự đề ở trên người hấn, giọng điệu bất mãn mang theo nồng nặc ghen tức.

Hiên Viên Dật hơi sững sờ, lời này hình như nhắc nhở hấn, nụ hôn đầu của hấn hiến tặng cho nữ nhân này.

Giọng điệu của hấn trầm nhẹ lại như đinh chém sắt nói: "Ta tất cả, bao gồm thân thể đều là thuộc về Tự, nhưng là....." Hấn không lợi dụng lúc nàng thần

chí không rõ mà ăn nằng sạch sành sanh.

Nam Cung Tự nghiêng đầu, như đang nghi ngờ, "Nhưng là cái gì?"

Tròng mắt của Hiên Viên Dật sâu thẳm, mấp máy môi: "Vì thân thể trước kia của nàng, nàng phải ngoan ngoãn uống thuốc, dưỡng bệnh cho khỏe mới được."

Ánh mắt sáng lên của Nam Cung Tự nhìn chăm chăm hắn, ngây thơ nói: "Có phải ta uống thuốc, bệnh sẽ khỏi, là có thể ăn Dật?"

Ặc, lời này nghe như thế nào coi hắn thành thức ăn?

Trên mặt Hiên Viên Dật lộ ra nụ cười ôn nhu, bàn tay của hắn nhẹ nhàng rơi vào bên trên đầu của Nam Cung Tự, "Ừ."

Nam Cung Tự khéo léo gạt đầu một cái, híp mắt nói: "Vậy ta uống thuốc, chỉ là Dật phải làm giống như vừa nãy dứt ta nhé."

"Được!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Dự tiệc

Edit: Phong Nguyệt

"Bẩm Vương Gia, tiểu Vương Gia đánh thắng trận đang trên đường trở về, bệ hạ mừng rỡ mở yến tiệc, mời Vương Gia cùng Vương phi cùng nhau đi dự tiệc." Mộ Thiên Vãn đứng ở bên ngoài tấm bình phong, ôm quyền nhỏ giọng bẩm báo nói.

Hiên Viên Dật lau miệng cho Nam Cung Tự động tác hơi chậm lại, sóng mắt hơi gọn sóng, như đang ngẫm nghĩ cái gì. diendanlequydon

Hồi lâu, chỉ nghe hắn hỏi: "Nhị hoàng tử sẽ dự tiệc sao?"

Mộ Thiên Vãn nhỏ giọng nói: "Vâng, Vương gia, bệ hạ mời Văn Võ Bá Quan, đương nhiên không thể thiếu Nhị hoàng tử rồi."

Tay của Hiên Viên Dật cầm cái chén đặt lên trên bàn nhỏ, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Như vậy Bôn vương càng không thể đi."

"Vương gia có gì nói ra lời nói đó?" Mộ Thiên Vãn không hiểu hỏi, Vương Gia có đi dự tiệc hay không cùng Nhị hoàng tử thì có quan hệ gì?

Hiên Viên Dật hừ lạnh nói, "Bôn vương không thích gặp cái người ngu quân tử đó."

Cũng bởi vì Đường Uyên Tự sẽ dự tiệc, hắn càng không thể đi, mỗi lần thấy Nhị hoàng tử hắn đăm đăm nhìn chăm chăm Nam Cung Tự, trong lòng của hắn cảm thấy rất khó chịu.

Càng nói..... Ánh mắt của Hiên Viên Dật càng u ám, hôm nay Nam Cung Tự đã ngốc nghếch, hắn sợ sẽ mất tập trung, để Nam Cung Tự không chừng sẽ gây rắc rối cùng Nhị hoàng tử chạy trốn, vậy hắn sẽ mất cả chì lẫn chài sao.

Án đường của Mộ Thiên Vãn không khỏi nhíu nhẹ, trên mặt lộ ra vẻ do dự: "Nhưng bệ hạ đã phái Lý công công tới đón Vương Gia vào cung."

Suy nghĩ một chút, Hiên Viên Dật mở miệng nói: "Nói Bôn vương nóng sốt sắp chết, không đi được."

"Cái gì?" Ánh mắt của Mộ Thiên Vãn như xuyên thấu qua tấm bình phong trong suốt kia, quan sát Hiên Viên Dật một phen, thần thái sáng láng, nơi nào giống như người sắp chết!

Nghe vậy, Nam Cung Tự tin là thật, hai hàng nước mắt trong suốt từ trong hốc mắt rục rịch bắt đầu chảy ra, hai tay nâng gương mặt của Hiên Viên Dật, nức nở nói: "Dật, người không cần chết a! Người chết sẽ không ai cần Tự Tự nữa, ô ô....." Nói xong, một đồng lệ và nước mũi lau trên người Hiên Viên Dật.

Hiên Viên Dật ngăn ra, đưa tay lau nước mắt trên khóe mắt của Nam Cung Tự, khổ sở cười nói: "Tự Nhi đừng khóc, ta không có chết, dọa nàng thôi."

Nam Cung Tự chớp chớp lông mi đã bị nước mắt làm ướt, hít hít nước mũi, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Dật là người xấu, gạt người sẽ mất cái răng nanh."

"Vương Gia....." Mộ Thiên Vãn hắn không có rãnh rồi đứng lý ở đây nghe bọn họ nói lời ngon tiếng ngọt, tính tình nhẫn nại nói: "Vương Gia là người thân duy nhất của tiểu Vương gia, hôm nay tiểu Vương Gia trở về, nếu ngài không đi, chỉ sợ sẽ khiến người khác nói xấu."

Hiên Viên Dật trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi, "Tự Nhi sẽ không cùng Nhị hoàng tử bỏ trốn chứ?"

Nói vừa dứt, khóe miệng của Mộ Thiên Vấn hăng co rút mãnh liệt, có chút hóa đá, chỉ cảm thấy đỉnh đầu có một bầy quạ bay qua, thì ra Vương Gia lo lắng Vương phi cùng Nhị hoàng tử bỏ trốn. diendanlequydon

Nam Cung Tự nhú mày, nghiêng đầu, mặt nghiêng, "Cái gì là bỏ trốn? Vui không?"

Sắc mặt của Hiên Viên Dật trầm một cái, đột nhiên nắm bả vai của Nam Cung Tự, ánh mắt thâm thúy như đầm nước đe dọa nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Tự, nàng hãy nghe cho kỹ, bỏ trốn chính là cùng người khác chạy đi, nàng phải theo nam nhân khác bỏ trốn, vậy sau này nàng sẽ không còn gặp lại ta, không ăn được cơm ta làm." Giọng điệu mang theo sự uy hiếp mạnh mẽ.

Nam Cung Tự nhướng mày, trong hốc mắt nước mắt bắt đầu chảy ra, dường như bị lời nói của hắn dọa sợ.

Không cần, nàng không muốn xa Dật.

Nàng lắc đầu nói: "Ta không muốn rời khỏi Dật, Dật là của Tự Tự, Tự Tự là của Dật, ta muốn, cùng Dật ở chung một chỗ."

"Ha ha."

Nụ cười trên mặt của Hiên Viên Dật hiện ra vẻ hài lòng, ôm đầu nàng vào bên trong lòng ngực, cằm trẻ trung râu ria để ở trên trán nàng, muốn đắm người, giọng nói đều mang vẻ vui mừng, "Ừ, sẽ ở cùng nhau."

"Khụ khụ ——" Mộ Thiên Vấn lúng túng hắng giọng một cái, bày tỏ hắn còn ở chỗ này!

"Chuẩn bị kiệu!" Giọng nói nhàn nhạt từ trong miệng của Hiên Viên Dật phát ra.

"Dạ!"

Khi Hiên Viên Dật cùng Nam Cung Tự tới Hoàng Thành đúng lúc là giờ Dậu (từ 5 giờ đến 7 giờ chiều), ánh chiều tà nhàn nhạt chiếu vào vọng gác(mái lầu), từ bên trong tường cao ánh sáng chiếu xuống môn lung mờ nhạt.

Bữa tiệc tổ chức trong ngự hoa viên của hoàng cung, Lý công công dẫn bọn họ đi tới Ngự Hoa Viên.

Người của Hiên Viên Dật mặc trường bào dài màu trắng ngà, vạt áo được thêu hình vân mây đen mỏng, tao nhã lịch sự, nổi bật lên dáng người thon dài không chút nào yếu ớt, ngược lại lộ ra một cỗ khí phách vương giả.diendanlequydon

Nam Cung Tự mặc một y phục màu hồng tay áo dài màu trắng, váy màu hồng được điêu khắc hình bông hoa, tóc đen nhánh búi thành hoa Mẫu Đơn, hai bên aana có để hai sợi tóc xoắn như tơ, trăm cài tóc làm bằng vàng ròng hết sức tinh xảo, ở giữa búi tóc đeo lên một cái vòng vàng Hoa Thược, chính giữa khảm một Hồng Mã Nãi(viên ngọc màu đỏ) trong suốt sáng long lanh,ở giữa lông mày vẽ một đóa hoa Mẫu Đơn.

Đến Ngự Hoa Viên, bóng đêm lặng lẽ phủ xuống trên bầu trời phóng đầy pháo hoa, trong hồ nước có hoa đăng, thuyền hoa, trong hoa viên có hai hàng cây Đào Hồng, trên bãi đất trống có quan lại quyền quý ngồi đầy trên ghế, trên bàn bày rượu ngon món ngon.

"Tự, ngồi đây." Hiên Viên Dật dắt tay Nam Cung Tự tay ngồi ở dưới ghế rồng ở vị trí bên phải.

"Hoàng thượng giá lâm ——"

Một giọng nói chói tai vang lên, một bóng dáng từ trên hành lang dài đi tới, vẻ mặt tươi cười của Hoàng thượng ngồi trên Long Y.

Một công công đi tới, nhỏ giọng nói: "Bẩm hoàng thượng, tiểu Vương gia đến."

Nghe vậy, nụ cười trên mặt của Hoàng thượng càng thêm dày đặc, vội vàng giơ tay lên nói: "Mau truyền!"

"Dạ!" Công công đáp một tiếng, xoay người kéo dài giọng nói: "Truyền Chu U Vương ——"

Đi tới là một người nam tử có vóc dáng cao gầy, quỳ trên mặt đất ôm quyền cung kính nói: "Vi thần tham kiến bệ hạ, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!" Ngó kỹ, người này mặc một chiến giáp màu xanh, cổ tay bao ngân thiết, đầu đội mũ sắt màu xanh lam, ở phía sau bó chuỗi ngọc Lư Tô màu xanh, vừa nhìn đã biết võ tướng dũng mãnh quanh năm chinh chiến.

"Miễn lễ!" Hoàng thượng giơ tay lên nói, trong mắt đều là vẻ tán thưởng.

"Tạ hoàng thượng!" Hiên Viên Tuyết chậm rãi đứng dậy, ánh mắt há hê đặc ý liếc nhìn Hiên Viên Dật, từ nhỏ đến lớn hắn sống trong vàng sáng của hoàng huynh, cái danh hiệu tiểu Vương gia này cũng là hoàng huynh cho, hôm nay hắn dựa vào năng lực của bản thân mới đạt được, xem ai còn dám xem nhẹ hắn.

Hiên Viên Dật hừ lạnh nói: "Ấu trĩ!"

Chương 43: Nương tử là tâm, huynh đệ như cặn bã

Edit: Phong Nguyệt

Không sai, Hiên Viên Tuyết chính là người cùng cha khác mẹ với Hiên Viên Dật Tam Hoàng đệ, mười ba năm trước Hiên Viên Quốc gặp tai ương dẫn tới diệt quốc, hai người huynh đệ may mắn còn sống, mặc dù Hiên Viên Dật nhìn như thờ ơ với người Hoàng đệ này, nhưng mấy năm gần đây lại vô cùng lo lắng cho người đệ đệ này.

Hiên Viên Dật hừ lạnh nói: "Ấu trĩ"

Cái câu này không nhẹ không nặng cứ rần rền vào trong màng nhĩ của Hiên Viên Tuyết, mặc dù hắn biết Hoàng huynh nói năng chua ngoa nhưng tâm lòng như đậu hũ, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất khó chịu. diendanlequydon

"Vương huynh, lời này của huynh có phải quá đáng hay không?" Hiên Viên Tuyết không vui nói.

Hiên Viên Dật không chút để ý nhẹ lắc ly ngọc, nhếch miệng hiện lên nụ cười khinh miệt, "Bổn vương không cảm thấy lời này không đúng ở chỗ nào, có một chút thành tựu nho nhỏ, liền trắng trợn phô trương, ấu trĩ."

Hắn ăn muối so với hắn(Hiên Viên Dật) ăn cơm còn nhiều hơn, đánh nhau thắng trận nhiều đêm không hết, cái thành tựu nho nhỏ này đối với hắn mà nói căn bản không có gì đáng giá để ăn mừng, chỉ là Hiên Viên Tuyết có thể trong vòng một năm ngăn ngừa đánh thắng trận, quả thật làm cho hắn bất ngờ.

Nhưng là..... Ánh mắt của Hiên Viên Dật lập tức trầm xuống, hắn biết rõ tính cách của Hiên Viên Tuyết, một khi có cảm giác thành tựu(thành quả) liền quên mình, Hoàng thượng phô trương như thế vì muốn tẩy trần cho Hiên Viên Tuyết, đây là đang hại hắn.

Hoàng thượng sững sờ, nghe ra được lời nói của Hiên Viên Dật là đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, "Khụ ——" Hắn lúng túng hắng giọng một cái, nụ cười trên mặt rất là gượng ép, "Chu ái khanh người có thể trong vòng một năm ngăn ngừa tiêu diệt được Lưu Ly Quốc, thật không thua Tà ái khanh, Đường triều có được hai người huynh đệ các người trấn giữ, trăm rất vui mừng. Người đâu, thưởng rượu!"

"Dạ!" Lý công công cầm ly rượu lên, được tỷ nữ đưa tới đi về phía Hiên Viên Tuyết, đôi tay dâng lên, rút lui sang một bên.

Hoàng thượng cầm ly rượu lên, trở người đứng dậy, hướng về phía Hiên Viên Tuyết nói: "Trăm kính người một ly."

"Tạ hoàng thượng." Hiên Viên Tuyết trong lòng tràn đầy cảm giác tự hào, hướng về phía Hoàng thượng cung kính giờ giờ ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

"Chu ái khanh mời ngồi!" diendanlequydon

Hiên Viên Tuyết ngồi ở vị bên phải phía dưới vị trí của long ý, vừa đứng cùng Hiên Viên Dật mặt đối mặt.

Hắn nhú mày, ánh mắt rất rất hứng thú quan sát nữ tử ngồi ở bên cạnh của Hiên Viên Dật, ừ, không tệ! Da mịn thịt mềm, da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng, đặc biệt là khuôn mặt ngọc nghiêng nước nghiêng thành, hắn tiếc rẻ than nhẹ một tiếng, nhưng đáng tiếc thật đáng tiếc, xinh đẹp như vậy mà lại ở bên cạnh Vương huynh máu lạnh vô tình này, chắc chịu không ít khi dễ từ Vương huynh.

Hiên Viên Dật chạm được ánh mắt nóng rực của Hiên Viên Tuyết nhìn Nam Cung Tự, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cảm giác thứ gì đó của mình bị người ta nhòm ngó vậy.

"Nhìn đủ chưa?" Hắn đột nhiên mở miệng nói, trong giọng nói mang theo mùi thuốc súng nồng nặc.

Hiên Viên Tuyết ngẩn người, chậm hoàn hồn, đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật, ánh mắt kia thật giống như muốn khoét mắt hắn ra vậy, trong lòng hắn không khỏi thất kinh, nhìn ra được Vương huynh đối với nữ nhân này rất khâm trọng, hơn nữa còn là cảm giác chiếm hữu nữa.

"Chắc hẳn vị này chính là Vương tẩu đi!" Nói xong, Hiên Viên Tuyết rót ly rượu, trở người đứng dậy hướng về phía Nam Cung Tự nói: "Ta mời Hoàng tẩu một ly." Trực tiếp làm như không thấy Hiên Viên Dật.

Nam Cung Tự nâng mí mắt nhìn về phía Hiên Viên Tuyết, rất nhanh hạ mi xuống, giọng nói có chút chậm chạp nói: "Dật nói rồi, không cho Tự Tự cùng người xa lạ nói chuyện, đặc biệt..... Đặc biệt là giống đực."(anh hại hư chị Tự rồi = _ =)

Động tác bung rượu của Hiên Viên Tuyết hơi dừng lại, chuyện gì xảy ra? Âm thanh này, nghe ra là một nữ tử trưởng thành, thế nhưng giọng nói..... Sắc mặt hắn trầm xuống, lần nữa quan sát người nữ nhân trước mặt, hóa ra là một người ngọc ngà.

"Xoẹt" Một âm thanh thủy dễ nghe giống như tiếng cười từ trong miệng hắn truyền ra, híp mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật nói: "Vương huynh khẩu vị

đúng là khiến người khác bất ngờ!" Giọng nói xen lẫn nồng nặc khinh miệt.

Sắc mặt của Hiên Viên Dật trầm xuống, ánh mắt như dao sắc bén nhìn về phía Hiên Viên Tuyết, môi mím chặt thành một đường thẳng.

Trong lúc nhất thời, trong không khí hình như có cái gì chậm rãi phun trào, để làm cho người khác cảm thấy nguy hiểm, những quan viên ngồi ở bên cạnh Tà U Vương toàn thân đều là mồ hôi lạnh.[diendanlequydon](#)

Hoàng thượng thấy tình hình này, vội vàng hoà giải nói: "Khó có được hôm nay tâm tình của trẫm vui vẻ, trẫm kính chúc ái khanh một ly."

Mọi người rời rít giờ lên cái ly trong tay, hướng về phía Hoàng thượng nói: "Tạ hoàng thượng!"

Nam Cung Tự thấy trên mặt của Hiên Viên Dật tràn đầy tức giận, cúi đầu, tay nhẹ giật góc áo của hắn, nhỏ giọng thì thầm: "Tự Tự có phải nói sai cái gì hay không, Dật không cần giận ta có được hay không?"

Hiên Viên Dật liếc nhìn Nam Cung Tự, không khỏi đau lòng, lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng đặt ở trong lòng bàn tay của mình, trên mặt triển khai nở nụ cười ôn nhu, "Được, ta không tức giận." Nhưng mà trong nội tâm của hắn lại dằng dằng bốc lửa, ánh mắt tràn ngập mùi thuốc súng nhìn về phía Hiên Viên Tuyết, tiểu tử thú, ngứa da muốn ăn đòn phải hay không?

Hiên Viên Tuyết cầm ly rượu lên đi về phía Hiên Viên Dật, như đang khiêu khích nói: "Vương huynh, Vương tẩu là người ngốc nghếch, cũng đáng yêu, đợi ngày nào đó Vương huynh chán rồi, liền thương cho đệ đi, ta nhất định sủng ái nàng bằng mọi cách."

Nghe vậy, trán của Hiên Viên Dật nổi gân xanh, híp mắt uy hiếp nói: "Đừng đánh chủ ý lên nữ nhân của ta, nếu không ta sẽ giết chết ngươi." Cuối cùng ba chữ là từ trong kẽ răng cứng rắn nện ra.

"Ta là đệ đệ của huynh mà!" Hiên Viên Tuyết không ngờ hắn lại phản ứng mãnh liệt như thế, có thể làm cho Vương huynh hắn khản trương như thế, nàng ta là người thứ nhất, đối với Nam Cung Tự có hứng thú nhiều hơn mấy phần.

Hiên Viên Dật nhú mày, hé miệng nói: "Nương tử là tâm(ý chỉ chị ấy là một phần trong cơ thể của anh đấy), huynh đệ như cặn bã."

Nghe vậy, Hoàng thượng ngậm rượu trong miệng đều phun ra ngoài, thiếu chút nữa sặc chết hắn.

Nghe Vương huynh vì hắn như cặn bã, da mặt của Hiên Viên Tuyết run run, sắc mặt có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, giờ phút này tâm tình của hắn chỉ có thể dùng một bài thơ để hình dung, thơ bảy bước.(bảy: cúng tuần cho người chết, bước: khoảng cách)(ta chỉ hiểu nhiều đây thôi)

Tức giận một hồi lâu, Hiên Viên Tuyết mới rút cuộc khôi phục lại cảm xúc lạnh tanh, vuốt vuốt trán, bình tĩnh.

"Vương huynh, có thể kiếm một chỗ nói chuyện không? Đệ có việc muốn nói với huynh."

"Vừa đúng lúc, Bồn vương cũng có chuyện muốn nói với Vương đệ." Hiên Viên Dật nhìn về phía Nam Cung Tự, ánh mắt đều là một mảnh nhu tình, "Tự, ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ ta, biết không?" Thấy Nam Cung Tự khéo léo gật đầu một cái, hắn đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Tuyết, nhếch miệng lên không dễ dàng phát giác nụ cười.

Hai người mang theo sát khí nồng nặc đi ra ngoài, không khí hình như chưa từng hóa giải, hai huynh đệ này không phải là đi ra ngoài đánh nhau chứ? Rất có thể, mọi người rời rít lo lắng lên.

Hồi lâu, chỉ thấy Hiên Viên Dật cùng Hiên Viên Tuyết mặt không có vẻ gì đi vào, dường như chưa từng động thủ dù một lần, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hiên Viên Dật liếc nhìn vị trí trống rỗng, ánh mắt vẫn nhìn chung quanh, lại chưa từng thấy bóng dáng của Nam Cung Tự đâu.

"Vương phi đi đâu?" Hắn nhìn ánh mắt đần độn của Mộ Thiên Ván, mày nhíu chặt lại, mở miệng hỏi.

Cử chỉ của Mộ Thiên Ván cực kì nhanh nhẹn, hoàn hồn lại, nghe câu hỏi của Vương Gia, vội vàng nói: "Hồi Vương gia, Vương phi....." Chỉ vào vị trí trống rỗng, lời nói liền ở trong cổ họng, Vương phi? Mới vừa rồi Vương phi còn ngoan ngoãn ngồi ở đây mà, chỉ trong chớp mắt người cũng không cánh mà bay rồi, môi của hắn run rẩy, "Vương phi..... Vương phi không biết đi đâu."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Nam Cung Ngọc

Edit: Phong Nguyệt

"Người nói cái gì?" Lòng mày của Hiền Viên Dật cong lên tức giận, nhưng cảm giác thấy lạnh cả người như thủy triều đánh tới.

Cả người Mộ Thiên Vấn run sợ, mặt nhất thời trở nên trắng bệch, nhanh chóng quỳ xuống: "Vương Gia tha mạng!"

Lý công công đột nhiên nghĩ đến cái gì, khom người tiến lên nhỏ giọng nói: "Vương Gia, nô tài vừa mới nhìn thấy Nhị hoàng tử mang Vương phi đi, chắc là thấy Vương phi uống nhiều quá, mang Vương phi đi ra ngoài hóng mát một chút, ngài không cần lo lắng."

Lý công công vạn lần không ngờ lời này của hắn chẳng những không thể làm Hiền Viên Dật yên tâm, mà ngược lại thêm dầu thêm mỡ. diendanlequydon

Căn bản Hiền Viên Dật đang bực bội, hiện tại càng thêm lửa giận ngập trời, lo lắng? Chính là biết người mang Nam Cung Tự đi chính là Nhị hoàng tử, hắn mới lo lắng. Hắn cũng không nghĩ tới hắn chỉ rời đi một lát, Vương phi liền bị người khác mang đi, hơn nữa đối tượng chính là tình địch của hắn Nhị hoàng tử Đường Uyên Tự.

Hắn hướng về phía Hoàng thượng ôm quyền nói: "Vi thần cáo lui." Nói xong, mang theo sát khí nồng nặc phát tay áo hướng hành lang đi tới.

"Vương Gia....." Mộ Thiên Vấn thấy thế vội vàng muốn đuổi theo.

Bước chân của Hiền Viên Dật dừng lại, ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn Mộ Thiên Vấn, liếc nhìn Lý công công nói: "Lý công công, người không cảm thấy Mộ Thiên Vấn có tiềm chất làm thái giám sao? Bỏ vương thường hắn cho người." Bỏ xuống lời nói lạnh lẽo, phát tay áo liền biến mất ở trong tầm mắt của Mộ Thiên Vấn.

"Tạ Vương gia ban thưởng!" Lý công công liền vội vàng tiến lên phúc thân tạ ơn, ánh mắt hài hước nhìn Mộ Thiên Vấn từ trên xuống dưới, hắn đang ngón ngàng trong gió.

Mộ Thiên Vấn bị Lý công công nhìn chăm chăm làm toàn thân hắn nổi da gà, Vương Gia thưởng hắn cho Lý công công, cái này muốn phá hủy dòng giống duy nhất của Mộ gia!

Lồng đèn màu đỏ treo ở trên hành lang theo gió chập chòn, trên mặt đất phản chiếu hình bóng một cao một thấp.

Đường Uyên Tự lôi kéo Nam Cung Tự đi về phía tầm cung, nàng giãy giụa nói: "Cái người tên đại bại hoại này, làm Tự Tự đau, người mau buông tay, Dật mà nhìn thấy sẽ nổi giận."

Môi miệng của Đường Uyên Tự ním chặt thành một đường thẳng, như nàng mong muốn buông lỏng tay ra, đưa tay ra muốn ôm Nam Cung Tự, lại bị nàng không để lại dấu vết tránh ra.

"Đừng đụng Tự Tự, Dật sẽ nổi giận." Gió nhẹ nhàng thổi phát lên, vấy theo gió thổi lên, nhẹ nhàng im hơi lặng tiếng.

Thấy nàng khập khểnh xoay người muốn rời đi, Đường Uyên Tự đưa tay nhanh chóng bắt được cánh tay nhỏ của nàng, lông mi nhú nhẹ, "Nhưng nàng đang bị thương."

Nam Cung Tự cố chịu đau trên cổ chân đang bị thương, đẩy tay của hắn ra, nhú nhú mày, Nam Cung Tự đột nhiên giống như là tỉnh ngộ, con mắt lóe sáng, nói: "Người thích Tự Tự, đúng không? Người muốn dẫn ta bỏ trốn phải không?"

Đường Uyên Tự không ngờ nàng lại hỏi trực tiếp như vậy, tâm không khỏi luống cuống, không sai, hắn thích nàng, bởi vì trên người nàng có cái gì đó hấp dẫn hắn, vô cùng muốn lấy được nữ nhân này. diendanlequydon

Nhưng là..... Còn chưa đến mức phải bỏ trốn?

Hồi lâu, hắn gật một cái nói: "Thích."

Mày của Nam Cung Tự nhú lại chặt hơn, khổ sở nói: "Tự Tự không thích người, bởi vì Tự Tự thích Dật, ta sẽ không bỏ trốn cùng với người, bỏ trốn liền sẽ không thấy được Dật, không được ăn cơm của Dật làm, Tự Tự sẽ rất khổ sở."

"Ta hiểu biết rõ mà." Trong mắt của Đường Uyên Tự xẹt qua một tia thất vọng mất mát, hắn biết, hắn biết người trong lòng của nàng chính là Hiền Viên Dật.

Trên mặt của Nam Cung Tự hiện ra nụ cười, "Cho nên a, người không thể thích Tự Tự, nếu không Tự Tự sẽ rất khổ sở." Liếc nhìn sắc trời, đột nhiên phát hiện trước khi đi Hiền Viên Dật ngăn cản vạn dân muốn nàng ngoan ngoãn ngồi tại chỗ chờ hắn, "Không thèm nghe người nói nữa, Dật không thấy Tự Tự sẽ nổi giận, Tự Tự sẽ không làm Dật tức giận." Dứt lời, nàng khập khểnh đi trở về.

Đường Uyên Tự không có ngăn cản nàng, chỉ đứng lẳng lặng ở đó, cho đến khi bóng lưng của nàng dần dần biến mất trong tầm mắt, khóe miệng hắn kéo nhẹ, thoáng nở nụ cười chua xót, đã bị nàng cự tuyệt hai lần, trong lòng vô tận cảm giác mất mát.

"Kéo kẹt" một tiếng thanh thúy vang lên, Đường Uyên Tự đẩy cửa đi vào, đốt cây nến, cả người mềm dựa ở trên ghế, cảm nhẹ ngẩng lên, trong đầu không ngừng thoáng qua lời nói kia của Nam Cung Tự, ở trong đầu xua đi không được.

Đường Uyên Tự đột nhiên nhú nhú mày, ánh mắt quét qua bóng dáng thấp thoáng lên la lén lút sau tấm bình phong, lạnh lùng nói: "Ra ngoài!"

"Tự, là ta!" Chỉ thấy từ trong tấm bình phong có một nữ tử đi ra, ánh nến chiếu rọi xuống, gương mặt cùng với gương mặt của Nam Cung Tự tương tự nhau trên mặt lộ ra vẻ mặt nũng nịu, không sai! Người này chính là muội muội sinh đôi của Nam Cung Tự, Nam Cung Ngọc, nàng với Nam Cung Tự có sự khác biệt với nhau, trên người nhiều hơn mấy phần lãng lợ yêu mị.

"Sao người lại tới đây?" Đường Uyên Tự nhìn Nam Cung Ngọc ánh mắt không giống khi nhìn Nam Cung Tự là thâm tình khẩn thiết, mà là lộ ra mấy phần chán ghét.

Nam Cung Ngọc mềm mại đi tới bên cạnh của Đường Uyên Tự, ngồi trên đầu gối của hắn, to gan đưa tay vòng quanh cổ của hắn, giống như chưa từng nhìn đến ánh mắt chán ghét của hắn, môi đỏ mọng đề vào lỗ tai của hắn thẹn thùng nói: "Nhớ người."

"Chuyện ta giao phó người làm xong chưa?" Mặt của Đường Uyên Tự không chút thay đổi, giọng nói lạnh nhạt.[diendanlequydon](#)

Trên mặt của Nam Cung Ngọc lộ ra vẻ không vui, buông lỏng tay ra, trở người đứng dậy đưa lưng về phía hắn, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ trong mắt của Nhị hoàng tử, ta chỉ là một con cờ?"

Sắc mặt của Đường Uyên Tự trầm một cái, đưa tay ôm bụng của nàng, một tay ôm nàng vào trong ngực, môi mòng khẽ gợi đề vào bên tai của Nam Cung Ngọc, nhỏ giọng nói: "Là con cờ, nhưng cũng là nữ nhân của Bản hoàng tử."

"Tự..... Ừ ~ người thật là hư."

Bước chân của Hiến Viên Dật dừng lại ở bên ngoài tẩm cung của Nhị hoàng tử, nghe bên trong phòng không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ mềm mại của nữ nhân cùng tiếng găm nhẹ của nam nhân, sự ác độc của hắn nắm chắc lại, nhìn xuyên qua khe cửa, nhìn đôi nam nữ trên giường đang quấn quýt lấy nhau, khi hắn thấy rõ gương mặt kia, con mắt từ từ phóng lớn lên, tay vịn trên cánh cửa không ngừng run rẩy, cả người tan mát ra một cổ sát khí nồng nặc, Tự.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chờ đợi

Edit: Phong Nguyệt

Đáy mắt của Hiến Viên Dật lóe lên rồi biến mất, đuôi lông mày nhíu nhẹ, không phải là nàng! Không phải ái phi của hắn, chỉ vì khuôn mặt quá mức hoàn mỹ không tỳ vết, không tìm được nốt ruồi trên khóe môi của Nam Cung Tự, sự lo lắng trong lòng của hắn trong nháy mắt bình tĩnh trở lại.

Nàng là Nam Cung Ngọc?

Ánh mắt thâm tình khẩn thiết của Đường Uyên Tự nhìn vào khuôn mặt của người trước mắt này, giống như nàng chính là Nam Cung Tự, hắn giống như một con Dã Lang đang đói bụng xô ngã Nam Cung Ngọc xuống đất, ở trên mỗi một tác da thịt đề lại dấu vết hôn thật sâu, đắm đuối đưa tình mà nói: "Nói, nói yêu ta!"[diendanlequydon](#)

"Tự..... Ừ ~ ta yêu người." Người Nam Cung Ngọc mềm mại xấu hổ nói, cặp mắt hàm chứa xuân tình nhìn tới hắn, thật yêu thật yêu(tác giả muốn nhấn mạnh) người nam nhân này.....

Sắc mặt của Hiến Viên Dật trầm xuống, nhìn một màn này, trong lòng hắn không khỏi tức giận, chỉ vì khuôn mặt Nam Cung Ngọc giống khuôn mặt của Nam Cung Tự, giống như..... Ánh mắt của hắn từ từ lạnh lẽo lên, rất muốn trực tiếp bỏ đi, nhưng hắn làm động tác như vậy, theo công lực của Đường Uyên Tự tất nhiên sẽ bị phát hiện.

Chỉ là, hắn tò mò, đều là từ trong bụng mẹ sinh ra, hơn nữa còn là sinh đôi, vì sao tính tình hai tỷ muội có sự khác biệt lớn như vậy? Một người lãnh nhược băng sương(lạnh lùng như băng), giữ mình trong sạch, còn một người thì phong phanh như vậy(ý nói là lãng lợ), cùng với kỹ nữ không có gì khác nhau.

Hắn thấy may mắn, may mắn người hắn thú là Nam Cung Tự, mà không phải là Nam Cung Ngọc.

"A ~" Chỉ nghe bên trong tẩm cung truyền đến tiếng rên rỉ của nữ tử, cả người Nam Cung Ngọc mềm nằm ở trên ngực của Đường Uyên Tự, thở hổn hển, môi đỏ mọng phả ra ngậm khí giống như nước lọc sương mù.

Đường Uyên Tự chán ghét đẩy Nam Cung Ngọc ra, ngồi dậy sửa y phục xốc xếch lại, đưa lưng về phía nàng giọng nói lạnh nhạt: "Thời gian không còn sớm, người cần phải trở về, đừng quên nhiệm vụ ta giao phó cho người." Giọng nói lạnh lẽo, đánh thẳng vào trong lòng của Nam Cung Ngọc.

Đôi tay của Nam Cung Ngọc từ sau ôm lấy hông của Đường Uyên Tự, cầm đề trên đầu vai của hắn, môi đỏ mọng đề sát bên lỗ tai hắn, thẹn thùng nói: "Tự, tôi nay để cho ta ở lại nơi này đi, trở về sao ~"

Trong lòng của Hiên Viên Dật dâng lên một đoàn lửa giận, ở lại? Hẳn quá uất ức bị buộc phải thưởng thức(xem) xuân tình, bọn họ mà còn muốn đánh nhau một lần nữa, tròng mắt của hắn nhắm lại, hẳn thế sẽ giết chết đôi cầu nam nữ này.

"Đừng náo nữa! Người trở về đi."

Nam Cung Ngọc theo lời buông tay, Đường Uyên Tự thích nàng ở điểm này, nghe lời.

Ánh mắt của Hiên Viên Dật nhìn hành lang cách đó không xa có cung nữ đi tới, hẳn tung người lên biến mất ở trong bóng tối.

Tự, nàng ở đâu?

Khi Nam Cung Tự khép khênh vòng nhiều cái vòng, rốt cuộc có cung nữ tốt bụng dẫn nàng đến Ngự Hoa Viên, nhưng bữa tiệc đã sớm kết thúc, nàng không có đi, mà là lựa chọn ngồi tại chỗ lẳng lặng chờ đợi đến khi nào hắn xuất hiện trước mặt nàng thì thôi.

Qua giờ Tuất (7-9h tối), trong chốc lát, trời mưa rất lớn giống như sông Ngân Hà chảy xuống vậy, tiếng mưa rơi nổi thành một mảnh nổ vang, bầu trời như muốn rách ra tạo thành nhiều lỗ hổng, mưa to tựa như sập trời giống như trên bầu đang đổ ầm xuống mặt đất vậy.

Nam Cung Tự cuộn tròn thân mình, hai cánh tay vững vàng ôm hai đầu gối, đầu chôn sâu ở giữa hai đầu gối, sợ hãi trong chốc lát trời sẽ nổ vang lên, mưa bụi bay cuộn, thổi đánh ở trên người nàng.

Lạnh, lạnh đến thấu xương diendanlequydon

Dật, người ở đâu?

Hốc mắt nóng lên, nàng cố nén sự chua xót trong lỗ mũi, giống như bị người ta vứt bỏ đi.

Trên hành lang, Lý công công xách theo đèn lồng đang định trở về nhà đi ngủ, tầm mắt trong lúc vô tình rơi vào Ngự Hoa Viên có một người đang ngồi co rút, chợt nhìn lên, ai u! Đây không phải là Tà Vương phi sao? Hắn khom người, mở cái ô lên, vội vã đi tới.

"Tà Vương phi, bữa tiệc đã kết thúc, ngài như thế nào ngồi ở đây hứng mưa? Nhanh, lão nô đưa ngài trở về phủ." Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói chói tai.

Nam Cung Tự ngẩng đầu nhìn về phía Lý công công, cả người nàng run rẩy, quật cường lác đàu, giọng nói không ngừng run rẩy: "Không cần, Dật nói muốn ta ở đây đợi hắn, Tự Tự không thể đi, nếu không Dật sẽ nổi giận."

"Nhưng....." Trên mặt của Lý công công lộ ra vẻ do dự, hôm nay hắn biết Nam Cung Tự là người ngốc nghếch, chỉ nghe lời nói của Hiên Viên Dật, dù hắn có nói thêm gì nữa cũng không làm được chuyện gì, chỉ đành phải lấy cái ô cầm trong tay đưa cho nàng, "Tà Vương phi, ngài chờ ở đây, lão nô phải đi tìm Tà Vương gia."

"Ừm!" Nam Cung Tự ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Lý công công than một tiếng, hướng trên hành lang nhanh chóng đi tới, biến mất ở trong mưa bụi.

Sau một nén nhang, cây ô của Nam Cung Tự sớm bị cơn gió lạnh thấu xương thổi sang một bên.

Hiên Viên Dật giống như người điên tìm kiếm bóng dáng của Nam Cung Tự, tìm kiếm tất cả các ngõ ngách trong hoàng cung, hắn gấp đến độ thiếu chút nữa muốn lật tung hoàng cung này lên.

Lý công công khoác áo khoác đang định xuất cung một chuyến, trên hành lang, xa xa hắn nhìn thấy một bóng dáng đi về phía bên này, trời mờ tối đèn lồng chiếu rọi xuống gương mặt của Hiên Viên Dật, Lý công công liền vội vàng tiến lên nói: "Tà Vương gia, lão nô tìm được ngài rồi."

Biết được Nam Cung Tự ngồi ở đó chờ hắn, bước chân của Hiên Viên Dật nhanh như mũi tên.

Đến Ngự Hoa Viên, tròng mắt hẹp dài của hắn không hề chớp mắt nhìn trên người Nam Cung Tự cách một lớp mưa bụi, nàng vẫn ngồi ở đây chờ hắn? Tâm bỗng như bị lưỡi dao xẹt qua, rất đau diendanlequydon

Nam Cung Tự ôm hai cánh tay đang run rẩy, vùi mặt vào đầu gối, không để ý đến bóng dáng đang áp sát tới.

Hai chân thon dài của Hiên Viên Dật đứng lại ở trước mặt nàng, tóc bị nước mưa làm ướt đang nhiều từng giọt xuống, hắn lẳng lặng nhìn nàng, đáy mắt xẹt qua vẻ đau lòng, mấp máy môi: "Ngu ngốc....."

Nam Cung Tự chậm rãi ngẩng gương mặt ngọc lên, tầm mắt bị nước mưa làm cho nhòe đi, nhưng nàng nhận ra gương mặt này.

Nàng không khóc, trên mặt hiện ra nụ cười, "Dật, người tới đón Tự....." Lời còn chưa nói hết, trước mắt một mảnh âm u, cả người hướng bên phải ngã xuống.

Án đường của Hiên Viên Dật nhú nhẹ, nhanh chóng vịn nàng, tóc bị nước mưa làm ướt nhiều giọt từng giọt nước trên gương mặt của nàng, môi mỏng của hắn mím chặt thành một đường thẳng, "Tự...."

Chương 46: Đời này nhất định sẽ chọn Dật

Edit: Phong Nguyệt

Vương phù

Ở giữa căn phòng lớn có một hồ tắm, nước trong hồ tắm là Ôn Tuyền(suối nước nóng) thiên nhiên, là hồ tắm chuyên dụng của Hiên Viên Dật.

Nam Cung Tự mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện trên người mình chỉ mặc một cái đơn kiện(lớp vạt áo cuối cùng màu trắng) mỏng, Nam Cung Tự ngâm mình bên trong hồ tắm to lớn, nàng lười biếng xoay người, tựa vào bên cạnh thành ao, gối đầu nằm ngay trên đá thạch(là lớp đá được lớp ở phía trên cạnh tường), môi anh đào dần dần mở ra, tóc dài đen mượt lơ lửng ở trên mặt nước, y phục màu trắng sớm bị thấm ướt, dáng vẻ thướt tha mềm mại đều hiện ra bên ngoài vạt áo.

Hồ Phách đứng coi giữ ở một bên không khỏi có chút mắt hờn, thật là đẹp, không trách được Vương Gia đối với nàng ta si tình như thế, nếu nàng là thân nam nhi, sợ cũng sẽ động lòng.

"Kêu kệt" Một tiếng thanh thúy vang lên, cửa bị đẩy vào chậm rãi.

Hiên Viên Dật bước vào hơi nước bao phủ trong hồ tắm, khi ánh mắt nóng hừng hực nhìn vào dáng vẻ thướt tha mềm mại thì chợt cảm thấy gương mặt của hân giống như bị lửa đốt hết sức nóng bỏng, hốt hoảng xoay tầm mắt, tay cầm khăn lông ném trên tóc nàng, "Ta.... Ta ở ngoài phòng chờ nàng, tắm xong nói một tiếng." Hân cố nén trong lòng **, xoay người muốn rời đi, lại phát hiện vạt áo bị cái gì kéo lấy, nghiêng đầu ngẩng nhìn ánh mắt lóe sáng của Nam Cung Tự đang nhìn tới trước mặt hân, tâm không khỏi luống cuống, dáng vẻ của nàng lại mê người đến vậy.diendanlequydon

"Tự Tự không biết làm sao rồi, cả người hình như không còn sức." Nam Cung Tự kéo lấy góc áo của hân, trông mắt trong suốt như hồ nước nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hân, khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức làm cho người khác thấy lòng chua xót, giang hai cánh tay ra nói: "Dật Bảo Bảo ~"

Hồ Phách nhú mày, đáy mắt lóe ra tia sáng, làm bộ đáng yêu?

Ánh mắt lóe ra tia sáng, xuyên qua đáy lòng của Hồ Phách, lại để cho nàng có chút không đành lòng.

Rõ ràng nàng coi Nam Cung Tự là tình địch, vì sao, vì sao nàng lại bắt đầu đồng tình với nàng ta, thậm chí mơ hồ có chút đau lòng.

Hiên Viên Dật nhìn nét mặt của nàng đẹp đến động lòng người, trên mặt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ cùng thương xót, "Thật hết cách với nàng, trước tiên lau khô tóc đi." Hân mở ra đôi chân thon dài ở trước mặt nàng, ngồi xổm người xuống, đôi tay rơi vào trên khăn lông, nhẹ xoa mái tóc ướt át, nhìn người trước mặt đang nở nụ cười rực rỡ, đáy mắt dâng lên sự dữ tợn không dễ dàng phát hiện.

"Nếu như..... Ta nói là nếu như." Giọng nói của hân dịu dàng mà đầy từ tính đột nhiên vang ở trên đỉnh đầu của nàng, "Nếu như Tự Nhi khôi phục lại bình thường, nàng có thể giống như vậy lệ thuộc vào ta không? Còn có thể nói yêu thích ta không?"

Nghe vậy, Nam Cung Tự chậm rãi nâng khuôn mặt ngọc, chống lại cặp mắt thâm thúy như đầm nước, nhú mày, như đang nghi ngờ, hồi lâu, nàng nghiêm túc nói: "Mặc dù Tự Tự nghe không hiểu lời nói của Dật, nhưng là, mặc kệ Tự Tự thế nào....." Nói xong, nàng kéo tay Hiên Viên Dật đặt ở trên ngực, trái tim đập 'thình thịch', rất nhanh rất nhanh, "Đời này của Tự Tự sẽ chọn Dật."

Cả người của Hiên Viên Dật liền sững sờ, 'Đời này nhất định sẽ chọn Dật' những lời này không ngừng quanh quẩn bên lỗ tai của hân, giống như thời gian vào giờ khắc này sẽ ngừng lại.

Chỉ thấy tâm của hân lúc này hoàn toàn đặt ở trên người của Nam Cung Tự, trông mắt thâm thúy lóe ra ánh sáng, gương mặt nghiêm túc chiếu vào trong tròng mắt của nàng.

"Tự....."diendanlequydon

Nữ nhân này, triệt để phá vỡ lớp băng nhiều năm ở trong lòng của hân.

Mềm nhũn, rất thoải mái..... Tay Hiên Viên Dật không khỏi néo néo, tầm mắt ngẩng nhìn tay của mình đang nắm bộ ngực của nàng, thái độ từ từ cứng ngắc lên, thân thể không khỏi căng thẳng, gương mặt tuấn mỹ chợt ửng hồng, vội vàng rút tay về, có chút hốt hoảng, có chút căm hận: "Đàn..... Trúng."

Nam Cung Tự nhú mày một cái, nàng nói sai cái gì rồi sao?

Nhìn sắc mặt nóng rực của Hiên Viên Dật, nàng đưa tay bưng lấy gương mặt của hắn, thật là nóng nha!

Nam Cung Tự cau mày nói: "Mặt của Dật so với Tự Tự càng nóng hơn đây?"

"Có..... Có không?" Hiên Viên Dật nghe nàng nói như thế, không khỏi khần trương lên.

"Có nha! Rất nóng rất nóng!" Nam Cung Tự nghiêm túc gật đầu một cái, đột nhiên khần trương nói, "Dật phát sốt lên sao?"

"Không phải." Ngu ngốc, hắn có chỗ nào giống người bị phát sốt, rõ ràng là đỏ mặt.

Nam Cung Tự đột nhiên giống như là tỉnh ngộ ra, con mắt lóe sáng, nói: "Có phải cảm thấy nhịp tim đập thật là nhanh, nhanh đến không thở nổi?"

Nghe vậy, thái độ của Hiên Viên Dật có mấy phần cổ quái, Nam Cung Tự chờ đợi gật đầu một cái, chỉ thấy ánh mắt nóng bỏng của Nam Cung Tự dần dần tụ tập thành một đám ánh sáng mãnh liệt, ánh mắt thật sâu xuyên vào trong lòng hắn, không khỏi hốt hoảng nói: "Nàng dùng ánh mắt ấy nhìn ta làm cái gì?"

Nam Cung Tự không khỏi hí mắt nhìn về mặt hoảng hốt của hắn, đột nhiên cười nói: "Ta biết rồi, Dật không phát sốt, là bởi vì Tự Tự mới đỏ mặt, có đúng hay không."

Lời của nàng làm hắn càng khần trương hơn lên, hình như là nàng nói đúng như vậy.....

Hắn không có trả lời, cởi áo bào trên người xuống bao lấy đáng người nhỏ nhắn của nàng, ôm ra, mở đôi chân thon dài bước trở về phòng.

"Dật, ngươi nói đi! Có phải bởi vì Tự Tự mới đỏ mặt phải không?"

Dọc theo đường đi, Nam Cung Tự nắm cái vấn đề này một mực không thả ra, bước chân của Hiên Viên Dật dừng lại, rũ tầm mắt thấp xuống, ánh mắt nhu tình tựa như nước nhìn người trong ngực, môi mỏng lạnh nhạt nói: "Ừ, thời điểm thấy Tự Nhi, tim đập rất nhanh, mặt sẽ hồng." Chỉ vì hắn không có cách nào kiềm chế được mà yêu nữ nhân này.

Nam Cung Tự không nói thêm gì, chỉ cúi đầu nghiêng lỗ tai dựa sát vào lồng ngực của hắn, chỉ nghe trái tim đập ‘ thỉnh thỉnh ’ một cách nhanh chóng, thật là nhanh, nhanh đến nỗi hít thở không thông.

"Tự....." diendanlequydon

"Vương Gia ——" Từ hành lang cách đó không xa truyền đến giọng nói của Mộ Thiên Vãn.

Không khí mập mờ trong nháy mắt bị phá vỡ, Hiên Viên Dật giương con mắt nhìn về phía Mộ Thiên Vãn đang chạy về phía hai người, nhú nhú mày, như đang trách cứ hắn lỗ mãng.

"Bốn vương không phải ban thưởng ngươi cho Lý công công rồi sao? Làm sao ngươi chạy tới đây?"

Giọng nói lạnh lẽo đánh thẳng vào trong lòng của Mộ Thiên Vãn, hắn nuốt nước miếng một cái, thấp giọng nói: "Vương Gia, thuộc hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo."

Hiên Viên Dật nhú mày nói: "Chuyện gì?"

"Hồi vương gia, Ngô quốc không thể cứu vãn được nữa, Nhị hoàng tử cùng tâm phúc Trần tướng quân dẫn nhân mã đầu tót Ngô quốc, bệ hạ mừng rỡ, ban thưởng Ngô quốc cho Nhị hoàng tử, Ngô quốc đổi tên thành Đường Quốc."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thuyết phục trở về Ngưu gia thôn

Edit: Phong Nguyệt

Sâu thẳm trong tròng mắt của Hiên Viên Dật làm cho người ta đoán không ra giờ phút này hắn đang nghĩ cái gì, đôi môi mỏng mím nhẹ, "Vậy thì như thế nào?"

Hắn nói chuyện với vẻ mặt giống như là mùa thu bị gió thổi hết sức nhạt nhẽo, không chứa tí gợn sóng nào, tìm không ra nửa điểm dấu vết.

Lông mi của Mộ Thiên Vãn nhú nhẹ, ánh mắt thâm thúy phức tạp nhìn Hiên Viên Dật, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra được một chút, nhưng gương mặt tuần mỹ trước mắt này, vẻ mặt ấy vẫn là dạt bình tĩnh, bình tĩnh giống như không có một tia gợn sóng, làm người ta nhìn không thấu tâm tư của

Những năm gần đây, Vương Gia có thể ngồi lên vị trí như hôm nay, có thể nắm giữ thiên quân vạn mã, còn không phải là vì phục quốc? Còn không phải là vì báo thù? Ngõ quốc không thể cứu vãn được nữa, thật đến miệng lại bị Nhị hoàng tử tha đi, hắn không hiểu, là cái gì khiến Vương Gia có thể quên đi sứ mạng quan trọng chính là phục quốc.

Anh mắt thật sâu của Mộ Thiên Vãn nhìn vào trên người của Nam Cung Tự, trước kia Vương Gia chưa bao giờ hiểu được thương hương tiếc ngọc, đặc xá hai chữ càng sẽ không từ trong miệng Vương gia toát ra, từ một khắc kia nàng ta bước vào Vương phủ, Vương Gia giống như là biến thành người khác, nụ cười trên mặt cũng thường xuyên.

Vương Gia chân chính cần có một người hầu ở bên cạnh hắn, có lẽ đây chưa chắc là chuyện không tốt.

"Còn có việc sao?" Hiên Viên Dật nhíu mày nhìn nháy về phía Mộ Thiên Vãn, ở trong lòng hắn, chỉ có Tự Nhi là quan trọng nhất, về phần những người khác, những chuyện khác..... Không quan trọng.

Mộ Thiên Vãn hoàn hồn lại, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, nhỏ giọng bẩm nói: "Bẩm Vương Gia, có vị lão thái thái nói là có việc gấp muốn gặp Vương phi, tự xưng là Ngoại tổ mẫu của Vương phi."

Nam Cung Tự vừa nghe người đến là Ngoại tổ mẫu, vội vàng từ trong ngực của Hiên Viên Dật nhảy xuống, lôi ống tay áo của Mộ Thiên Vãn, vội vã thì thầm nói: "Tự Tự muốn gặp Ngoại tổ mẫu, dẫn ta đi gặp Ngoại tổ mẫu đi!"

Trên mặt của Mộ Thiên Vãn lộ ra vẻ khó xử, thấy Hiên Viên Dật im lặng không lên tiếng gật đầu một cái, liền nói: "Dạ, Vương phi mời tới bên này!"

Nhìn bóng dáng nhảy nhót lung tung của Nam Cung Tự, mày của Hiên Viên Dật nhíu lại thật chặt, trong lòng cảm thấy rất ngờ vực, nàng nhận ra nàng còn có một Ngoại tổ mẫu, có phải nàng nhớ lại được cái gì hay không?

Trong hành lang của Vương phủ, dưới cây đào có lão phu nhân xương gầy như củi đang ngồi trên ghế, hốc mắt lõm sâu vào, hai má hãm sâu vào, tóc bạch kim lưa thưa không còn nhìn nổi màu đen vốn có ban đầu, người mặc một y phục màu xám tro xen lẫn là vật áo, hạ thân còn lại là mặc la quần màu đỏ sậm, thân nhìn qua rất sạch sẽ, nhưng trên người không có mang đồ trang sức. Ở dưới chân bà có một túi khoai lang cùng đậu phộng.

Lão thái thái bưng nước trà của nha hoàn đưa tới, trông mắt già nua đảo qua lại nhìn trên đại sảnh to lớn, đột nhiên ánh mắt thật sâu rơi vào ly ngọc nhỏ trên bàn uống trà, vội vàng đặt ly trà trong tay xuống, mặt hiện đầy nếp nhăn tay run rẩy bấy đang cầm ly ngọc trong suốt sáng lóng lánh, "Ai da má ơi(cái này của tác giả nói, tui vô tội), ly ngọc được lấy từ ngọc Bạch Thạch thượng đẳng mà tạo thành, vậy phải tốn bao nhiêu bạc!"diendanlequydon

Lời này vừa nói ra, chọc cho nha hoàn, gã sai vặt đứng ở một bên cúi đầu che miệng cười trộm, ngay cả quản gia cũng không nhịn được cười.

Lão thái thái thận trọng đặt ly ngọc lại trên khay trà, "Xem ra Tự Nhi tìm được phu gia(nhà chồng)tốt!" Thờ dài một cái, hốc mắt già nua xẹt qua bi thương không dễ dàng phát hiện.

"A ma ~"(a ma có ý nghĩa là nãi nãi) người Nam Cung Tự còn chưa đi vào trong nhà, giọng nói liền truyền vào. Lão thái thái vừa nghe liền nhận ra giọng nói của Nam Cung Tự, Nam Cung Tự mặc y phục quý giá từ ngoài phòng ung dung bước vào, bà phát tay một cái nói: "Tự, đến trước mặt của A ma, để A ma hảo hảo nhìn con một chút." Nói xong, trên mặt chất đầy nếp nhăn mỉm cười hiền hòa.

Nam Cung Tự theo lời, đến gần trước mặt của lão thái thái, ngồi xổm xuống nũng nịu vui đùa vào trong ngực của Ngoại tổ mẫu, "A ma, Tự Tự nhớ người muốn chết."

Lão thái thái bị sự thân mật bất ngờ của nàng làm cho sợ hết hồn, ấn đường nhíu nhẹ, có cái gì không đúng, Tự Nhi chưa bao giờ đối với bà làm nũng như vậy, càng sẽ không dùng cái loại giọng điệu này nói chuyện, Nam Cung Tự là một tay bà nuôi dưỡng cho tới lớn khôn, tính cách của nàng sao bà lại không biết rõ chứ.

"Tự Nhi đã xảy ra chuyện gì?" Bà nâng tròng mắt già nua nhìn về phía Mộ Thiên Vãn, chất vấn.

"Lão thái thái, lúc trước Vương phi sốt cao, mạng thì giữ được, nhưng là....." Về mặt của Mộ Thiên Vãn ảm đạm xuống, nói đến đây cũng không có nói thêm nữa.

Lão thái thái thoải mái, một khuê nữ làm sao lại thành kẻ ngốc nghếch? Thờ dài một hơi nói: "Ai, đây cũng là mệnh của Tự Nhi." Thật giống như lúc trước nàng bị phụ thân, phụ mẫu ruột thịt vứt bỏ, nhất định là thay mặt muội muội xuất giá, bây giờ nên trở lại thân phận ban đầu của nàng.

Nam Cung Tự ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghi ngờ, nàng nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng nàng nhìn thấu trên mặt của Ngoại tổ mẫu lộ ra vẻ ưu thương cùng nước mắt trong hốc mắt.

"A ma làm sao người khóc? Có phải Tự Tự không tốt hay không, không khóc không khóc." Nói xong, nàng thận trọng vì bà ngoại lau nước mắt trên khóe mắt.

Khóe môi của Lão thái thái khẽ run, thấy Nam Cung Tự cho dù là kẻ ngốc nghếch, lại đối với bà vẫn hiếu thuận như vậy, trái tim nhất thời xôn xao lên một cổ áy náy nồng nặc, không cầm được nước mắt chảy xuống, đầm lòng ngực khóc nói: "Tự, là A ma không tốt, A ma xin lỗi con."diendanlequydon

Mộ Thiên Vãn thấy thế, kêu nha hoàn, gã sai vặt ra ngoài, để tổ tông(bà cháu) hai người ở lại.

Nam Cung Tự thấy Ngoại tổ mẩu khóc đến khó nhìn như vậy, lỗ mũi nàng chua chát, tròng mắt lóe ra nước mắt trong suốt, "A ma, có phải ai khi dễ người không, người đừng hù dọa Tự Tự, ô ô...."

Lão thái thái dừng lại động tác đầm ngực, hai tay già nua nâng khuôn mặt của Nam Cung Tự, nức nở nói: "Tự, lần này A ma tới là nghĩ đón con trở về Ngưu gia thôn, rồi đi chỗ thị phi này."

Nghe vậy, Nam Cung Tự ngỡ ngàng, con mắt cứ như vậy cố định ở trong hốc mắt, không có tiêu cự, nước mắt đã không còn chảy, khóe mắt chảy ra nước mắt không thấy được, chỉ để lại mấy dấu vết mờ mờ.

Thấy nàng không nói gì, lão thái thái an ủi vỗ vỗ mu bàn tay của Nam Cung Tự, thở dài một hơi nói: "A ma biết con không phải dễ dàng, nhưng cái địa vị và thân phận này không thuộc về con. Tự, nghe A ma khuyên, cùng A ma trở về thôi, con không thuộc về nơi này."

Nói trắng ra là, lần này lão thái thái tới không phải là vì thăm người thân, cũng không phải là tới gia nhập vào Vương phủ, mà là bị nữ nhi cùng cô gia(con rể)nhờ, tới khuyên Nam Cung Tự rời khỏi Vương phủ, rời khỏi Hiến Viên Dật. Để Nam Cung Ngọc khôi phục thân phận, danh chính ngôn thuận là nữ chủ nhân của Tà Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Phế bỏ hậu viện

Edit: Phong Nguyệt

"A ma(có nghĩa là nãi nãi), Tự Tự không thể đi theo người, Tự Tự đồng ý cả đời sẽ chọn Dật, nói láo sẽ mất răng nanh, Tự Tự không muốn mất." Nam Cung Tự tùy hứng nói, mặc dù nàng là người ngốc nghếch, có một số việc, có vài người nàng đều không nhớ rõ, nhưng nàng nhớ rõ ban đầu là thế nào gả vào Vương phủ, nhớ rất rõ ràng.

Nàng biết bà là vì bị Nam Cung gia chi điểm, khuyên nàng trở về Ngưu gia thôn.

Tự Tự không muốn xa Dật, đừng!

Tuy nói lão thái thái nhìn Nam Cung Tự trưởng thành, nhưng ở trong lòng của bà, thủy chung vẫn là Mộ Thị, dù sao Mộ thị là hải tử của bà. Dĩ nhiên, lão thái thái cũng có lòng riêng, bà đã mua quan tài cho mình, không chừng ngày nào đó chết rồi, bên cạnh không có một người, hết sức thê lương? diendanlequydon

Nghĩ tới đây, lão thái thái càng thêm ăn đòn cân sắt(lòng quyết tâm tựa như sắt), tuyệt tâm muốn Nam Cung Tự rời khỏi Vương phủ, theo bà trở về Ngưu gia thôn.

"Cái nha đầu này là đồ không có lương tâm, ngốc nghếch liền quên ban đầu A ma thế nào ngậm đắng nuốt cay dưỡng nha đầu người trở thành người sao? Mười sáu năm này, A ma bớt ăn bớt mặc, đồ trang sức trên người cũng cạn sạch, còn không phải là vì nha đầu người? Hôm nay người vì một người nam nhân, cũng không cần A ma rồi sao? A ma coi như là uống công nuôi người." Lão thái thái lúc này mặt mũi mười dặm có thể nghe, chỉ vào Nam Cung Tự khóc thì thầm, "A ma không oán người, chỉ oán người A Công(chồng) bỏ lại ta cô khổ ở trên đời này." Nói qua một đồng nước mũi một đồng nước mắt hướng trên người nàng bôi.

Tròng mắt của Nam Cung Tự âm trầm xuống, mặc dù nàng không nhớ rõ nhiều việc, nhưng nàng biết, nàng luôn cho rằng, những năm gần đây Ngoại tổ mẩu vì nuôi dưỡng nàng thành người không ít cực khổ, nhưng là..... Nàng chợt giương mắt con mắt, ánh mắt rất là chăm chú nhìn Ngoại tổ mẩu: "Tự Tự không muốn xa Dật, cả đời này cũng không muốn rời khỏi hắn."

Ở trên thế giới này, chỉ có Dật đối với Tự Tự là tốt nhất.

Nhìn vẻ mặt chăm chú của Nam Cung Tự, lão thái thái đầu tiên là ngăn người, cuối cùng khóc càng thêm thảm hơn, đôi tay đánh đầu gối khóc thì thầm: "Ta làm sao lại có số mạng khổ như vậy a! Nữ nhi không cần ta nữa, cháu gái cũng không cần ta, ta..... Ta còn không bằng chết đi coi như xong rồi." Nói xong, ý niệm của bà chợt lóe, trở người đứng dậy, lấy cây gậy khập khểnh hướng trên cây cột đập tới, bà đoán chừng, chỉ cần bà dùng một chút chiêu này, Nam Cung Tự sẽ ngoan ngoãn cùng bà trở về Ngưu gia thôn.

Lão thái thái đoán chắc Nam Cung Tự sẽ dùng mình đỡ cho bà, quả nhiên đầu bà đụng vào không phải cây cột, mà là cái bụng mềm nhũn, lão thái thái lúc này tâm vui mừng, nếu nha đầu này không chịu đi bà sẽ một khóc hai nháo ba thất cổ, khi bà ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của người nọ, là một tiểu tử có đôi mắt đẹp, bà nghiêng đầu nhìn về phía Nam Cung Tự, chỉ thấy nàng ngu người đứng tại chỗ không nhúc nhích, nha đầu chết tiệt không có lương tâm, thậm chí ngay cả người ngoài cũng không bằng.

Nam Cung Tự vừa thấy Hiến Viên Dật cau mày che bụng, tâm nàng không khỏi căng thẳng, liền vội vàng tiến lên vỗ vào: "Dật, không đau không đau, ta thôi một chút."

Hiên Viên Dật thấy nàng cúi đầu muốn thổi lên xiêm áo của hắn, trên mặt lộ ra vẻ lúng túng, đưa tay bắt được tay của nàng, lắc đầu nói: "Không có gì đáng ngại."

Sắc mặt của Lão thái thái lúc này thú vị mòi dăm có thể nghe, trong lòng không khỏi có chút ảo não, khinh thường, thua thiệt bà nuôi nàng mười sáu năm, bà nháo muốn tự sát, nàng chẳng những không đến quan tâm lão nhân gia bà có sao không, thì ngược lại quan tâm tới người nam nhân này?

Chỉ là, nha đầu này mới vừa gọi hắn là gì?

Dật? Ai u này, chẳng lẽ tiêu tử này là người trong truyền thuyết khát máu vô tình, khắc chết sáu vị phu nhân Tà U Vương?

Trong lòng của Lão thái thái mặc dù bất ổn, nhưng vẫn là nụ cười chất đống nghênh đón, ân cần nói: "Chắc hẳn vị này chính là Tà Vương gia đi! Mới vừa rồi có đụng bị thương ngài không? Có nặng lắm không?"

Đuôi lông mày của Hiên Viên Dật nhảy lên, ánh mắt thật sâu quan sát người lão phu nhân trước mắt này, mới vừa lời của bà hắn đều nghe được, trong lòng mặc dù đối với cách làm của lão thái thái rất căm tức, rất bất mãn, nhưng dù sao bà cũng là Ngoại tổ mẫu của Nam Cung Tự, một tay nuôi dưỡng Nam Cung Tự thành người, trong lòng hắn kiềm chế lại sự không vui, "Ngoại tổ mẫu, Bôn vương tôn xưng người một tiếng Ngoại tổ mẫu là nể mặt ái phi, nếu như bà cố ý muốn dẫn Tự đi, đừng trách Bôn vương không để ý ba bốn mặt bà, đưa bà trục xuất khỏi Vương phủ." Giọng nói lạnh lẽo không có một tia tình cảm chảy vào.

"Người....." Sắc mặt của Lão thái thái lúc này khó coi lên, người ngoài sợ Tà U Vương hắn, nhưng bà không sợ, bà đã mua cái quan tài cho mình, hơn nữa tôn nữ của bà là Vương phi của hắn, hắn còn phải gọi bà một tiếng Ngoại tổ mẫu, há có đạo lý trường bối lại sợ hãi văn bối?

Nghĩ tới đây, lão thái thái tiến lên lôi kéo tay của Nam Cung Tự, hướng về phía Hiên Viên Dật nói: "Ta không cần biết là ai, Tự Nhi là một tay ta nuôi nấng, ta có cái quyền lợi mang nàng đi." Nói xong, lôi kéo tay của Nam Cung Tự đi ra ngoài phòng, "Tự, cùng A ma trở về."

"Ta..... Ta không đi, Tự Tự muốn cùng ở chung một chỗ với Dật." Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của Nam Cung Tự.

Bước chân của Lão thái thái thật sâu dừng lại, nghiêng đầu sừng sờ nhìn về phía Nam Cung Tự, cau mày nói: "Người vừa nói cái gì?"

Nam Cung Tự rũ rèm mắt xuống, không có ai thấy con mắt của nàng trở nên thâm thúy không thấy đáy, nàng hung hăng cắn môi dưới, ngẩng đầu lên rất nghiêm túc nói: "Tự Tự không cùng A ma bỏ trốn, nếu như vậy, sẽ không còn được gặp lại Dật, cũng không được ăn cơm của Dật làm, ta không muốn!" Thái độ của nàng rất kiên định, nói cũng rất hiểu.

Chỉ là bỏ trốn.....diendanlequydon

"Xoet" Trên mặt của Hiên Viên Dật nở nụ cười cùng vui thích làm người khác cũng nhìn ra được, tiếng cười của hắn trong sáng dễ nghe, còn xen lẫn tia hài lòng, xem ra nàng đều ghi tạc những câu nói của hắn trong lòng.

Hiên Viên Dật ngưng nụ cười, hắn vươn tay vòng qua thân hình vụng về của nàng, lại gần bên tai nàng, trước nay giọng nói chưa từng có mềm mại: "Ngoan, Bôn vương sẽ không để cho nàng rời khỏi bên cạnh ta nửa bước, bởi vì Tự Nhi là của ta." Phả ra hơi thở giống như lông vũ mềm mại bay xuống ở bên tai nàng, tầm mắt nhàn nhạt nhìn về phía lão thái thái, trong mắt nhu tình đã sớm không có ở đây, thay thế là lạnh lùng cùng lạnh lẽo, "Tự Nhi nói nàng muốn ở lại bên cạnh của Bôn vương, cho nên Bôn vương không cho phép bất luận kẻ nào mang nàng rời khỏi ta."

Nghe vậy, lão thái thái xấu hổ không chịu nổi, không ngờ, không ngờ mười sáu năm qua bà ngậm đắng nuốt cay nuôi dưỡng Nam Cung Tự thành người, nàng lại vì một người nam nhân như vậy đối với bà?

"Được, tốt! Coi như mười sáu năm qua ta uống công nuôi người!" Nói xong, lão thái thái xoay người phất tay áo rời đi.

Nam Cung Tự nhìn bóng lưng lạnh lùng của Ngoại tổ mẫu, lỗ mũi một hồi chua cay, trong hốc mắt trào ra nước mắt, mặt chôn thật sâu vào trong ngực của Hiên Viên Dật, sống lưng run rẩy bầy, khóc nói: "Tự Tự không có ai thương, không có ai yêu, bọn họ không quan tâm ta, A ma cũng không cần ta, bọn họ đều là người xấu."

"Tự....." Hiên Viên Dật đau lòng bụng lấy gương mặt của Nam Cung Tự, nhìn đôi mắt lóe ra nước mắt trong suốt, tâm bỗng bị nhéo, rất đau rất đau, hắn một tay ôm nàng thật chặt vào trong ngực, "Ai nói Tự Nhi không có người thương không có người yêu, không phải còn có ta sao?"

"Nhưng....." Nam Cung Tự hít hít nước mũi, ánh mắt tràn ngập oán hận nhìn hắn, "Dật có rất nhiều nữ nhân, sẽ quên Tự Tự."

Nụ cười trên mặt của Hiên Viên Dật từ từ nồng nặc, hắn dùng gò má cạ vào mặt của Nam Cung Tự, phát hiện hắn càng ngày càng thích nàng, càng ngày càng không thể rời bỏ nàng. Giọng trầm nhẹ lại như đinh chém sắt thân mật nói: "Ta chỉ muốn Tự Nhi, những người khác..... Không quan trọng." Dứt lời, hắn hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, hướng về phía Mộ Thiên Vấn ở ngoài cửa trầm ngâm nói, "Thiên Vấn!"

Mộ Thiên Vấn đi vào, ôm quyền nói: "Vương Gia!"

"Bôn vương phải phế bỏ hậu viện." Giọng nói của Hiên Viên Dật nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Mộ Thiên Vấn sững sờ, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ do dự: "Nhưng Vương Gia, Chu di nương là cháu gái ruột của Thái hậu, bỏ không

được."

"Không có gì nhưng là, Bồn vương chỉ cần một mình Vương phi." Án đường của Hiên Viên Dật hơi nhú, giọng nói như đinh chém sắt nói.

"Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đêm trước bão tố

Edit: Phong Nguyệt

Đêm khuya thanh vắng, trên Đoạn Tinh Nhai xanh ngắt, xanh biếc như ngọc. Ánh trăng mỏng như cánh ve xuyên qua tán lá cây dày đặc chiếu xuống đất.

Bên trên Đoạn Tinh Nhai, bóng dáng thon dài khẽ tựa vào bóng cây Hoa Bạch Quỳnh, ngồi bên cạnh là một con Bạch Hồ hiếm thấy, một tia giá rét ập tới, thổi lên người mang mặt nạ màu vàng kim, con mắt màu tím lộ ra trong không khí trong lúc lơ đãng dâng lên sự u ám nhàn nhạt, môi mỏng kêu gọi mím chặt thành một đường thẳng.

Ánh trăng chiếu xuống, một nữ nhân chậm rãi đi ra từ trong rừng rậm u tĩnh, chỉ thấy ánh trăng mỏng lung vẫy quanh người nữ tử mặc y phục điểm hồng sắc quần dài, cổ trắng nõn như ngọc bên trên cột một dây lụa màu đỏ, ở trong gió nhẹ phấp phới bay lên.

"Vương, người liên lạc báo lại, ở thành Lạc Dương từng xuất hiện cửu vĩ hồ, từ trước đến nay trong thiên hạ cửu vĩ hồ đã sớm bị diệt sạch, thuộc hạ phán đoán là nàng không sai."

"Tìm, tìm được chỗ ở của nàng ta chưa." Nam tử ngẩng đầu lên, nhìn mây đen che khuất ánh trăng, con mắt thon dài màu tím lóe lên ánh sáng, đã từng vài lần hấn vì nàng mà đau lòng, để cho hấn vừa yêu vừa hận. "Ngày trăng tròn cũng nhanh đến." Nàng sẽ hiện thân, nói cách khác, hấn sẽ gặp được nàng.....

Hắn vĩnh viễn cũng không quên được ngày đó ở Đoạn Tinh Nhai cửu vĩ hồ đã cứu hấn, nụ cười của nàng từ cái nhăn mày thật sâu in dấu ở trong đầu óc hấn, xua đi không được.

Quý Cơ, nếu như nàng ở Âm Tào Địa Phủ, ta sẽ tới địa ngục từ tay Diêm Vương mang nàng về...Nếu nàng thay hình đổi dạng, ta cũng sẽ một cái nhận ra nàng...Nếu như nàng trở thành thê tử của người khác, ta sẽ không tiếc bất kỳ giá nào đoạt lại nàng.

"Dạ!"

Nam tử ngồi ở trên lưng Bạch Hồ, Bạch Hồ lười biếng đứng dậy, ở trên cổ có đeo lục lạc vang lên, chạy như bay hướng trong rừng rậm, biến mất ở trong bóng tối.

—— Phân chia tuyến ——

Nam Cung phủ

"Lão gia, Lão thái thái tới." Từ quản gia đi vào, nhỏ giọng nói.

Nghe vậy, Nam Cung lão gia đặt ly trà trong tay, hướng về phía Từ quản gia dò hỏi: "Có thấy thiếu nữ cùng đi không?"

"Bẩm lão gia, lão thái thái một thân một mình tới." diendanlequydon

Lúc này sắc mặt của Nam Cung lão gia trầm xuống, trừng mắt nhìn Mộ Dung Thị, kêu rên nói: "Nhìn mẹ ngươi làm chuyện rất tốt, chính xác là đau lòng cho nhà đầu kia, còn lâu mới nhẫn tâm khuyên nàng trở lại." Hấn cho Lão thái thái một khoản bạc, mục đích đúng là khuyên Nam Cung Tự trở về Ngưu gia thôn, hôm nay Lão thái thái không thể khuyên Nam Cung Tự, lòng ông thương không chỉ là bạc, còn đau lòng không thể để cho Nam Cung Ngọc khôi phục thân phận để bên ngoài chịu khổ.

"Lão gia....."

Từ quản gia lời nói còn chưa nói hết, chỉ thấy Mộ Dung Thị khoát tay tức giận nói: "Không gặp, nói thân thể lão gia khó chịu, chuẩn bị kiệu đuổi Lão thái thái trở về." Giọng nói lạnh lẽo, không có một tia tình cảm xen vào, thật giống như lão thái thái không phải mẹ ruột của nàng, có thể nói so với người xa lạ còn không bằng.

Lời này không nhẹ không nặng truyền vào tai của lão thái thái, về mặt ưu thương xen lẫn nồng nặc tự trách, cũng oán bà vô dụng, làm hại nữ nhi ở phu gia(nhà chồng) không ngóc đầu lên được, đối với Nam Cung Tự oán hận lại dày đặc thêm mấy phần.

Lão thái thái không để ý gã sai vặt ngăn cản mà xông vào, Mộ Dung Thị nghiêm mặt, ánh mắt lạnh lùng xa cách nhìn Lão thái thái, buồn bực nói: "Bà tới làm cái gì?"

Thật ra thì Mộ Dung Thị oán hận Lão thái thái là có nguyên nhân, trái tim đều làm bằng thịt, chỉ là Mộ Dung Thị vĩnh viễn không quên được phụ thân nàng ban đầu là thế nào bị mẹ của nàng chọc tức chết, lúc lão thái thái còn trẻ không chịu học nữ tắc, cùng với cha của Cầu Đan nhà cách vách có tư tình, bị bắt gặp, phụ thân nàng đang sống sờ sờ bị chọc cho tức chết.

Lão thái thái biết Mộ Dung Thị đối với bà oán hận, mặc kệ nữ nhi đối với bà lạnh lùng thế nào, bà đều không dám oán qua cái gì.

"Nữ nhi, mẹ tôi không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn trả lại thôi bạc cho con." Nói xong, tay lão thái thái run lấy bấy từ trong lòng ngực lấy ra một túi bạc đặt trên bàn, lại nói, "Tự nhi ngọc ngêch, mẹ nói nha đầu kia một câu cũng nghe không lọt, ai, cũng oán mẹ không còn dùng được." Giọng nói thật nghẹn ngào, tưởng rằng lão nhân gia ra mặt, Nam Cung Tự chắc chắn ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ, Mộ Dung Thị sẽ đối với bà cực đoan sẽ ít đi mấy phần, nào có thể đoán được kết quả như vậy.

Nghe vậy, Nam Cung Ngọc kích động từ trên chỗ ngồi nhảy xuống, lúc này nàng tiến lên dịu lấy Lão thái thái ngồi ở trên ghế, dò hỏi: "A mẹ(nãi nãi), người nói cái gì? Đại tỷ nàng ngọc ngêch, chuyện này thật chứ?"

Đại tỷ? Nam Cung lão gia nghiêm mặt, cải chính nói: "Ngọc nhi, nữ nhi bất hiếu kia đã sớm cùng nhà Nam Cung ân đoạn nghĩa tuyệt, nàng đã sớm không phải là đại tỷ, lão phu cũng không có nữ nhi bất hiếu này." diendanlequydon

Lão thái thái nghiêm túc gật đầu một cái nói: "Thật có chuyện này, lúc ta đi tìm cả người Tự Nhi liên diên diên khủng khủng, giống như là chuyện lúc trước đều quên mất không còn một mảnh."

Sóng mắt Nam Cung Ngọc lưu chuyển, ý niệm chợt lóe, hé miệng cười nói: "Ngốc, ngốc thật là tốt!"

Mặt Mộ Dung Thị nghi ngờ, không hiểu nói: "Ngọc nhi con có gì nói ra lời ấy?"

"Nha đầu Ngọc Nhi này chuẩn bị nghĩ diệu kế gì." Nam Cung lão gia vuốt cằm râu, cười nói.

Nam Cung Ngọc trở người đứng dậy, đến gần bên người Nam Cung lão gia, kéo cánh tay của ông làm nũng nói: "Chỉ có phụ thân hiểu rõ con nhất."

Mộ Dung Thị thoải mái, đáy mắt xẹt qua u ám không dễ dàng phát giác, cúi đầu mím môi, trong tròng mắt về mặt không người nào phát hiện, bà không đau lòng cho Nam Cung Tự, nhưng dù sao Nam Cung Tự cũng là trên người bà rút xuống một miếng thịt, máu tan trong nước, trong lòng bà khó tránh khỏi đối với Nam Cung Tự có chút áy náy.

—— Phân chia tuyến ——

Vương phủ

Nam Cung Tự lười biếng nằm ở trong ngực của Hiên Viên Dật, trong đêm hắt xì mấy cái, dự cảm chẳng lành ập tới.

Hiên Viên Dật chậm rãi mở mắt ra, nhìn sắc mặt tái nhợt của Nam Cung Tự, lông mi nhú nhẹ, dịu dàng nói: "Tự, có phải bị phong hàn hay không?" Nói xong, cái trán để lên trán của nàng, nhiệt độ rất bình thường, lúc này hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đó, khoảng cách mặt của hai người rất gần, đập vào mặt là hơi thở giống như là lông ngỗng nhẹ bay mềm mại, phụt ra ở trên mặt ngọc càng thêm nóng rực.

Đập vào mi mắt là tầm gương mặt tuần mỹ, Nam Cung Tự nuốt nước miếng một cái, tầm mắt nóng rực rơi vào sắc môi mỏng, cứ như vậy si ngốc mà nhìn chăm chăm vào mấy thước môi mỏng, có cảm giác khô miệng lưỡi đắng ngắt.

Rất muốn, rất muốn đi liếm

"Ta..... Ta khát nước." Nàng ngượng ngùng nói. diendanlequydon

"Ừm?" Con mắt của Hiên Viên Dật từ từ phóng đại, chỉ thấy môi đỏ mọng của Nam Cung Tự thoa lên trên làn môi hần, đầu lưỡi ngọt ngào nhả mịn khi hần không hề phòng xâm nhập vào trong miệng, gương mặt tuần mỹ nóng lên như bị lửa thiêu đốt.

Chuyện này.... Coi như là đùa giỡn sao?

Hần cảm giác mơ hồ toàn thân rực rạch góc đầu dậy, hần nhin.....

"Vương....." Mộ Thiên Vãn cùng Như Nguyệt hai người xông vào, chỉ thấy Nam Cung Tự té nhào trên người của Vương Gia, không coi ai ra gì hôn hần.

Con mắt của Như Nguyệt cũng mau trợn lên, miệng cũng mau thành chữ O.

Mộ Thiên Vãn thấy Như Nguyệt ngờ ngác đứng ở đó, sắc mặt nhất thời trầm xuống, chẳng biết tại sao có chút ảo não, có chút tức giận, "Không cho

nhìn!" Dứt lời, lời kéo Như Nguyệt đi ra ngoài phòng, ấn nàng ở trên vách tường, hí mắt nói: "Phiên bà(chỉ người phụ nữ lớn tuổi), chẳng lẽ ngươi không biết cái gì gọi là phi lễ chứ nhìn sao? Cũng không biết tránh một chút sao? Chẳng lẽ ngươi cứ như vậy thích..... Thích....."

Hắn lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Như Nguyệt nhón chân lên, môi đỏ mọng liền cứng rắn ngăn ở trên môi hắn.

Không khéo, Hồ Phách đúng lúc đi ngang qua, mặt không đổi sắc nhìn bọn họ đang hôn mãnh liệt, liếc mắt nói: "Các ngươi tiếp tục." Giọng nói lại lộ ra vẻ tức giận, đi tới hậu viện.

Sắc mặt Mộ Thiên Vấn trong nháy mắt khó coi, một tay đẩy Như Nguyệt ra, che miệng sắc mặt tái xanh nói: "Ngươi..... Ngươi làm cái gì?"

"Làm cái gì?" Như Nguyệt nhú mày, cười nói, "Thích ngươi a, cho nên mới hôn ngươi, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra được sao?"

"Phiên bà, ngươi nghe rõ cho ta, coi như toàn thiên hạ cô nương đều chết sạch chỉ còn lại ngươi, ta cũng sẽ không thích ngươi. Khuyên ngươi chớ tự mình đa tình!" Giọng nói lạnh như băng của Mộ Thiên Vấn đánh thẳng vào bên trong lòng của Như Nguyệt Tâm, bỏ xuống lời nói lạnh lẽo này, hướng phương hướng của Hồ Phách mà đuổi theo.

Trên mặt Như Nguyệt cũng không có bất kì biểu hiện gì, thì ngược lại nhiều hơn mấy phần nóng nảy thú vị, đầu ngón tay phát qua môi đỏ mọng, nàng rút cuộc hiểu rõ tại sao Vương phi luôn miệng nói thích Vương Gia, thì ra là thích cái loại cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Giải quyết Chu Văn Nương

Edit: Phong Nguyệt

"Cho ta vào đi, ta muốn gặp Vương Gia, Vương Gia ~"

Hiên Viên Dật đang ngủ chậm rãi mở đôi mắt ra, ấn đường nhú nhẹ, thấy người trong ngực đang ngủ say, hắn thận trọng rút cánh tay ra khỏi đầu nàng, lấy trường bào, nghiêm mặt đi ra ngoài.

"Kêu kệt" một tiếng thanh thúy vang lên, cửa chậm rãi mở ra trong nháy mắt, chỉ thấy Chu Văn Nương một tay đẩy gã sai vặt ra, ôm bắp đùi của hắn nức nở nói: "Vương Gia, người không thể bỏ thần thiếp!" Tuy nói nàng là cháu gái của Thái hậu, nhưng nếu bị Tà U Vương bỏ, ngày sau sợ rằng không ai dám lấy nàng làm thê tử, cái này không khác nào là phá hủy cả đời nàng. Nghĩ tới đây, Chu Văn Nương càng thêm khóc sụt sùi ôm bắp đùi của Hiên Viên Dật không thả.

"Ngoan, Bôn vương sẽ vì ngươi tìm người trong sạch." Hiên Viên Dật nhẫn nại nói, ngón tay thon dài lau nước mắt trên khóe mắt của Chu Văn Nương, diendanlequydon

"Vương Gia, thần thiếp sống là người của người, chết là hồn của Hiên Viên gia, thề không lấy hai phu." Chu Văn Nương rung rung dịu dàng nói, trông mặt lộ ra kiên định, mặc dù người người sợ hãi Tà U Vương, nhưng nàng lại yêu sâu người nam nhân này, lần đầu tiên nhìn nàng đã nhận định hắn. Một khác kia gã vào Vương phủ, dù chưa từng được Hiên Viên Dật cưng chiều, nhưng nàng đã rất thỏa mãn rồi, dù sao ở chung một mái nhà, còn có thể mỗi ngày thấy người yêu.

Hôm nay, hắn vì cái tiểu tiện nhân Nam Cung Tự kia, nói bỏ nàng liền bỏ nàng, nàng không cam lòng!

"Như Nguyệt!" Mặt Hiên Viên Dật không chút thay đổi hướng Như Nguyệt canh giữ ở ngoài phòng gọi, "Tiễn khách!"

Nghe vậy, Chu Văn Nương khóc càng thêm thảm, nếu nàng bị đưa về phủ, truyền tới tai người ngoài, sẽ chỉ làm cha mẹ hổ thẹn mà thôi. Sao cam tâm nói trở về thì trở về? Nàng làm hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, ôm bắp đùi Hiên Viên Dật khóc thì thầm nói: "Vương Gia, người không thể làm như vậy a! Thần thiếp..... Trong bụng thần thiếp có mang thai con của người."

"Thật ồ ào!" Nam Cung Tự xoa đôi mắt lim dim, mặc một bộ y phục mỏng manh đi tới.

Hiên Viên Dật tháo trường bào xuống khoác lên trên người nàng, dịu dàng nói: "Tự, có phải đánh thức nàng hay không?"

Nam Cung Tự gạt đầu một cái, ngồi xổm xuống, ngón trỏ chọc bụng của Chu Văn Nương, nhú mày, ngẩng đầu lên liếc nhìn Hiên Viên Dật, nghi ngờ nói: "Dật, nàng nói trong bụng có đứa bé của người~"

"Thật sao?" Hiên Viên Dật mới vừa rồi ánh mắt còn dịu dàng, đã sớm trở nên lạnh thấu xương, con mắt thâm thúy như đầm nước đe dọa nhìn Chu Văn Nương, hắn thở ra hơi thở, cũng làm cho lòng người lạnh lẽo, trên mặt hắn mặc dù mang theo nụ cười, nhưng kì lạ nụ cười dịu dàng này làm cho nàng xấu hổ vô cùng.

Ngón trỏ của hắn cuốn lộn tóc trước ngực của nàng. "Văn Nương, người nói cho Vương phi nghe, người thật mang thai sao?" diendanlequydon

Trong giọng nói rất lạnh, đập vào mặt, vẫn đập vào trong lòng của Chu Văn Nương.

Hắn tức giận, hấn giận thật.

Chu Văn Nương rũ thấp trông mắt dữ tợn xuống, hung hăng cắn môi dưới, xấu hổ không chịu nổi nói: "Thần thiếp..... Thần thiếp không có mang thai."

Mặt của Nam Cung Tự mắt mắ đứng dậy, nâng quai hàm lên không vui nói: "Thật là thất vọng! Còn muốn đào bụng của Chu tỷ tỷ, đem Dật bảo bảo ôm ra!"

Nghe vậy, Chu Văn Nương không khỏi rung mình một cái.

Hiên Viên Dật đưa tay vòng sang hông của Nam Cung Tự, hấn nhẹ giơ tay phải lên, nâng cằm của Nam Cung Tự, nâng lên tầm mắt ngọc. Hề miệng nói: "Mẫu thân của con ta chỉ có thể là nàng." Nói xong, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt nhìn Như Nguyệt, "Như Nguyệt, đưa nàng đi."

"Vâng" Như Nguyệt thoải mái, liếc nhìn Chu Văn Nương, khoe miệng chứa đựng nụ cười khinh miệt, "Chu đại tiểu thư, xin mời!"

Tưởng rằng Chu Văn Nương sẽ thức thời rời đi, nào có thể đoán được nàng gắt gao ôm chân của Hiên Viên Dật, khóc nói: "Vương Gia, thần thiếp sai rồi."

Hiên Viên Dật nhú mày, ánh mắt lạnh lùng xa cách nhìn nàng, "Hả? Người lỗi ở đâu?"

Chu Văn Nương chạm được đáy mắt sắc bén lạnh lẽo của Hiên Viên Dật, da đầu căng thẳng, "Thần thiếp sai rồi, thần thiếp không nên hăm hại Vương phi, xúi giục Sài quận chúa ám sát Vương phi, cầu xin Vương Gia cho thần thiếp thêm một cơ hội? Thần thiếp chắc chắn sẽ an phận thủ thường."

Nàng cho là, Hiên Viên Dật nghi nàng là bởi vì Sài quận chúa, cho là hắn chất vấn nàng lỗi ở đâu, là muốn cho nàng một cái cơ hội, tất cả đều bởi vì nàng có tật gậy mình, không đánh đã khai.

Sâu thăm trông mắt Hiên Viên Dật làm cho người ta đoán không ra hắn giờ phút này có ý định gì, cười như không cười nhìn nửa mặt tuyệt đẹp của Nam Cung Tự, giọng nói nhạt nói: "Tự, thì ra là Bôn vương nuôi một con hổ, nàng có muốn thả hổ về núi không? Còn muốn loạn côn đánh chết, vứt xác nơi hoang dã không?" diendanlequydon

Về mặt lúc nói chuyện của hắn giống như là mùa thu bị gió thổi rơi bình thân tự nhiên, lại trộn lẫn làm Chu Văn Nương không rét mà run sợ hãi.

Nam Cung Tự nhú mày một cái, lắc đầu nói: "Không cần, giết nàng rất đáng tiếc a! Tự Tự đói bụng, còn muốn hút tinh khí của nàng đấy."

Hiên Viên Dật nở nụ cười, bàn tay nhẹ nhàng rơi vào trên đỉnh đầu của nàng, nhẹ xoa mái tóc mềm mại, "Được, theo ý của nàng."

Mặt Chu Văn Nương nghi ngờ, tinh khí có thể hút sao?

Nam Cung Tự chợt hiểu sức nhớ ra gì đó, cúi người xuống bưng lấy gương mặt của Chu Văn Nương, mang theo ý cười nhợt nhạt, "Không phải sợ! Không đau, hút xong tinh khí, người sẽ cảm thấy cả người vô lực, từng ngày từng ngày già đi, cuối cùng thành thây khô, người yên tâm! Ta sẽ không một hơi hút xong, sẽ từ từ hút." Từ từ hành hạ chết nàng.

Như Nguyệt sợ run cả người, không ngờ Vương phi ngốc nghếch, thủ đoạn vẫn ác độc như cũ.

Nói vừa dứt, con mắt của Nam Cung Tự từ từ biến thành màu đỏ, chín cái đuôi từ làn váy từ từ ở giữa không trung lắc lư, nàng cuối đầu hơi thấp, khẽ mở môi đỏ mọng, một ít cổ khí lưu từ trong miệng của Chu Văn Nương liên tục không ngừng chảy vào trong hơi thở của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Khách không mời mà đến

Edit: Phong Nguyệt

Đáy mắt của Chu Văn Nương hoảng sợ khó mà che dấu, không ngờ cái miệng ăn mắm ăn muối của nàng lại nói trúng, Nam Cung Tự thật sự là hồ ly, hơn nữa ngay từ lúc mười sáu năm trước cửu vĩ hồ đã bị diệt sạch rồi mà.

Chu Văn Nương yếu đuối ngã sõng xoài trên mặt đất, cảm giác toàn thân dùng sức không được, dường như muốn hút linh hồn của nàng đi. Ánh mắt của nàng giống như là uống máu gà đỏ ngầu, cắn răng nghiến lợi nói: "Nếu Chu Văn Nương ta chết sẽ hóa thành lệ quý, chắc chắn sẽ lộ da hồ ly của người, kéo gân của người, hút máu của người." Mấy chữ cuối cùng là từ trong kẽ răng hung tợn nặn ra.

Giọng nói mỉa mai của Nam Cung Tự ánh mắt thật cao quan sát nàng, giống như nhìn một con kiến dốt nát, âm thanh giống như chân trời bay tới đòi mạng từ âm phủ: "Đáng tiếc người muốn thành quý tởi tư cách cũng không có! Bởi vì Tự Tự hút không chỉ là tinh khí của người!" Tinh khí chỉ có thể bổ sung thể lực cho nàng, linh hồn liền chớ bàn những thứ khác, linh hồn càng tà ác, đối với nàng mà nói, càng tốt.

Giành Dật với Tự Tự, đều đáng chết! diendanlequydon

"Người..... Người không phải là Nam Cung Ngọc." Chu Văn Nương chỉ vào Nam Cung Tự chột nói, yếu đuối nằm bò cạnh chân của Hiên Viên Dật, kéo góc áo của hắn nói: "Vương Gia, người bị cái hồ ly tinh này lừa rồi, người mới vừa cũng thấy nàng do cửu vĩ hồ biến thành, căn bản nàng cũng không phải là Nam Cung nhị tiểu thư, nàng là yêu quái!"

"Ta hiểu biết rõ." Hiên Viên Dật nhấp máy môi, giọng nói bình tĩnh không có một tia gợn sóng.

Mặc kệ Nam Cung Tự là người hay là yêu, đời này hắn chỉ nhận định một mình nàng mà thôi.

Lời nói của Hiên Viên Dật như tiếng sấm rền đánh vào trên người của Chu Văn Nương, hắn biết? Hắn luôn cho rằng nàng không phải Nam Cung Ngọc, hơn nữa còn biết nàng là cửu vĩ hồ.

"Tự Tự mệt." Nam Cung Tự kéo cánh tay của Hiên Viên Dật, nghiêng đầu ánh mắt mơ hồ nói.

Hiên Viên Dật cười phát qua trên quai hàm một bên mái tóc của nàng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Chu Văn Nương, hướng về phía Như Nguyệt nói: "Áp giải nàng vào nhà giam." Bỏ lời nói lạnh lẽo xuống, "Phanh" một tiếng, cửa đóng lại.

Cả người Chu Văn Nương liền ngã sòng xoài trên mặt đất, con mắt liền ngưng lại không có chuyển động, giống như linh hồn xuất ra.

Trong sương phòng, bên cạnh bàn chữ hỷ đồ thắp cây nến sắp cháy hết, sắp nến nhỏ xuống. Bốn bề màn cửa thật cao cuộn cuộn cuốn lên, ánh nắng mờ mờ mê ly, hai góc hoa quỳnh nở che khắp nơi, ở giữa đặt một lư hương khắc hình hoa, từng tia từng sợi sương mù màu trắng mang theo nhàn nhạt mùi hương của cây Tử Đàn chậm rãi mà tiêu tán.

Gió nhẹ thổi lên một góc màn, ánh nắng nhức mắt xuyên thấu vào song cửa sổ, chiếu vào bên trong phòng trên giường lớn làm bằng cây Tử Đàn, dáng người nhỏ của Nam Cung Tự héo rút ở trong ngực ấm áp của Hiên Viên Dật, môi đỏ mọng béo mập thỉnh thoảng nhấm một chút. diendanlequydon

Từ trên hành lang truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng cùng xột xột xoạt xoạt tiếng va chạm y phục, quân gia đẩy cửa đi vào, cách bình phong, khom người nói: "Vương Gia..... Vương Gia."

"Ừ." Ân đường của Hiên Viên Dật nhủ nhẹ, giọng mũi(âm thanh phát ra từ mũi) đáp một tiếng, lật người ôm người trong ngực, bộ dạng hồn nhiên chưa có tỉnh ngủ.

Hồi lâu, thấy Vương Gia không có trả lời, quân gia nhắm mắt nói: "Vương Gia, Nam Cung lão gia cùng Nam Cung phu nhân ở ngoài đại đường cầu kiến."

Nghe vậy, Hiên Viên Dật từ từ mở cặp mắt ra, rũ thấp tầm mắt xuống, khẽ vuốt gò má của Nam Cung Tự, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt xuyên thấu nhìn bóng dáng qua tấm bình phong, "Chuyện gì?"

Quân gia nhỏ giọng nói: "Lão nô không biết, Nam Cung lão gia nói là có việc gấp muốn gặp mặt Vương Gia rồi nói."

Ngón tay của Hiên Viên Dật dừng lại, nhủ mảy nói: "Há? Xem ra lão hồ ly muốn tự mình ra tay."

"Vương Gia, ngài gặp hay không gặp?"

"Gặp, đương nhiên là muốn gặp. Nhạc phụ cùng nhạc mẫu tự mình tới cửa, Bốn vương có thể nào không gặp?" Hiên Viên Dật nói xong, khóe miệng chứa đựng nụ cười không rõ, "Người trước đi ra ngoài đi, sau đó Bốn vương liền đến."

"Dạ!"

Trong hành lang, sắc mặt của Nam Cung lão gia bình tĩnh ngồi ở một bên trên ghế, bưng nước trà mà nha hoàn đưa tới, không chút để ý khẽ nhấp một miếng, nhìn như vẻ mặt bình tĩnh, nhưng đáy mắt lơ đãng toát ra vẻ hốt hoảng, mắt nhìn thấy Vương Gia đã tới rồi, lại chậm chạp không thấy bóng dáng của Nam Cung Ngọc, nhưng ông nhanh chóng không biết nên như thế nào cho phải, trong lòng như kiến bò trên chảo nóng.

"Nha đầu Ngọc nhi này cũng không biết trong hồ lô bán thuốc gì, Vương Gia đã tới, tại sao nó còn chưa đến?"

Mộ Dung Thị đưa tay vỗ vỗ tay của Nam Cung lão gia, "Lão gia, Ngọc nhi làm việc ngài yên tâm, nên tới nàng chắc chắn sẽ xuất hiện."

Nghe phu nhân nói như thế, Nam Cung lão gia gật đầu một cái, than một tiếng: "Hi vọng như thế chứ!" diendanlequydon

Vừa mới nói xong, chỉ nghe ngoài cửa gã sai vặt kêu: "Vương Gia ——"

Nghe vậy, Nam Cung lão gia vừa thấy được Tà U Vương tới, vội vàng đặt ly trà trong tay xuống, bộ mặt chất đống nụ cười tiến lên đón, "Thảo dân gặp

qua Tà Vương gia."

Tuy nói ông là nhạc phụ của Hiền Viên Dật, nhưng dù sao ông cũng là một kẻ thảo dân, gặp mặt hành lễ là không tránh được.

"Dân phụ gặp qua Tà Vương gia." Mộ Dung Thị trở người đứng dậy, hướng Hiền Viên Dật khẽ nhún người nói.

Khỏe miệng của Hiền Viên Dật chứa đựng nụ cười khinh miệt, không có tiến lên đỡ ông, mà là trực tiếp cùng Nam Cung lão gia, Mộ Dung Thị gặp thoáng qua, nâng lên trường bào ngồi ở chủ vị, bụng nước trà từ nha hoàn đưa tới, khẽ nhấp một miếng, lúc này mới giơ tay lên nói: "Nhạc phụ, nhạc mẫu không cần đa lễ!"

Trong lòng của Nam Cung lão gia mặc dù không vui, nhưng trên mặt vẫn là chất đông nụ cười, chấp tay nói: "Tạ vương gia."

Hiền Viên Dật thông thả ung dung đặt ly trà trong tay xuống, vuốt vuốt ngọc bội trong tay, ánh mắt đậm quét mắt nhìn Nam Cung lão gia, môi mòng lạnh nhạt nói: "Không biết nhạc phụ cùng nhạc mẫu có gì việc gấp cần phải ngay trước mặt Bốn vương mới nói?" Mặc dù ngoài miệng gọi nhạc phụ, nhạc mẫu, nhưng giọng điệu lại lộ ra lạnh lùng xa cách.

"Chuyện này....."

Đang ở thời điểm Nam Cung lão gia không biết nên trả lời như thế nào, từ ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng cãi vã: "Thả ta đi vào, ta muốn gặp Vương Gia, ta mới là Nam Cung Ngọc....."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Phá hủy dung nhan

Edit: Phong Nguyệt

"Chuyện này....."

Đang ở thời điểm Nam Cung lão gia không biết trả lời như thế nào, từ ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng cãi vã: "Thả ta đi vào, ta muốn gặp Vương Gia, ta mới là Nam Cung Ngọc....."

Về mặt vôi vữa của quần gia đi vào, hướng Hiền Viên Dật khẽ nhún người nhỏ giọng khởi bẩm nói: "Bẩm Vương Gia, ngoài cửa có người có tướng mạo rất giống với Vương phi, đòi muốn gặp Vương Gia." diendanlequydon

"Hả?" Hiền Viên Dật nhíu mày như có điều suy nghĩ, giơ tay lên nói, "Cho nàng đi vào."

"Dạ!"

Hồi lâu, quần gia dẫn Nam Cung Ngọc đi vào, chỉ thấy đầu tóc của nàng ta dài đen mượt dùng một cây đũa co lại, gương mặt trắng nõn như ngọc trên mặt có một tầng bùn đất, người mặc một xiêm áo có vớ nhiều chỗ, trên chân mang một đôi giày rơm, cả người thoạt nhìn vô cùng mộc mạc, nhếch nhác, giống như là từ nông thôn tới nhà quê.

Ánh mắt của Nam Cung lão gia không hề chớp mắt nhìn nữ nhi ăn mặc mộc mạc như vậy, trong lòng đã rõ ràng, đáy mắt đều là vẻ tán thưởng.

Nam Cung Ngọc phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, đáy mắt chợt lóe lên, nàng nhẹ rũ con mắt, trong hốc mắt hiện ra nước mắt trong suốt, khóc kể lể: "Vương Gia, người phải phải làm chủ cho ta! Ta mới là Nam Cung nhị tiểu thư, Vương Gia đã thú(cưới) Nam Cung Ngọc a! Người gả cho vương gia là tỷ tỷ sanh đôi của ta, chỉ vì nàng ghen tỵ ta có thể tìm được phu quân tốt như vậy, liền đồ mất. Trước lúc thành hôn, đại tỷ đánh ta ngất đi, nghĩ dựa vào gương mặt giống ta gả vào Vương phủ hưởng thụ vinh hoa phú quý." Nói xong, nàng khóc đến càng thêm dữ tợn, không có hai cái liễn khóc một mặt đầy nước mắt, nói đến so với hát còn chân thật hơn, nức nở nói, "Sao đoán được lòng dạ của tỷ tỷ độc ác như thế, sợ ta còn sống mở miệng vạch trần âm mưu của nàng, liền nổi lên sát tâm, phái người giết ta, cũng may mạng của ta không có đến đường cùng, được người cứu sống. Vương Gia, người phải làm chủ cho Ngọc nhi!"

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Nam Cung Ngọc, đáy lòng của Hiền Viên Dật thầm cười nhạo, kỳ thật diễn đúng là không phải bình thường, nếu thật giống như lời nàng nói như vậy, vừa tiến đến không phải khóc muốn hấn làm chủ, mà là nên khóc cùng phu thê Nam Cung gặp nhau mới đúng. Cho là chen hai giọt nước mắt, hấn sẽ tin tưởng nàng bịa đặt nói lung tung sao?

Chỉ là điều này làm cho hấn nhớ tới đêm đó vào cung thấy một màn Nhị hoàng tử cùng Nam Cung Ngọc, Nhị hoàng tử giao phó cho Nam Cung Ngọc nhiệm vụ gì đó?

Chẳng lẽ là..... Đáy mắt của Hiền Viên Dật từ từ tỉnh mạch. diendanlequydon

Mộ Dung Thị thấy thế, tiến lên nắm cầm của Nam Cung Ngọc, hướng về phía Nam Cung lão gia kinh hô: "Lão gia, trên khoe miệng của Ngọc nhi không có nốt ruồi, là Ngọc nhi không sai." Sóng mắt lưu chuyển, ý niệm vụt sáng, nặn ra nước mắt, ôm Nam Cung Ngọc nức nở nói, "Tội nghiệp cho con ta! Để cho con ở bên ngoài chịu khổ, thế nhưng mẹ lại hồn nhiên không biết. Không ngờ lòng của Tự Nhi ác độc như vậy, thậm chí ngay cả muội muội của mình cũng động thủ." Thời điểm vừa nói chuyện, đáy lòng nàng liền đối với Nam Cung Tự áy náy ba phần.

"Mẹ..... Ô ô, Ngọc nhi thiếu chút nữa thì không thấy được người và cha." Nam Cung Ngọc khóc đến càng thê thảm hơn, vùi mặt ở trong ngực của Mộ Dung Thị, khoe miệng nở nụ cười không người nào phát hiện.

Nam Cung lão gia đầu tiên là ngăn người, cuối cùng tức miệng mắng to: "Nghịch nữ! Không ngờ, thật không nghĩ tới nàng sẽ làm ra loại chuyện mất hết tính người." Ông càng nói càng kích động, hướng về phía không có làm ra bất kỳ thái độ gì với Hiên Viên Dật nói: "Vương Gia, là lão phu dạy nữ nhi không tốt, ngài không cần tự thân động thủ, hôm nay ta liền giết cái nghịch nữ này."

Hiên Viên Dật nâng cằm, nhìn một màn nhà ba người diễn trò giống như thật, "Xoẹt——" một tiếng, hần nhin cười không được, trong hành lang từ từ quanh quẩn cái tiếng cười thanh thúy dễ nghe kia.

Nước mắt của Nam Cung Ngọc dừng lại, sững sờ nhìn thấy nụ cười trên mặt của Hiên Viên Dật không rõ ràng, tâm không khỏi căng thẳng, tại sao? Tại sao hần còn có thể như không có chuyện gì xảy ra mà cười? Phải nên hiểu chiến, thích đánh nhau; thích gây gỗ mang Nam Cung Tự hưng sư vấn tội sao?

"Tự, xem diễn xuất có hay không?" Hần nấp náy môi, ánh mắt nhìn về phía bóng người từ ngoài cửa tiến vào, trong lúc vui vẻ xen lẫn làm bọn họ cảm thấy xấu hổ.

Nam Cung Tự đi vào, nàng đứng thẳng người ở trước mặt của Hiên Viên Dật, vượt qua ngòi ở trên đầu gối của hần, đôi tay vòng chặc cổ hần, trên mặt lộ ra nụ cười ngây thơ vô hại: "Đẹp mắt, thật là đẹp mắt! Thì ra là lòng dạ Tử Tự độc ác như vậy." Nói xong, nàng chớp đôi mắt to xinh đẹp nhìn về phía ba người đang ngăn người ở đó, thúc giục nói: "Đừng dừng lại tới a! Tiếp tục, tiếp tục, Tự Tự thấy đang đã nghiền!"

... Cạc cạc.....

Đình đầu một đám quạ bay qua, ba người giống như hóa đá ngổ lảng tại chỗ.

Trong lúc nhất thời Nam Cung lão gia cứng họng, sắc mặt đen so với lộ nôi còn đen hơn, thì ra hần bị người đùa giỡn như khi.

Mộ Dung Thị rũ thấp tầm mắt xuống, đáy mắt khó có thể che giấu áy náy, dù sao cũng là máu mủ của bà, dù sao người không được thương yêu không phải là lỗi của bà, dù sao ban đầu là bọn họ buộc nàng thay thế Nam Cung Ngọc xuất giá. Nhớ tới mới vừa rồi còn hăm hại Nam Cung Tự, cảm giác áy náy liên tăng thêm.

Hiên Viên Dật ôm eo của Nam Cung Tự, cảm thân mật chống đỡ ở trên vai của nàng, thở ra hơi thở ấm áp phả ra trên cằm cổ của nàng, giọng tà mị nói: "Tự, nàng là nhân vật chính, nếu như nàng không diễn, làm sao bọn họ diễn tiếp đây?"

"Vậy ta phải nên làm như thế nào đây?" Nam Cung Tự nghiêng đầu, như đang nghi ngờ. Nàng đột nhiên giống như là tỉnh ngộ, con mắt lóe sáng, nói: "Tự Tự diễn là nữ nhân xấu, vậy thì nên cầm đao phá hủy mặt của nàng, ‘hủy dung nhan’!" Nói xong, nàng trở người đứng dậy, đi ra ngoài phòng.

Hồi lâu, chỉ thấy Như Nguyệt đi vào, hướng Hiên Viên Dật khẽ nhún người, hướng về phía Nam Cung Ngọc đang sững sờ bất động nhỏ giọng nói: "Vương phi nhà ta cho mời, Nhị tiểu thư mời tới bên này đi!" diendanlequydon

Nhớ tới Nam Cung Tự mới vừa rồi muốn hủy dung mạo của nàng, Nam Cung Ngọc chợt lắc đầu nói: "Ta..... Ta không đi."

Như Nguyệt nghe vậy, nhú mồm, hí mắt nói: "Vương phi nói rồi, lại muốn diễn trò thì phải phối hợp, nếu như Nhị tiểu thư không chịu phối hợp, khiêng cũng phải lôi người ra ngoài." Nói xong, nàng tiến lên điểm huyết đạo của Nam Cung Ngọc, chợt vát nàng trên đầu vai, hướng về phía Hiên Viên Dật phúc thân nói: "Nô tỳ cáo lui." Dứt lời, liền đi ra ngoài phòng.

Hiên Viên Dật nhếch miệng lên một chút ý cười, xem ra hôm nay tâm tình Ái phi của hần không tệ, muốn tìm một chút vui đùa.

"Lão gia, người nói Ngọc nhi sẽ không xảy ra chuyện chứ?" Mộ Dung Thị vội vã nói.

Nam Cung lão gia thấy Hiên Viên Dật uống trà như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng cứ không hiểu ý định của Vương gia, nhưng vẫn phải nhắm mắt lên tiếng xin xỏ: "Vương Gia, van ngài mở một mặt lưới, tha cho Ngọc nhi một mạng." Nói xong, ông liền quỳ xuống.

Hiên Viên Dật dừng lại động tác vuốt vuốt ngọc bội, nhú mồm nhìn về phía Nam Cung lão gia đang hành lễ, cái này cũng thật không công bằng với Nam Cung Tự.

"Thế nhưng vừa bắt đầu muốn diễn trò, rồi cuộc có nên diễn không." Giọng nói lộ ra lạnh lùng, lạnh đến không có một tia tình cảm xen vào.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Giết cha giết mẹ

Edit: Phong Nguyệt

Giọt mưa lớn như hạt đậu từ trên bầu trời rơi xuống, mưa xối xả, rất nhanh cả trời đất đều lâm vào một mảnh mông lung.

Nam Cung Tự đứng ở bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn mưa phùn mịn mù, trong mắt xẹt qua tia u ám, không người nào thấy được.

"Buông ta ra, buông ta ra ——" Đột nhiên từ trên hành lang truyền đến tiếng hét của Nam Cung Ngọc.[diendanlequydon](#)

Chỉ thấy Như Nguyệt khiêng Nam Cung Ngọc bị điểm huyết đạo đi vào, không chút nào thương hương tiếc ngọc ném nàng trên mặt đất, liếc nhìn bóng lưng của Nam Cung Tự, nhỏ giọng nói: "Vương phi, người đã mang tới."

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, kể tiếp Tự Tự nên làm như thế nào đây?" Trong nháy mắt Nam Cung Tự xoay người mấy cái, giọng nói xen lẫn nghi ngờ.

Như Nguyệt hiểu ý, nhếch miệng lên một chút ý cười, từ trong tay áo lấy ra một cây chủy thủ, tay cầm lấy chủy thủ mang lên, "Hồi Vương phi, kể tiếp ngài nên hủy dung nhan."

Nam Cung Tự nhú mày, cầm lấy chủy thủ, đầu ngón tay phất qua lưỡi dao bén nhọn, chủy thủ quá mức sắc bén, ngón trở xước qua, miệng nàng ngậm lấy ngón trở, con mắt híp lại đau nói: "Đau quá..... Dao găm cần người!" Nói xong, trong nháy mắt nàng nhìn về phía Nam Cung Ngọc, trên mặt mang ý cười nhợt nhạt, "Không đau, Tự Tự xuống tay sẽ rất nhẹ rất nhẹ, không phải sợ!"

Tròng mắt trong suốt hồn nhiên ngây thơ, ánh mắt xuyên qua đáy lòng của Nam Cung Ngọc, để cho nàng bờ ngỡ.

Không đúng, đây không phải là ánh mắt của người ngốc nghếch nên có, nhìn như hồn nhiên ngây thơ, nhưng trong sâu trong nội tâm lại phát ra ý lạnh cùng sắc bén, xuyên thẳng thắm thấu vào đáy lòng Nam Cung Ngọc.

Nam Cung Tự từng bước từng bước ép sát, nhìn như mỗi bước đều nhẹ, nhưng muốn giẫm lên trái tim của Nam Cung Ngọc, đè ép nhịp tim, để cho cả trái tim nàng giống như đột nhiên bị người khác bóp chặt lại tựa như không thở nổi.

"Người..... Cái người điên này, không được qua đây, không được tới gần ta."

Nhìn mũi dao từ từ bức tới, Nam Cung Ngọc không thể động đậy người cứng ngắc ngồi trên mặt đất, trong con mắt lộ ra nồng nặc sợ hãi, đôi môi tái nhợt nhợt không được run rẩy.

Nam Cung Tự chậm rãi ngồi xổm xuống, tay phải cầm cằm của nàng, nâng khuôn mặt tái nhợt lên, tròng mắt nàng híp lại, tay trái cầm chủy thủ để ở trên má của Nam Cung Ngọc, môi đỏ mọng của nàng mím chặt thành một đường thẳng, đột nhiên có chút không vui nâng quai hàm lên nói: "Tự Tự ghét gương mặt này, vô cùng ghét." [diendanlequydon](#)

Lúc đó, Nam Cung Ngọc nhất thời giống như uống máu gà, mắt cũng sáng lên, gào thét mãnh liệt: "Nam Cung Tự! Cái người hạ tiện này, người chỉ qua là thể thân của ta, người chỉ là cái bóng mờ dưới ánh sáng của ta mà thôi. Cha không thương, mẹ không đau, người lấy cái gì so với ta? Người đừng cho là có Vương Gia làm chỗ dựa cho người, người thật coi trọng chính mình rồi đấy. Người dám phá hủy mặt của ta, Tự hân sẽ không bỏ qua cho người."

Lời này cực kỳ chói tai khó nghe, các nàng là tỷ muội, là sanh đôi, nhưng là một trời một vực, nàng vừa sanh ra liền bị cha mẹ ngoan tâm ôm cho Ngoại tổ mẫu nuôi dưỡng. Ở quê hương chịu khổ, mà Nam Cung Ngọc sống an nhàn sung sướng được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay. Cho đến khi nàng gả vào Vương phủ, những thứ này nàng đều nhớ, nhớ rất rõ ràng.

Nam Cung Tự nàng không nợ nhà Nam Cung bất kỳ vật gì, là bọn hán thiếu nàng.

Ở trong mắt cha mẹ cũng chỉ có một mình nữ nhi là Nam Cung Ngọc, mà nàng, cái gì cũng không phải, ở trong căn nhà kia, nàng chỉ ở một ngày, tính là gì? Cái gì cũng không còn, không có ai quan tâm nàng, cha mẹ lạnh lùng vô tình, muội muội tính toán, ngay cả Ngoại tổ mẫu cũng không cần nàng.

"Tự Tự không cần bọn họ thương yêu, Tự Tự chỉ cần Dật như vậy đủ rồi." Ánh mắt của Nam Cung Tự từ từ trống rỗng, môi đỏ mọng mím chặt thành một đường thẳng, bàn tay trắng nõn như ngọc bóp cổ của nàng ta, mũi dao trên tấm mặt ngọc xẹt qua một đạo vết thương hẹp dài.

Nàng ghét gương mặt này, vô cùng ghét.

Nam Cung Ngọc bị điểm huyết đạo, thân thể không thể động đậy, chỉ đành mặc cho nàng ở trên mặt xẹt qua xẹt lại, khàn giọng kêu to: "A a a —— cái người điên này, mau cứu người a! Cha —— mẹ —— cứu mạng với ——"

Nam Cung Tự đột nhiên dừng chủy thủ trong tay lại, ánh mắt nhìn chăm chăm gương mặt máu thịt be bét kia, nhú mày một cái nói: "Phải làm gì đây? Bụng của Tự Tự thật đói, thật là nhớ, thật là nhớ hút máu người!" Nói xong, ánh mắt tràn đầy đôi bụng nhìn về phía mặt hoang mang sợ hãi của Nam Cung Ngọc.

Lời này là có ý gì?

Khi Nam Cung Ngọc vẫn còn đang nghĩ lời nói của Nam Cung Tự rốt cuộc là có ý gì thì chỉ thấy Nam Cung Tự đưa tay vén loạn tóc trên cổ, môi đỏ

mộng khẽ nhếch, lộ ra hai cái răng nanh bén nhọn. diendanlequydon

Sắc mặt của Nam Cung Ngọc nhất thời trắng bệch, nàng chột trợn to đến đỏ mắt.

"Người...người muốn làm cái gì....." Giọng nói không ngừng run rẩy.

"Tự Tự đói bụng rồi, muốn hút máu Ngọc nhi, người không cần sợ! Chỉ là cắn một cái sẽ không chết, thật sẽ không chết, nhiều nhất chính là một cái xác không có linh hồn." Giọng nói của Nam Cung Tự vô cùng ôn nhu, nụ cười cũng hoàn toàn vô hại, nhưng kì lạ nụ cười hồn nhiên ngây thơ xen lẫn tạp âm làm Nam Cung Ngọc sợ hãi rợn cả tóc gáy.

"Giết người, mau cứu người a, cha, mẹ cứu mệnh với ——" Trong sương phòng truyền đến tiếng kêu thê thảm làm người khác nổi da gà, trên hành lang, nha hoàn bận rộn, gã sai vặt cũng không khỏi từ từ dừng bước lại.

Trong hành lang, vẻ mặt lo lắng của Nam Cung lão gia thỉnh thoảng hướng ngoài phòng nhìn, neho mắt giạt mình, cảm giác Nam Cung Ngọc sẽ xảy ra chuyện.

Mộ Dung Thị là ngồi ở một bên trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, tay phải xoay chuỗi Phật châu, trong miệng lẩm bẩm, đột nhiên Phật châu trên tay đứt ra, mấy chục viên Phật châu bắn rơi trên mặt đất.

Chỉ thấy Như Nguyệt khiêng Nam Cung Ngọc đang thoi thóp ném trên mặt đất, Nam Cung Tự từ ngoài phòng đi vào, khoe miệng còn lưu lại tia máu, hướng về phía Hiên Viên Dật lộ ra nét mặt chưa đủ no: "Một ít cũng không dễ chơi, chỉ là uống chút máu thôi, chưa đã nghiền, chưa đã nghiền!"

Mộ Dung Thị liền vội vàng đứng lên ôm lấy Nam Cung Ngọc, nhìn khuôn mặt máu thịt be bét, còn có trên cằm cổ nàng có thể thấy rõ dấu răng, con mắt từ từ phồng đại, nước mắt từ từ lơ lửng ở trên hốc mắt, kêu gào lên: "Ngọc nhi..... Ngọc nhi con đừng hù dọa mẫu thân, con mở mắt ra nhìn mẫu thân một chút." Khi tay bà chạm tới đôi tay lạnh ngắt không có nhiệt độ của Nam Cung Ngọc, giống như mò tới từ thi(xác chết), Mộ Dung Thị sững sờ ngừng đầu nhìn về phía Nam Cung Tự, giọng nói run lay bầy:" Người.... Người đối với Ngọc nhi làm cái gì? Nàng thế nhưng là muội muội của người, làm sao người có thể hận đến quyết tâm sát hại muội muội của mình?"

"Kỳ quái! Tự Tự lúc nào thì có thêm muội muội?" Vẻ mặt của Nam Cung Tự lộ ra nghi ngờ, nhú mày nhìn về phía mặt đầy nước mắt của Mộ Dung Thị, "Còn có! Tự Tự không có giết người, Ngọc nhi không có chết, so với cái chết cũng không hề khác nhau gì!"

Nhìn Nam Cung Ngọc bị giày vò thành ra như vậy, giờ phút này Nam Cung lão gia giống như bị lửa nhóm lên, máu nóng sục sôi, đầu tiên là đánh nửa người của Nam Cung Phùng bị liệt, cắt đứt hương khói duy nhất nhà Nam Cung, cuối cùng lại mang nữ nhi mà hắn yêu thương nhất hành hạ đến nửa chết nửa sống, hắn vô luận như thế nào cũng nuốt không trôi cơn tức giận này, ba hai bước đi tới trước mặt của Nam Cung Tự, lấy tay bóp cổ nàng, ông nhất thời giống như uống máu gà, mắt sáng lên, cả một bộ dạng muốn ăn thịt người. diendanlequydon

"Đời này Lão phu hối hận nhất một chuyện chính là sinh ra cái người nghịch nữ này, ban đầu nên bóp chết người, hôm nay lão phu dù là bồi thêm cái mạng này, cũng phải bóp chết người!" Đồng thời nói chuyện, lực trong tay không khỏi tăng thêm.

Lời nói của Nam Cung lão gia, khiến cuối cùng Nam Cung Tự có một ít tình nghĩa cũng tiêu hao hết.

Sắc mặt của Hiên Viên Dật trong nháy mắt lạnh xuống, khi hắn muốn ra tay giết Nam Cung lão gia thì thấy mặt của Nam Cung Tự đang nở nụ cười, bước chân hắn thật sâu dừng lại, có lẽ người khác xem không hiểu nụ cười của nàng, nhưng hắn vẫn giống như một thanh gương sáng nhìn thấu tâm tư của nàng.

"Vương phi....."

"Dừng tay, không có Bôn vương cho phép, không cho phép người nào can thiệp." Từ trong miệng của Hiên Viên Dật đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh lẽo, lộ ra thật sâu uy nghiêm

Như Nguyệt thu bảo kiếm trong tay về, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc nhìn về phía Hiên Viên Dật, tại sao? Vương phi sắp bị Nam Cung lão gia bóp chết, Vương Gia phải nên khẩn trương chứ? Tại sao Vương gia có thể làm coi như không có chuyện gì xảy ra lựa chọn khoanh tay đứng nhìn?

Nhìn mặt mỉm cười của Nam Cung Tự, động tác của Nam Cung lão gia không khỏi có hơi chậm lại, giống như nụ cười của nàng không nên vào giờ phút này xuất hiện, cau mày nói: "Người cười cái gì?"

"Tự Tự đang cười phụ thân ngu xuẩn, cười bản thân mình chọn con đường chết!" Chủy thủ lần nữa xuất hiện ở trong tay của Nam Cung Tự, khoe miệng nàng nâng lên nụ cười khát máu, xuống một đao, máu đỏ tươi văng tung tóe ở trên cổ trên mặt trắng nõn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Nàng thích là tốt rồi

Edit: Phong Nguyệt

"Tự tự đang cười phụ thân ngu xuẩn, cười phụ thân chọn con đường chết!" Chủy thủ lần nữa xuất hiện ở trong tay của Nam Cung Tự, khóe miệng nàng nâng lên nụ cười khát máu, xuống một đao, máu đỏ tươi văng tung tóe trên khuôn mặt trắng như ngọc của nàng.

Da mặt của Nam Cung lão gia rung nhẹ, con mắt từ từ sâu co lên, động tác trong tay hơi chậm lại, chậm rãi cúi đầu sững sờ nhìn cây chủy thủ đang cắm trên ngực, rất rõ ràng không có ý định lưu lại đường sống cho ông.

Hai tay của Nam Cung lão gia vô lực từ trên càn cổ nàng rơi rú xuống, đầu gối hung hăng quỳ trên mặt đất, thân thể bị đau cong lên.

Trong lúc nhất thời mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập trong không khí, trong hành lang, mặc kệ mọi người đang làm gì, cũng không khỏi từ từ dừng động tác trong tay lại.

Nha hoàn kêu lên, Vương phi ám sát người nhưng đó là phụ thân ruột của nàng!

"Lão gia....." Ánh mắt ngơ ngác của Mộ Dung Thị nhìn một màn trước mắt này, cả người liền ngốc lảng tại chỗ, hồi lâu, bà chợt trợn to đến đỏ mắt, không kìm chế được cảm xúc chộp lấy chủy thủ từ tay phải của Nam Cung Tự, hướng về phía cổ nàng khoa tay múa chân nói: "Không phải ngươi hận ta sao? Được, ta liền đứng ở nơi này để cho ngươi giết, ngươi giết ta đi!"

"Không giết ngươi ồ! Sợ dơ tay của Tự Tự." Nam Cung Tự buông lỏng chủy thủ trong tay ra, chủy thủ dính đầy máu tanh rơi trên mặt đất phát ra âm thanh trong trẻo dễ nghe giống như tiếng chuông.

"Tự." Hiên Viên Dật nhẹ giọng kêu.

Nam Cung Tự liếc nhìn Hiên Viên Dật, ánh mắt khẽ chớp động, nói xong, nàng đi đến trước mặt hắn, đi đến ngồi trên đầu gối của Hiên Viên Dật, ngay sau đó trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn: "Trình diễn xong rồi, chơi rất khá!"

Môi của Hiên Viên Dật nở nụ cười say động lòng người, sâu trong ánh mắt ẩn chứa nhu tình làm người ta chìm đắm trong ám áp. Hắn nhẹ giọng tay phải lên, nâng cằm của Nam Cung Tự, ngón trỏ êm ái phất qua khuôn mặt ngọc đang dính máu.

"Kế tiếp Bốn vương nên ra sân." Hắn nâng mí mắt, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt về phía Nam Cung lão gia đang co rút trên mặt đất, trong mắt dịu dàng đã sớm không còn nữa, nhìn về phía Mộ Thiên Vãn đang đứng canh giữ ở một bên, dè dặt mũi ô sa (mũi của Quan văn thời xưa) xuống, "Thiên Vãn, nếu có người hãm hại Vương phi, cô ý mưu sát Vương phi, tội ra sao?"

"Bẩm Vương gia, hãm hại hoàng thân quốc thích, phải tịch thu gia sản, mưu sát hoàng thân quốc thích, phải tru di cửu tộc(9 đời)!" Giọng nói của Mộ Thiên Vãn vang dội, truyền tới màng nhĩ trong của Nam Cung lão gia cùng Mộ Dung Thị giống như là ** bùa đòi mạng.

Nghe vậy, sắc mặt của Nam Cung lão gia tái xanh, huyết áp ‘đằng đằng đằng’ tăng vọt, khổ sở vuốt liên tục trên ngực, ‘phun’ một tiếng, miệng đầy máu, thân thể té xuống đất không ngừng co quắp, mắt trợn tròn, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Đó là bị chọc cho tức chết.

Nhìn trượng phu chết không nhắm mắt còn khuôn mặt bị hủy của nữ nhi, cả người Mộ Dung Thị liền sống xoài trên mặt đất, tay run lay bầy đầy nhè nhẹ thân thể của Nam Cung lão gia, mấp máy đôi môi tái nhợt run run, "Lão gia..... Lão gia....."

Hiên Viên Dật rũ thấp trông mắt xuống, nhìn người đang rúc vào trong ngực, ôn hòa cười nói: "Tự, cái kết cục này nàng có thích không?"

"Thích....." Đầu của Nam Cung Tự khe khẽ tựa vào trong ngực hắn, sau đó rũ mắt xuống, không có ai thấy con mắt nàng trở nên sâu không lường được, khóe miệng nàng lên đường cong thật sâu, gật đầu một cái, "Thích, thích vô cùng! Tự Tự thích nhất bị kịch."

"Nàng thích là tốt rồi." Hiên Viên Dật khẽ mỉm cười.

Quang cảnh Nam Cung phủ luôn luôn náo nhiệt bây giờ nhà tan cửa nát, nam bị đưa vào Tông Nhân phủ cả ngày lẫn đêm chịu nghiêm hình, còn nữ bị đưa tới trại lính làm quân kỹ, lần nữa oanh động cả thành Lạc Dương, dân chúng trên đường phố nghị luận đều là chủ đề Tà Vương phi giết cha giết muội.

"Tạch tạch tạch ——"

Hắn Huyết Bảo Mã hiểm thấy chạy như bay ở trên đường cái, theo sát ở phía sau là đỉnh đầu cỗ kiệu to lớn, ước chừng mười tên kiệu phu. Màn cửa bốn phía được thêu từ sợi bạc ngọc châu hoa hải đường, theo gió nhẹ nhàng đong đưa.

Dân chúng trên đường phố rối rít đưa ánh mắt tụ tập xem cỗ kiệu đắt tiền, phô trương lớn như vậy, người ngồi bên trong rốt cuộc có lai lịch gì?

Người ngồi bên trong không phải là một nhân vật bình thường, có thể có mười tên khiêng kiệu, dù thế nào cũng là Vương tước trở lên.

"Hong Trần." Từ bên trong kiệu từ từ truyền đến giọng nói dịu dàng dễ nghe.

Một cô nương dẫn đầu ở phía trước nhanh chóng kéo chặt cương ngựa, con ngựa quay đầu hướng về phía bên phải của cỗ kiệu, "Thiếu chủ!"

"Dân chúng trên đường phố đều nghị luận về Tà Vương phi, là Vương phi của Tà U Vương?"

Hồng Trần sững sờ, gió thổi qua làm màn kiệu bay lên, nhìn tấm màn được điêu khắc tinh xảo, hít vào một hơi, giọng nói thu lại nín thở nói: "Bẩm thiếu chủ, chính là trước đây không lâu Tà U Vương mới vừa cưới Vương phi."

"Hả?"

Chỉ thấy nam tử ngồi ở bên trong nhếch lên đường cong thật sâu, mấp máy môi: "Hong Trần, Bồn cung muốn tới Tà Vương phủ."

Nghe vậy, trong mắt Hồng Trần thoáng qua khiếp sợ khó che giấu, phải biết là Tà U Vương cùng Thiếu chủ không đội trời chung, ngộ nhờ..... Ngay sau đó trên mặt nàng lộ ra vẻ do dự, "Nhưng....."

"Không cần nhiều lời!" Không chờ nàng nói xong, liền bị bốn chữ nhàn nhạt cứng rắn cắt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Vương giả đấu

Edit: Phong Nguyệt

Đèn lồng được treo trên hành lang theo gió chập chờn, ngoài cửa sổ mưa phùn vắt ngang(từ trái sang phải hoặc từ phải sang trái), giọt nước theo mái hiên lặng lẽ nhỏ xuống, trên mặt đất tạo thành một vòng sóng lăn tăn, giống như đang thờ dài đan xen vào nhau để giành lấy sự sống.

Chiếc giường làm bằng gỗ trầm hương bên cạnh có treo tấm màn quý giá, trên tấm màn được thêu bằng sợi bạc ngọc trai hình hoa hải đường, theo gió nhẹ nhàng đong đưa.

Nam Cung Tự đang nằm trong ngực của Hiên Viên Dật ăn mút táo cau mảy ngẩng đầu, nhìn về phía ngoài phòng mưa phùn mịt mù đđ'đđ'll'qq;đđ, không khí hàm chứa sự lạnh lẽo, môi đỏ mọng theo hô hấp hắt ra một ngum sương mù mỏng, tầm mắt nhìn về phía cửa sổ thấy bóng dáng vội vã của Hồ Phách.

Một lúc lâu, chỉ nghe tiếng cửa thanh giong vang lên, chỉ thấy Hồ Phách cau mày đi vào, cách tấm bình phong nàng khom lưng nhỏ giọng nói: "Vương Gia, Trần quốc Thái Phó Trần Từ Hiên đến thăm."

Một tia gió lạnh lẽo từ cửa sổ đánh tới, thổi lên trán của Hiên Viên Dật, Nam Cung Tự ngẩng đầu, chống lại cặp mắt sáng mông lung lại che giấu giếm sát khí trong con mắt, thân hình Tự Nhi run lên.

Ở trong ấn tượng của nàng, tròng mắt của Dật rất đẹp rất dịu dàng, nhưng lúc đó cặp mắt dịu dàng màu hồ phách kia đã sớm không còn nữa, làm nàng có chút xa lạ.

Hiên Viên Dật chậm rãi để quyền sách trên tay xuống, rũ thấp tròng mắt, trong mắt chứa đựng sức sống làm Tự Nhi chìm đắm trong ám áp. Hắn nhẹ giọng tay phải lên, nâng quai hàm cùng mái tóc rũ xuống của nàng. "Tự, ta đi một lát rồi trở lại." Thấy người trong ngực khéo léo gạt đầu một cái, khóe miệng hắn nhộn nhạo hiện ra nụ cười dịu dàng như nước.

Hồ phách giấu ở trong tay áo hai tay đang nắm chặt lên, móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, có chút khó chịu cúi đầu, "Vương Gia....."

Một khắc kia khi hắn ngẩng đầu lên, nhu tình trong mắt đã sớm không còn nữa, làm cho nàng không dám nhìn thẳng, thậm chí là sợ hãi ánh mắt sắc bén đó.

Thấy Hồ Phách cúi đầu không dám nói gì nữa, môi mỏng của Hiên Viên Dật mím chặt thành một đường thẳng, ôm lấy Nam Cung Tự đặt ở trên giường, đưa tay phất nâng trán của nàng, in dấu hôn như chuồn chuồn lướt nước. Thân thể cao lớn đứng dậy, xoay người mang theo một cỗ sát khí nồng nặc, đi ra ngoài phòng.

Hồ Phách xoay người muốn đuổi theo thì lại phát hiện ống tay áo bị cái gì níu lại, nàng xoay người nhú mày, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Nam Cung Tự, "Vương phi, ngài thế nào rồi?"

Nam Cung Tự ăn mút táo, miệng mơ hồ nói: "Hồ Hồ, nói cho Tự Tự, Trần quốc Thái Phó là ai? Tại sao Dật phải tức giận như vậy?"

Trần Từ Hiên.....

Người này là Trần quốc Thái Phó, bề ngoài nhìn như vừa hai mươi, nhưng thật ra hắn đã sáu mươi tuổi, nghe nói mười sáu năm trước hắn bệnh nặng, không biết là ăn cái thần đan diệu dược gì, kỳ tích sống lại, hơn nữa càng lúc càng trẻ, gần như trên mặt không tìm được vết nếp nhăn theo năm tháng.

Nghe vậy, chỉ thấy ánh mắt của Hồ Phách cùng Dật rất thâm thúy, còn mang theo sắc bén cùng chế nhạo d'đ'l'q;đ, Trần quốc Thái Phó cùng Vương Gia có thù không đội trời chung, có thể nói Hiền Viên Quốc bị diệt quốc, hơn phân nửa là do hấn ban tặng. Hôm nay Trần quốc Thái Phó lại nghênh ngang tới Vương phủ, Vương Gia có thể không tức giận sao?

Chỉ là, cùng kẻ ngốc nghếch này nói chuyện, nàng có hiểu không?

"Vương phi, có một số việc không phải người nên hỏi, nô tỳ còn có việc muốn làm, trước hết cáo từ." Bỏ câu này xuống không phải là trả lời, ngay sau đó Hồ Phách liền đi ra ngoài.

Đến đại đường, ánh mắt của Hiền Viên Dật nhìn chòng chọc vào khách không mời mà đến đang ngồi ở ghế chủ vị, chỉ thấy nam tử kia có làn da rất đẹp, da thịt trắng nõn như sữa, thâm thúy như đao khắc ngũ quan hết sức xinh đẹp, con mắt nhỏ dài dăng lên tăng nước gọn mông lung, một thân khí phách cùng khí thế lẫm liệt ở từng động tác đang hiện ra không thể nghi ngờ.

Hắn cúi thấp xuống sâu trong con mắt là sự lạnh lẽo, Trần Tử Hiền xuất hiện là báo hiệu điều gì? Chẳng lẽ.....

Trong đầu của Hiền Viên Dật lướt qua đứa trẻ mười tuổi năm ấy, hình ảnh phụ hoàng, mẫu hậu bị người nam nhân này tự tay chém chết, đến bây giờ vẫn khắc sâu như cũ, trong con mắt xinh đẹp xẹt qua một luồng sát khí nồng nặc.

"Vương Gia!" Chỉ nghe ở ngoài cửa gã sai vặt cung kính kêu.

Hồng Trần cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Thiếu chủ, Tà U Vương tới."

Trần Tử Hiền chậm rãi hạ ly ngọc trong tay xuống, ánh mắt từ từ rơi vào thân hình của Hiền Viên Dật từ ngoài phòng đi vào, sát khí rất nặng, cách có chừng bốn mươi thước, nhưng lại có thể cảm giác từ trên người hấn tán mát ra sát khí nồng nặc.

Lông mày dày đặc của hấn cong lên thật cao, mười bốn năm đã qua, cái đứa bé vốn là thái tử Hiền Viên Quốc mềm yếu vô năng, trong nháy mắt thành Chiến thần uy trấn bốn phương.

"Bốn cung trong lúc rảnh rỗi, liền nhớ tới vị bạn cũ Tà U Vương gia này." Giọng nói cùng động tác của hấn không đồng nhất, lười biếng, nụ cười trên mặt rất ôn hòa, lại xen lẫn âm lãnh, nụ cười chứa sát khí lạnh đến thấu xương. Chỉ là qua trong giây lát, những sát khí kia bắt đầu khởi động từ từ tiêu tán trong không khí. Vẻ mặt của Hiền Viên Dật trong trẻo lạnh lùng nhìn Trần Tử Hiền, lại nhìn về phía Hồng Trần một cái, hấn trầm giọng nói: "Chỉ sợ người thăm người bạn cũ xong, liền không có mạng để trở về Trần quốc!"

Nói xong, chỉ thấy Mộ Thiên Vãn dẫn mấy trăm tên binh lính tiến vào.

Khỏe miệng của Trần Tử Hiền cong lên rồi biến mất, nếu không nhìn kỹ, không nhìn ra trong lúc vui vẻ còn xen lẫn sự khinh miệt.

Hồng Trần xì mũi coi thường d'đ'l'q;đ, cười lạnh nói: "Thiếu chủ, xem ra có người vội vã đi chịu chết."

Ánh mắt của Hồ Phách tròn trĩnh nhìn về phía Hồng Trần, cả giận nói: "Ta xem người vội vã chịu chết chính là ngươi!" Rút kiếm ở ngang hông ra, lại bị Hiền Viên Dật đưa tay chặn lại, nàng không hiểu, người đến thăm lại còn khi dễ, tại sao còn muốn nhin. "Vương Gia....."

"Ngươi không phải là đối thủ của nàng." Giọng nói của Hiền Viên Dật lạnh nhạt.

Có thể ở bên cạnh của Trần Tử Hiền, võ công cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, lấy công phu của Hồ Phách, nàng chỉ cần búng một đầu ngón tay, là có thể đẩy Hồ Phách vào chỗ chết.

Hấn biết, nếu cứng đối cứng, chắc chắn hai bên sẽ tổn hại.

Trần Tử Hiền tuyệt không phải là đến gây sự, vậy mục đích của hấn đến là vì cái gì?

Môi mỏng của Trần Tử Hiền lần nữa khẽ mở: "Nếu thật muốn báo thù, sao không ở trên chiến trường mà gặp gỡ?"

Ánh mắt của Hiền Viên Dật tối tăm lại, nâng tay phải lên, hướng về phía Mộ Thiên Vãn dừng tay nói: "Lui ra!"

Mộ Thiên Vãn ngăn người, trong lòng sáng tỏ, ôm quyền nói: "Dạ!"

Không chờ Mộ Thiên Vãn mang binh rút lui ra khỏi đại đường, chỉ thấy ngoài phòng xông vào một bóng dáng nhỏ nhắn màu đỏ.

"Vương phi?"

Bước chân của Mộ Thiên Vãn dừng lại, chỉ thấy Nam Cung Tự thở hổn hển chạy đến trước mặt Hiền Viên Dật, giang hai cánh tay ra, con mắt nheo lại: "Không...không nên tổn thương Dật!"

"Tự....." Hiền Viên Dật nhủ mảy, tầm mắt cảm dỗ nhìn về phía mặt ngọc bởi vì chạy bộ mà đỏ lên.

Ánh mắt thâm thúy của Trần Tử Hiền rơi vào thân hình đang bảo vệ cho Hiền Viên Dật, lúc này vẻ mặt không cảm xúc lại hiện ra tia gọn sáng, nhìn

khuôn mặt xa lạ này, lúc này trong đầu cũng đang mơ hồ lướt qua dung nhan của Quý Cờ, lông mi nhú nhẹ, tại sao? Tại sao nhìn nàng, có loại cảm giác quen thuộc, có loại cảm giác đã từng quen biết, có khí phách..... Cảm xúc không bao giờ tận(hết).

"Kẻ thù của Dật chính là kẻ thù của Tự Tự, nếu tên đại bại hoại này dám khi dễ Dật, Tự Tự biết giết người đó!" Mất Nam Cung Tự neho lại hung ác nói, giọng điệu ngây thơ mang theo sự uy hiếp mạnh mẽ.

"Xoẹt!" Trong hành lang vang vọng lên tiếng cười thanh thúy dễ nghe, nụ cười nhộn nhạo vô biên(không giới hạn) ầm ập, từng tia một thấm vào trong lòng của Tự Nhi.

Nam Cung Tự nhìn nụ cười trên mặt của người nam nhân trước mặt này, phồng má, mở to mắt về mặt nghiêm túc nói: "Tự Tự rất nghiêm túc, thật sẽ giết người ồ!"

Ngay cả Hiên Viên Dật thiếu chút nữa cũng buột miệng mà cười d'đ'l'q;đ, không khí ngọt ngào trong nháy mắt tiêu tán.

Nam Cung Tự cảm thấy eo ếch hơi buộc chặt, giống như trái tim của nàng cũng đi theo buộc chặt.

Hiên Viên Dật đưa tay vòng qua bụng của nàng, kéo vào trong ngực, cầm đặt ở trên vai của nàng, môi mỏng thân mật dán sát vào bên tai đỏ ngầu của Nam Cung Tự, "Tự, đừng nghịch, ngoan ngoãn trở về phòng đợi ta."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Vương Gia, Vương phi chạy trốn rồi !

Ấn đường của Nam Cung Tự nhú nhẹ, nàng nói sai cái gì sao? Nàng cúi đầu làm bộ đáng ủy khuất, uất ức nói: "Có phải Tự Tự làm sai hay không, khiến Dật tức giận."

Hiên Viên Dật vuốt mái tóc của nàng, đáy mắt hiện lên nhu tình cùng với cung chiều, lên tiếng nói: "Nàng không có làm sai."

Lấy được đáp án của hân, Nam Cung Tự nhìn gò má của hân, ánh mắt lóe lên nói: "Thật?"

"Ừ, nhưng nàng phải trở về phòng uống thuốc, như vậy bệnh mới có thể khỏi." Giọng điệu hân nói chuyện giống như là dỗ đứa bé.

Thật tốt quá, Dật không tức giận với nàng.

Nam Cung Tự nháy mắt mấy cái, khéo léo gạt đầu một cái, lên tiếng: "Ừm!"

"Hồ Phách, đưa Vương phi trở về phòng." Hiên Viên Dật nhàn nhạt mở miệng nói.

Đương nhiên Trần Tử Hiên nhìn ra Hiên Viên Dật vì sao vội vã muốn Nam Cung Tự rời khỏi đây, không phải là sợ hân coi trọng nữ nhân này sao. Chỉ là khẩu vị của Tà U Vương này làm hân có chút bất ngờ, bất ngờ này không phải là bởi vì Nam Cung Tự là người gốc nghèo, mà bất ngờ là Tà U Vương luôn luôn không gần nữ sắc nhưng lại dành tất cả nhu tình cho một người gốc nghèo như vậy! Nhìn bóng lưng của Nam Cung Tự rời đi, lông mày rậm rạp cong lên thật cao, thú vị!

Trong nháy mắt Hiên Viên Dật nhìn về phía Trần Tử Hiên, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, trong lòng đột nhiên rất không thoải mái, cảm giác thứ gì đó của mình bị người khác nhòm ngó, thậm chí mơ hồ có chút lo lắng, sợ Tự Nhi bị người khác đoạt đi.

Hai người này đều không phải dạng người lương thiện gì, ánh mắt chạm nhau ở chung một đường thẳng, mọi người đứng ở một bên tự dung nhận ra được một cỗ mùi thuốc súng nồng nặc, làm người ta cảm thấy nguy hiểm.

Ước chừng duy trì nửa nén hương, Hiên Viên Dật lạnh lùng nói: "Bổn vương không muốn thừa dịp người khác gặp khó khăn, Vương phủ càng không vui chào đón người." Tầm mắt hân di chuyển, nhìn về phía Mộ Thiên Vãn, trầm giọng nói, "Thiên Vãn, tiễn khách!"

Trần Tử Hiên nhú mày, gấp cây quạt ngọc làm bằng tơ lụa quý giá trong tay lại, cười nhạt nói: "Nếu nhưng Tà U Vương không chào đón Bổn vương, chỉ sợ là trà này uống không được rồi." Hân lười biếng đứng dậy, chân thon dài bước ra, khi lướt qua Hiên Viên Dật, đột nhiên nghĩ đến cái gì, đưa lưng về phía Hiên Viên Dật, đôi môi đỏ mọng khẽ mím lại rồi nhẹ nhàng nhếch lên, "Tà Vương phi thật đúng là một nữ nhân thú vị."

Hiên Viên Dật nghe vậy ánh mắt u ám thâm trầm của hân nổi lên sự lạnh lẽo giống như băng vạn năm chống lại ánh mắt của Trần Tử Hiên đang cố ý khiêu khích.

"Thiếu chủ, thời gian đã không còn sớm, cần phải trở về." Hồng Trần nhỏ giọng nói, lần nữa phá vỡ không khí nguy hiểm mà người khác tự dung cảm nhận được.

Một lát sau, Trần Tử Hiên di chuyển tầm mắt nhìn sắc trời từ từ âm đạm ở ngoài phòng, ánh mắt hẩn, xẹt qua tia thất vọng không dễ dàng phát hiện ra.

Nguyệt thực chi dạ(nguyệt thực sắp xuất hiện), nàng sẽ xuất hiện sao?

Hắn không nói cái gì nữa, chân thon dài bước ra đi dần dần biến mất ở trong tầm mắt của mọi người, Hồng Trần theo sát phía sau.

Nhìn bóng lưng của Trần Tử Hiên rời đi, tảng đá lớn chèn ép trong lòng của Mộ Thiên Vãn bỗng chốc rơi xuống, gợn tay lên xoa xoa mồ hôi trên trán đang r rỉ ra, trên mặt đều là vẻ mặt may mắn, vốn tưởng rằng Trần Tử Hiên là tới gây sự, Vương Gia chắc chắn bị kích động, tiếp đến hai người sẽ động thủ, cũng may, cũng may Vương Gia duy trì được bình thản! Nếu không lấy công lực của hai người mà bất phân cao thấp, chắc chắn hai bên sẽ lưỡng bại câu thương(đều bị thiệt hại hết), ngày hôm sau sẽ truyền ra tin qua đời của Tà U Vương cùng với Trần thái phó.

“Vương huynh!” Hiên Viên Tuyết đi vào với vẻ mặt nghiêm túc.

Trong nháy mắt Hiên Viên Dật nhìn về phía Hiên Viên Tuyết, “Chuyện gì.” Giọng nói không chứa một tia gợn sóng nào.

Hiên Viên Tuyết hồi hồn lại, đột nhiên nghĩ tới cái gì, kích động nói: “Vương huynh, người của đệ mới nhìn thấy Trần Tử Hiên nghênh ngang tiêu sái từ Vương phủ đi ra ngoài, tại sao huynh muốn thả hắn đi? Tại sao không chặt hắn làm trăm mảnh? Chẳng lẽ Vương huynh quên Phụ hoàng, mẫu hậu chết như thế nào sao? Quên Hiên Viên Quốc như thế nào bị diệt quốc sao?”

Mặc dù hắn không biết tại sao Trần Tử Hiên đột nhiên đến thăm, nhưng mà hắn ta lại chủ động tới cửa, hắn không hiểu, tại sao Vương huynh không giết hắn ta đi? Mà là để cho hắn ta chạy thoát?

“Hắn không mang theo người nào vào Vương phủ, chắc chắn nắm chặt đường sống mà đi ra ngoài.”

Trong mắt lóe lên ánh sáng bén nhọn, môi mỏng của Hiên Viên Dật mím chặt thành một đường thẳng, đáng vẻ rõ ràng nhìn qua là rất bình tĩnh, nhưng cho người khác cảm giác được sự âm trầm.

“Nhưng.....” Hiên Viên Tuyết còn nói thêm gì nữa, kết quả trong lúc lơ đãng cảm nhận được một cỗ khí lạnh âm trầm từ lòng bàn chân đẩy lên, liền không nói thêm gì nữa.

Mưa phùn cùng với sương mù, mờ lung huyền ảo, bao phủ khắp đình viện to lớn, gió nhẹ phát qua, hồ nước bắt đầu gợn sóng.

Yêu Nguyệt đình

“Có thể tra ra vì sao Trần Tử Hiên xuất hiện không?”

Hiên Viên Dật gác tay sau lưng, mái tóc đen nhánh xốc xếch theo gió phấp phới bay lên, ánh mắt rậm rạp nhìn mưa phùn chẳng chịt, ‘ rầm rầm rầm ’ ba tiếng nổ, trên bầu trời xẹt qua một tia chớp màu bạc, gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ thật giống như giếng bão sắp tới trên bầu trời.

“Bẩm vương gia, theo tỳ nữ bên cạnh Trần thái phó báo lại, Trần Tử Hiên đến Hiên Viên Quốc là để tìm người.” Mộ Thiên Vãn đứng ở một bên tiến lên một bước, nhỏ giọng nói.

“Hả?” Hiên Viên Dật nhú mày, đảo mắt nhìn về phía Mộ Thiên Vãn, “Có biết người hắn muốn tìm là người phương nào không?”

“Thuộc hạ không biết, nhưng theo người đưa tin báo lại, người Trần thái phó muốn tìm ở Nguyệt thực chi dạ sẽ hiện thân.”

Nghe vậy, con mắt của Hiên Viên Dật như hố sâu nhìn không thấu, che giấu vẻ nghi hoặc, Nguyệt thực? Hắn ngẩng đầu nhìn về phía mưa phùn mờ lung, ngày mai chính là Nguyệt thực chi dạ, mưa không ngừng, thì sẽ không xuất hiện Nguyệt thực, nói cách khác Trần Tử Hiên sẽ không tìm được người hắn muốn tìm.

Hắn tò mò không phải vì Nguyệt thực chi dạ xuất hiện liền có thể tìm được người mà Trần Tử Hiên muốn tìm, hắn tò mò, người nào có thể để cho Trần Tử Hiên bí quá hoá liều đến Đường Quốc.

“Trần Tử Hiên.....” Con mắt màu phỉ phách của hắn dần dần nheo lại.

Lúc này, Hồ Phách đi vào, vẻ mặt có chút khẩn trương nói: “Vương Gia, Vương phi chạy trốn rồi!”

Thân hình của Hiên Viên Dật ở dưới ánh trăng đang chiếu rọi xuống mà run lên, hắn xoay người nhìn về phía Hồ Phách, nhú mày nói: “Nói! Chuyện gì xảy ra?”

Hồ Phách cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Hiên Viên Dật, run lấy bả nói: “Bẩm Vương gia, Vương phi uống thuốc xong, không biết sao đột nhiên..... Đột nhiên biến thành cừu vĩ hồ, giống như là điên rồi hướng rừng rậm chạy đi.”

Hiên Viên Dật nhú mày một cái, trong nháy mắt nhìn về phía Hồ Phách cùng với Mộ Thiên Vãn, ra lệnh một tiếng: “Đuổi theo!”

“Dạ!”

Mưa phùn mờ lung âm trầm bao phủ rừng cây, trong rừng rậm ở phía tây thành Lạc Dương có một nơi có sơn động không một ai biết.

“Tích tích tích” nước mưa theo khe hở nhỏ xuống trong sơn động tạo thành một dòng suối nhỏ, ‘ rầm rầm rầm ’ ba tiếng nổ, trên bầu trời xẹt qua một tia chớp màu bạc, sơn động trên vách đá như ẩn như hiện làm người khác nổi da gà.

“Ngao ~” Từ bên trong sơn động vọng ra một tiếng kêu gào quanh quẩn làm người khác rợn cả tóc gáy.

Chỉ thấy bên trong sơn động, có một nữ tử có chín cái đuôi giống như cáo đang chảy máu, tóc dài màu bạc theo gió phấp phới, gương mặt tinh xảo tái nhợt, thật giống như một khối ôn ngọc trắng nõn. Con mắt màu đỏ khát máu dâng lên sát khí nồng nặc, đôi môi đỏ mọng mấp máy, lộ ra răng nanh nhọn hoắt.

Nam Cung Tự khở sở nằm sõng xoài trên mặt đất, móng tay hung hăng quào trên vách đá, trên vách đá đều có thể thấy rõ từng cái vết quào.

Máu —— nàng muốn máu.....

Cái loại khát vọng mãnh liệt đó, loại đau khổ này **, cơ hồ là chiếm cứ lý trí của nàng.

“Gia Gia!” Nam Cung Tự khở sở ngẩng khuôn mặt ngọc lên, chỉ thấy hình thể to lớn của con hồ ly đang ngâm 1 con sói đặt ở trước mặt nàng, ý bảo muốn nàng hút máu.

Nàng khở sở quát cường lắ đầu nói: “Đừng! Tự Tự không cần uống máu, sẽ dọa Dật chạy mất.” Trong lúc nói chuyện, ánh mắt không ngừng được hướng đầu nhìn thân thể đang trào máu của con sói.

“Cơ Nhi, nếu như con không nhanh lên hút máu, chỉ sợ con không chống đỡ tới lúc Nguyệt thực chi dạ sẽ hồn bay phách tán.”

Cửu vĩ hồ đến mỗi đêm trước Nguyệt thực chi dạ, sẽ khôi phục nguyên hình đi khắp nơi hút máu, đến Nguyệt thực chi dạ, hàng loạt cửu vĩ hồ liền xuống núi hấp thu tinh hoa của Nguyệt thực, có thể để cho bọn họ giữ gìn thanh xuân cùng với năm tháng, cũng có thể khiến chúng duy trì được hình người.

Nếu như cửu vĩ hồ không hấp thu được Nguyệt thực, liền phải đợi một trăm năm mới có thể khôi phục hình người cùng với chân khí.

Tuy nói bây giờ Nam Cung Tự là mang thân thể của người phạm, nhưng cái thân thể này lại không chịu nổi linh hồn cường đại của nàng, hơn nữa nàng đã đưa nội đan cho Hiên Viên Dật, nếu không hút máu chống đỡ đến lúc Nguyệt thực chi dạ, ** bắt đầu hao tổn, linh hồn không có nội đan bảo vệ, thoát khỏi ** sẽ bị hồn bay phách tán.

“Nhưng.....” Nam Cung Tự ngẩng đầu nhìn về phía mưa phùn mỏng lung ở ngoài động, cau mày nói, “Nhưng trời mưa thật to, Nhật thực(cái này của bản raw nên mình để luôn) sẽ bị những thứ mây đen kia che kín, hút không được Nhật thực, Tự Tự vẫn sẽ chết.”

“Sẽ không! Trời mưa đến sáng mai sẽ ngừng.”

Nam Cung Tự nghe vậy ánh mắt của nàng lóe lên ánh sáng, “Có thật không? Gia Gia không có gạt con chứ?”

“Cơ Nhi, Gia Gia không có gạt con?”

“Ừ, Tự Tự sẽ ngoan ngoãn nghe lời của Gia Gia.” Nói xong, Nam Cung Tự không chút khách khí một hớp hướng trên cổ của con sói mà cắn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Từ Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Tự Nhi không ngốc

Lúc này đã gần giờ Tý, mưa cũng ngớt dần, trời quang mây tạnh, nhìn xa trong đêm tối mặt trăng mọc lên ở phía sau ngọn liễu, ánh trăng mờ ảo xuyên qua những tán lá cây rậm rạp, chiếu sáng trên mặt đất.

Bóng hình thướt tha mềm mại xinh đẹp đang dựa vào thân cây mai ở trên đỉnh núi, tóc đen như mực tung bay theo gió, trong ngực ôm một con Tiểu hồ ly đang ngủ say, dd’dd’ll’qq’dd’ nàng ngẩng đầu ngược nhìn những đám mây đen đang che lấp ánh trăng, lông mày khẽ nhíu nhẹ, như đang trầm nghĩ.

“Cơ Nhi, có phải con đã nhớ ra cái gì không?” Đột nhiên từ phía sau truyền đến giọng nói già nua của một người nam nhân.

Đôi môi đỏ mọng của Nam Cung Tự vừa khẽ mở, nhả ra sương mù giống như nước lọc than nhẹ một tiếng, ánh mắt lẳng lặng nhìn ánh trăng, trong đầu xuất hiện những hình ảnh vụn vặt lộn xộn, nàng không muốn nhớ tới những chuyện cũ nữa, chỉ thấy kiếp trước của mình rất thê lương và bi thảm.

Về mọi chuyện trước đây, có rất nhiều chuyện nàng không nhớ rõ được, chỉ duy nhất, chỉ duy nhất người nam nhân kia từng ly từng tý, nàng chưa bao giờ quên.

“Gia Gia, con sợ.” Nàng xoay người nhìn về phía Gia Gia đang mang hình con người, chỉ thấy trên người Gia Gia mặc một trường bào màu trắng như tuyết, trên khuôn mặt già nua hiện đầy nếp nhăn của năm tháng, râu bạc trắng thật dài theo gió bay lên. “Con sợ nhớ tới chuyện cũ, sợ mình trở lại như trước kia.” Không khó nhận ra trong giọng nói của nàng mang theo khản trương.

Sâu trong ánh mắt của Nam Cung Tự có chấn động nhỏ đều thu vào trong mắt của Bạch Hồ, ông hơi sững sờ.

Trong trí nhớ của ông cũng chưa bao giờ gặp qua ánh mắt lo lắng đau buồn của Cơ Nhi, ở trước mặt ông Cơ Nhi bị trường lão chọn trúng làm Câu Hồn Sứ Giả, trong đôi mắt của Cơ Nhi từ trước đến giờ đều mang sự lạnh lùng nhìn thấu rõ tất cả.

Mà bây giờ nhìn bộ dạng ấy nói những lời bất an, ánh mắt đau buồn, làm cho ông thật bất ngờ.

Thời gian mười sáu năm, hình như Cơ Nhi bắt đầu dần dần hòa nhập vào thế giới của loài người, trở nên rất yếu đuối.

Đôi mắt già nua của Bạch Hồ xoay chuyển, “Ồ Hồ Tộc của chúng ta không có hai chữ ‘ Sợ hãi ’ này. Nhớ một khắc kia con được trường lão chọn trúng làm Câu Hồn Sứ Giả dd’dd’ll’qq’dd’, con nhất định phải phục tùng mệnh lệnh, chỉ có như vậy, con mới có thể từ hồ yêu biến thành hồ tiên!”

Lời của Gia Gia lạnh lùng không có một tia tình cảm, thực tế là rất lạnh.

“Nhưng là.....” Nam Cung Tự đảo mắt nhìn về phía chân núi có nhiều ánh lửa nhỏ, nàng biết Hiên Viên Dật đang ở dưới chân núi.

Ánh mắt sâu của nàng nhìn Gia Gia, hai lọn tóc ở hai bên quai hàm theo gió bay lên, tiếp theo chậm rãi híp mắt, khóe miệng còn lưu lại vết máu, thế nhưng nụ cười lại ngầy thơ rục rở thật giống như hoa sen mọc lên từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

“Cơ Nhi chỉ muốn một cái ‘ nhà ’”

Nàng không muốn làm hồ tiên gì cả, nàng chỉ muốn cùng Dật nắm giữ một cái ‘ nhà ’.

Cái từ ‘ nhà ’ này cứ rấn rến vào tai của Bạch Hồ, nghe cực kỳ chói tai, thân thể ông dưới ánh trăng đang chiếu xuống khẽ run, đáy lòng thoáng qua áy náy, một khắc kia Cơ Nhi ra đời, phụ thân, phụ mẫu của nàng đều bị loài người đuổi giết, nàng là người thân duy nhất, ông mang theo nàng đi khắp nơi. Từ khi Cơ Nhi bị trường lão chọn trúng làm Câu Hồn Sứ Giả thì cái từ ‘ nhà ’ này đối với nàng càng thêm không tồn tại. Suy nghĩ một chút trước kia Cơ Nhi rất nhỏ bé, nên ông lúc nào cũng nhắc nhở ‘ sứ mạng ’ của nàng, chưa bao giờ cho nàng một cái ‘ nhà ’, đáy lòng áy náy của Bạch Hồ càng tăng thêm.

Nhưng từ trong miệng của nàng nói cái từ ‘ nhà ’ này là theo những loài người ích kỷ kia ở chung một chỗ, ông tuyệt đối sẽ không đồng ý.

“Cơ Nhi, Gia Gia biết trong mấy năm nay trong lòng con phải chịu nhiều uất ức, nhưng con người rất khác biệt với chúng ta, con đã bị loài người phản bội qua một lần dd’dd’ll’qq’dd’, chẳng lẽ con còn muốn bị những thứ bản thủ kia, loại người ích kỷ kia lợi dụng sao?”

Nam Cung Tự nhú mày, trên mặt đều là vẻ nghi hoặc, nàng bị người nào phản bội qua?

Tại sao một chút ấn tượng nàng cũng không có?

“Hắn đến rồi!” Lỗ tai của Bạch Hồ giật giật, nghe đến có rất nhiều tiếng bước chân hướng bên này vọt tới, ông đảo mắt chăm chú nhìn Nam Cung Tự, “Mặc kệ như thế nào, Gia Gia chắc sẽ không đồng ý cho con cùng với loài người ở chung một chỗ.” Bỏ xuống lời nói không thương lượng, ông hóa thành hình thể Bạch Hồ to lớn chạy như bay hướng vách núi đối diện, biến mất ở trong tầm mắt của Nam Cung Tự.

Nam Cung Tự than một tiếng, nhẹ gãi tay phải lên vuốt ve hồ ly trong ngực, “Tiểu Hồ, phải làm gì đây?”

Tiểu hồ ly ngoe đầu, hình như nghe không hiểu nàng đang nói cái gì, chỉ là dùng sức lực lấy đầu cọ cằm nàng.

Rất nhanh, những tiếng bước chân kia ngừng lại, nhiều ánh lửa nhỏ từ rừng rậm chiếu tới đây, chiếu sáng gò má của Nam Cung Tự, chỉ nghe Hồ Phách kêu lên: “Vương Gia, Vương phi ở nơi này, Vương phi ở nơi này!”

Nam Cung Tự nghiêng đầu nhìn về phía một nam nhân từ trong rừng rậm đang đi tới, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, “Dật, ngươi tới....” Lời còn chưa nói xong, liền bị một lồng ngực ôm chặt lấy đầu nàng.

“Tự, nàng có biết ta lo lắng nhiều hay không? Lo lắng nàng một đi sẽ không trở lại, lo lắng nàng có phải xảy ra chuyện gì hay không.” Bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng như nước, cả người hắn đã sớm ướt đầm, giọt nước từ trán nhỏ rơi xuống trên cần cổ của nàng.

Mặt Nam Cung Tự chôn thật sâu vào lồng ngực ấm áp ướt đầm kia, tay vòng phía sau ôm chặt lấy, “Dật, là ta không tốt, để cho ngươi lo lắng.”

Sóng lưng của Hiên Viên Dật run lên, con mắt lóe lên tia nghi ngờ, không đúng, đây không phải là giọng nói nên có của Tự Nhi. Hai tay hắn nắm chặt hai vai của Nam Cung Tự, con mắt thâm thúy sâu sắc nhìn nàng, nhìn trong mắt trong suốt lóe lên một tia minh mẫn, tâm không khỏi chặt, tay không khỏi tăng lực độ thêm mấy phần, “Tự, Nàng..... Nàng không ngốc nghếch?”

Trong mắt của Nam Cung Tự mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu một cái, nhìn trên mặt hắn có tia sóng chấn động nhỏ, nàng đột nhiên nhú mày một cái nói: “Tự Nhi không ngốc rồi, nhưng có rất nhiều chuyện đều không nhớ.”

“Tự, lặp lại lần nữa.” Nụ cười vui mừng trên mặt của Hiên Viên Dật người khác cũng có thể nhìn thấy, Nam Cung Tự cảm giác tay kia ở hông nàng đang dùng lực, cả người liền bị hấn nhấc lên, lơ lửng giữa không trung, lần vấy bị gió nhẹ thổi lật phất bay lên, nhẹ nhàng im hơi lặng tiếng.

Nam Cung Tự nhìn khuôn mặt trước mắt đang mang nụ cười vui sướng, tim đập thình thịch, đúng như hấn mong muốn nói: “Tự Nhi không ngốc rồi.”

Mộ Thiên Vãn nhìn một màn ám áp này, cảm động đến mức ở một bên len lén lau nước mắt, Vương Gia luôn luôn cao cao tại thượng vì bệnh của Vương phi không kiên nhẫn gì xuống nước cầu người, thậm chí bị người ngoài chỉ chỉ chỗ chỗ giễu cợt hấn cười kè ngốc nghếch. Mặc dù Vương gia luôn đối với Vương phi cười híp mắt, nhưng hấn đi theo Vương Gia nhiều năm như vậy, như thế nào lại không nhìn ra Vương Gia thật ra đang gượng cười. Hôm nay Vương phi như kỳ tích không ngốc rồi, nụ cười trên mặt của Vương Gia nhìn qua rất tự nhiên vui vẻ.

Đáy mắt của Hồ Phách lóe lên tia ước ao ghen tị! Nàng đảo mắt nhìn về phía Mộ Thiên Vãn, liếc mắt, “Vương phi không ngốc là chuyện tốt, đáng về của người khác là cái gì.” Không chờ Mộ Thiên Vãn mở miệng, nàng liền phất tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Không chơi nổi cũng đừng chơi

Tiểu hồ ly đột nhiên từ trong ngực của Nam Cung Tự gãy dựa thoát ra ngoài, thờ hồn hén chửi thề một câu! Thiếu chút nữa làm nó nghẹt thở chết rồi... Nhìn Hiên Viên Dật thân mật ôm Nam Cung Tự, ánh mắt của Tiểu Hồ tràn ngập địch ý trừng mắt về phía Hiên Viên Dật, thật giống như đang nói..., đừng đụng chủ nhân của nó! Móng vuốt sắc bén bất chấp tất cả hướng gương mặt tuấn mỹ hung hăng cào vào ba cái.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Dật để lại ba vết cào có thể thấy rõ, khóe miệng khẽ run rẩy, chậm rãi đặt Nam Cung Tự xuống dưới đất, ánh mắt hung thần ác sát giống như đao sắc bén nhọn bắn về phía Tiểu hồ ly, thật giống như muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy.

Lông mày trên người của Tiểu hồ ly dựng thẳng, nhìn ánh mắt hung thần ác sát của Hiên Viên Dật, nó sợ hãi, nhảy trên đầu vai của Nam Cung Tự, cặp mắt trong suốt như nước lóe ra ánh sáng rực rỡ, uất ức nói thảm: “Ồ ——”

Nam Cung Tự đưa tay ôm Tiểu hồ ly vào trong ngực, đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật, ánh mắt kia thật giống như muốn ăn tươi nuốt sống Tiểu Hồ, lông mày đen nhăn nhó: “Dật không thể như vậy!”

Khóe miệng của Hiên Viên Dật không khỏi giựt giựt, rõ ràng là con hồ ly đáng chết này chọc giận hấn trước, làm sao lại thành hấn không phải rồi hả? Than nhẹ một tiếng, mí mắt nhướng lên nhìn về phía Nam Cung Tự tròn mắt màu hồ phách thâm thúi lóe lên một chút ánh sáng nhu hòa lỏng lẻo. Hấn nhẹ giơ tay phải lên, nâng cằm xinh xắn của Nam Cung Tự, nâng khuôn mặt ngọc lên, môi mỏng nhếch lên nụ cười làm say lòng người, “Được, nghe Ái phi là đúng.”

Một cơn gió lạnh từ từ thổi qua, cuốn mái tóc hai người lên, ánh mắt ngây ngô của Nam Cung Tự mê nhìn bộ dáng này của hấn.

Trông nét Hiên Viên Dật ở dưới ánh trăng cực kỳ xinh đẹp, trông mắt màu hồ phách của hấn thật giống như một viên đá óng ánh trong suốt, mang theo sự sâu sắc làm người khác dịu dàng say mê.

“Tự....” Kèm theo một tiếng dịu dàng như nước, nghênh đón ấy là lồng ngực rắn chắc ấm áp.

Mộ Thiên Vãn lặng lẽ nhìn, nụ cười hưng phấn trên mặt phai nhạt đi, mặc dù trong mắt còn đang nhìn hai người trước mắt, nhưng mà trong nội tâm lại là một mảnh mờ mịt, hiển nhiên tâm hồn đã sớm không biết bay tới đâu rồi.

Thời gian như nước trôi qua, trong nháy mắt đã là đầu mùa xuân năm sau rồi.

Một đề tài mà nói nhiều lần làm cho bách tính cảm thấy bức bối, khô khan, thời gian dần trôi qua chủ đề có liên quan tới nhà Nam Cung bị diệt môn ở trong thành dần dần yên ắng xuống.

Ngày này là Nguyệt thực chi dạ, cũng là mỗi năm thành Lạc Dương mở hội trăm hoa một lần.

Mỗi năm mừng một tháng chạp hội trăm hoa sẽ được tổ chức, cách mùa xuân còn bảy tám ngày, đến nay đã tổ chức được năm trăm năm, ngoại trừ lễ mừng năm mới đây là ngày mà bách tính coi trọng nhất.

Ở nơi này một ngày, phố Đông Nam Tây Bắc bố trí lối đi đài tỷ thí.

Phố Đông là Đông Uyển điện, là một Tứ Hợp Viện, trong đại viện bố trí một cái lối đi đài tỷ võ, mọi người tới lối đi đài tỷ võ đều là nhất đẳng cao thủ.

Phố Tây là Tây hương uyển, là một lầu các ưu nhã rất khác biệt, chỗ cao nhất trên lầu các được bố trí một cái lối đi đài khiêu vũ, bình thường các tiểu thư khuê các sống ở trong khuê phòng nhất định sẽ có mặt, chen lẫn đoạt hạng Vũ cơ thứ nhất.

Phổ Nam là Sách di các, nơi này tụ tập rất nhiều văn nhân nhà sĩ (người có ăn có học), bọn họ chơi chữ, ngâm thơ đối câu, bày ra bản lĩnh xuất chúng. Dĩ nhiên nơi này cũng tụ tập không ít Tiểu thư khuê các nào đó, may ở chỗ này tìm được đối tượng.

Mà Phổ Bắc là Phụng Hoàng lâu là nơi quan lại quyền quý đến uống rượu mua vui.

Ngày này trong thành Lạc Dương các con phố lớn ngõ nhỏ đều đầy tiếng người huyên náo, tiếng đứa trẻ vui cười đùa giỡn, xung quanh hai bên đều nghe được tiếng la hét của thương nhân, nếu người nào không biết còn tưởng rằng đây là lễ mừng năm mới.

Trong đình đài Thúy Tâm (là nơi nghỉ chân), Nam Cung Tự đang nhàm chán nằm lên lan can đá, cầm đồ ăn trong tay rải vào trong hồ nước. Nhìn mấy trăm con cá vàng chen lấn cướp đồ ăn, nằng than nhẹ một tiếng, xoay người ngồi xuống.

Như Nguyệt đứng ở một bên thấy Vương phi thỉnh thoảng than thở, cau mày nói: “Vương phi, người bị làm sao thế?”

Nam Cung Tự đột nhiên đứng lên, hướng về phía Như Nguyệt nói: “Ta muốn ra ngoài đi dạo.”

Như Nguyệt nhíu mày một cái, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ do dự, “Nhưng Vương Gia trước khi đi liên tục dặn dò nô tỳ không thể để cho Vương phi đi ra ngoài.” Suy nghĩ một chút, nàng cười nói, “Nếu không người xem như vậy được không, nô tỳ đi tìm mấy người hát hí khúc, cho người giải buồn.”

“Hôm nay chính là hội trăm hoa một năm một lần, Sur tỳ nào có tâm tư nghe hí khúc, chắc là trong lòng của Sur tỳ đang ngứa ngáy muốn ra ngoài đi một chút.” Chỉ thấy trên người Mạc Sầu khoác một áo choàng đang đi tới.

Lời nói này thấm vào trong lòng của Nam Cung Tự, sáng sớm hôm nay Hiến Viên Dật bị hoàng thượng triệu kiến vào hoàng cung, nói là buổi tối mới có thể trở về, nằng bức bối đến luống cuống, nghe nha hoàn nói đến hôm nay ở thành Lạc Dương tổ chức hội trăm hoa mỗi năm một lần, nằng liền muốn ra ngoài đi dạo.

Nhưng mà sao lời nói này cứ lặp đi lặp lại, hần là ai?

Ánh mắt kỳ quái lộn xộn của Nam Cung Tự nhìn Mạc Sầu, cau mày nói: “Tại sao người gọi ta là Sur tỳ, chúng ta quen nhau sao?”

Mạc Sầu nghe vậy đầu tiên là bị lời nói bất tình lình của nằng làm cho giật mình, sừng sốt hết nửa ngày mới tỉnh hồn lại, ngay sau đó trên mặt hần lộ ra vẻ mặt uất ức, ánh mắt tràn ngập u oán nhìn chằm chằm vào Nam Cung Tự, chu mỏ nói: “Sur tỳ thật quá đáng! Mạc Sầu mới trở về Võ Đang không bao lâu, tỳ liền quên đệ luôn rồi.”

Trước đây không lâu nhận được thư của sư huynh, đi một chuyến trở về Võ Đang, trong nháy mắt, Sur tỳ quên hần luôn rồi, còn làm bộ dáng như muốn đã thương người nữa.

Nam Cung Tự sững sờ, trong lòng âm thầm nghĩ ngợi, nghe giọng điệu của hần có vẻ bọn họ có quan hệ sư tỳ đệ, sư phụ của nằng là ai?

Trong đầu đột nhiên lướt qua nụ cười hiền lành, con mắt của nằng được phóng lớn, môi đỏ mọng khẽ run run, tại sao dđ’đđ’l’qq’đđ? Tại sao trong lòng của nằng giống như là bị cái gì hung hăng nắm chặt, rất khó chịu, khó chịu đến không thở nổi.

“Vương phi, người làm sao thế? Nhức đầu sao?” Như Nguyệt thấy sắc mặt của Vương phi có chỗ không thích hợp, đột nhiên gọi Quý Y đưa thuốc viên cho nằng, thời điểm Nam Cung Tự đang nhức đầu nuốt được vào, vội vàng rót chén nước cho nằng nuốt vào.

Mạc Sầu nhíu mày một cái, tiến lên thô lỗ bắt được cánh tay của Như Nguyệt nói: “Nói! Sur tỳ bị làm sao thế? Hần đối với Sur tỳ làm cái gì?” Giọng nói đột nhiên rất lạnh, lạnh đến mức đánh thẳng vào trái tim của Như Nguyệt.

“Vương phi... Vương phi người liên tục sốt cao bảy ngày, nóng đến hồng đầu, liền ngốc nghếch. Nhưng hiện tại Vương phi không ngốc rồi, chỉ là....” Như Nguyệt bị ánh mắt lạnh lẽo của Mạc Sầu làm cho chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, nói đến đây, nằng không dám nói nữa.

“Chỉ là cái gì?” Nói xong, lực độ tay của Mạc Sầu không khỏi tăng thêm mấy phần.

Như Nguyệt liếc nhìn Nam Cung Tự, đảo mắt nhìn về phía Mạc Sầu, cau mày nói: “Nhưng Vương phi bị mất trí nhớ, người chỉ nhớ mình là thế nào gả vào Vương phủ, chỉ nhớ rõ Vương Gia cùng với chuyện của Vương phủ, những người khác, những chuyện khác, người đều quên hết thậm chí ngay cả tính tình cũng thay đổi.”

Bóng dáng của Mạc Sầu run lên, ánh mắt sững sờ nhìn về phía Nam Cung Tự, hần cũng không nghĩ tới mới trở về Võ Đang chưa được mấy ngày, Sur tỳ liền mất trí nhớ, ngay cả người tiểu sư đệ này cũng quên mất.

Nhưng tại sao sư tỳ mất trí nhớ, vẫn còn nhớ Hiến Viên Dật?

“Sư tỳ.....”

“Mạc Sầu!” Nam Cung Tự mở mắt ra nhìn về phía mặt đau buồn của Mạc Sầu, khóe môi cong lên, nụ cười thân nhiên, lời nói có thâm ý “Mặc dù có rất nhiều việc tỳ đều quên, nhưng chưa chắc đây không phải là chuyện tốt, đệ thấy đúng không?”

Nàng không muốn nghĩ tới chuyện cũ, không muốn trở lại mình như trước kia.

Nàng bây giờ, rất tốt!

Mạc Sầu dần dần thả lỏng tay ra khỏi người của Như Nguyệt, khôi phục cảm xúc, ha ha cười một tiếng: “Nói cũng phải, có một số việc không nhớ rõ chưa chắc đã không phải là chuyện tốt! Thật hâm mộ Sur tỷ, lúc nào thì đến phiên đệ mất trí nhớ đây?” Mất trí nhớ, mà có thể quên những thứ chuyện kia làm hẳn không vui, có lẽ mất trí nhớ hẳn có thể quên một người trong lòng mà hẳn không nên thích.

“Sur tỷ, hôm nay là hội trăm hoa, bên ngoài rất náo nhiệt. Một mình tỷ buồn bức ở chỗ này cũng không phải là biện pháp, đệ dẫn tỷ ra ngoài đi dạo như thế nào?”

Tròng mắt của Nam Cung Tự như có ánh sáng, đảo mắt nhìn về phía Như Nguyệt, bỗng nhiên tròng mắt ảm đạm xuống, “Nhưng Dật không cho tỷ đi ra ngoài.....” Giọng nói nghe rất là ủy khuất.

“Khi nào Sur tỷ trở nên nghe lời như vậy, cái này rất không giống với Sur tỷ!” Mạc Sầu tiến lên kéo cổ tay của nàng, chân thon dài hướng bên ngoài đình bước tới, “Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại, cùng lắm khi trở về nghe mắng một trận.”

Như Nguyệt biết rõ mình không ngăn được, liền theo sát ở phía sau.

Lúc đó, sắc trời từ từ mờ mờ, bóng đêm như nghiền mực dày đặc, nặng nề tan không được.....

Người trên đường phố rất nhiều có hai bóng dáng thấp thoáng lướt qua, trong miệng của Nam Cung Tự đang ngậm một chuỗi mức quả, một đường đi theo Mạc Sầu bước chân chen vào dòng người đang vội vàng, nàng thật giống như ech ngồi đáy giếng, tò mò nhìn tất cả chung quanh.

Bách tính trên đường dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, còn mang theo địch ý nồng đậm, cũng khó trách rồi, lần trước nàng thay mặt muội muội mình xuất giá, có không ít người đánh cuộc nàng sống không quá ba ngày sẽ ngòm củ tỏi(chết yếu), kết quả Vương Gia người ta chẳng những không trách tội nàng, còn dành tất cả súng ai cho nàng, làm hại những người đặt cược đến thua sạch gia sản. Còn có Đại công chúa so bản tên kia, đoàn người rồi rít đặt cược Đại công chúa, kết quả có người thua bạc, liền thế tử cùng với đứa con tất cả đều bán. Có thể không hận nàng sao?

Vừa mới bắt đầu Nam Cung Tự còn chưa có phát hiện trong lúc vô tình nàng nghe được bách tính châu đầu ghé tai mắng nàng, tròng mắt của Nam Cung Tự lạnh lùng trầm xuống, đáy mắt thâm thúy không người nào thấy. Thì ra trước kia nàng bị người khác chào đón như vậy!

“Tùng tùng tùng—”

Một nam tử trung niên người mập tai to mặc y phục cao quý, gỗ chiêng trống, chỉ vào năm trăm lượng bạc chính chính tề tề được đặt trên bàn, hắng giọng nói: “Đến đây! Cùng đến xem lộ cược ~ ai có thể ném vào trong ba chiếc bình, liền có thể đạt được năm lượng bạc, ném vào càng nhiều người đạt được ngân lượng càng nhiều! Một vòng một lượng bạc! Ai lên trước tới ném vào.”

Thật đúng là gian thương! Đặt cái bình xa chừng hai mươi mét, hơn nữa ném một vòng thì phải một lượng bạc, cái này không phải kẻ bịp bợm sao!

Chỉ là ánh mắt của Nam Cung Tự lóe lên ánh sao nhìn chằm chằm năm trăm lượng bạc, nàng xõng ra trước đám người nói: “Ta tới!”

Mạc Sầu nhỏ giọng kêu: “Sur tỷ cố gắng lên!”

Như Nguyệt nhú mày một cái, trên mặt lộ ra vẻ mặt chất vấn, Vương phi làm được hả?

Nam tử trung niên cười đùa hí hửng cầm một vòng đưa cho nàng, “Cô nương, một lần ném không vào không có gì đáng ngại, ném nhiều lần là có thể ném vào.” Lời nói của hắn xen lẫn sự khinh miệt.

Nam Cung Tự nhú mày, “Ta muốn hai mươi vòng!”

“Vâng! Ném nhiều sẽ vào nhiều.” Tâm tình của nam tử trung niên thật tốt, không ngờ mới vừa khai trương đã tới một con cừu nhỏ hẳn vội vã kêu người cầm hai mươi vòng, khoanh tay chờ thu bạc.

Nam Cung Tự cầm vòng sắt nặng trĩu lên, miệng nhếch lên một chút ý cười, tay tự nhiên cầm hai mươi chiếc vòng ném đi, sắc mặt nam tử trung niên kia đột nhiên xanh mét, khóe miệng đều thành chữ O, không dám tin dụi dụi con mắt, chỉ thấy hai mươi vòng không sót một cái nào ném trúng vào giữa bình hoa.

“Tốt!” Mọi người lều đẹo theo sau vỗ tay báo hay.

Khóe miệng của nam tử trung niên khẽ kéo nhẹ, tốt? Tốt cái rắm, người chịu thua thiệt lớn là hắn đây.

“Cho ta thêm hai mươi vòng!” Nam Cung Tự liếc nhìn nam tử trung niên, trong lòng không khỏi cười lạnh một trận, không cho người nhìn một chút màu sắc, thật coi nàng vô năng sao? Đảo mắt nhìn về phía Như Nguyệt nói: “Như Nguyệt, ghi lại số bạc!”

“Vâng”

Tới tới lui lui ném trúng gần trăm cái vòng sắt, khi nàng ném trúng một cái vòng, sắc mặt của nam tử trung niên liền xanh mét một phần, toát ra mồ hôi lạnh, thấy nàng mở miệng đang muốn nói gì đó, hẳn vội vã từ trong lòng ngực lấy ra một túi bạc, len lén kín đáo đưa cho nàng nói: “Cô nương, số bạc này coi như là ta đưa cho cô nương, cô nương đến nhà khác chơi đi! Ta là tiểu sinh, không chơi nổi.”

Nam Cung Tự nhếch miệng lên một vòng nụ cười trào phúng. “Không chơi nổi cũng đừng chơi!” Lấy túi bạc từ trong tay hắn ném cho Như Nguyệt, “Như Nguyệt, những số bạc đó đều cho tên ăn mày!”

Như Nguyệt đếm bạc đến thoải mái! Nhưng khi nàng nghe Vương phi muốn lấy những số bạc này chia cho tên ăn mày, động tác đếm bạc dừng lại, số bạc này là một năm lương của nàng! Bối bối tâm không cam tình không nguyện nói: “Vâng.....”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Nhạc gia Nhị tiểu thư tới khiêu khích

Màn đêm buông xuống, bầu trời đầy sao mang vẻ âm u, ánh trăng mờ mờ uốn cong giống như cánh ve trong suốt từ trong mây chui ra, lóe lên ánh sáng màu bạc. Ánh trăng mờ mờ nhạt chiếu lên trên mái hiên của lầu các.

Trên chợ ồn ào sầm uất tấp nập.

“Phu nhân ——”

Như Nguyệt không nhìn thấy bóng hình xinh đẹp ở trong đám người, vội vàng sốt ruột đuổi theo sát phía sau Mạc Sầu nói: “Không xong, không thấy phu nhân đâu.”

Mạc Sầu nhíu mày một cái, hắn cũng không nghĩ tới trên đường sẽ náo nhiệt như vậy, chỉ trong chớp mắt liền không thấy bóng dáng của Nam Cung Tự.

“Tỷ ấy đi không xa, chia nhau tìm!”

Nam Cung Tự nhíu lông mày đen bước chân dừng lại, nhìn đám người đang chen lấn, lúc này mới ý thức được mình đã thất lạc với bọn Mạc Sầu, vừa định xoay người lại, liền nghe phía sau có người gọi: “Tà Vương phi, xin dừng bước!”

Nàng nhíu mày, chân dừng lại, tuy nói Nam Cung Tự ở thành Lạc Dương đã là nhân vật người người đều biết, nhưng chân chính gặp qua nàng không có mấy ai, hơn nữa còn gọi thẳng nàng là Tà Vương phi, chẳng lẽ là người quen?

Nam Cung Tự lạnh nhạt xoay người lại, vẻ mặt lạnh nhạt, xa xa nhìn đi, chỉ thấy đỉnh đầu cổ kiêu dừng ở trên đường phố, diễn ‘đàn’ ‘lê’ ‘quý’ ‘đôn’ một nha hoàn chải tóc song nha kế đang đứng ở phía bên phải cổ kiêu, khom lưng nhỏ giọng nói: “Tiểu thư.”

Chỉ thấy màn của kiêu ngọc rơi rớt xuống, gió nhẹ từ từ thổi qua, bên trên màn có chuỗi ngọc phát ra một tiếng chuông dễ nghe, một cái tay mảnh khảnh trắng nõn chậm rãi đưa ra ngoài, đưa tay vịn vào tay của nha hoàn, trên đường phố mặc kệ đang làm gì, đều không hèn mà cùng thả chậm bước chân, ánh mắt rồi rít tụ tập nhìn mỹ nhân từ bên trong kiệu đi ra.

Dáng dấp của nàng ta không kém chút nào với Nam Cung Tự, mặt trái xoan mắt to, người mặc tơ trắng vẩy xòe, tóc đen nhánh lóe sáng bụi tóc theo kiểu Mẫu Đơn, tay cầm cây quạt che nửa mặt, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn Nam Cung Tự.

Ăn mặc cao quý như vậy, nhất định là tiểu thư của nhà quan lại, bằng trực giác nói cho nàng biết, ánh mắt kia tuyệt đối không có ý tốt. Mắt nhìn cũng nhanh giống như dùng bữa, hơn nữa nàng đã thất lạc với bọn Mạc Sầu, nàng không thể ở bên ngoài tri hoãn quá lâu, Dật trở về không gặp nàng, sẽ lo lắng.

Nam Cung Tự quay đầu muốn đi, Thiên Kiều không vui nhíu mày một cái, chẳng lẽ là nhận lầm người? Nàng đảo mắt trùng mắt về phía nha hoàn bên cạnh, không vui nói: “Chết chân(tiếng chửi thề thời xưa =.=), thế nào nhận lầm người?”

Nha hoàn Tương nhi có chút vô tội nói: “Tiểu thư, nô tỳ làm sao sẽ nhận lầm người? Nàng dù là hóa thành tro, nô tỳ cũng có thể nhận được, là nàng không sai!”

Thiên Kiều vui mừng biết Tương nhi từng theo phụ thân nàng vào cung, gặp qua Nam Cung Tự mấy lần, nàng cũng biết Tương nhi từng có con mắt không quên, cho nên nàng càng thêm xác định nữ nhân trước mắt này là Nam Cung Tự.

Nàng hừ lạnh một tiếng, bày cái tư thế thối đó làm gì? Cũng chỉ là nữ nhi của cái viên ngoại nho nhỏ, hơn nữa còn là phụ thân không thương, phụ mẫu không thương. Đối với tất cả về Nam Cung Tự, nàng đã sớm phai người đi điều tra rõ ràng, có thể nói là rõ như lòng bàn tay.

Thiên Kiều nghĩ tới đây hướng Tương nhi nháy mắt, Tương nhi hiểu ý, chạy chậm mấy bước đuổi theo Nam Cung Tự, chống nạnh đứng ở trước mặt nàng, dùng giọng nói bẽn lẽn chối tai nói: “Ngươi tai điếc phải không? Tiểu thư nhà ta bảo ngươi, ngươi không nghe thấy sao? Cho ngươi mấy phần mặt này, thật đúng là coi trọng chính mình rồi.”

Lông mày đen của Nam Cung Tự nhíu nhẹ, “Tiểu thư nhà ngươi là ai?”

Trên mặt của Trương Nhi là vẻ tự đắc hả hê nói: “Ngươi hãy nghe cho kỹ, tiểu thư nhà ta chính là hòn ngọc quý trên tay của Nhạc tướng quân, Nhạc Thiên Kiều!”

Chưa nghe nói qua nhân vật Nhạc Thiên Kiều như thế, nhưng là Phụ thân ở cung yến gặp qua mấy lần, cũng nghe Vương Gia nhắc qua mấy lần.

“Bổn cung cho là chó hoang nhà ai đây lớn lối như vậy, thì ra là Nhạc tiểu thư nuôi chó.” Nam Cung Tự nhếch miệng lên nụ cười khinh miệt.

Nàng ta nghe lời này chính là đang chửi nàng là chó, Trương Nhi tức giận xông vọt lên tới, không để ý ánh mắt của mọi người đang vây xem, tức giận nói: “Ngươi cho rằng ngươi là thứ gì? Ngươi có thể lên vị trí làm Tà Vương phi, còn không phải là dựa vào Nam Cung nhị tiểu thư bỏ thí đưa cho ngươi sao? Hừ! Không bao lâu nữa cái danh hiệu Tà Vương phi này sẽ chính là của tiểu thư nhà ta. Nếu như ngươi thức thời, học được lấy lòng tiểu thư nhà ta, có lẽ Vương phủ còn chỗ dung thân cho ngươi.”

Không sai, Nhạc Thiên Kiều chính là kẻ tử xuất giá (giống như việc đính hôn đó mọi người) của Hiên Viên Dật, Nhạc tướng quân từng có ân cứu mạng đối với Hiên Viên Dật, Hiên Viên Dật luôn luôn không thích nợ nhân tình, Nhạc tướng quân lợi dụng nữ nhi làm điều kiện báo ân.

Chỉ là chuyện của năm năm trước, diễn “đàn” “lê” “quý” “đôn” Hiên Viên Dật tám phần đã sớm quên có cửa hôn sự này, chỉ là người khác đơn phương thôi.

Thái độ của Nam Cung Tự rất là bình tĩnh, bình tĩnh không có một tia gọn sóng, nhưng trong mắt của nàng cất giấu sự lạnh lẽo, giọng tay ngọc lên, “Ba” một tiếng thanh thúy vang lên, mọi người rớt rít dừng bước, đường phố tập nập ồn ào nhất thời quý dị yên tĩnh lại.

Chỉ thấy Trương Nhi nhất thời không đỡ được bàn tay của nàng, gót chân sau trượt đi chạt vật té xuống đất, máu theo miệng chảy ra.

Mọi người không khỏi thất kinh, một cái tát này thật đúng là không nhẹ!

“Cầu nô tài! Vểnh tai nghe rõ ràng lời của Bổn cung nói, vị trí Tà Vương phi này chỉ chứa được một người Bổn cung, những thứ tự cho là đúng người đúng sang một bên đi! Nói năng lỗ mãng, mạo phạm Bổn cung, mặc kệ cái người con chó này là ai nuôi, kết quả chỉ có một đường chết!” Ánh mắt của Nam Cung Tự từ trên cao nhìn xuống Trương Nhi, nói chuyện đồng thời liếc nhìn sắc mặt thật khó coi của Nhạc Thiên Kiều.

Tà Vương phi lợi hại, mọi người đều có nghe đồn, rồi rít dừng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Trương Nhi.

“Ai! Nha hoàn của Nhạc gia Nhị tiểu thư thật đúng là không biết sống chết, đắc tội Tà Vương phi, vậy thì đồng nghĩa đắc tội với Tà U Vương.”

“Đúng a! Nhạc gia Nhị tiểu thư ở ngoài đường phố xúi giục nha hoàn mạo phạm Vương phi, chuyện này đến tai của Tà U Vương, nhất định không có quả ngon để ăn.”

“Đúng vậy, Nhạc gia Nhị tiểu thư ai không chọc, lại chọc giận Tà Vương phi, thật là không biết sống chết!”

Bách tính xem náo nhiệt người đông chen chúc nhau, rồi rít châu đầu ghé tai.

Lời này cứng rắn nện vào tai của Nhạc Thiên Kiều, nghe những lời đó lại cực kỳ chói tai khó nghe, trước mặt mọi người Nam Cung Tự đánh người của nàng, làm cho nàng mất hết mặt mũi, con giận này! Nhạc Thiên Kiều nàng bất kể như thế nào cũng không nuốt nổi con giận này.

Nàng hai ba bước đi tới trước, ánh mắt cố ý khiêu khích nói: “Tà Vương phi đánh người để hả giận thì có bán lãnh gì? Chúng ta sao không đánh cuộc, nếu như ngươi thua liền nhường danh hiệu Tà Vương phi lại cho ta, nếu ta thua, liền trước mặt mọi người quỳ xuống đất phục tùng, như thế nào?”

Nam Cung Tự nghe vậy nhú nhú mày nói: “Không được!”

Nhạc Thiên Kiều khinh bỉ nhìn Nam Cung Tự, diễn “đàn” “lê” “quý” “đôn” nửa nhướng mày, trên mặt quái gở, hướng về phía mọi người nói: “Ồ, mọi người nghe một chút, Tà Vương phi luôn luôn không sợ trời không sợ đất thì ra là con cọp giấy, làm con rùa đen rút đầu.”

Nam Cung Tự nhếch miệng lên một chút ý cười, trong lúc vui vẻ xen lẫn sự lạnh lẽo nồng đậm, “Khi nào Bổn cung nói qua không cá cược?”

“Vậy ý của ngươi là?” Nụ cười khinh miệt trên mặt của Nhạc Thiên Kiều dừng lại, nhú mày một cái, không hiểu nói.

“Muốn đánh cuộc thì đánh cuộc lớn một chút, phe thua trước mặt mọi người cõng y phục, liền uống tuyệt tử canh! Nhạc tiểu thư, ngươi dám đánh cuộc không?”

Mọi người kêu lên, Tà Vương phi đề ra điều kiện đều là muốn mạng của cô nương kia, mặc kệ là xuất giá hay không xuất giá, trình tiết của cô nương rất quan trọng, trước mặt mọi người cõng y phục không chỉ có làm mất mặt tổ tông mười tám đời, còn có thể chọc người nói xấu. Uống tuyệt tử canh càng thêm tự hủy cả đời, phải biết sinh con đối với một nữ nhân mà nói rất quan trọng.

Mặc kệ là ai thua, cũng sẽ bỏ ra hạnh phúc cả đời của mình!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Vương phi cố gắng lên đi

Giọng nói của nàng nói như gió nhẹ mây bay, nhưng ẩn dấu bên trong lại lộ ra ý lạnh và sắc bén, xuyên thẳng vào đáy lòng của mọi người trên đường.

Đôi môi mềm mại của Nhạc Thiên Kiều hơi hơi run rẩy, không ngờ nàng chơi lớn như vậy, mặc dù trong lòng bất an, nhưng lần đánh cược này chính nàng nói ra, vì lấy được danh hiệu Tà Vương phi, vì có được Hiên Viên Dật, nàng cũng không lo lắng được nhiều như vậy, rất sáng khoái nói: “Đánh cược thì đánh cược, ai sợ ai!”

Nam Cung Tự nhếch miệng lên cười người nào cũng nhìn ra được nụ cười chế giễu! Buồn bực ở Vương phủ vài ngày rồi, nàng đang muốn vui đùa một chút. Thế nhưng Nhạc gia nhị tiểu thư chủ động tìm nàng, ai đến cũng không cự tuyệt, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người chọc ta thì ta cũng phải chọc người, Nam Cung Tự nàng theo đến cùng!

“Cầm kỳ thư họa, người chọn cái nào!”

Thiên Kiều nghe vậy sóng mắt đảo quanh đang lúc âm thầm nghĩ ngợi, mọi người đều biết Nam Cung Tự võ công cao cường, nếu chọn tỷ võ thì thua không thể nghi ngờ, theo nàng biết Nam Cung Tự trừ võ công giỏi, cầm kỳ thư họa mọi thứ không thông, ý niệm trong đầu chợt lóe lên, nàng mở miệng nói: “Chúng ta đều xuất thân từ danh môn vọng tộc, nếu là so múa cầm đao thật không hay, liền so thêu thùa, như thế nào?”

Thêu thùa?

Nam Cung Tự nhú mày, như đang ngầm nghĩ cái gì, nghe tiếng mọi người chất vấn, khoe miệng nàng nhếch lên nụ cười nhẹ nhàng, “Nhạc tiểu thư nói cực phải, liền so thêu thùa!”

Tiếng chất vấn bắt đầu ùn ùn vang lên, mọi người đều biết, mặc dù xuất thân của Nam Cung Tự từ danh môn vọng tộc, nhưng từ nhỏ bị phụ thê Nam Cung đưa đến nông thôn nàng nơi nào sẽ biết thêu? Nhạc gia nhị tiểu thư lại không giống như vậy, tuy nói phụ thân nàng là một kẻ vũ phu, nhưng nữ nhi của ông có tay số đỏ liền đến cung nữ thêu thùa trong hoàng cung đều than thở không thôi, Nhạc gia nhị tiểu thư rất rõ ràng chiếm ưu thế.

“Được, một lời đã định, địa điểm tranh tài ở Tây Hương Uyển!” Nhạc Thiên Kiều cũng không nghĩ tới Nam Cung Tự sẽ sáng khoái đồng ý như vậy, mặc dù trong lòng đoán khó biết được tâm tư của nàng, nhưng việc thêu thùa đối với nàng mà nói quả thực là dễ như trở bàn tay, dù sao Nam Cung Tự nhất định sẽ thua, Tà Vương phi không phải là Nhạc Thiên Kiều nàng không ai có thể hơn.

“Đây chính là người nói, nếu đến lúc đó tiểu thư nhà ta thắng, người nhất định phải nhường danh hiệu Tà Vương phi lại cho tiểu thư nhà ta, mà còn phải ở trước mặt mọi người coi y phục, uống tuyệt từ canh!” Tương nhi có hết sức đứng dậy, lau vết máu trên khóe miệng, vênh vào tự đắc nói.

Nàng biết ở cái phương diện này tiểu thư là người trong nghề, ở thành Lạc Dương này tiểu thư nhà nàng dám xưng thêu thùa thứ hai, không ai dám xưng đứng thứ nhất. Trận tiền đặt cược này, tiểu thư nhà nàng thắng chắc.

Nghênh đón ánh mắt khiêu khích của hai chủ tớ kia, đáy lòng của Nam Cung Tự cười lạnh một trận, ai mới là người thắng còn chưa xác định!

“Đúng vậy!” Nàng cười một tiếng, trên gương mặt xinh xắn mang theo nụ cười nồng nặc, nhìn như vô hại, lại bao trùm lên làm người ta tự dung cảm thấy nguy hiểm.

Cảnh tượng náo nhiệt trên đường phố, chiêng trống rung trời, một người nam tử mặc áo vải hướng về phía bách tính phố lớn ngõ nhỏ cao giọng hét: “Nhạc gia nhị tiểu thư khiêu chiến thêu thùa với Tà Vương phi, phe thua trước mặt mọi người coi y phục, liền uống tuyệt từ canh, mọi người nhanh đến Tây Hương Uyển xem náo nhiệt...! Đến chậm không chiếm được vị trí tốt đâu.”

Mọi người nghe vậy, bắt đầu ríu rít thảo luận ý kiến.

Lão bản sòng bạc thấy thế, vội vã kêu hạ nhân đánh chiêng trống, hét: “Mau tới đặt cược...! Người thắng cược có thể thu được năm trăm lượng bạc.”

Một trận đánh cược ở thành Lạc Dương lần nữa nổi lên sóng gió.....

Lúc này các công tử tiểu thư ở các phố Đông Nam Bắc biết được, cũng không có tâm tị thí, ríu rít hướng phố Tây Hương Uyển đi đến.

Ban đầu Tây Hương Uyển rất rộng rãi lúc này có đám người không ngừng tràn vào, đông như trẩy hội, tiếng người huyền náo!

Một chiếc xe ngựa đẹp đẽ và rục rờ chậm rãi chạy trên đường phố trống trải, Hiên Viên Dật thấy trên đường phố yên tĩnh không tiếng động, nhẹ giơ tay phải lên, vén màn kiệu lên quét mắt nhìn đường phố vắng vẻ hoang tàn.

Kỳ quái, hôm nay không phải là hội trăm hoa sao? Vì sao trên đường phố không có một bóng người.....

Hắn đang muốn hỏi Mộ Thiên Vấn, liền nghe được một tiếng gõ chiêng trống cùng với giọng nói của nam tử: “Tà Vương phi cùng với Nhạc tiểu thư tỷ thí thêu thùa rất nhanh bắt đầu, mọi người nhanh đến Tây Hương Uyển xem náo nhiệt...!” Bỏ xuống những lời này, chỉ thấy nam tử kia như một làn khói

hướng phố Tây chạy đi.

Đôi mắt mệt mỏi của Hiên Viên Dật nhất thời sáng lên vài phần, đây là tình huống gì?

Một lúc sau, từ bên trong kiệu truyền đến một tiếng: “Thiên Vãn, đi hỏi một chút đã xảy ra chuyện gì.”

Ngay sau đó Mộ Thiên Vãn nhảy xuống xe ngựa, lôi kéo người đi ngang qua hỏi “Vị công tử này, mạo muội hỏi một chút, Nhạc gia nhị tiểu thư là theo người nào tỷ thí thiêu thừa?”

Nam tử kia nói: “Ồ, người còn không biết sao? Nhạc gia nhị tiểu thư là theo Tà Vương Phi của Tà Vương gia tỷ thí thiêu thừa, nghe nói phe thua trước mặt mọi người cỡi y phục, còn phải uống tuyết tử canh, đang ở Tây Hương Uyển.” Nam tử nhìn sắc trời một chút, “Ồ, tỷ thí cũng sắp bắt đầu, ta không thêm nghe người nói nữa, đến chậm liền không xem được.” Dứt lời, hắn liền vội vã đi Tây Hương Uyển.

... Cạc cạc.....

Một đám quạ bay qua đỉnh đầu, Hiên Viên Dật có chút hóa đá, khóe miệng hung hăng co rút mấy cái, hắn không ngờ tới hắn mới đi ra ngoài nửa ngày, ái phi của hắn lại ra ngoài gây sự.

Chỉ là..... Con mắt của Hiên Viên Dật từ từ đảo quanh, Nhạc gia nhị tiểu thư là hòn ngọc quý trên tay của Nhạc tướng quân?

Mộ Thiên Vãn đi tới, len lén liếc mắt nhìn mặt không đổi sắc của Hiên Viên Dật đang ngồi ở bên trong buồng xe, nhỏ giọng nói: “Vương Gia, bây giờ là trở về phủ? Hay là đi Tây Hương Uyển?”

Ánh mắt u ám của Hiên Viên Dật quét mắt nhìn Mộ Thiên Vãn, “Nói nhảm, đương nhiên là đi Tây Hương Uyển cổ vũ cho Vương phi cố gắng lên đi!”

Gì? Mộ Thiên Vãn nhú mày một cái, Vương Gia phải nên tức giận vì Vương phi len lén chạy ra ngoài chứ? Làm sao còn dung túng cho Vương phi? Hắn âm thầm than một tiếng, có người ‘nam nhân’ nào, liền có người ‘nữ nhân’ đó chúa ơi!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Hắc Mân Côi

Theo Hiên Viên Dật đến, hội trăm hoa cũng bắt đầu rồi, đám người rất nhanh sẽ bao vây Tây Hương Uyển tới nước chảy không lọt, trong lúc nhất thời, chỉ thấy đầu người đen nghệt nhìn chung quanh hết sức hỗn loạn.

Tây Hương Uyển là một Tứ Hợp Viện, giữa sân để hai cái bàn, trên bàn để khung thêu, chỉ thêu, kim thêu, xung quanh phía trước có ba cái bàn ngồi của ba vị lão giả nổi tiếng lưng lầy của thành Lạc Dương về việc thêu thừa.

Chung quanh đầy tuần nam tài nữ đang ngồi trên ghế, mà trên lầu là chỗ ngồi của các quan lại có mặt mũi ở thành Lạc Dương.

Chỗ ngồi ở trên lầu gác của Hiên Viên Dật không nổi bật gì, hắn không muốn bởi vì sự xuất hiện của mình khiến Nam Cung Tự có áp lực, hắn tin tưởng Nam Cung Tự có thể thắng, không phải dựa vào thân phận của hắn.....

Mạc Sầu cùng với Như Nguyệt biết được Nam Cung Tự và Nhạc gia nhị tiểu thư ở Tây Hương Uyển tỷ thí thiêu thừa, liền đều chạy đến.

Cùng với một tiếng chuông phát ra, vốn là không khí ồn ào rất nhanh dần dần yên tĩnh lại, Nhạc Thiên Kiêu đã sớm vào chỗ rồi, lại chậm trễ không thấy bóng dáng của Nam Cung Tự.

“Ồ, chẳng lẽ Tà Vương phi nửa đường bỏ cuộc chứ?”

“Đúng vậy, canh giờ nữa sẽ bắt đầu tỷ thí.”

“Theo ta thấy! Tà Vương phi chính xác là sợ, không dám đánh cược rồi.”

Mọi người chen chúc nhau, cả sảnh đường lú lú tiếng nghị luận thao thao bất tuyệt vang lên.

Tương Nhi đứng ở một bên cúi người, nhỏ giọng hạ hê nói với Nhạc Thiên Kiêu: “Tiểu thư, ta xem nàng chính xác là sợ, nửa đường bỏ cuộc rồi.”

Tay của Nhạc Thiên Kiêu sờ ở bên ngoài khăn thêu, ngẩng đầu ngón tay xếp thành hình hoa lan, lau miệng, bên môi cong lên nụ cười không người nào phát hiện. Nàng thật đúng là đánh giá cao Nam Cung Tự, còn tưởng rằng nàng có bao nhiêu khả năng, chỉ là con cọp giấy thôi.

Mắt nhìn đã thấy tới giờ tỷ thí rồi, trên mặt của Nhạc Thiên Kiêu là nụ cười hạ hê không che giấu nữa, nàng lạnh nhạt đứng dậy, đang muốn lấy cái gì, liền

nghe có người sau lưng hô một tiếng: “Tà Vương phi đến rồi!”

Trong nháy mắt trong viện yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người cũng tập trung ở trên người của Nam Cung Tự, chỉ thấy nàng bên ngoài khoác một bộ áo lông màu trắng tuyết, không có điểm tâm thường nào để cho nàng có chỗ nào thua kém nửa phần. Đám người chen lấn tự giác mở rộng ra một con đường, nàng từng bước từng bước đi tới, cùng với bộ dáng không vội vã, thật giống như nữ vương chờ lên ngôi vị, quanh thân tràn ngập một cỗ ngạo khí từ trước đến nay để lại toàn bộ.

Mọi người rồi rít hít vào một hơi, không hổ là Tà Vương phi!

“Tà Vương phi người cuối cùng đã tới, ta còn tưởng rằng người giống như lời nói của mọi người nửa đường bỏ cuộc rồi chứ.” Nhạc Thiên Kiều âm dương quái khí hếch nửa lông mày đuôi lên, liếc nhìn vào vị trí ngôi của Nam Cung Tự, giọng điệu nói chuyện ai cũng có thể nghe được là sự khiêu khích.

Đối với giọng khiêu khích của Nhạc Thiên Kiều, mọi người nghi ngờ, Nam Cung Tự chỉ cười một chút, “Bỏ cung dám đánh cược, cũng sẽ không nửa đường bỏ cuộc.”

Nhạc Thiên Kiều khẽ nhủ lông mày, tốt! Nam Cung Tự, người lại dám tới tỷ thí, ta liền để cho người ở trước mặt mọi người mất hết mặt mũi, danh hiệu Tà Vương phi, ta chắc chắn phải có được! Nàng cười nói: “Không hổ là Tà Vương phi, vậy hãy để cho chúng ta mỗi mắt mong chờ đi!”

Nên đặt cược tiền vào người nào đây, bởi vì lần trước Nam Cung Tự đã hai lần dạy dỗ, khi mọi người do dự muốn đặt cược người nào thắng thì liền nghe một người nam nhân trong đám người hô lớn nói: “Nhạc gia nhị tiểu thư cần phải thắng!”

Mọi người đều biết phụ thân của Nhạc gia Nhị tiểu thư tuy là một kẻ vũ phu, nhưng nàng từ nhỏ chịu sự huấn giáo, cảm kỳ thư họa của nữ nhi đối với nàng mà nói không nói chơi. Vậy mà đối với Nam Cung Tự mà nói, mọi người cũng không dám khen tặng nàng, kể từ khi nhà Nam Cung bị diệt môn, mọi người cũng đều biết thân thể của Nam Cung Tự, từ nhỏ chỉ biết múa đao cầm kiếm, chưa bao giờ chạm qua việc thêu, nếu đánh cược nàng thắng, mọi người tình nguyện đưa tất cả bạc đều đánh cược ở trên người của Nhạc gia nhị tiểu, người thô kệch không làm được việc tinh tế(chỉ những việc cần kỹ thuật cao nhưng ít tốn sức lực)

Thân thể của Hiên Viên Dật lười biếng tựa trên lan can, kéo cằm, ánh mắt không vui trừng mắt về phía người nam nhân hô to Nhạc Thiên Kiều cần phải thắng, đảo mắt nhìn về phía Mộ Thiên Vãn nói: “Đi! Lấy toàn bộ tài sản của Vương phủ đặt cược cho Vương phi.”

Có phải Vương Gia nóng đầu rồi hay không? Lại lấy toàn bộ gia sản đánh cược ở trên người của Vương phi, nếu là Vương phi đánh cược võ, hẳn giờ hai tay đồng ý, nhưng Vương phi so là thêu thùa! Từ khi Vương phi vào cửa chính của Vương phủ thì hẳn chưa bao giờ gặp qua nàng cầm lấy kim, đã thêu dẫu. Đánh cược ở trên người nàng, quả thực là trắng trợn đưa bạc cho người ta.

Mộ Thiên Vãn nghĩ tới đây mày cũng nhíu lại xiết chặt, do dự nói: “Vương Gia nghĩ lại a! Vương phi người.....” Lời nói ở bên miệng liền bị ánh mắt sắc bén của Hiên Viên Dật cứng rắn kết lại ở trong cổ họng.

“Thuộc hạ sẽ theo ý tứ của ngài mà xử lý.” Bỏ xuống những lời này, hẳn như một làn khói vô ảnh biến mất mất tích, chỉ sợ dừng lại lâu một cái sẽ bị ánh mắt của Vương gia giết chết.

Hiên Viên Dật hài lòng nhìn Mộ Thiên Vãn biến mất ở trong đám người, quét mắt nhìn lầu các đối diện, tầm mắt đột nhiên dừng lại, chỉ thấy người ngồi ở trên lầu các đối diện chính là Trần Từ Hiên.

Chỉ thấy ánh mắt hắn ta đắm đuối nóng rực nhìn chăm chăm Nam Cung Tự, trong lòng Hiên Viên Dật ghen tức tuôn ra không ngừng, rất không biết mùi vị, hắn ta tới xem nào nhiệt gì chứ?

Trần Từ Hiên nhận thấy được ánh mắt nóng như lửa, đảo mắt vừa đúng nhìn thấy thủ phạm của ánh mắt ác sát là Hiên Viên Dật đang nhìn hắn ta chăm chăm, một cỗ nóng nực ghen tức từ đối diện không tiếng động đánh úp tới, khoe miệng hắn ta hiện lên nụ cười thật sâu, dăm này thật đúng là chua!

Hiên Viên Dật thấy Trần Từ Hiên lơ lửng ngọc lên hướng về phía mình chào hỏi lấy lòng, lúc này sắc mặt Hiên Viên Dật trầm xuống, bọn họ quen lắm sao?

Hồng Trần nhận thấy được nét mặt cổ quái của chủ tử, theo ánh mắt của Trần Từ Hiên nhìn về phía người ngồi ở lầu các đối diện là Hiên Viên Dật, trầm giọng nói: “Chủ tử, cần đối vị trí không?”

Sống lưng của Trần Từ Hiên lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, ngẩng đầu lên phe phẩy ly ngọc, ánh mắt thật sâu liếc nhìn Nam Cung Tự, mấp máy môi: “Hồng Trần, cảm năm trăm lượng hoàng kim, Bỏ cung muốn đặt cược.”

“Chủ tử là đánh cược người nào thắng?” Hồng Trần nhíu mày, chủ tử từ trước đến giờ không thích tham gia nào nhiệt, hôm nay không chỉ có đến xem nào nhiệt, hơn nữa còn bỏ xuống năm trăm lượng hoàng kim để đánh cược.....

“Tà Vương phi!” Giọng nói của hắn ta vẫn không có một tia gợn sóng nhàn nhạt.

Hồng Trần nghe vậy nhìn đầy mắt thâm trầm của Trần Từ Hiên, không khỏi liếc nhìn Nam Cung Tự, nàng đáng giá để chủ tử bỏ ra năm trăm lượng hoàng kim sao? Một lát sau nàng mới nói: “Vâng”

Tiếng chuông vang lên lần nữa, trung niên quân sự đứng ở phía trước tuyên bố nội dung đánh cược, dưới đài là một mảnh xôn xao. Tiền đặt cược lần này làm không ít Công Tử nổi lên hăng hái, hai vị đều là đại mỹ nhân, mặc kệ là bên nào thua, bọn họ cũng có thể nhìn một lần cho thỏa! Nhìn từ bên ngoài,

trận đánh cuộc bạc này thì ở bên phía Nhạc Thiên Kiều đứng ở thế thượng phong!

“Ta tuyên bố nội dung tỷ thí, trên bàn của hai vị đều chuẩn bị tốt công cụ thù thù, tỷ thí đa dạng tự do phát huy.” Hân nói mà chỉ hướng ba vị lão giả ngồi ở phía trước, hướng về phía mọi người nói, “Do ba vị tú nữ nổi tiếng về việc thù thù lừng lẫy ở thành Lạc Dương thăm định, một ván định thắng trong một nén nhang tác phẩm phải hoàn thành, phe thua phải thực hiện lời hứa! Tỷ thí chính thức bắt đầu ——”

Nhạc Thiên Kiều không nói hai lời xỏ một mũi kim thù thù xuống tấm vải thù, động tác được gọi là thực nhanh! Mà Nam Cung Tự ngồi ở một bên cũng đang kéo căng, ánh mắt nhìn chòng chọc vào khung thù thù như đang ngắm nghĩ cái gì, vừa tựa như khổ não.

Đối diện đỉnh đầu là lư hương, theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, hương đốt được một nửa, Nhạc Thiên Kiều cũng làm một nửa, Hiên Viên Dật nhìn Nam Cung Tự chậm chạp không nhúc nhích tay, mày nhíu lại xiết chặt, trong lòng rất là buồn bực, một nén nhang cũng nhanh đốt xong rồi, nàng đang làm gì?

Con mắt của Nam Cung Tự đột nhiên sáng lên, hướng về phía trung niên quân sự hỏi “Nội dung tỷ thí tự do phát huy, sử dụng tài vật cũng không có hạn chế có phải hay không?” Thấy hân gật đầu một cái, trông mắt của nàng lại sáng mấy phần, “Vậy làm phiền người giúp ta lấy vài lọn tóc!”

Trung niên quân sự ngẩn ngơ, đảo mắt thấy ba vị lão giả châu đầu ghé tai nghị luận cái gì, một lúc sau lão giả ở chính giữa gật đầu một cái, hân liền cho người lấy vài lọn tóc.

Mọi người rồi rít dùng ánh mắt tò mò tập trung vào lọn tóc dài ở trên bàn, tiếng nghị luận từ từ phân tán ra.

Động tác thù thù của Nhạc Thiên Kiều ngưng lại, nàng giương mắt lên, tò mò nhìn Nam Cung Tự từ trong mái tóc lấy ra ba sợi tóc cùng với dây thù màu trắng tuyết, mày liễu nhăn lên, trong hồ lô của nàng bán thuốc gì?

Một nén nhang rất nhanh đốt xong, Nhạc Thiên Kiều đã sớm đưa tác phẩm trình lên, nàng thù thù là một đóa hoa Mẫu Đơn, nhìn như vật sống kinh người, ba vị lão giả nhao nhao mà gật đầu, đáy mắt đều là vẻ tán thưởng.

“Mau nhìn! Ông mật, là ông mật!” Mọi người kinh hô chỉ vào một con ong mật từ bên trong tổ ong vỗ về ở trên cây bay tới, rơi vào đóa hoa Mẫu Đơn, phía dưới là một trận mảnh ồn ào.

Lúc này ai mới là người thắng ai là người thua, trong lòng của mọi người sớm đã có đáp án, Nam Cung Tự là thua. Không! Nàng là nhất định.

Trên mặt của Mộ Thiên Vấn lộ ra nét mặt may mắn, âm thầm vỗ lồng ngực, cũng may, cũng may hân gạt Vương Gia không lấy bạc đánh cuộc ở trên người Vương phi, nếu không thì hạ nhân từ trên xuống dưới ở Vương Phủ phải một năm này cùng nhau hứng gió Tây Bắc.

Khỏe miệng dương dương hã hê của Nhạc Thiên Kiều không che giấu nữa, nàng liền đứng dậy, nhìn về phía Nam Cung Tự, “Thắng bại đã định, người thua!”

Gương mặt xinh xắn của Nam Cung Tự mang theo nụ cười nồng nặc, giống như chưa từng nghe tới lời của nàng..., hướng về phía nha hoàn Trương Nhi ở bên cạnh Nhạc Thiên Kiều: “Người tới đây!”

Trương Nhi nhíu mày, nàng dương dương hã hê đi tới, đôi môi đỏ mọng của Nam Cung Tự nhấp nháy, ống tay áo cuộn cuộn nổi lên lộ ra cánh tay trắng nõn mềm mại, chẳng biết lúc nào trong tay nàng có thêm một thanh chủy thủ, không chờ Trương Nhi kịp phản ứng, trên cổ tay liền truyền đến một trận đau đớn.

“A —— giết người.....” Trương Nhi nhìn trên cổ tay xẹt qua một vết thương hẹp dài, máu theo vết thương nhỏ xuống ở trong chén mà Nam Cung Tự đưa tới, nàng bị sợ đến kinh hô.

Mọi người bắt đầu hỗn loạn, sắc mặt của Nhạc Thiên Kiều thay đổi, nàng thông suốt đứng lên nói: “Người đang làm gì? Giết người chính là từ tội, thái tử giết người cùng với thứ dân là tội như nhau, người tuy là Tà Vương phi cũng không có quyền giết người!”

Nam Cung Tự nhíu mày, không trả lời mà hỏi lại: “Thứ hỏi, một người Dĩ Hạ Phạm Thượng, nói năng lỗ mãng mạo phạm hoàng gia quốc thích, tội ra sao?”

“Là từ tội!” Lão giả ngồi ở chính giữa mở miệng nói, sắc mặt của Nhạc Thiên Kiều càng thêm khó chịu.

“Nàng ta ở ngoài đường phố nói năng lỗ mãng, mạo phạm Bồn cung, mạng của nàng cũng đã là của Bồn cung.” Giọng nói của Nam Cung Tự nhẹ nhàng, nàng đảo mắt sâu sắc nhìn về phía Nhạc Thiên Kiều tiểu thư, thử hỏi Bồn cung có tội gì?”

Nàng nói xong những câu có lý, trong nháy mắt Nhạc Thiên Kiều cứng họng, chỉ đành phải kim nén bực bội ngồi xuống.

Trương Nhi yếu đuối nằm sõng xoài trên mặt đất, trên cổ tay máu từ trên vết thương chảy không ngừng, ánh mắt của nàng cầu khẩn nhìn về phía Nhạc Thiên Kiều, “Tiểu thư, cứu ta, cứu cứu ta!”

Ấn đường của Nhạc Thiên Kiều nhíu chặt, Nam Cung Tự nói những câu có lý, nàng cũng vô năng vô lực, nhưng là! Sẽ rất nhanh thay Trương Nhi báo thù, nàng nghĩ như vậy.

Nam Cung Tự cầm lên một cọng lông bút chạm vào trong chén máu, lấy dây màu trắng tuyết nhuộm thành màu đỏ tươi.

Khi trung niên quần sự tới lấy khăn thêu, ánh mắt của hắn rung động nhìn đóa hoa dùng tóc đen cùng với dây thêu nhuộm máu tạo thành một đóa Hắc Mân Côi, sừng sốt một lúc lâu, hắn mới thận trọng trình khăn thêu đến trước mặt của ba vị lão giả.

Ba vị lão giả bắt đầu châu đầu ghé tai nghị luận lên, bất luận cái gì không hện mà cùng gật đầu một cái.

Lão giả ngồi chính giữa giả đứng lên nói: “Ta tuyên bố Tà Vương phi thắng!”

Kết quả này rất ngoài dự liệu của mọi người, ngay cả Hiến Viên Dật ngồi ở một bên uống trà thiếu chút nữa bị sặc, nói thật, dựa vào con ong mật kia nhận lầm khăn thêu của Nhạc Thiên Kiều là vật sống, hắn liền định vì Nam Cung Tự giải vây, kết quả này..... Quá không thể tưởng tượng nổi. Nàng rốt cuộc thêu cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Nhạc gia nhị tiểu thư đôi ý

“Ta không phục!” Nhạc Thiên Kiều tức giận dậm chân, hai mắt trợn lên nhìn ba vị tú nữ, từ nhỏ nàng đã cùng với tú nữ của cung đình học thêu thùa, đến bây giờ đã mười năm rồi, việc thêu thùa đứng số một số hai thành Lạc Dương, làm sao thua bởi một người chưa bao giờ cầm may vá? Nàng nghĩ tới đây thì càng không phục, hướng về phía mọi người nói: “Tất cả mọi người phân xử cho ta, ta thêu ngay cả ong mật cũng hấp dẫn tới đây, người thắng là ta mới đúng!”

Trận thắng thua này trực tiếp liên quan đến hạnh phúc cả đời của nàng!

Mọi người nghe vậy đều đồng ý cách nói của Nhạc gia Nhị tiểu thư, tiếng nghị luận từ từ khuếch tán ra. Liền nghe trong đám người có người giọng nồm dậm lên thật cao nói: “Không công bằng, không công bằng!” Đám người bắt đầu hét rồi loạn lên, hoàn toàn không nghe các vị lão giả giải thích.

Trong lúc tiếng kháng nghị thao thao bất tuyệt vang lên thì có người chỉ vào bầu trời thì thầm nói: “Mau nhìn bên kia, là bướm bướm” Chỉ thấy một đám bướm bướm đỏ sậm bay tới, nhẹ nhàng vỗ cánh màu máu, trong lúc mọi người không chú ý mấy trăm con bướm bướm đậu trên màn thêu đóa Hắc Mân Côi.

Tuy nói đã là mùa xuân, nhưng khí lạnh vẫn chưa tan đi, bướm bướm chỉ xuất hiện ở mùa ấm áp, mà bây giờ lại xuất hiện nhiều bướm bướm như vậy, còn là bướm bướm Huyết Hồ Điệp hiếm thấy nhất, thật là kỳ! Trên mặt mọi người đều là vẻ mặt rung động, than thở không dứt, tiếng kháng nghị cũng từ từ ngừng lại.

Lúc này sắc mặt của Nhạc Thiên Kiều so với đáy nồi còn đen hơn, ánh mắt rung động nhìn bướm bướm chằng chịt đậu trên màn thêu máu của Nam Cung Tự, đôi môi trắng bệch đóng mở run run, “Cái này không thể nào.... Cái này không thể nào.....”

“Tốt!” Ngay sau đó mọi người vỗ tay báo hay, nghe được lời này mặt của Hiến Viên Dật cười đến mê hoặc lòng người, ái phi của hắn thật đúng là cho hắn không gì vui mừng! Mộ Thiên Vãn đứng ở một bên khoe miệng hung hăng co rút ba cái, cuộc tỷ thí này không nghi ngờ chút nào là Nam Cung Tự thắng, đầu hắn cúi xuống hung hăng đánh mình ba bạt tai, biết vậy hắn chẳng làm! Ba vị lão giả nhìn nhau một cái, cùng nhau gật đầu một cái, vị lão giả ngồi ở chính giữa bỗng nhiên đứng dậy, đưa ngón tay chỉ hướng Nam Cung Tự, hướng về phía mọi người nói: “Ta tuyên bố, Tà Vương phi thắng!”

Một câu Tà Vương phi thắng, những người đánh cược Nhạc gia nhị tiểu thư thắng thật giống như đánh đòn cảnh cáo, có người cúi đầu ủ rũ, có người than thở, có người hối hận không thôi, có người trong cơn tức giận xông ra từ trong đám người, cầm ly trà trên bàn dãi lên trước mặt mọi người hướng trên mặt của Nhạc Thiên Kiều tạt tới, “Đều tại ngươi, đánh cược gì đánh cược? Hại ta thua một số bạc lớn, tài nghệ không bằng người khác cũng đừng có ra ngoài làm mất mặt xấu hổ, hại người hại mình!”

Mộ Thiên Vãn nghe vậy với ánh mắt hiếu chiến, thích đánh nhau, thích gây gổ trừng mắt về phía Nhạc gia nhị tiểu thư, thật giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy, đúng vậy, đánh cược gì đánh cược? Không biết tự lượng sức mình, hại mình cũng thôi đi, còn hại hắn lấy tất cả bạc để lấy thê từ đều thua sạch hết, chỗ chết người nhất chính là, hắn tự mình làm chủ không có nghe lời nói của Vương gia lấy tiền đặt cược ở trên người Vương phi, nếu Vương Gia biết, không phải sẽ bắt hắn đưa vào trong cung làm thái giám sao.

“Ta.....” Nhạc Thiên Kiều chật vật không chịu nổi nhìn những người đang chỉ chỉ chỗ chỗ mắng nàng, nàng hung hăng cắn môi dưới, hai tay bịt chặt lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay, nhất thời giống như uống máu gà, mắt cũng sáng lên, cả một bộ dạng muốn ăn thịt người, hai ba bước đi tới gần trước mặt lão giả, phất tay áo đuổi bay bướm bướm đi, trong miệng thì thầm: “Ta không phục, tỷ thí thêu thùa dựa vào việc may vá, mà không phải dùng máu, ta không phục!” Bướm bướm rơi trên mặt đất bị nàng dùng chân đạp.

Nam Cung Tự cau mày nhìn bướm bướm bị Nhạc Thiên Kiều giẫm dưới chân, đáy mắt nổi lên một vòng tối tăm, đôi môi đỏ mọng nhấp nháy: “Thắng bại đã định, không phục cũng phải phục! Xin Nhạc tiểu thư tuân thủ quy tắc tỷ thí, cời y phục uống tuyệt tử canh.” Cuối cùng ba chữ nói xong vô cùng ác độc.

Mọi người nghe vậy bắt đầu ồn ào lên nói: “Cời y phục, cời y phục!”

Có thể thấy Nhạc gia nhị tiểu thư côi y phục, kích thích, thật kích thích! Không ít các vị Công Tử bắt đầu ồn ào lên.

Đối mặt với mọi người đang ồn ào lên, đôi tay gắt gao ôm trước ngực, nằng sợ, trong hốc mắt có dòng lệ nóng hổi trong suốt, uất ức giống như bị người khi dễ, lắc đầu nói: “Ta không muốn, ta không thể côi.....”

Nàng biết vậy chẳng làm! Chỉ biết đã trễ rồi, trước đây nàng tới khiêu khích, lúc sau lại đổi ý, cái này làm không ít người rất bất mãn.

“Thua chính là thua, há có lý gì đổi ý?”

“Chính là! Không đánh cược được, cũng đừng đánh cược, hại người hại mình.”

“Nhạc tiểu thư, mau côi, chúng ta vẫn chờ thấy thế nào.....”

Nhạc Thiên Kiều dưới sự bức bách của mọi người khóc rơi nước mắt, phải biết rằng cha nàng là sủng thần bên cạnh hoàng thượng, mẫu thân cùng với hoàng hậu có quan hệ cô cháu, nếu nàng trước mặt mọi người côi y phục, không chỉ ném vào mặt mười tám đời tổ tông, vì vậy có thể làm cho Hoàng thất hổ thẹn, mà lại còn phải uống tuyệt tử canh, cái này rõ ràng muốn phá hủy cả đời của nàng sao!

Thấy nàng nói gì cũng không chịu côi, Nam Cung Tự nhú mày, tiện tay lấy chủy thủ ra từ trong tay áo, từng bước tiến tới gần nàng, “Nhạc tiểu thư, là ngươi tới khiêu khích Bôn cung, đánh cược này cũng là bản thân mình nói ra, thế nào? Nghĩ đổi ý sao?” Hai chữ cuối cùng nàng chậm rãi không nói ra một tiếng, nhưng Nhạc Thiên Kiều thấy rõ ràng môi của nàng đang mấp máy.

Nàng từng bước từng bước ép sát, nhìn như mỗi bước đều nhẹ nhõm, lại giống như giẫm trên quả tim của Nhạc Thiên Kiều, đè ép nhịp tim, để cho trái tim của nàng đột nhiên giống như bị Nam Cung Tự giữ lại dường như không thở nổi.

“Tà Vương phi, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta không dám nữa đâu, van cầu người bỏ qua cho ta đi?” Trong lúc mọi người đang ồn ào, Nam Cung Tự từng bước từng bước ép sát đến gần, Nhạc Thiên Kiều phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt nàng, rung rung nhẹ nhàng nói.

Nhạc Thiên Kiều đổi ý, khiến một ít thương hại cuối cùng cũng đã biến mất hết, khóe miệng nàng nâng lên nụ cười thật sâu, “Không có thuốc hối hận, chỉ có tuyệt tử canh!”

Lời này vừa rơi xuống, chỉ thấy nàng đưa chủy thủ trong tay lên, ‘ Xoẹt ’ mấy tiếng, chỉ thấy xiêm áo trên người của Nhạc Thiên Kiều thành nhiều mảnh vụn, lộ ra thịt dư mập phì, trên sân dưới sân đều phát ra một tiếng kêu lên.

Vóc dáng của Nhạc gia Nhị tiểu thư thật đúng là..... Trên mặt không ít Công Tử rớt lệ ra về mặt thất vọng, thì ra nàng dùng y phục che giấu thịt dư.

“A ——” Trong miệng của Nhạc Thiên Kiều phát ra một tiếng thét chói tai, ánh mắt của Trần Tử Hiên nhẹ liếc nhìn Nam Cung Tự, đáy mắt đều là một hồ sâu, làm cho người ta nhìn không thấu tâm tư của hắn, “Trở về thôi!” Hắn lười biếng đứng dậy đi, Hồng Trần theo sát ở phía sau.

Hiên Viên Dật nhìn một màn kia ở dưới lầu, vội vã xoay tầm mắt, sắc mặt trở nên hồng, không ngờ ái phi của hắn thật đúng là nói được là làm được!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Ta không phải heo mẹ

Toàn thân Nhạc Thiên Kiều run rẩy co rút ở trong góc tường, nghe mọi người chỉ chỉ chỗ chỗ về phía mình, trong con mắt lộ ra sợ hãi cùng với tuyệt vọng, nàng nhanh chóng bịt lỗ tai, kịch liệt lắc đầu, giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống, bờ môi trắng bệch mấp máy run run, “Không...không...đừng.....”

Ba vị lão giả ngồi ở trước mặt rồi rít đứng dậy, đều tiếc hận than một tiếng, từ trong đám người đứng dậy rồi đi ra ngoài.

Quần sự trung niên bụng tới một chén thuốc tới trước mặt của Nhạc Thiên Kiều, nhỏ giọng nói: “Nhạc tiểu thư, xin mời!”

Nhạc Thiên Kiều nhìn chén thuốc màu nâu sẫm, bỗng dừng lại, nàng chột trợn to đến mắt đỏ lên, ánh mắt hiện lên màu đỏ như máu giống như thù hận, ‘ phanh ’ một tiếng, bỗng nhiên đổ chén thuốc đi, “Không cần, ta không uống, ta không! Các ngươi đừng tới đây.....” Nếu uống chén thuốc này, nàng sẽ mất đi năng lực sinh đẻ, đời này của nàng coi như là hoàn toàn phá hủy rồi.

Mọi người rồi rít nhú chặt lông mày, bắt đầu thương hại Nhạc gia nhị tiểu thư, lần này đánh cược không khỏi đánh cược quá mức rồi, dù sao cả đời nữ nhân không có năng lực sinh đẻ, chính là tương đương với một người phế nhân, so với giết nàng còn thống khổ hơn. Trái tim đều làm bằng thịt, ai cũng không muốn cắt đứt hết đường như vậy, âm thanh ồn ào cũng từ từ dịu xuống.

“Tà Vương phi, côi y phục của nàng, coi như là cho nàng một chút giáo huấn(dạy dỗ), còn tuyệt tử canh hay là thôi đi?”

“Đúng vậy! Uống tuyệt tử canh chẳng khác gì là phá hủy cả đời của Nhạc gia nhị tiểu thư!”

“Đúng vậy! Tà Vương phi người nên tha cho Nhạc gia nhị tiểu thư đi!”

Nam Cung Tự nghe vậy đáy lòng thầm cười nhạo, nhân từ đối với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình, nếu như cuộc tỷ thí này người thua là nàng, Nhạc gia nhị tiểu thư sẽ khoan dung với nàng sao? Sẽ không!

Không giết nàng đã coi như là khoan dung với nàng ta rồi.

“Mặc kệ là ai, thua chính là thua, há có đạo lý nào mà đòi ý chứ? Là nàng ta khiêu khích Bôn cung trước, cuộc tỷ thí này cũng là nàng ta nói ra, nếu hôm nay Bôn cung khoan dung với Nhạc gia nhị tiểu thư, sau này chẳng phải là có người dám cỡi lên trên đầu của Bôn cung sao? Mặt mũi Hoàng thất ở chỗ nào?”

Những câu nói của Nam Cung Tự rất có lý, không nhanh không chậm, liền không quên kéo Hoàng thất vào trong chuyện này, mấy vị quan viên ngồi ở trên lầu đều nghe được câu nói có lý của nàng, một người quan viên trong đó đứng lên nói: “Tà Vương phi nói thật có lý, người cuộc thua đều phải thực hiện theo qui định đặt cược, ai cũng không ngoại lệ.”

Nghe vị quan viên kia nói như thế, mọi người cũng đều cảm thấy có lý, đúng vậy! Đều là đánh cược, vậy làm gì có ngoại lệ đây?

Nam Cung Tự bùng tuyệt tử canh từ tay người kia, tốc độ nhẹ nhàng đi tới gần Nhạc Thiên Kiều đang co rút ở trong góc, khoe miệng tà tà cong lên, con mắt đen ngòm giống như đao bén nhọn, tựa như xuyên qua đáy lòng của Nhạc Thiên Kiều, bề ngoài bình tĩnh nhưng trong đó mang theo giễu cợt nồng nặc.

“Nhạc tiểu thư, xin mời!” Giọng nói của nàng lộ ra sâu kín ý lạnh, như muốn xông vào trong xương tủy.

Những lời này cứng rắn nện vào tai của Nhạc Thiên Kiều, mặt của nàng từ trắng đến tím, từ tím đến đen, rồi căng ra đến đỏ bừng, làm cho nàng hoàn toàn từ sợ hãi đến tuyệt vọng. Chống lại con mắt y hệt đao nhọn của Nam Cung Tự, đáy lòng nàng rung mình một cái, nàng, nàng tỉnh vào trong phòng mới cỡi y phục, nhưng ở trước mặt mọi người nàng đã cỡi y phục, nếu là uống tuyệt tử canh nữa, ngày sau chỉ sợ ngay cả tên ăn mày cũng không dám lấy nàng làm thê tử.....

“Tà Vương phi, ta van cầu người...người đại nhân đại lượng, tha cho ta đi? Ta không thể uống, ta thật sự là không thể uống tuyệt tử canh.....” Nàng nhắm mắt quỳ gối trước mặt Nam Cung Tự, nàng ta nắm lấy tay áo của Nam Cung Tự rồi khóc, hy vọng có thể lấy được một chút xui thương hại từ Nam Cung Tự, nhưng là nàng thất vọng rồi...

Nam Cung Tự không để lại dấu vết rút tay áo ra, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Nhạc Thiên Kiều chặt vật không chịu nổi, “Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người chọc ta thì ta cũng phải chọc người!”

Môi đỏ mọng nhẹ nhàng nói ra mười sáu chữ, giọng nói rất lạnh, lạnh đến đánh thẳng vào đáy lòng của Nhạc Thiên Kiều, ddddllqqddnnàng biết chuyện là nàng chọn trước, khiêu khích người cũng là nàng, phụ thân chắc là sẽ không tới cứu nàng. Nàng tuyệt vọng, tuyệt vọng cùng đường rồi!

Như Nguyệt từ trong đám người đi ra, mở miệng nói: “Nhạc tiểu thư, nếu như hôm nay cuộc tỷ thí này là Vương phi nhà ta thua, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ là Vương phi nhà ta, tiểu thư sẽ tha thứ cho người sao?”

Một câu nói làm cho Nhạc Thiên Kiều đang muốn cầu xin tha thứ liền cứng rắn cầm ở trong cổ họng.

Nhạc Thiên Kiều chân chò, làm một tia tính nhẫn nại cuối cùng của Nam Cung Tự cũng mòn hết, nàng xoay người đưa chén thuốc cho Như Nguyệt, lạnh nhạt nói: “Nếu nàng ta không chịu uống..., ép cũng được phải buộc nàng ta uống vào.”

Như Nguyệt hiểu ý, nhếch miệng lên nụ cười, “Vâng”

Nam Cung Tự ung dung không vội gạt ngang một đám người, bước chân ưu nhã đi ra khỏi không khí ngột ngạt của Tây Hương Uyển, khi nàng đi ra đường cái thì liền nghe được một tiếng thê thảm gãy dũa, “A —— ta..... Ta không uống.....”

Hiên Viên Dật thấy Nam Cung Tự biến mất ở trong đám người, hần lười biếng đứng dậy nghĩ rồi đi, đột nhiên dừng lại bước chân, nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Thiên Ván đang đứng ở đó không nhúc nhích, cau mày nói: “Đứng ngây ngốc ở đó làm cái gì?”

Da đầu Mộ Thiên Ván căng thẳng, ngẩng đầu chống lại đôi mắt thâm thúy của Hiên Viên Dật, đôi mắt ấy giống như nhìn thấu suy nghĩ của hần vậy, cái trán rí ra giọt mồ hôi trong suốt, liền vội vàng lắc đầu nói: “Không có..... Không có gì.” Liền tiến lên theo Hiên Viên Dật rồi khỏi Tây Hương Uyển.

Nam Cung Tự đứng ở trên đường cái, một con gió lạnh từ từ phát qua, làn váy ở trong gió nhẹ bập bèn gọn sóng, sương lạnh làm hai tay nàng đỏ lên, trong miệng thờ ra một sương mỏng giống như nước lọc, lạnh quá, tuy nói đã đến mùa xuân, nhưng khí lạnh lưu lại chưa từng rút khỏi.

Nàng có cảm giác bụng mình bị xiết chặt lại, bị người phía sau ôm chặt lấy, bên tai còn truyền tới một cỗ khí lưu ấm áp, sống lưng của Nam Cung Tự không khỏi căng thẳng, khi nàng nghiêng đầu thấy rõ một gương mặt tuấn mỹ, tâm khê chặt, “Dật, sao huynh lại ở đây?” Hần không phải nên ở hoàng cung sao?

Đôi tay ấm áp của Hiên Viên Dật cầm bàn tay lạnh lẽo kia, môi mỏng khẽ gọi mềm mại áp vào bên tai nàng, “Tự, nàng biết ta là người rất đáng thương

mà, mắt ta cũng bị ô nhiễm rồi.” Giọng nói tràn ngập u oán theo khí lưu ấm áp từ trong miệng thở ra.

Nam Cung Tự ngạo đầu, hình như đang nghi ngờ, giờ phút này bộ dạng biệt khuất của hắn làm cho nàng không khỏi mê đắm.

Khi ánh trăng chiếu rọi xuống, cặp mắt màu hổ phách giống như trong đêm tối lóe sáng lên, lại giống như một viên bảo thạch sáng chói.

Đang lúc mọi người đang hâm mộ, nàng ngượng ngùng cúi mặt xuống, “Dạ, đừng như vậy, sẽ chọc cho người ta nói xấu đó.”

Hiên Viên Dật nhủ mảy, không coi ai ra gì ôm Nam Cung Tự, ánh mắt hài hước nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ gân rồi lên gò má của Nam Cung Tự, nhếch miệng lên nụ cười đầy sức sống giống với loại nụ cười nhu tình, “Tự, nàng đi ra ngoài lần nữa, nhưng trong nhà nàng vẫn còn thiếu chưa trả đấy.”

Nam Cung Tự đột nhiên giống như là tỉnh ngộ, chỉ thấy đôi mắt trong suốt lóe ra ánh sáng long lanh, “Vậy ta sẽ trả lại cho Dạ một đứa bé.”

Về mặt của Hiên Viên Dật sững sờ, lời này..... Ở đây lòng hắn dâng lên từng lớp gợn sóng, nàng nói là sự thật? Hắn giờ tay khẽ vuốt qua gò má của nàng, con mắt thoải mái, “Tốt! Chờ nàng trả lại Bồn vương một đứa bé, không! Phải là một đám con nít.”

Lông mày đen sâu nhăn lên, lắc đầu nói: “Không được!”

Ánh mắt của Hiên Viên Dật lộ ra nghi ngờ, “Tại sao?” Chẳng lẽ nàng đổi ý?

“Ta không phải heo mẹ!”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nguyệt thực chi dạ

“Phụt——” một tiếng, tiếng cười trong trẻo dễ nghe phát ra từ trong miệng của Hiên Viên Dật giống như tiếng vọng lại của núi rừng, vẻ mặt vui sướng hơn hờ ai cũng nhìn ra được, hắn rũ tầm mắt thấp xuống, “Được, không sinh một đám con nít, thì phải sinh một đứa, đứa bé đó chỉ thuộc về hai chúng ta.”

Con ngươi của Nam Cung Tự lấp lóe, rất kỳ quái, trong mắt của người ngoài hắn có bộ dạng cao cao tại thượng, ddddllqqđđthậm chí là dùng mọi cách để mọi người sợ hãi hắn. Vậy mà sự dịu dàng của hắn lại chỉ dành cho một mình nàng, trong lòng ấm áp một trận, còn xen lẫn cảm giác nói không nên lời.

.....

Trong phòng ngủ xa hoa, chiếc giường làm bằng gỗ trầm hương phía bên giường còn treo tấm màn được làm bằng lụa quý giá, trên màn được thêu hình hoa hải đường còn gắn ngọc trai quý giá, theo gió nhẹ nhàng đong đưa. Ngọn nến vụt sáng lấp lánh, người Hiên Viên Dật mặc một bộ y phục bó sát người màu vàng kim, trong ngực đang ôm lấy một người ngủ say, ddddllqqđđtrong không khí hình như có cái gì đang khởi động, để cho người ta cảm thấy được sự nguy hiểm.

Một lúc sau, chỉ nghe thấy hắn mở miệng nói: “Thiên Ván, ngươi vừa mới nói gì? Lặp lại lần nữa, Bồn vương không có nghe rõ.” Giọng nói giống như hoa quỳnh nở rộ trong đêm tối, lại lạnh lẽo âm u giống như Điện Diêm Vương.

Mộ Thiên Ván lo sợ bất an nâng tròng mắt lên, chống lại cặp mắt lạnh lẽo, cả người hắn run lập cập, cứ có cảm giác một cỗ âm khí lạnh lẽo đang tỏa ra từ trên người của Vương gia, hắn run lấy bảy củ đầu xuống không có can đảm nhìn thẳng vào mắt Vương gia.

“Vương Gia, thuộc hạ biết sai ở đâu rồi, cầu xin Vương Gia xem như thuộc hạ đã đi theo ngài nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao ngài đại nhân đại lượng tạm thời tha cho thuộc hạ lần này đi!” Giọng nói nghe như rất bình tĩnh, nhưng lúc này xiêm áo sau lưng hắn đã sớm bị mồ hôi làm cho thấm ướt.

Sắc mặt Hiên Viên Dật trầm xuống, nhủ mảy, “Lỗi ở đâu?”

“Thuộc hạ không nên tự mình làm chủ không có nghe lời nói của Vương gia không đặt tiền trên người của Vương phi.....” Mộ Thiên Ván kìm nén ngẩng đầu lên, từ trong túi tiền móc ra mấy khối tiền đồng, tội nghiệp nhìn xem Hiên Viên Dật, “Vương Gia, những năm này thuộc hạ nhọc nhằn khổ sở tích góp được còn lấy tiền mua quan tài cho cha mẹ nhưng tất cả đều thua sạch, bây giờ trên người chỉ còn lại chút tiền này thôi, nhiều thật không lấy ra được.”

Hiên Viên Dật dùng ngón trỏ trắng nõn mảnh khảnh cuốn lên mái tóc ở bên má của Nam Cung Tự, nhủ mảy liếc nhìn tiền đồng trên tay của Mộ Thiên Ván, trên người nổi lên hơi thở âm lãnh bạo ngược, lông mi nhăn lại thật sâu, “Thiên Ván, ngươi đi theo Bồn vương đã bao lâu?”

Vốn cho là Mộ Thiên Ván không làm theo lời của hắn không đi đặt cược, nhưng là..... Hắn không ngờ tên tiểu tử Thiên Ván này lại đặt tiền cược ở trên người của Nhạc gia nhị tiểu thư, cái này rõ ràng đề cao chí khí của người khác diệt uy phong của mình.

“Sáu năm rồi.....” Mộ Thiên Vấn có chút chưa tỉnh hồn lại, Vương Gia đây tính toán vứt bỏ hẳn sao?

Sắc mặt của Hiên Viên Dật vừa trầm xuống vài phần, ddddllqqddđđ đi theo hẳn lâu như vậy, xem ra bình thường hẳn quá dung túng cho thuộc hạ.

“Có hai con đường để cho người lựa chọn, một là đưa người đến Di Xuân Uyển bán mình trả nợ.....”

Lời của hắn vừa tạm ngừng, chỉ thấy sắc mặt của Mộ Thiên Vấn so với đáy nồi còn muốn đen hơn, khoe miệng hung hăng co quắp ba cái, mọi người đều biết Di Xuân Uyển chính là địa phương dành cho những thứ con nhà giàu đến tiêu dao khoái hoạt, tuy nói hắn là thân nam nhi, nhưng chỉ cần vào chỗ đó, ddddllqqddđđ chỉ sợ sẽ bị người nam không ra nam nữ không ra nữ không theo quy tắc nào mà ăn sạch đoạt đi thân đồng tử của hắn, hắn thiếu chút nữa đưa tay che một bộ phận quan trọng nào đó.

Trông mắt Hiên Viên Dật neho lại, không để ý đến giờ phút này hắn đang có nét mặt quái dị, tiếp tục nói: “Hai là ký khế ước cả đời, hơn nữa một tác cũng không rời khỏi Vương phi dù chỉ nửa bước, dĩ nhiên, hơn nữa ngoài hai cái trên người không có quyền để lựa chọn.” Dừng một chút, chỉ thấy trông mắt của Mộ Thiên Vấn sáng lên, “Nếu con đường sống này người không chọn, vậy chỉ có một con đường chết!”

Mặc dù bị Vương Gia từ bỏ, nhưng là đi theo bên cạnh Vương phi, dù sao cũng hơn ** hoặc là bị Vương Gia một đao mạnh mẽ rắc rắc.

Mộ Thiên Vấn không ngừng gật đầu như gà mổ thóc, chỉ sợ chậm một chút xiu sẽ được làm oan hồn dưới đao của Vương gia rồi.

Hiên Viên Dật suy nghĩ một chút, lại bỏ sung, “Nếu là Vương phi có việc gì không hay xảy ra.....”

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Mộ Thiên Vấn vội vàng nói: “Thuộc hạ liền tự vận!”

Hiên Viên Dật hài lòng gật đầu một cái, trẻ nhỏ dễ dạy! Khoát tay nói, “Lui ra đi!”

“Đạ, thuộc hạ xin được cáo lui trước.” Bỏ xuống những lời này, Mộ Thiên Vấn đứng dậy như một làn khói biến mất ở trong tầm mắt của Hiên Viên Dật, rất sợ dừng lại lâu một chút, chỉ sợ Vương Gia liền thay đổi tâm ý. Hắn đi ra ngoài phòng, thở dài một hơi, mạng nhỏ đã được bảo vệ, nhưng vừa nghĩ tới vẻ mặt âm trầm của Vương Gia, da đầu hắn bắt đầu tê dại một trận.

Ai..... Người người hâm mộ hắn đi theo Tà U Vương, lại không biết hắn đây là gần vua như gần cọp a!

Đêm càng ngày càng đen, đưa tay không thấy được năm ngón trên bầu trời đêm lưu lại một vòng tròn màu đỏ, người trên đường phố đã sớm tản đi, giờ phút này một mảnh yên tĩnh.

Trên vách núi cách đó không xa Thành Lạc Dương, hai viên dạ minh châu như ẩn như hiện trong bóng tối, ddddllqqddđđ sáng nhấp nháy, khi ngọn đèn lồng màu đỏ được đốt lên thì chỉ thấy trên người Trần Tử Hiên mặc trường bào màu đỏ, cười ở trên một con Bạch Hổ hết sức to lớn, trong tay cầm một chiếc đèn lồng màu đỏ, rất là quý dị.

Hắn ngừng đầu nhìn về phía khoảng không gian đen kịt, chỉ để lại một vòng màu đỏ, con mắt màu tím hẹp dài gian ác híp lại, “Quý Cơ.....” Nàng sẽ xuất hiện sao?

Đang lúc Trần Tử Hiên lâm mình vào trong thế giới ưu buồn, “Ngao ——” từ dưới chân núi thành Lạc Dương truyền đến một tiếng giống như tiếng sói đang kêu gào, về mặt hắn liền giật mình, ánh mắt theo nguồn thanh âm nhìn nhiều căn nhà dày đặt chằng chịt dưới chân núi, tầm mắt ổn định khóa ở đây..... Trên mái hiên phủ Tà Vương có hình bóng một người.

“Thiếu chủ, nàng xuất hiện, giống như.....” Hồng Trần đứng một bên nói, nàng dừng một chút, ánh mắt đi theo nhìn về phía hình bóng kia, ẩn đường nhãn sâu lại, “Hình như là từ phủ Tà Vương truyền tới.”

Trần Tử Hiên trầm mặc, chỉ là cứ ngây ngẩn như vậy nhìn hình bóng cách đó không xa, là nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Quý Cơ

Gã sai vật đang gác đêm từ bên trong nhà xí thối hum hùm đi ra, cúi đầu đang muốn thắt lại lưng quần, đột nhiên từ trên mái hiên truyền đến tiếng “Ngao ——” gọn cả tóc gáy, xung quanh toàn thân tràn ngập một cỗ không khí âm trầm, hắn sợ đến run cả người, lo lắng phập phồng ngừng đầu nhìn về phía mái hiên, động tác thắt lại dây lưng quần hơi chậm lại!.

Gã sai vật vội vàng vàng xách theo quần roi trên mặt đất, hoang mang sợ hãi chạy về phía trên hành lang, trong miệng thì thầm: “Yêu quái, yêu quái ——”

Quần gia đang định đi ngủ liền nghe thấy ‘phanh’ một tiếng, đảo mắt nhìn về phía gã sai vật ngã nhào trên đất, thấy sắc mặt tái xanh của hắn, khoe môi

run lập cập, đứt quãng nói: “Lý quân gia, có yêu quái, có yêu quái.....”

Lý quân gia nửa nhưn lên lông mày đuôi, đáy mắt lộ ra thật sâu chất vấn và không tin, ông sống hơn nửa đời người, còn chưa từng thấy qua yêu quái, chỉ là thấy gã sai vật sợ hãi đến biến sắc, không giống như là đang nói dối.

Nghĩ tới đây, ông cầm cái mũ che màu xám ở trên kệ, ông cũng không tin thật có Yêu Ma Quỷ Quái, hừ lạnh nói: “Đi! Đi xem rốt cuộc là ai đang giả thân giả quỷ.”

Dưới sự hướng dẫn của gã sai vật đã đi tới sân sau của Vương phủ, quân gia dừng lại bước chân, ánh mắt vẫn nhìn chung quanh, cũng không có thấy cái yêu quái gì, làm bộ mặt kêu rên nói: “Lai Phúc, ngươi là trong lúc rảnh rồi kêu ta tới cười châm biếm sao? Tự ngươi nhìn một chút, có yêu quái sao? Ngay cả một con ma quỷ cũng không có.”

Lai Phúc nghe vậy ngẩng đầu nhìn về phía mái hiên, một mảnh đen như mực, yêu quái đi đâu? Chẳng lẽ là núp vào? Hắn lôi kéo tay áo của quân gia nói: “Không phải vậy, ta mới vừa nhìn thấy thật.....”

“Nhìn thấy yêu quái đúng không?” Quân gia cứng rắn cắt đứt lời của gã sai vật, thấy hắn dùng sức gật đầu một cái, càng thêm cảm thấy tiểu tử Lai Phúc này coi ông là Hầu Tử để đùa bỡn, mặt Lý quân gia lúc này thúi mùi dấm có thể nghe, chỉ vào lỗ mũi của Lai Phúc mắng: “Ta xem ngươi là ngứa da cần ăn đòn phải hay không? Theo ta thấy người giả thân giả quỷ chính là ngươi, đêm khuya ở đâu ra yêu quái.”

Lai Phúc trong lòng kêu oan một cái! So với Đậu Nga còn oan hơn, nhưng hắn là tận mắt nhìn thấy trên mái hiên có một bóng dáng giống như là cáo, nhìn bóng lưng Lý quân gia phát tay áo rời đi, hắn cúi đầu nhỏ giọng thì thầm: “Đêm khuya mới có yêu quái....”

Âm thanh giống như con muỗi rất nhỏ lại cứng rắn nện vào màng nhĩ của Lý quân gia, ông dừng lại bước chân, nghiêng đầu trừng mắt về phía Lai Phúc, nhú mày nói: “Ngươi nói cái gì?”

Lai Phúc vội vàng phe phẩy đôi tay nói: “Không có gì không có gì, Lý quân gia ngài đi thông thả.” Tốt nhất trên đường bị yêu quái ăn rồi, trong lòng hắn là nghĩ như vậy.

Lý quân gia rên lên một tiếng, phát tay áo đi trở về phòng ngủ, ngập thật sâu một cái, trong miệng không khỏi phàn nàn một cái: “Ta ăn muối so với hắn ăn cơm còn nhiều hơn, còn chưa từng thấy qua yêu quái gì, thế nào hắn liền gặp phải yêu quái rồi hả? Tiểu tử thúi, lại dám giả thân giả quỷ với ông, sáng mai nhìn xem ông trừng trị ngươi như thế nào.”

Lời này vừa dứt không đến mấy giây, “Ngao ~” Bước chân Lý quân gia thật sâu tạm ngừng lại, nhìn cái hành lang yên tĩnh vắng vẻ, ông không khỏi rùng mình một cái, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, bước nhanh đi về phía trung viện, không thấy rõ người trên mái hiên, liền tức miệng mắng to: “Lai Phúc, cái tên tiểu tử thúi thử giả thân giả quỷ cho ta nhìn một chút? Nhìn xem ta có dám lột da của ngươi..... Da.....” Mấy chữ cuối cùng đó là nói đứt quãng.

Chỉ thấy trên mái hiên có bóng dáng thướt tha yếu điệu, chín cái đuôi trắng lông xù như tuyết phát phơ phía sau người, mái tóc bạc nhẹ nhàng tung bay trong gió.

“Ngao ——”

Ánh mắt kinh ngạc của quân gia nhìn bóng dáng trên mái hiên đến ngây người, ai da má ơi! Thật có yêu quái, đây chính là lần đầu tiên ông nhìn thấy yêu quái, nhưng là..... Sắc mặt Lý quân gia tái nhợt, ông tình nguyện mất mù cũng không muốn thấy yêu quái, đó là dọa ông đến cứng toàn thân run cầm cập, lão đảo nghiêng ngã chạy thẳng tới trong tầm cung của Tà U Vương.

Lý quân gia kinh hoàng luống cuống đi vào, không để ý Vương Gia lúc này đang ngủ, hai chân sông xoài trên mặt đất, trong miệng thảng nói lảm bảm: “Vương Gia, có yêu quái, có yêu quái.....”

Hiên Viên Dật đang ngủ say bởi vì người làm quá rầy mà bất mãn cau chặt lông mày, từ từ mở mắt ra, lại phát hiện không thấy bóng dáng người nằm kế bên, hắn lười biếng đứng dậy, giơ nhẹ tay phải lên xoa mái tóc trước trán, đảo mắt nhìn về phía về mặt của Lý quân gia đang toát ra hoảng sợ lo lắng.

Một lúc lâu, hắn mở miệng hỏi: “Vương phi đi đâu?”

Lý quân gia vội vã nói: “Vương Gia trước đừng quản Vương phi đi đâu, ngoài phòng có yêu quái, ngài nhanh đi xem đi!”

Hiên Viên Dật nghe vậy lông mày nhú thật cao, gì? Kê yêu quái không biết chết sống nào lại dám động thổ trên đầu thái tử? Hắn đứng dậy, “Buồn cười, tiểu yêu ở đâu ra, dám giễu võ dương oai trên địa bàn của Bồn vương à!”

Vị Vương Gia nào đó đáng đáng sát khí phủ thêm áo choàng rồi đón gió đi ra ngoài.

Lý quân gia theo đuôi ở phía sau, run lấy bẫy chỉ vào người trên mái hiên, “Vương Gia, người xem, là yêu quái!”

Hiên Viên Dật liếc mắt nhìn theo hướng mà quân gia chỉ, chỉ thấy một người giống cáo đang đứng ở trên mái hiên, ngẩng đầu ‘ Ngao ngao ngao ’ về phía bầu trời tối như mực, khoe miệng hắn rút ba cái, yêu quái này hắn rất quen, quen thuộc đến hắn có thể vì nàng hy sinh bất kỳ tất cả, thậm chí là hy sinh chính hắn.

Ánh mắt của hắn trong nháy mắt dịu dàng xuống, hướng về phía người trên mái hiên dịu dàng nói: “Ái phi, đừng gào nữa, về phòng ngủ thôi.” Lại gào, chỉ sợ ái phi hắn trong mắt mọi người thành động vật hiếm thấy.

Môi đỏ mọng của Nam Cung Tự chậm rãi khép lại, tầm mắt hạ thấp nhìn về phía Hiên Viên Dật đang đứng ở trong hành lang, đang muốn nói cái gì, trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng kêu của hổ, nàng theo bản năng ngẩng đầu nhìn, dưới bầu trời, có một thiếu niên có mái tóc đen dài trong tay cầm lồng đèn màu đỏ, cười Bạch Hồ.

Nam Cung Tự lông mi nhẹ nhàng phát run, chỉ thấy thiếu niên mặc y phục màu đỏ từ trên người Bạch Hồ nhảy xuống, hai chân chậm rãi rơi vào trên mái hiên, ngay trong lúc đó ánh sáng lại hiện ra, ánh sáng sáng tỏ bao quanh người thiếu niên thành hình cầu, lại không thấy rõ gò má của người đó, chỉ thấy đôi môi khẽ gọi mập mạp: “Quý Cơ.....”

Chỉ thấy không biết nam nhân từ đâu xuất hiện từng bước đi về phía Nam Cung Tự, Hiên Viên Dật tâm không khỏi căng thẳng, đồng tử của hắn từ từ phóng đại, sắc mặt muốn khó coi thì có bao nhiêu khó coi, Lý quân gia bị một thân nồng nặc sát khí này của Vương gia làm cho đồ mồ hôi lạnh toàn thân.

Khi Nam Cung Tự thấy rõ người tới chính là Trần Từ Hiên, nàng đã bị hắn kéo vào trong ngực thật chặt.

Trước mắt hiện lên khuôn mặt ngọc quen thuộc, đôi mắt hẹp dài của Trần Từ Hiên hip lại, giờ nhẹ tay phải lên, ngón tay thon dài trắng nõn êm ái phất qua bên môi mỹ nhân Nam Cung Tự, lời nói có thâm ý: “Quả nhiên là nàng!”

Sống lưng Nam Cung Tự cứng nhắc, “Pằng” một tiếng thanh thúy vang lên, cứng rắn hất tay hắn đang duỗi ra, “Đừng đụng ta!”

Chống lại cặp mắt lạnh như băng, Trần Từ Hiên lông mi nhún nhẹ, đưa tay bá đạo nắm ở eo thon nhỏ của Nam Cung Tự, môi mỏng hé mở: “Thật xin lỗi, ta tới chậm” Con mắt hắn từ từ chuyển thâm, “Quý Cơ.....”

Một cơn gió lạnh từ từ thổi qua, phất nâng mái tóc trên trán của Hiên Viên Dật, trong cơn mắt hiện lên sự khiếp sợ khi nhìn hình ảnh nam nữ hôn nhau dưới ánh trăng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Ta yêu nàng

Edit: Phong Nguyệt

Về mặt của Hiên Viên Dật càng u ám hơn so với đêm tối, lửa giận tràn ngập trong ngực, mười ba năm trước, hắn còn là tiểu hài tử ngây thơ, được phụ hoàng cưng chiều, mẫu hậu yêu thích, là Quân Vương tương lai của văn võ bá quan, một thân tập hợp được ba nghìn sủng ái, làm cho người trong thiên hạ ao ước.

Cho đến khi nam nhân này xuất hiện..... Tròng mắt Hiên Viên Dật đảo quanh, vận mệnh của hắn được sửa cho đến long trời lở đất.

Mười bốn năm sau, người nam nhân này lần nữa xuất hiện, hắn ta tới là cướp Tự Nhi khỏi hắn.....

Khi môi Trần Từ Hiên gần chạm vào môi của Nam Cung Tự, đột nhiên bụng truyền đến từng trận đau đớn, chỉ thấy trên phần bụng có một cây chùy thủ đâm vào xiêm y màu đỏ, máu đỏ làm cho xiêm y màu đỏ biến thành một màu đỏ sẫm, thân thể lắc lư, lập tức buông nàng ra.

Gió lạnh chậm chậm lướt nhẹ qua trên mái tóc dài màu bạc, cặp mắt giống như bị máu nhuộm đỏ trong lúc đó vô cùng lo lắng, chợt rút chùy thủ đâm vào bụng Trần Từ Hiên ra, máu tươi đỏ sẫm rơi trên gương mặt thanh tú.

Chỉ thấy Nam Cung Tự phát tay áo ném chùy thủ cầm trong tay xuống đất, nhẹ tay phải lên, ngón trỏ và ngón cái bóp lấy cổ Trần Từ Hiên, đôi môi đỏ mọng mập mạp: "Nam nhân đáng chết!" Tại sao có thể, tại sao có thể ngay trước mặt Dật cột nhả nàng? Không thể tha thứ, lực độ tay tăng thêm mười phần, móng tay đâm thật sâu vào trong làn da hắn, máu theo cổ chảy xuôi ra ngoài.

Nàng phải lấy tính mạng của hắn!

Mặc kệ nàng có phải là Quý Cơ trong miệng của hắn hay không, hoặc đã từng có cái gì với hắn, trong lòng Nam Cung Tự nàng chỉ nhận một người nam nhân chính là Hiên Viên Dật, dd’’’’lll’’’’qqqDD nàng chỉ thuộc về Vương Gia, nam nhân khác —— không xứng!

"Quý..... Cơ....." Lông mày Trần Từ Hiên nhíu lại, đôi mắt hẹp dài hip lại một nửa, lực độ tay nàng rất mạnh, rất mạnh, vốn định giết hắn, nhưng hắn vẫn không có phản kháng, có thể chết ở trong tay nữ nhân mà hắn yêu mến, cũng đủ rồi!

Trong rừng cây cách đó không xa truyền đến tiếng động sào sạt, sát khí ừn ừn kéo đến đánh về phía phủ Tà Vương, vô số bóng đen giống như con dơi trong đêm tối từ trên trời bay xuống.

Chỉ nghe một tiếng "Hộ giá!" Hơn mười đạo trường kiếm lóe lên ánh sáng lạnh đánh về phía Nam Cung Tự.

"Tự, cẩn thận!" Hiên Viên Dật nhủ mảy một cái, nhảy lên, trường bào màu đen ở dưới ánh trăng bao phủ xuống vạch ra một đường cong đẹp mắt, tay không đoạt lấy trường kiếm trong tay của một người quần áo đen, bảo hộ ở sau lưng Nam Cung Tự.

Dưới ánh trăng, bên trong cảnh tàn sát khốc liệt chỉ lưu lại một thân người hòa hoa phong nhã.

Mấy chục người áo đen giống như con kiến rơi xuống trên mặt đất, rên rĩ thống khổ, Lý quân gia bị dọa sợ đến sắc mặt tái nhợt, lão đảo nghiêng ngã chạy về phía hàng lang, trong miệng thì thầm "Người đầu tối đây mau! Có thích khách, có thích khách."

Khi ánh mắt Nam Cung Tự dừng lại trên cánh tay có vết thương hẹp dài của Hiên Viên Dật, dd'''lll'qqqDD nàng buông tay đang bóp trên cổ Trần Từ Hiên: "Dật, ngươi bị thương." Nói xong, nàng móc khăn lụa màu trắng ở bên hông ra, nhìn vết thương hẹp dài kia, trong lòng đau nhói một chút, thận trọng băng bó vết thương cho hắn.

"Quý Cô! Ta sẽ không từ bỏ nàng." Chỉ thấy Trần Từ Hiên chẳng biết lúc nào đã sớm cười ở trên Bạch Hồ, con ngươi sâu hẹp dài nhìn Nam Cung Tự, nhưng không cách nào coi nhẹ một thân sát khí hung ác của Hiên Viên Dật, để hắn có loại ảo giác, giống như đặt mình trong chiến trường Tu La vĩnh viễn không có mặt trời.

Hắn thu hồi tầm mắt, đưa tay vỗ nhẹ trán Bạch Hồ, Bạch Hồ gầm nhẹ một tiếng, bay vọt ở trong trời đêm, biến mất ở trong tầm mắt hai người. Hiên Viên Dật bình tĩnh đứng nhìn, trên người lộ ra hơi thở biểu hiện hắn không vui, dd'''lll'qqqDD rất tức giận, nhìn gương mặt thanh tú, tầm mắt thật sâu dừng lại ở trên môi đầy đặn, đầy mắt một màn thâm trầm.

Đang muốn cái gì, chỉ thấy Mộ Thiên Vấn dẫn một đám thị vệ tràn vào viện từ (khoảng sân nhỏ), nhiều điểm ánh lửa gọi vào trong con ngươi thâm thúy của Hiên Viên Dật, Mộ Thiên Vấn không có quấy rầy hắn, nhìn về phía thị vệ chỉ mười mấy tên người áo đen đang nằm trên mặt đất, ra lệnh một tiếng: "Người đầu, giải những tên thích khách này tới địa lao cho ta!"

"Vâng!"

Sau khi mọi người giải tán, viện từ lần nữa rơi vào tối đen như mực.

"Dật, ngươi không cần nhìn ta đến như vậy, ta....." Nam Cung Tự bị cặp mắt thâm thúy nhìn chăm chú cả người không được tự nhiên, nhớ tới mới vừa rồi thiếu chút nữa mình bị cột nhả, mặc dù không phải là lỗi của nàng, nhưng nàng lại thế nào cũng không dám nhìn thẳng vào cặp mắt thâm thúy kia, cứ có cảm giác tự mình vượt qua giới hạn của hắn.....

Hiên Viên Dật không lộ vẻ gì, không nói lời gì, có chỉ là sát khí ngất trời cùng với tự trách mình nông nặc, ở trong mắt mọi người Tà U Vương hắn là một người cao cao tại thượng, không thể mạo phạm, lúc nào thì uất ức như vậy, thế nhưng uất ức đến..... Mức kiên quyết bị bắt phải đội nón xanh.

Hắn cũng không trách nàng, đây không phải là lỗi của nàng.

"Tự Nhi!" Thật lâu, hắn đột nhiên mở miệng nói: "Nàng nghe cho rõ, ta yêu nàng, đời này, Hiên Viên Dật chỉ thích một nữ nhân Nam Cung Tự, đến chết cũng không đổi! Mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ chọn đứng ở phía bên nàng, tin tưởng nàng dd'''lll'qqqDD. Cho nên, nàng không cần phải tự trách mình, đây không phải là lỗi của nàng!"

Cái từ yêu này, từ trước tới nay luôn là người bá đạo như hắn buộc nàng nói, thế nhưng hắn lại chưa bao giờ nói qua yêu nàng. Mà bây giờ thế nhưng hắn lại nghiêm túc mà nói 'Ta yêu nàng' như vậy, ba chữ này cứ quanh quẩn trong màng nhĩ của nàng, xua đi không được, ở đáy lòng kích thích từng tầng cơn sóng.

"Tự, có phải ta nói sai cái gì hay không? Chọc giận làm nàng khóc...." Ánh mắt Hiên Viên Dật run rẩy, nhìn nước mắt trong mắt Nam Cung Tự dâng trào, trong lúc nhất thời, tim của hắn giống như bị nàng ghim chặt, rất khó chịu, không thờ nổi. Trên mặt đó là tự trách mình nông nặc, hắn đã thề, sẽ không để cho Nam Cung Tự rơi một giọt nước mắt, vậy mà để cho nàng khóc đầu sỏ gây chuyện vẫn luôn là hắn.

Nàng khổ sở khóc ở nơi này, rõ ràng chính là bị lời nói của hắn làm cho cảm động đến khóc chảy nước mũi.

Nam Cung Tự nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, ngẩng đầu lên nhìn nam nhân trước mắt, hai chân nhẹ nhàng nhón chân lên, một trận gió nhẹ nhàng thổi qua, thổi lên vạt áo hai người, hai người môi gần môi, môi đỏ mọng của nàng di chuyển, không có lên tiếng, nhưng hai chữ 'Yêu người' này Hiên Viên Dật lại nghe thấy rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Từ Bên Gối Của Tà U Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Thâm tàng bất lộ

Edit: Phong Nguyệt

Phủ Tà Vương, bên trong thư phòng.

Lúc đó đã là sáng sớm của ngày hôm sau trên hành lang im ắng yên tĩnh, bốn bề tuyết trắng màn cửa theo gió tung bay, tia nắng mai mờ mờ ảo ảo, hai gốc hoa quỳnh nở che trời khắp nơi.

Hiên Viên Dật ngồi xếp bằng ở trên giường êm, tay cầm bút lông, vẽ mặt tập trung, đang viết cái gì, đột nhiên hần dừng lại hạ bút xuống, đôi mắt nhìn xuống, người đang dựa vào trên đầu gối của hần, giọng nói nặng nề nhìn về phía người áo đen thẫm dò hỏi: "Tình hình bên kia như thế nào?"

Về mặt người áo đen âm thầm xuống, bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi.

Ngón tay của Hiên Viên Dật nhẹ nhàng lướt qua mái tóc bên quai hàm của Nam Cung Tự, ánh mắt lạnh lẽo quét mắt nhìn bóng đen chiếu vào cửa sổ dán giấy, híp mắt nói: "Tuyệt."

Chỉ thấy Hiên Viên Tuyệt từ ngoài phòng đi vào, ngồi ở một bên trên ghế.

Người áo đen kiễng gót liếc nhìn Hiên Viên Tuyệt, đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật, thấy Hiên Viên Dật gật đầu ý bảo hần nói tiếp, nhân tiện nói: "Nhị hoàng tử bố trí tại phủ, giám thị từng cử động của Vương gia, về phần là ai, thuộc hạ cũng không biết. Chỉ là có một việc Vương Gia suy đoán chính xác." Hần dừng một chút, lại nói: "Nhị hoàng tử biết được Trần Tử Hiên và Vương Gia như nước với lửa, sau khi nhận được một phong thư ở trong cung, bí mật trở về Đường triều, hiện cùng Lục hoàng tử và Bát hoàng tử cùng nhau đi tới tam cung của Hoàng hậu."

Hiên Viên Tuyệt nghe vậy nhú mày nhìn về phía Hiên Viên Dật: "Chẳng lẽ Vương huynh nghi ngờ Hoàng hậu sao....."

"Không phải nghi ngờ, mà là khẳng định!" Đáy mắt Hiên Viên Dật một màn thâm thúy: "Hoàng hậu đã sớm hận Bản vương thấu xương, đầu tiên là mối hận đoạt quyền, cuối cùng Bản vương và Vương phi giết hai con của bà ta, con giận bà ta làm sao có thể nuốt nổi? Làm thế nào có thể dàn xếp ôn hòa như vậy?" Hần đã sớm lường trước Hoàng hậu sẽ không vì vậy bỏ qua, nhưng là chuyện đã đến nước này d ;d’’lll’’qq’’dd, hần cũng không cần xuống tay lưu tình.

Ngay từ lúc ba năm trước Hoàng thượng cũng đã bỏ qua ngôi vị hoàng đế, nếu không phải Hiên Viên Dật liều chết che chở quốc gia, Đường triều đã sớm diệt quốc rồi, nếu không phải Hiên Viên Dật không muốn làm Hoàng thượng, nơi nào còn đến phiên Đường thị trong hoàng cung tiếp tục điều võ dương oai? Đường Nhân Tông tuy vẫn là thiên tử của Đường triều, nhưng là nổi danh không có quyền, mọi việc cũng phải nhìn sắc mặt hần làm việc.

Hoàng thượng, Thái hậu, hoàng tử, công chúa cũng chẳng qua là con chó mà Hiên Viên Dật nuôi! Không, phải là sói mặt trắng.

Mày Hiên Viên Tuyệt nhú lại siết chặt: "Năm mươi vạn đại quân ở tiền tuyến vẫn còn đánh đánh Hung Nô, trạm dịch ở ngoài thành binh lực không đủ mười vạn, Phiên Vương chỉ huy ba vạn tinh binh tiến vào Đường Quốc, chắc là bị hoàng hậu lôi kéo, ngộ nhờ hoàng hậu thật kết minh cùng Trần Tử Hiên, thế cục cực kỳ bất lợi với Vương huynh."

Hồ Phách tâm không khỏi căng thẳng, tiến lên ôm quyền nói: "Xin Vương Gia trước hết rút lui ra khỏi Đường Quốc, rồi giải quyết tiếp."

Trên mặt Hiên Viên Dật không có một tia gợn sóng: "Bàn cờ này đã đi một nửa, có thể nào bỏ dở nửa chừng?" Mười ngón tay thon thon khề hất quân cờ màu đen, rơi vào ở giữa bàn cờ d ;d’’lll’’qq’’dd.

Ánh mắt Hiên Viên Tuyệt nhìn về phía bàn cờ, chỉ thấy quân đen trên bàn cờ bị quân trắng bao vây xung quanh. Hần bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, nhếch miệng lên cười một trận: "Bàn cờ này ngoài mặt là quân trắng thắng, nhưng kỳ thật chân chính bên thắng là quân đen."

Mặt Hồ Phách nghi ngờ, không khỏi nói: "Hai vị gia, cái này đến lúc nào rồi, lửa cháy đến lông mày rồi, làm sao hai vị còn rảnh rỗi nói quân cờ nữa?"

"Vương Gia anh minh!" Mộ Thiên Vấn là một người thông minh, tự nhiên biết Vương Gia nói có ý gì, nhìn về phía Hồ Phách nói: "Ý của Vương gia là, để cho bọn họ chó cắn chó, hai bên càng đấu càng tổn hại, đến lúc đó Vương Gia không xuất ra một người nào, có thể ngồi ngư ông đắc lợi."

Hồ Phách nghe vậy tâm không khỏi thất kinh, không ngờ Vương Gia thật đúng là thâm tàng bất lộ!

Hiên Viên Dật không thể nghe thấy ‘Ừ’ một tiếng, hài lòng nhìn về phía Mộ Thiên Vấn, không tệ không tệ, đã bắt đầu thông suốt một chút, trẻ con là dễ dạy!

Nhưng mà ánh mắt hần rất nhanh âm thầm xuống, ánh mắt rơi hết vào trong mắt Hiên Viên Tuyệt, hần không hiểu hỏi: "Vì sao Vương huynh rầu rĩ không vui? Là bởi vì Trần Tử Hiên sao?" Đêm qua Trần Tử Hiên đến phủ Tà Vương, hần cũng có nghe qua, hần đảo mắt nhìn về phía người đang nằm trên đầu gối của Hiên Viên Dật, nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào? d ;d’’lll’’qq’’dd Trần Tử Hiên ngàn dặm xa xôi tới Đường Quốc, chính là vì tìm nàng mà đến? Phải biết Trần Tử Hiên đắc tội không ít người, kết không ít thù, chỗ nào trên đường có sơ sót thì rất có thể sẽ bị ám sát.

Chẳng lẽ nàng là tai mắt Trần Tử Hiên phái tới? Cái này có câu nói rất hay, hồng nhan họa thủy, nếu không phải Vương huynh thích nữ nhân này như vậy, hần đã sớm ra tay phế nàng.

"Tuyệt." Ánh mắt Hiên Viên Dật lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hiên Viên Tuyệt, tâm tư của hần giống như bị nhìn một cái là thấu hiểu."Dừng đánh chủ ý lên người nàng, nàng là Vương tẩu của đệ."

Có lẽ lời này người ở bên ngoài nghe tới, Hiên Viên Dật đang ghen, nhưng Hiên Viên Tuyệt nghe tới cũng là một phen ý tứ khác, không phải là đang nhắc nhở hần, Nam Cung Tự là Vương tẩu của hần, là nữ nhân của Vương huynh hần, không nên động đến một cọng tóc của nữ nhân này.

"Khụ khụ....." Tim Hiền Viên Dật co rút đau đớn một trận, che miệng chột ho khan hai tiếng, người nằm nghiêng ở trên đầu gối ả đường nhăn nhó.

Hiền Viên Tuyết sững sờ, nhìn máu trong lòng bàn tay của Vương huynh, chân mày hấn nhất thời nhíu chặt: "Vương huynh, độc của huynh không phải đã giải rồi sao?"

"Vương Gia...." Ánh mắt Mộ Thiên Vấn phức tạp, d ;d’’lll’’qq’’dd đang muốn nói gì đó, bị một ánh mắt sắc bén của Hiền Viên Dật, lời nói nhất thời bị kẹt ở trong cổ họng.

Hiền Viên Dật giờ tay lấy khăn lau máu trong lòng bàn tay, ngón trỏ êm ái lướt qua má Nam Cung Tự, giọng nói uyển chuyển giấu giếm nói: "Không có gì đáng ngại, chỉ là bị nhiễm phong hàn, uống chút thuốc là hết chuyện."

Bị phong hàn có thể học máu tới mức nghiêm trọng như thế sao? Hiền Viên Tuyết nửa tin nửa ngờ nhướn lông mày đuôi lên, nhìn về phía Mộ Thiên Vấn, ép hỏi: "Nói! Vương huynh rốt cuộc bị bệnh gì?"

Mộ Thiên Vấn len lén liếc nhìn Hiền Viên Dật, nhắm mắt nói: "Bẩm tiểu Vương gia, Vương Gia bị....."

Hiền Viên Dật sầm mặt, lần nữa cắt đứt lời nói của Mộ Thiên Vấn: "Thiên Vấn, người nói nhiều rồi, đi xuống lĩnh năm mươi quân côn." Giọng nói lạnh lẽo không có một chút tình cảm chảy vào.

"Nhưng....." Mộ Thiên Vấn ngược mắt nhìn về phía Hiền Viên Dật, bị cái trừng mắt lạnh thấu xương không dám nói nhiều một câu nói nữa, chỉ đành phải nói: "Vâng!" Xoay người bỏ đi.

Có cái gì không đúng, Vương huynh nhất định là có chuyện gạt hấn, Hiền Viên Tuyết có chút bất mãn nói: "Vương huynh, chẳng lẽ huynh để ta trong lúc này còn có cái bí mật gì không thể nói sao?"

"Cốc cốc cốc ——" d ;d’’lll’’qq’’dd Chỉ thấy quần gia bùng một chén thuốc đi vào, khề nhún người với Hiền Viên Tuyết, cung kính ở trước mặt Hiền Viên Dật nói: "Vương Gia, nên uống thuốc rồi."

"Được rồi, các người đều lui ra đi!" Hiền Viên Dật khoát tay nói, đảo mắt nhìn về phía Hiền Viên Tuyết, "Tuyệt, để lưu lại."

Sau khi mọi người đều đi hết, hồi lâu, hấn mới mở miệng nói: "Tuyệt, đệ là người duy nhất huynh có thể tin nhiệm, nếu như....." Đột nhiên hấn dừng giọng nói lại, ánh mắt nhìn xuống, nhìn Nam Cung Tự ngủ say, đáy mắt nổi lên bi thương không dễ dàng phát hiện: "Nếu như có một ngày huynh không còn, hi vọng đệ có thể bảo vệ nàng được không."

—— Phiên bản hiện đại 【Thê Tử bên gối của Tà Vương】 Ngoại truyện nhỏ nhỏ tặng sinh nhật cho Phong Linh Chi Thương ——

"Ông xã, sáng sớm anh đang làm gì thế?" Tự Tự mặc bộ đồ ngủ đi ra khỏi phòng khách, không ngờ phát hiện Dật đang bận rộn ở trong phòng bếp.

"Bà xã, anh đang làm bánh ngọt, em đoán thử coi hôm nay là sinh nhật người nào?"

"Là sinh nhật của anh sao?"

Mặt một tên con trai trầm xuống, thậm chí ngay cả sinh nhật của ông xã mình lúc nào cũng không biết?

"Không phải, đoán lại!"

Một nữ ngoạ đầu, như đang nghi ngờ, đột nhiên mắt sáng rực lên, giống như đã hiểu ra cái gì.

"Em biết rồi, là sinh nhật của hồ ly nhỏ, có đúng hay không?"

Người đàn ông nào đó về mặt mắt mắt trốn ở nhà vệ sinh, bà xã..... Bà xã vậy mà không so được với một con hồ ly, quá lừa bịp rồi.

"Sai! Đoán lại."

Một nữ cau mày, như đang ngẫm nghĩ cái gì, đột nhiên mắt lại sáng lên: "Em biết rồi! Là sinh nhật của em."

Một tên con trai im lặng triệt để, sinh nhật của anh ta quên thì cũng thôi đi, thậm chí ngay cả sinh nhật của mình cũng không nhớ, không phải trí nhớ kém bình thường!

Một bạn học rốt cuộc không thể nhịn được nữa ‘Phanh’ một tiếng, đẩy cửa đi ra, đôi tay đánh hình X: "Sai, sai, sai! Là tôi, là sinh nhật của Phong Linh Chi Thương tôi đây!" Thiệt là, đã làm bạn lâu như vậy (mặc dù là người tàng hình), cũng không biết sinh nhật mình.

Không mang theo bộ dạng đã thương người như vậy chứ, Tự Tự.

"Bạn học Phong Linh Chi Thương, tốt lắm, đừng nổi nóng, cậu còn không biết trí nhớ cô ấy sao? Lần trước còn quên mình."

"Có không? Mình thế nào không nhớ rõ?"

Hai người không hẹn mà cùng gật đầu một cái, trí nhớ này thật đúng là không phải kém bình thường.

"Chẳng qua cũng may tới kịp!" Một nữ bưng bánh ngọt vừa mới ra lò, nhìn về phía bạn học nói: "Bạn học Phong Linh Chi Thương, sinh nhật vui vẻ!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Lấy ta có được hay không?

Edit: Phong Nguyệt

Đôi mắt Hiên Viên Tuyết tròn to, vẻ mặt cứng nhắc khiếp sợ trong một khắc, đầu óc trống rỗng nhìn Hiên Viên Dật, độc trong người Vương huynh không phải đã giải rồi sao? Tại sao đột nhiên nói ra những lời nói này? Chẳng lẽ...

"Vương huynh, huynh định giao Vương tâu cho đệ?" Hắn đề ly trà trong tay xuống, ngược mắt lên nhìn gò má Nam Cung Tự đang ngủ say, đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật, mắt hơi híp lại: "Mặc dù không biết Vương huynh nói có ý gì, nhưng nếu huynh giao Vương tâu cho đệ, lâu ngày sinh tình, đệ không dám cam đoan sẽ không động tình với Vương tâu, không chừng ngày nào đó Vương tâu là đệ tức phụ(em dâu) của huynh."

Lời nói của Hiên Viên Tuyết làm cho Hiên Viên Dật nổi giận, lông mày rậm rạp run lên, tiểu tử thúi, hắn còn chưa có chết đấy! Dám đánh chủ ý lên ái phi của hắn. Chỉ là trên mặt rất nhanh bình tĩnh lại, lời nói ác độc của đệ ấy, Hiên Viên Dật đã sớm đã lĩnh giáo rồi, cũng đã quen.

"Vương Gia! Mộc tướng quân cầu kiến." Quân gia đi vào, nhỏ giọng nói.

"Truyền!" Hiên Viên Dật khẽ nhếch môi, trên mặt rất là bình tĩnh.

"Vâng!" Quân gia đáp một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Không phải Mộc Thương Li hắn nên ở tiền tuyến kháng địch sao, tại sao đột nhiên quay về, chẳng lẽ là tiền tuyến thất thủ? Điều này sao có thể? Hung Nô tuy là cường hãn, nhưng quân của bọn hắn chưa đủ hai mươi vạn, Đại Đường có năm mươi vạn đại quân làm sao có thể toàn quân bị diệt? Hiên Viên Tuyết lo lắng đánh trống trong lòng, hắn vừa thấy Mộc Thương Li từ ngoài phòng đi tới, trong mắt lập tức nổi lên cơn tức giận nồng nặc, lạnh lùng nói: "Đánh một trận với nước Thục, ông dẫn một vạn binh lính khiến toàn quân bị diệt, chỉ còn người tướng quân còn sống, dd''ddaN''''LLL'''quý;''Doon Vương huynh không trị tội ông, bây giờ ông là Nguyên soái, không có ở chiến trường đánh địch, ngược lại chạy trở về làm gì? Chẳng lẽ ông quên lúc trước bảo đảm với Vương huynh như thế nào? Thua trận ông còn có mặt mũi trở về."

Chỉ thấy đầu Mộc Thương Li đội mũ sắt bằng bạc, thân mặc khôi giáp, bảo kiếm vững vàng giắt ở bên hông, dẫn một tên binh lính đi vào, chỉ thấy trong tay người binh lính kia mang theo một cái túi dính đầy máu, cung kính ở trước mặt Hiên Viên Dật, Mộc Thương Li trực tiếp làm như không thấy Hiên Viên Tuyết, quý xuống nói: "Vi thần Mộc Thương Li bái kiến Vương Gia, Vương Gia Thiên tuế thiên tuế."

Hiên Viên Dật nhấp khẽ một ngụm nước trà, thật lâu mới mở miệng hỏi: "Mộc tướng quân, tình hình bên kia như thế nào?"

"Quả thật Vương Gia đoán chính xác, Nhị hoàng tử phái Trần tướng quân dẫn hai mươi vạn đại quân từ cửa sau thành tiến vào, đã bị vi thần một lần hành động tiêu diệt." Mộc Thương Li ngẩng đầu lên kích động nói, nhìn về phía binh lính nháy mắt, binh lính hiểu ý đặt vật trong tay xuống trước mặt Hiên Viên Dật: "Trần tướng quân đã bị vi thần giết chết, đây là đầu của hắn ta, đặc biệt hiến tặng cho Vương Gia."

Hiên Viên Tuyết bỗng nhiên bừng tỉnh hiểu ra, đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật, nhếch miệng lên cười một chút, trong lúc vui vẻ mang theo khâm phục, thì ra là Mộc tướng quân suất lĩnh năm mươi vạn đại quân tấn công Hung Nô chỉ là nguy trang, thật ra mục tiêu thực sự là ôm cây đợi thỏ. dd''ddaN''''LLL'''quý;''Doon

Ánh mắt của Hiên Viên Dật rất lạnh lẽo, gờ đây được thay thế bằng ý cười trong mắt rõ ràng chính là mang theo vài phần hài lòng vì kế hoạch đã thành công, vẻ mặt có mấy phần mong đợi: "Mộc tướng quân, truyền khẩu dụ của Bản vương, Trần tướng quân lòng lang dạ thú, khởi binh tạo phản, đã bị chém chết. Treo đầu của hắn trên cửa thành bảy ngày bảy đêm!"

Mộc Thương Li nhú mày một cái, nhìn thấy nụ cười không rõ ràng trên mặt Hiên Viên Dật, ông chần chờ nói: "Vương Gia như vậy không ổn đâu? Nếu là treo đầu Trần tướng quân trên cửa thành, chắc chắn gây xôn xao cho cả thành Lạc Dương, chỉ sợ sẽ bức dây động rừng."

"Bản vương chính là muốn bức dây động rừng!"

"Vi thần ngu muội, xin Vương Gia nói rõ hơn."

Hiên Viên Tuyết mở nắp ly trà nhẹ nhàng thổi lá trà trong đó, nhú mày nhìn về phía vẻ mặt vô cùng nghi hoặc của Mộc Thương Li, đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật đầy thâm ý: "Ý của Vương huynh là để cho Nhị hoàng tử biết khó mà lui."

Mộc Thương Li nghe vậy nghi ngờ trên mặt nhiều hơn mấy phần: "Vương Gia vạn lần không được, Nhị hoàng tử lòng lang dạ thú muốn soán vị cướp ngôi, nhưng nếu Vương Gia làm như vậy, chẳng phải là tiện nghi cho hắn? Nhân từ đối với kẻ địch, chính là tàn nhẫn đối với mình, xin Vương Gia nghĩ lại!" dd''ddaN'''''LLL''quý;'''Doon

"Kẻ địch của Vương huynh không phải Nhị hoàng tử, mà là người khác." Hiên Viên Tuyết nhàn nhạt mở miệng nói.

"Người khác? Tiểu vương Gia chỉ là người phương nào?"

"Trần Tử Hiên....." Hiên Viên Dật nâng cằm lên nhìn ra ngoài cửa sổ, môi mỏng nhợt nhạt, gió lạnh chậm chậm thổi qua rèm cửa, tay áo khẽ nhúc nhích.

Kẻ địch, trong lòng hắn không khỏi cười nhạo, nào chỉ là kẻ địch đơn giản như vậy?

Người trong ngực "ưm" một tiếng, từ từ mở ra đôi mắt sáng, sâu trong đôi mắt của Hiên Viên Dật có tia sáng nhỏ tất cả thu vào trong mắt Nam Cung Tự, trên mặt hắn không có cảm xúc dư thừa, nhưng nàng có thể thấy trong ánh mắt của hắn có vài phần tức giận.

"Dật, tức giận vì chuyện gì?" Nam Cung Tự ngồi dậy dựa trên lồng ngực của nam tử, nhẹ nhàng mà hỏi.

Ánh mắt Hiên Viên Dật hơi cúi xuống, bàn tay đã sớm giữ chặt bàn tay nhỏ nhắn của Nam Cung Tự, mắt sáng thâm thúy nhìn nàng rất dịu dàng: "Ta đây là đang ghen, không phải tức giận."

"Vương đệ, vì thần xin được cáo lui trước!" dd''ddaN'''''LLL''quý;'''Doon Hiên Viên Tuyết và Mộc Thương Li đều rất biết điều rời đi.

Nam Cung Tự nhú mày một cái, ngừng đầu nhìn hắn: "Dật ăn dấm của người nào?"

Hiên Viên Dật hít sâu một hơi, dịu dàng lắm bả ở bên tai nàng: "Ăn dấm ở chỗ ái phi, nhớ tới tối hôm qua Bản vương không biết vì sao bị bắt đội nón xanh, rất muốn giết người." Bốn chữ cuối cùng hình như nghe rất nhẹ nhàng, nhưng là từ trong kẽ răng cứng nhắc nện ra.

"Mặc dù Dật là Vương Gia cao quý, nhưng quyền lực trong tay hoàng thượng quá lớn, muốn giết ta còn không dễ dàng?" Nam Cung Tự nhú mày nói, nụ cười trên mặt rất là ngọt ngào.

Đôi mắt dài hẹp của Hiên Viên Dật lập tức dâng lên một trận nhu hòa: "Tự, ta có thể phụ người trong thiên hạ, lại duy nhất không thể phụ nàng, càng không thể nào giết nàng."

Mắt Nam Cung Tự hơi ngược lên, trong mắt phát ra một tia ánh sáng: "Vậy người lấy ta có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Bị ăn sạch sành sanh (1)

Edit: Phong Nguyệt

Ánh mắt Hiên Viên Dật rung động, hắn..... Không nghe lầm chứ? Thế nhưng lời này quả thật từ trong miệng Nam Cung Tự nói ra.

Mặc dù chưa bao giờ thực hành nghĩa vụ phu thê, nhưng trên danh nghĩa bọn họ đã là phu thê.

"Tự, chúng ta đã là phu thê, nên không cần tái hôn?" Hiên Viên Dật nhú mày nói.

Ánh mắt Nam Cung Tự tràn ngập u oán nhìn chằm chằm Hiên Viên Dật, híp mắt nói: "Người có cưới ta hay không?"diễn!!đàn##Lê**Quý&&Đôn

Hiên Viên Dật ngăn ra, nhìn đôi mắt híp lại thành một đường thẳng kia, thật giống như đang nói không cưới ta, ta sẽ hưu phu.

Hắn nhú mày, cười nói: "Coi như đây là nàng đang bức hôn sao?"

"Có thể nói là như vậy!" Nam Cung Tự tiện tay bóc quả anh đào từ đĩa trái cây, nhét vào trong miệng Hiên Viên Dật.

Hiên Viên Dật ném được quả anh đào nàng đưa tới, rất chua, nhưng đầu lưỡi lại tràn ra vị ngọt ngào.

"Lý do tái hôn!"

"Lý do rất đơn giản, bởi vì người thành thân với Dật không phải là ta, mà là người khác, hơn nữa còn là một kẻ ngốc nghếch!" Nam Cung Tự không vui nói, mặc dù nàng có rất nhiều chuyện không nhớ rõ, nhưng nàng gả vào vương phủ như thế nào, bá đường với ai nàng đều nhớ, duy chỉ có một điều là lúc trước nàng quên chuyện nhiều lần ép Hiên Viên Dật xa nàng.

"A..... Như vậy!" Hiền Viên Dật nhất thời chợt hiểu, thì ra trong lòng nàng còn canh cánh chuyện này, nhưng sau khi nghe nàng nói như thế, chuyện bọn họ là phu thê trên danh nghĩa còn chưa nói tới, ngộ nhờ chuyện này bị Nhị hoàng tử mặt dày đó biết, hoặc bị lão hồ ly Trần Tử Hiền biết, không chừng ngày nào đó ái phi hấn đang ở dưới mí mắt mình bị người đoạt đi mất.

Nam Cung Tự thấy hấn nhất thời hiểu ra, giống như đồng ý, con ngươi bỗng nhiên phát sáng lên: "Vậy cuối cùng ngươi có muốn lấy ta không?"

Lập tức sắc mặt Hiền Viên Dật trầm xuống, suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Nếu Tự nhi đã bức hôn rồi, Bản vương không thể làm gì khác hơn là phụ xướng phụ tùy rồi." Thế nhưng nếu hấn cưới ái phi, hấn làm như mong muốn của nàng, dù sao hôn cũng hôn rồi, nên động vào chỗ nào cũng đều sò soạng, cũng nên đến lúc.....

Nam Cung Tự nhận thấy được tầm mắt nóng như lửa rơi vào người nàng, mặt của nàng nhất thời như bị lò lửa nướng đến mặt đỏ bừng, trong lòng hơi ấm áp.

Nhưng nàng rất nhanh thu lại cảm xúc, khẽ ngược mắt, cường điệu nói: "Không phải bức hôn!"

Hiền Viên Dật cười khúc khích, cho dù ai cũng có thể nghe ra tiếng cười tràn đầy vui vẻ kia, mắt cũng híp lại thành một đường thẳng. Hấn dùng gò má cạ vào mặt Nam Cung Tự, trên da thịt chạm nhau có loại mềm mại đến trong lòng vô cùng thân thiết, nhẹ giọng thăm thì ni non: "Được, không phải bức hôn." Đảo mắt nhìn về phía Thiên Vấn chờ ở ngoài phòng, trầm giọng nói: "Thiên Vấn!" diễn!!đàn##Lê**Quý&&Đôn

Mộ Thiên Vấn cổ nén đau nhức ở dưới mông, khập khểnh đi vào: "Vương Gia!"

"Truyền lệnh xuống, chọn ngày tốt, Bản vương muốn tám người khiêng kiệu cưới đại tiểu thư Nam Cung vào cửa!"

Lời nói Hiền Viên Dật vừa nói ra, Mộ Thiên Vấn không khỏi không giải thích được "À?" một tiếng, ngược mắt nhìn về phía Vương Gia, có phải hấn bị đánh đến hồ đồ rồi hay không? Nên nghe lắm? Hay người hồ đồ là Vương Gia? Đại tiểu thư Nam Cung trong miệng Vương Gia không phải là vương phi sao? Tuy nói ngày đó người báỉ đường cùng với Vương phi không phải là Vương Gia, nhưng theo những người bên ngoài, bọn họ đã là phu thê, hơn nữa mắt nhìn thấy Hoàng hậu cũng bức tới cửa, cũng còn may Vương Gia còn có ý định báỉ đường, nếu là hấn sớm lo sợ tìm kế để đối phó với Hoàng hậu.

"Vương Gia, ngài nói đùa cũng hơi quá trớn." Vương Gia nhất định đang nói đùa, nhất định là như vậy, thế nhưng khi Mộ Thiên Vấn nhìn cặp mắt màu hổ phách kia, ánh mắt kia tuyệt đối không phải đang nói đùa, trên mặt hấn lộ ra vẻ do dự, nói: "Nhưng Vương Gia, nhà mẹ đẻ của Vương phi không phải đã bị tịch thu gia sản rồi sao? Lấy chỗ nào cho tám người khiêng kiệu cưới Vương phi?"

Lời này không khỏi nhắc nhở Hiền Viên Dật, suy nghĩ một chút, ngược mắt nói: "Nhà Nam Cung còn mấy người sống?"

Mộ Thiên Vấn nói: "Bẩm vương gia, nhà Nam Cung hơn bảy mươi nhân khẩu hôm nay chỉ còn lại năm người sống, theo thứ tự là Nam Cung phu nhân, Nam Cung lão gia và hai nữ nhi còn nhỏ, La lão thái, về phần Nam Cung nhị tiểu thư cả ngày tê liệt nằm trên giường, cùng người chết không khác gì cả."

Hiền Viên Dật nghe vậy nhủ mảy nói: "Truyền khẩu dụ của Bản vương, phạm là người của Nam Cung gia đều phải đưa Nam Cung đại tiểu thư xuất giá, nếu có người nào chống lại, nhất định chém không tha!"

Khóe miệng Mộ Thiên Vấn co quắp ba cái, nhà Nam Cung hơn sáu mươi nhân khẩu đều chết ở trên tay Vương Gia, người Nam Cung gia đều hận Vương gia và Vương phi đến tận xương tủy, chứ đừng nói sẽ đưa Vương phi xuất giá. Coi như chịu đưa Vương phi xuất giá, đó cũng là bị Vương Gia ép!

"Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh."

Thấy Mộ Thiên Vấn đi ra khỏi phòng, tầm mắt Hiền Viên Dật cuối thấp xuống, nâng cầm Nam Cung Tự: "Tự, nàng còn muốn cái gì?"

Nam Cung Tự nhủ mảy nhìn cặp mắt nhu tình kia, ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực của hấn: "Muốn trái tim của ngươi."

Hiền Viên Dật bình tĩnh lại phát ra tiếng cười vui mừng nói: "Trái tim này vẫn luôn thuộc về nàng."

Như Nguyệt bùng bùng rửa mặt đang đi tới thư phòng, chỉ thấy Mộ Thiên Vấn từ thư phòng đi ra, nàng nhủ mảy một cái, mới vừa hấn mạnh như rồng như hổ, hiện tại làm sao lại thành người què? Còn che cái mông.....

Mộ Thiên Vấn ngược mắt nhìn về phía Như Nguyệt, thấy ánh mắt nàng không hề chớp mắt nhìn hấn chăm chăm, thấy vậy cả người hấn không được tự nhiên, tức giận nói: "Bà cô, ngươi nhìn ta chăm chăm làm cái gì?"

Như Nguyệt tay cầm bồn rửa mặt để ở một bên trên ghế dài, nàng đi tới, nhìn về phía tay phải hấn che cái mông: "Ngươi lại bị đánh?"

Cái gì gọi là 'lại' bị đánh, lời này làm sao lại nghe thật giống như hấn thường ngày bị đánh? Mộ Thiên Vấn thẳm thờ dài một tiếng, quả thật từ sau khi Nam Cung Tự xuất hiện, hấn thường bị ấn gậy, cũng không biết có phải hấn và Vương phi có bất tự tương khắc hay không.

Thấy Mộ Thiên Vấn phải đi, Như Nguyệt vội vàng tiến lên kéo tay áo của hấn: "Ngươi không thể đi!"

Mộ Thiên Vấn nghiêng đầu chán ghét nhìn về phía Như Nguyệt: "Đừng đụng ta, ghét nhất cái loại người dây dưa như ngươi!" Giọng điệu mang theo nồng nặc khinh bỉ, lần trước hấn nói lời tuyệt tình như vậy, làm sao nàng thẳng thắn ý lại vào hấn rồi hà?

Như Nguyệt cố nén lửa trong lòng lúc nào cũng có thể sẽ bộc phát ra lửa, lần lượt từ trong tay áo lấy ra một bình thuốc nước ở trước mặt hấn, tức giận nói: "Ai mà thềm đụng người, nếu không phải xem người hầu hạ Vương phi rất tốt, ta còn không để ý người!"

Trông mắt Mộ Thiên Vãn nheo lại nói: "Đây là độc được?"

"Mộ Thiên Vãn!" Như Nguyệt hoàn toàn bị chọc giận, đây là người bức ta đấy! Lúc này nàng đưa tay bắt vai của hấn, hung hăng ném Mộ Thiên Vãn té ngã trên mặt đất, ngã ngay chỗ móng vừa mới bị đánh, đau đến mức nước mắt cũng nhanh chảy ra. Như Nguyệt "Hừ!" một tiếng, bước vào thư phòng.

"Đau quá ——" Mộ Thiên Vãn luôn miệng kêu đau, ánh mắt uất ức nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của Như Nguyệt, xem ra hấn không phải có một bát tự không hợp với Vương phi, còn có bát tự không hợp với Như Nguyệt nữa.

Ánh trăng hình lưỡi liềm treo thật cao ở bầu trời màu xanh lam, ánh sáng trong veo như nước chiếu sáng khắp cả vùng đất.

Hiên Viên Dật đứng ở trong hành lang, chấp tay nhìn chăm chú ánh trăng nhu hòa, trong mắt nổi lên một chút phức tạp, chân mày đột nhiên nhíu lại, khăn lụa trong tay che miệng lại chột ho khan mấy tiếng.

Mộ Thiên Vãn từ trong nhà đi ra, tay cầm áo choàng tơ tằm màu vàng khoác lên trên bả vai Hiên Viên Dật, tầm mắt rơi vào khăn lụa dính máu trong tay của Hiên Viên Dật, tâm không khỏi căng thẳng, đáy mắt xẹt qua vẻ lo âu, hấn không có quấy rầy Hiên Viên Dật, chỉ yên lặng đứng ở một bên.

"Thiên Vãn." Hiên Viên Dật mấp máy môi, tầm lụa trong tay theo gió bay đi.

Mộ Thiên Vãn nhỏ giọng nói: "Thiên Vãn ở đây!"

"Có phải có cảm giác Bản vương rất ích kỷ phải không? Rõ ràng chính là rất nhanh nữa..... Nhưng vẫn nắm nàng không buông."

Mộ Thiên Vãn nghe vậy ngược mắt nhìn thấy trong mắt Vương gia có đau buồn mà trước nay chưa từng có, có chút kinh ngạc, là cảm giác sai lầm sao? Trong trí nhớ, Vương Gia mặc kệ từ lúc nào, trước tới nay luôn là người có dáng vẻ lạnh như băng, đi theo ở bên cạnh Vương gia lâu như vậy, hấn chưa từng thấy qua ánh mắt vắng vẻ lạnh lùng của Vương Gia.

"Vương Gia, Quý y không phải nói có thể trị hết bệnh của ngài sao?"

Hiên Viên Dật cũng hút một hơi khí lạnh mỏng manh: "Ai biết được?" Bệnh của hấn là gộp nhặt từng ngày, ngay cả diệu thủ hồi xuân Quý y cũng không có chữa khỏi bệnh của hấn.

Mộ Thiên Vãn cuối thấp xuống che ánh mắt âm đạm của mình, không biết nên an ủi Vương gia ra sao, hấn đột nhiên nghĩ tới cái gì, ngẩng đầu lên nói: "Đừng rồi! Vương Gia, Mộc tướng quân đưa tới mấy vị cơ thiếp, ngài xem....." Lời còn chưa nói hết, bị ánh mắt âm u lạnh lẽo của Hiên Viên Dật trừng mắt nhìn tới, rùng mình một cái: "Dạ, thuộc hạ biết nên làm sao rồi!"

Ngày hôm sau

Sáng sớm Nam Cung Tự bị Như Nguyệt từ trên giường đào lên, nói đám cưới đã định là ngày mai, phải theo tục lệ về nhà mẹ đẻ chờ đợi ngày đại hôn, kết quả Nam Cung Tự vừa ngủ gà ngủ gật vừa mặc cho nha hoàn tắm rửa thay y phục.

Bà mai uốn éo cái móng đi vào, thúc giục nói: "Đã xong chưa? Vương phi nhất định phải trước giờ Thìn trở về Nam Cung phủ, qua giờ Thìn sẽ gặp điềm xấu."

Chỉ nghe Như Nguyệt nói: "Xong rồi."

Nam Cung Tự lười biếng mở mắt ra, nhìn qua gương đồng, đầu tóc dài được Như Nguyệt khéo tay cuộn thành búi tóc hoa Mẫu Đơn, hai má có lưu hai sợi tóc như tơ, trâm cài tóc tinh xảo màu vàng còn khảm ngọc trai cắm vào tóc, ở chính giữa búi tóc đeo lên một cái vòng vàng Hoa Thắc, ở chính giữa khảm một Hồng Mã Nào trong suốt sáng long lanh, ở điểm giao nhau giữa hai đầu chân mày vẽ một đoá hoa Mẫu Đơn.

Hơi sững sờ, trong ngày thường nàng không có thói quen trang điểm, hôm nay trang điểm nhiều son phấn như vậy, thật là có chút không quen.

Bà mai đi vào, nhìn Nam Cung Tự mặc đồ này, không khỏi cảm thán nói: "Rất xinh đẹp!" Nói xong, bà vui sướng hài lòng mà đưa Nam Cung Tự tới cổ kiệu, nào biết Nam Cung Tự vừa lên cổ kiệu lập tức nằm ngủ ngay.

Thân thể của nàng lay động một cái theo trận rung động dữ dội, cổ kiệu chậm rãi lơ lửng giữa không trung, đi thẳng một đường về phía Tây.

"Tùng Tùng Tùng ——" Chiêng trống rung trời, Nam Cung Tự bỗng nhiên giật mình, vẻ mặt sợ hãi mở mắt ra, tay trắng nõn như ngọc nhấc lên một góc rèm cửa, chỉ thấy một người ngồi trên con ngựa cường tráng vọt qua trên đường lớn, vừa gõ chiêng vừa hô to: "Nam Cung đại tiểu thư trở về phủ, những người không có nhiệm vụ tự động tránh ra."

Nghe được tiếng chiêng trống, dân chúng chung quanh vội vàng lui sang một bên, bọn họ chen vai thích cánh (người đông chen chúc nhau), rồi rít ngang đầu quan sát, tiếng nghị luận thao thao bất tuyệt.

Nói đến Nam Cung đại tiểu thư, người không biết chắc chắn bị nói một câu "Đốt đặc cán mai". diẽn!!đàn###Lê**Quý&&Đôn

"Ô, Tà Vương phi tính diễn trò gì thế?"

"Ai biết được?"

"Chẳng lẽ Tà U Vương bỏ Tà Vương phi rồi? Nếu không người gõ chiêng gọi thẳng Tà Vương phi là ‘Nam Cung đại tiểu thư’?"

"Sai, đều sai hết! Nghe nói Tà Vương phi muốn tái hôn với Tà U Vương." Một người từ đám người chen đi lên trước nói.

Không ngoài dự đoán, nhiều tiếng hô kinh ngạc trong đám người, không phải đâu? Mọi người đều biết một năm trước Nam Cung Tự thay mặt muội muội gả cho Tà U Vương, bọn họ cũng đã là phu thê, Tà Vương phi tính diễn trò gì thế?

"Phi! Cả thành Lạc Dương người đều biết Nam Cung đại tiểu thư đã là người của Tà U Vương, còn làm ra chuyện này? Chỉ sợ người khác không biết núm dũa của nàng là Tà U Vương, sáu mươi nhân khẩu nhà Nam Cung đều bị nàng dùng thủ đoạn thâm độc giết chết hết, nàng còn có cái mặt mũi nào để trở về, thật là không biết xấu hổ." Tên còn lại nhỏ giọng nước bọt, phi nhỏ nói.

Thấy cổ kiệu chậm rãi đi qua, một người trong đó vội vàng nói: "Nói ít mấy câu, đừng làm cho Tà Vương phi nghe được, đầu này sẽ không giữ được."

Nghe dân chúng bên cạnh nói bóng nói gió, đôi mắt lạnh lùng của Nam Cung Tự trầm xuống, đáy mắt lóe lên một luồng khí lạnh lẽo sắc bén.

Thật lâu nàng mở miệng nói: "Dừng kiệu!"

Tiếng chiêng trống ngừng lại, cổ kiệu chậm rãi rơi trên mặt đất.

Nam Cung Tự được Như Nguyệt nâng đỡ đi ra, mọi người vội cúi đầu không dám nhìn thẳng nàng, ánh mắt bình thản của nàng lướt qua, tầm mắt rơi vào trên người nam tử đang run lẩy bẩy: "Mới vừa nói ta không biết xấu hổ là người sao?"

Trong giọng nói lạnh lẽo còn mang theo sát khí làm nam tử kia không khỏi rung mình một cái, ngẩng đầu lên đối mặt khuôn mặt trắng nõn tươi cười, má ối! Tà Vương phi đang bày ra vẻ mặt Tiểu Lý Tàng Dao (Nham Hiếm) nha, cái này không cười cũng may, cười một tiếng làm cho hần sợ đến chạy cũng không dám chạy.

"Vương phi tha mạng, thảo dân tiện miệng, thảo dân chỉ tiện miệng, cầu xin Vương phi tha mạng!" Nói xong, nam tử kia tự tát mình một cái.

"Người cũng biết mình tiện miệng ư?" Nam Cung Tự nở nụ cười nồng nặc, nhún mày nói.

Như Nguyệt đi tới, liếc nhìn nam tử quỳ trên mặt đất, nhún mày nói: "Nói năng lỗ mồm mạo phạm Vương phi, tội đáng chém đầu!"

Nam tử bị Như Nguyệt hù dọa một cái như vậy, bị dọa sợ đến sắc mặt càng thêm tái nhợt, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: "Vương phi tha mạng!"

"Như Nguyệt, hình như người bị mất trí nhớ thì phải, ta còn chưa có gả cho Vương gia! Làm sao có danh xưng là Vương phi?" Nam Cung Tự cường điệu nói.

Như Nguyệt hiểu ý, sửa lời nói: "Dạ, tiểu thư!"

Mắt phượng hẹp dài của Nam Cung Tự nhìn về phía nam tử kia, trong mắt toé ra một luồng khí lạnh âm u, khóe miệng tà ác cong lên, trầm giọng từng chữ nói ra: "Như Nguyệt, không phải hần cảm thấy ta không biết xấu hổ sao? Vậy hãy để cho hần nói đủ!"

"Vâng!"

"Tùng Tùng Tùng ——" Tiếng chiêng trống vang lên lần nữa, cổ kiệu chậm rãi rời đi, mọi người vội rít thở phào nhẹ nhõm.

Nam tử kia nói mỗi một câu "Nam Cung đại tiểu thư không biết xấu hổ!" Tự quát chính mình một bạt tai, một bên còn một nha hoàn trong coi, giám sát hần, nếu không người nào biết sự việc còn tưởng rằng hần là người ngu. Diễn!!Đàn&&Lê%%Quỷ##Đôn

Cổ kiệu ngừng lại ở trước cửa lớn Nam Cung phủ, bên ngoài kiệu truyền đến giọng nói của Như Nguyệt: "Tiểu thư, đến rồi!"

Khi Nam Cung Tự từ cổ kiệu đi ra, chỉ thấy vẻ mặt tiểu tụy của Mộ Dung Thị đứng ở trước cửa bức tóc, ở đó làm bầm lều bầu, toàn bộ dáng vẻ bị điên, La lão thái khom người dất hai nữ hài tử ước chừng nhỏ hơn Nam Cung Tự mười một tuổi.

La lão thái vừa thấy Nam Cung Tự, nghiêm mặt, khom người nói: "Gặp qua Tà Vương phi!" Giọng nói lại cực kỳ xa cách lạnh nhạt.

"Ngọc Nhi, Ngọc Nhi của ta....." Tròng mắt đục ngầu của Mộ Dung Thị trong lúc bất chợt sáng lên, hai ba bước thẳng đứng ở trước mặt Nam Cung Tự, hai tay đầy nếp nhăn nâng khuôn mặt trắng nõn của nàng, nước mắt từ từ tuôn trào: "Ngọc Nhi, mẫu thân cho là con không bao giờ để ý tới ta nữa...."

Môi đỏ mọng của Nam Cung Tự mím chặt lên, Ngọc Nhi... Đáy lòng nàng không khỏi chế giễu một trận, ở trong suy nghĩ của Mộ Dung Thị, chỉ có người nữ nhi Nam Cung Ngọc này, Nam Cung Tự nàng chẳng là cái thá gì.

Như Nguyệt thấy người nữ nhân diện này ôm Nam Cung Tự thật chặt vào trong ngực, nhìn về phía đám nha hoàn trầm ngâm nói: "Người tới, kéo người nữ nhân diện này ra cho ta!"

"Các người không được qua đây, không được qua đây!" Mộ Dung Thị thấy mấy nha hoàn đi tới, hoang mang sợ hãi bảo vệ Nam Cung Tự ở sau lưng, nhìn về phía họ thì thào.

Ánh mắt sắc bén của Nam Cung Tự trùng mắt nhìn nha hoàn của Mộ Dung Thị trước mắt, lạnh lùng nói: "Lui ra!"

Mấy nha hoàn đi theo buồng lỏng tay ra, Mộ Dung Thị xoay người ôm Nam Cung Tự vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ đầu của nàng, lẩm bẩm nói: "Ngọc Nhi ngoan ngoan, đừng sợ, đừng sợ, có mẫu thân ở đây, ai cũng đừng nghĩ mang con rời khỏi ta."

Mẫu thân, ha ha, cái từ này đối với Nam Cung Tự mà nói rất xa lạ? Nhiều lắm chộc.....

Tầm mắt của Mộ Dung Thị đột nhiên bình tĩnh nhìn vào nốt ruồi trên khóe môi của Nam Cung Tự, một tay đẩy nàng ra: "Người không phải là Ngọc Nhi của ta, người không phải là Ngọc Nhi, người là yêu quái, là tai tinh chuyển thế." Cảm xúc đột nhiên kích động tiến lên bắt được cổ áo của Nam Cung Tự: "Người giấu lão gia ở chỗ nào? Người trả lão gia lại cho ta, còn có Ngọc Nhi nữa, người trả bọn họ lại cho ta....." Lời còn chưa nói hết, lập tức bị Như Nguyệt từ phía sau đánh ngất xỉu, mềm nhũn ngã trên người của Nam Cung Tự. Diễm!Đàn&&Lê%/%Quý##Đôn

"Mang phu nhân trở về phòng, không có lệnh của ta không cho phép bà ta rời cửa phòng nửa bước!" Nam Cung Tự nhàn nhạt mở miệng nói.

"Vâng!" Nha hoàn tiến lên đỡ Mộ Dung Thị đi vào phòng.

Cuối cùng La lão thái không nhịn được tức miệng mắng to: "Tốt! Tốt lắm, một nhà bị người chia rẽ, bây giờ người hài lòng rồi phải không?"

Nam Cung Tự dời bước chân nhìn lướt qua La lão thái, dừng lại bước chân, giọng hờ hững nói: "Là bọn họ thiếu nợ ta." Bỏ xuống những lời này, sải bước đi về phía cửa chính.

Lúc này ánh sáng chiều tà đã chuyển sang màu đen, hoàng hôn mang theo ngọn gió mát thổi nhè nhẹ mà tới, xuyên thấu qua cánh ve lạnh buốt, gió nhẹ thổi làm cho cành lá của cây Bạch Dương đung đưa, ở ánh nắng chiều chiều rọi, càng thêm lộ ra vẻ cứng cáp, càng thêm cao lớn. Cành lá đung đưa qua lại theo ánh nắng xế chiều, xen lẫn bóng của cây chiếu rọi xuống, từng điểm một rơi xuống.

Căn thứ năm của nhà Nam Cung có mấy căn viện tử nhỏ, trước đây là nơi của tiểu thư, chính giữa viện có một núi giả, sau núi giả chính là một ao hoa sen, đến mỗi khi mùa hè, nước trong ao hiện đầy màu trắng, màu hồng của hoa sen, chung quanh còn lại trồng đầy cây hoa hồng, khắp sân lưu lại một mùi thơm ngát làm say lòng người.

Nam Cung Tự ngồi ở trên xích đu đung đưa, giương con mắt nhìn chân trời chiều.

Đột nhiên tay áo của nàng bị cái gì kéo lấy, nàng đảo mắt nhìn về phía trước mặt hai tiểu hài tử, tiểu hài tử mặc y phục màu hồng phấn cau mày nói: "Đại tỷ, đại nương nói tỷ giấu phụ thân đi, có phải thật vậy hay không?"

Hai người tiểu hài tử một người tên là Nam Cung Lan, một người tên là Nam Cung Lư, là muội muội cùng cha khác mẹ của nàng, nhưng vốn chém đầu cả nhà Nam Cung, nhưng hai muội muội còn là một đứa bé ngây thơ không biết gì, cho nên miễn xá cái chết của hai người họ.

Nam Cung Tự suy nghĩ một chút, nhíu mày hỏi: "Lan Lan, Lư Lư, các người hi vọng ông ta trở lại sao?"

Nam Cung Lan và Nam Cung Lư nghe vậy liếc nhìn nhau một cái, nhìn về phía Nam Cung Tự không hẹn mà cùng lắc đầu, cái này rất ngoài suy nghĩ và dự đoán của Nam Cung Tự.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.